

R. A. Salvatore – A vadász éjszakája (Vándorok könyve I.)

(R. A. Salvatore: Night of the Hunter)

ELŐSZÓ

Rengeteg vér.

Mindent beborít.

Nem tudott szabadulni tőle, bárhová vitte is az útja. Bemocskolta különleges, ezüstös árnyalatú bőrét, amely kevert származásáról, elf és drow örökségéről árulkodott. Még az álmaiban is kísértette, nem múlt el éjszaka, hogy ne látta volna. Véres lábnyomokat hagyott a friss, fehér hóban. Ott csillogott borotvaéles kardjának élén – igen, a fegyver mindig a vérre emlékeztette.

Khazid'hea, az érző penge fényes éle állandóan a vér vörös színét verte vissza.

Ezerszer döfte bele ezt a kardot a fivére szívébe. Álmában hallotta fájdalmas sikoltozását, ébredéskor ezek a hangok töltötték ki a gondolatait. Khazid'hea mohó élvezettel hallgatta e kellemes muzsikát.

A fivére, Teirflin akarta leszúrni őt álmában, méghozzá ezzel a karddal, az ő kardjával. De gyorsabb volt nála.

És jobb harcos.

Sokkal értékesebbnek bizonyult nála.

Könnyedén hatolt be a penge a mellkasába, átszúrta a bőrt, szétszaggatta az izmokat, sőt még a csontokat is kettéhasította. Utat talált magának a dobogó szívhez, élvezettel fűrt bele mély lyukat, hogy szabadon folyhasson belőle az édes, éltető, vörös színű nedű.

Doum'wielle nem tudta lemosni a vért a kezéről, de ott abban a pillanatban, amikor rabul ejtette a kard, és apja lágy, suttogó szavait hallotta a fülében, nem is akarta lemosni azt a vért az ujjairól.

Teirflin halálsikolya talán valóban kellemes muzsikaszó volt.

Kettő, mutatta a drow feltartott ujjával, majd átváltott furfangos fajtájának kifinomult, néma jelbeszédére. Lopakodjatok – közölte.

A nemes Tsabrak Xorlarrin, Menzoberranzan harmadik házának varázslója alaposan megfontolta következő lépését. Rosszul érezte magát, nem szeretett ilyen messzire elkóborolni Menzoberranzantól, sem Q'Xorlarrintól, az új drow várostól, amelyet a családja alapított a törpék ősi otthonában, Gauntlgrym mély bányáiban. Sejtette, hogy Zeerith nagyasszony miért éppen őt küldte ki erre a távoli felderítő útra: el akarta távolítani a fia, Ravel közeléből, aki a legfőbb és legádázabb vetélytársának számított.

És ez az ádáz vetélytárs most fölébe kerekedett, ezt el kellett ismernie. Ravelnek sikerült behatolnia a törpék ősi otthonába, majd megszerezni azt, tündérfényként ragyogott, dicsőséget szerzett a Xorlarrin-háznak, amely ismét fényesen tündökölt – ráadásul egy Baenre társaságában tette mindezt, a páratlanul nagyhatalmú klán áldásával. Q'Xorlarrin már nemcsak ködös álom volt csupán, hamarosan megépül és valósággá válik, és Ravel elévülhetetlen szerepet játszott ennek a nagyszerű tettnek az elérésében.

Kecsesen mozgatta az ujjait a levegőben, lényegre törő és félreérthetetlen jelentést kért a felderítőktől. Miután korábban kiküldte őket, visszament arra a helyre, ahol Berellip, Ravel nővére várakozott. A kísérete körében tartózkodott egy kisméretű, természetes csarnokban, nem messze a föld alatt kanyargó folyótól, amely idáig vezette őket, de azonnal kiszúrta őt. Berellip Xorlarrint könnyű észrevenni, folyton harsány és gőgös, távol tartja magát az alacsonyabb rendű férfiakat, és kizárólag két fiatal, női kísérője szólíhatta meg őt.

Tsabrak keresztülvágott a kisméretű helyiségen, és elküldte onnan a két kísérőt.

– Megtaláltad őket? – kérdezte a papnő.

A férfi bólintott.

– Ketten vannak. A mélyebben lévő járatokban.

– Orkok?

A varázsló vállat vont.

– Még nem tudjuk, csendesebbek, mint az orkok. Talán agyafűrt goblinok.

– Én orrfacsaró ork büzt érzek mindenhol – fintorgott Berellip, és undorodva grimaszolt.

A férfi ismét csak vállat vont. Azért jöttek éppen ide, az Ezüstgyepűk északi nyúlványai alatt futó járatokba, hogy orkokkal találkozzanak, méghozzá jó sokkal. Joggal számíthattak rá, hiszen Sokvesszős Obould király birodalma terült el a fejük felett.

– A gúny hírnökének vélem önelégült mosolyod – mordult rá a papnő, és már nyúlt is kígyófejű korbácsának nyeléért.

– Bocsáss meg, papnő – kért elnézést, és alázatosan meghajolt. Mindenki tudta, hogy Berellip különösen nagy erőszereettel használja félelmetes korbácsát, és élvezettel uszítja rá a férfiakra a kígyófejeket, hogy a húsokat tépjék. – Csak azon morfondíroztam, hogy egy goblin törzs megfelelő zsákmány lenne-e, amikor visszatérünk O’Xorlarrinba.

– Te még mindig azt hiszed, azért jöttünk, hogy foglyokat ejtsünk és rabszolgákat gyűjtsünk?

– Részben – felelte őszintén a varázsló. – De más okai is lehetnek annak, hogy most egy időre félreállítottak. Azt ugyanakkor nem értem, hogy téged miért küldtek el éppen most, amikor ekkora a felbolydulás és ismét dicsfény övezi a Xorlarrin-házat.

– Azért, mert Zeerith nagyasszony így határozott – sziszegte a papnő összeszorított fogai közt.

Tsabrak ismét bólintott. Csupán ennyit kellett hallania, ennél részletesebb válasz úgysem illette volna meg. A papnő gondosan ügyelt rá, hogy rejtve maradjanak a gondolatai, ez mindig is jellemző volt rá, ezért be kellett érnie ennyivel. Számos alkalommal beszélgettek a küldetésük céljáról és értelméről, és a papnő több alkalommal is megnyílt előtte, előfordult, hogy nyíltan bírálta Zeerith nagyasszony döntéseit. Máskor azonban, akár már a következő napon, hajlamos volt elfelejteni ezeket a beszélgetéseket, konok módon úgy tett, mintha meg sem történtek volna, de ez is hozzátartozott Berellip Xorlarrin személyiségéhez.

– Nem csupán Zeerith nagyasszonyon múlt, hogy ide küldtek minket, méghozzá egy ilyen összetételű felderítő csapattal – mondta ki bátran a véleményét a férfi.

– Ezt nem tudhatod.

– Kétszáz éve ismerem Gromph Baenre ősmágust, biztos, hogy az ő keze van a dologban. Berellip szorosan összeszorította a száját, és úgy felelt. Alig lehetett hallani a hangját.

– A Baenre család keze mindenhová elér – egyértelműen Tiago Baenre-re utalt, Ravel hivatalos kísérőjére, akit az első ház rendelt mellé, hogy szemmel tartsa, miközben behatolnak és meghódítják Gauntlgrymet. A küldetés első napjaiban Berellip többször is panaszkodott a piperkőc, fennhéjázó ifjú nemes harcos miatt, egyértelműen kifejezésre juttatta, hogy mennyire megveti őt.

A varázslót ez természetesen nem érte meglepetésként. Jól ismerte Tiagót, tudta róla, hogy előszeretettel lépi át az egyszerű férfiak számára húzott határvonalat, kihasználva a Baenre-ház erejét és tekintélyét. Védettnek, érinthetetlennek érezte magát, amit maradéktalanul

ki is használt, Menzoberranzan kisebb házai hosszú feljegyzéseket vezettek viselt dolgairól. Ráadásul a pletykák szerint hamarosan nőül veszi Saribel Xorlarrint, aki nem elég, hogy Berellip húga, minden tekintetben elmaradt tőle, ő mégis őt választotta. Gyorsan nyilvánvalóvá vált, hogy a testvérét sem tartja többre, mint az ifjú Baenre harcost.

– Ugyan mit akarhat tőlünk az ősmágus idekint? – kérdezte a papnő önelégült felsőbbrendűsége ellenére is. – Miért bírná rá Zeerith nagyasszonyt, hogy küldje el az egyik magas rangú papnőjét és az egyik varázslóját rabszolgákat befogni?

– Többről van itt szó – vélte a férfi erős, magabiztos hangon. Következő szavaival egy korábbi beszélgetésre emlékeztette őt. – A Pókkirálynő jó szemmel nézi a küldetésünket, korábban legalábbis ezt állította.

Visszafojtott lélegzettel várta, hogy Berellip lesújtson rá a kígyófejű korbáccsal, de örömmel nyugtázta, hogy ez nem következik be, sőt a papnő elmélyülten bólogatott.

– Igen, valami nagy dolog van kialakulóban – motyogta. – Zeerith nagyasszony majd tudatja velünk, ha úgy látja, hogy eljött az ideje.

– Vagy ha az ősmágus gondolja úgy, hogy eljött az ideje – tette hozzá vakmerően a varázsló, és a papnő szeme haragosan villant.

Sosem örült még annyira a felderítők felbukkanásának, mint abban a pillanatban. Rohanva rontottak be a földalatti csarnokba, megzavarva a beszélgetést.

– Nem goblinok – jelentette az egyikük izgatottan.

– Drow-k – mondta a másik.

– Drow-k? – kapta fel a fejét Berellip, és kérdőn pillantott a varázslóra. Egyikük sem tudott drow településről a közelben.

Talán hamarosan megtudjuk a választ – jelelte a varázsló az unokatestvérének. Gondosan ügyelt rá, hogy a két felderítő ne láthassa az ujjait, sem a többiek, akik még a közelben tartózkodtak.

A két könnyed léptű alak egy földalatti hegy sziklaszirtjének peremén ücsörgött, nagyjából félúton a csúcs felé. Víz tört elő a fejük felett lévő alagút szájából, és gyűlt össze az alatt hullámozó sötét felszínű tóban. A hervatag zuzmók alig bocsátottak ki fényt, a magasban lévő, veszedelmesen keskeny kiszögellésen alig értek el egymás mellett, ennek ellenére egyikük sem fészkelődött, nem zavarta őket a környezetük.

– Miért kell egyáltalán megmászunk ezt a sziklát? – kérdezte Doum'wielle, a két elf közül a fiatalabb. Lassú, öreges mozdulatokkal húzta fel a kötelet. Hangosan kellett beszélnie, hogy túlkiabálja a vízesés robajlását és a tóba csapódó víz zúgását. Az idősebb elf kényelmetlenül vonta össze a szemöldökét, azt kívánta, bárcsak megtanította volna a lányának a drow-k kifinomult és felettébb hasznos jelbeszédét. – Azt hittem, az a cél, hogy leereszkedjünk Mélysötéten keresztül – tette hozzá gúnyos hangon.

A sötétebb bőrű drow férfi föld alatt növény gombát tartott a kezében, beleharapott, majd fintorogva fordította félre a fejét.

– Ezen az útvonalon hagytam el az otthonomat – felelte magától értetődően.

A félig drow, félig holdelf lány enyhén előredőlt, áthajolva a kiszögellés peremén, lendületesen meglóbálta a kötél kampós végét, és felkészült a dobásra. Váratlanul megakasztotta a mozdulatot, és hitetlenkedő pillantást vetett az útítársára.

– Az száz évvel ezelőtt volt. Hogy emlékezhetsz rá, hogy melyik úton haladtál? – kérdezte.

A férfi ledobta a gomba maradványát a mélybe, majd óvatosan felállt. Fertelmes sebek éktelenkedtek a lábán. Beletörölte a kezét a nadrágjába, majd válaszolt:

– Tudtam, hogy egyszer visszatérek.

A félvér lány még egyszer megpörgette a kötelet, és útjára engedte a kampót, a fejük felett tátongó sötét bejárati nyílás irányába.

– Ezért aztán nem hagytam, hogy elfelejtsem – tette hozzá a férfi, a lány pedig megrángatta a kötél végét, hogy ellenőrizze, rendesen megakadt-e a kampó.

– Jónak tűnik – vélte, és mászni kezdett.

Az apja büszkén nézte letről. A csípőjén ringó kardra pillantott, amely egykoron az övé volt: Khazid'hea a Kaszaboló, a nagyhatalmú, érző fegyver, amely örületbe kergeti a gyenge harcosokat, akik nem elég erősek ahhoz, hogy forgassák. A lánya azonban a vérszomjas penge fölé kerekedett, ami nem kis teljesítmény, ezt saját, kínkeserves tapasztalatából tudta.

Doum'wielle még félúton sem járt, amikor ő is felugrott az erős kötélre, melyet elf kezek sodortak, és sebesen mászni kezdett utána, izmos karja gyorsan járt. A lánya felért a járat szájához, felhúzta magát, és begurult a sötétbe. Hasra fordult, és apja felé nyújtotta a karját, aki megfogta, felhúzta magát, és ő is bemászott az alagútba.

A lány mondott neki valamit, de nem hallotta. Másra figyelt. Csatasorban közeledett az ellenség, előrenyújtott karral. Nyílpuskát tartottak a kezükben.

A vízeséssel szemközt lévő alagút szájában állt, amelyet nemrég hagyott el a különös páros. A sötétbe húzódott, és végignézte, ahogy felmászna a földalatti tó fölé nyúló meredek sziklafalon. Könnyedén rájuk talált és kivételes varázstudományának hála egészen közelről követhette őket. Teli szájjal vigyorgott (noha ezt a láthatatlanság mágikus álcája alatt nem lehetett látni), ugyanis teljesen biztos volt benne, hogy ismeri ezt az önfejtű drow-t.

Mit tesz vajon Berellip, amikor megtudja, hogy ez a férfi nem más, mint Menzoberranzan második házának, a Xorlarrin-ház legnagyobb vetélytársának egykoron kedvelt és kivételezett fia?

– Csak körültekintően, boszorkány – suttozta, de a hangját elnyomta a zuhatag dübörgése. Rövid figyelmeztető üzenetet küldhetett volna Berellip lesben álló csapatának, és már nyitotta is a száját a varázslathoz, de végül meggondolta magát, és csak figyelt tovább.

Még szélesebben mosolygott, már-már kacagott, amikor női sikolyt hallott és fény villant a szemközi járat sötét bejáratában.

Tsabrak Xorlarrin elővigyázatosságból a sziklafal lábához ment, kiválasztott két rögzítő pontot, két álló cseppkövet, és belekezdett a varázslatba.

A heves szikrázás és sistergés hangja még a vízesés robajlását is túlszárnyalta. Doum'wielle villámló fallal állta el a halálos pontossággal közeledő nyílpuskalövedékek útját. Megtört a lendületük, és ártalmatlanul hullottak a sötét járat padlójára.

– Ide mellém! – kiáltotta az apjának, de nem volt rá szükség, mert a veterán harcos már mozgásba is lendült, és odasiklott hozzá, szorosan a falhoz lapulva. Természetesen ő is azonnal felmérte a helyzetet, és esze ágában sem volt úgy harcolni a rájuk törő ellenséggel, hogy közben ott tátong a szakadék a háta mögött.

A férfi mindkét kardját előhúzta, a lány azt az egyet, amely az oldalán ringott.

Nem tarthatott két fegyvert, mert Khazid'hea nem tűrt meg társat maga mellett, nem osztozott a diadalban, egyedül akarta kiszívni az áldozatok vérért, az utolsó cseppig.

Három drow férfi úszott be a látóterükbe teljesen váratlanul, a sebesen robogó folyóval a hátuk mögött. Tökéletes összhangban mozogtak: az egyik a talajon kúszott, a másik a levegőben szökölt, a harmadik pedig fürgén cikázott, hogy védhesse a társait. Mind a hárman

két-két kardot tartottak a kezükben. A földön kúszó harcos talpra szökkent, keresztbe fektette a pengéit egymáson, és feltolta velük ellenfele fegyvereit a feje fölé.

A levegőben szökkenő drow bukfencet vetett, és még le sem ért a földre, de már döfött is. Egyik kardjával a férfit, a másikkal a lányt vette célba. A harmadik, futva rohamozó oldalról érkezett, és rárontott Doum'wielle-re, akinek így egyszerre két kard ellen kellett védekeznie, és kis híján meg is sebeztek az arcát.

– Nem kell a vérontás! – kiáltotta az apja, de nem tudta eldönteni, hogy az ellenségre akart-e ráparancsolni, vagy őt próbálta meg féken tartani. Ha ez utóbbi volt a célja, akkor feleslegesen erőlködött, hiszen a kardja szomjazott a vérre, sőt követelte azt... bárkinek vagy bárminek a vérében szívesen megmártózott. Erős oldalirányú csapással söpörte félre ellenfele mindkét kardját. Kölcsönösen átpörgették a fegyvereiket a másik pengéje felett, és egyszerre szúrtak.

Doum'wielle nem tudott hátrálni, a folyosó oldalfala útját állta, de a saját döfése hátrakényszerítette a drow harcost, így a szúrása nem érte el őt. Egy az egy elleni harcban, szemtől szemben küzdve, Khazid'heával a markában könnyedén győzne ellene, bármilyen képzett és tapasztalt harcos is legyen. Efelől semmi kétsége sem volt.

De nem csak egy ellenféllel kellett szembenéznie, ahogy az apjának sem. A középső harcos egymástól függetlenül forgatta a pengéit, háritott majd támadott, hol jobbra, hol balra szúrt, felváltva foglalva le apa és lánya figyelmét.

Ne! – visította Khazid'hea a fejében, amikor megérezte, hogy mire készül.

Az érző kard akarata ezúttal azonban nem érvényesülhetett, hiszen a gazdája mozdulatait a kényszer vezette, és nem a szabad választás. Az ifjú, félvér csatamágus egyenesen szúrt a karddal, majd oldalra rántotta a fegyvert, hogy háritson egy vízszintes csapást a középső harcos irányából, végül ismét egyenesen döfött, hátrébb kényszerítve ellenfelét.

Tökéletesen időzített. Amikor a férfi hátraszökkent, szabadjára engedte az előkészített varázslat erejét, és hátrataszította őt. A harcos tehetetlenül csúszott bele a háta mögött sebesen rohanó folyóba. Ordítva átkozódott, hevesen rúgkapált, de elragadta az áramlat, elsodorta a társaitól, és átvette őt a szikla peremén.

– Ne! – kiáltotta a lány apja, de egészen más okból, mint az imént Khazid'hea. Az érző kard azért ordított, mert a gazdája mágiát használt, ő pedig kizárólag magának akarta a diadalt, vágyott a vér ízére. Az apja azonban azért kiáltott rá, mert úgy vélte, hogy még mindig nem késő békés úton rendezni a félreértést, még mindig látott reményt a tárgyalásra – minél több idő telt el, annál neveségesebbnek találta apja elképzelését. Khazid'hea gúnyolódó méltatlankodása váltotta ki belőle ezt a gondolatot.

A másik két harcos folytatta a harcot, és már a nyakán is voltak. Azt tervezte, hogy apja irányába tereli a közelebbi drow-t, lehetőleg úgy, hogy összeütközzön a társával, kölcsönösen akadályozva egymás mozgását.

Ezúttal azonban a férfi bizonyult gyorsabbnak. Miközben Doum'wielle előreszökkenve döfött, magasra ugrott a levegőben, fel a penge fölé, és megérintette a köpenye nyakkötőjébe tűzött melltűt, házának jelvényét. Az ékszerbe zárt mágikus erő kiszabadult, a férfi pedig fennmaradt a levegőben, sőt szép lassan átszállt a földalatti folyó túloldalára.

A lány üldözőbe akarta venni, Khazid'hea azonban eltérítette őt, és a harmadik drow harcos irányába húzta, aki ádáz csatát vívott az apjával. A kard megérezte, hogy a férfi sebezhetővé vált.

A harcos oldalra fordulva fogadta a lány rohamát, és részben háritotta a döfést. De csak részben. Az ördögi Khazid'hea utat talált magának a védelmén, könnyedén szúrta át a remekbeszabott drow láncinget, és mohón harapott bele puha húsába. A drow a kín iszonyatos grimaszával az arcán vetődött hátra, és repült le a szirtről. Egy pillanatig ott lebegett az alagút szájában, majd lezuhant a mélybe.

Apa és lánya szorosan egymás mellé állt, és úgy néztek farkasszemet a további négy drow harccsal, akik egy vonalban álltak előttük. Köztük volt az is, aki az imént átlebegett a folyó felett. Mind a négyen nyílpuskát tartottak a kezükben, és egyenesen rájuk szegezték.

– Most pedig meghalunk – mondta az idős férfi érzelemmentes hangon. Beletörődött a sorsukba, nem tehetett ellene semmit.

– Elég! – mágiával átítatott hang dörrent az ellenséges harcosok vonala mögül, és hangosan visszhangzott a földalatti járatban. Aki Menzoberranzanban nevelkedik, az bárhol, bármikor, bármilyen körülmények között gondolkodás nélkül aláveti magát az efféle parancsnak, hiszen a dörgő hang egy nőtől származott.

A harcosok vonala megnyílt, hogy utat adjanak a selymes anyagú, fekete köpenybe öltözött nőnek. Finom, pók alakú jelek és rajzolatok borították a díszes öltözetet. Doum'wielle nem ismerte a drow kultúrát, nem közöttük nevelkedett, csak az apja történeteire és meséire hagyatkozhatott, de még ő is tisztában volt azoknak a jelképeknek a jelentésével. Ez a drow asszony Lolth istennő papnője, méghozzá igen magas rangú, éppen ezért nagyhatalmú.

Ez abból is azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy négyágú korbácsot tartott a kezében, amin az eleven kígyófejek izgatottan tekergőztek a levegőben, csak a parancsra vártak, hogy támadhassanak.

– Kik vagytok, és mit akartok tőlünk? – kérdezte a lány drow nyelven, amit még az apja tanított meg neki.

– Ó, igen, mutatkozzunk be – szólalt meg az apja is. – Korábban is elárultam volna a nevem, de a harcosaid azonnal ránk támadtak, levegővételnél idők sem maradt.

A kígyófejek hangosan sziszegtek, hűen tükrözve gazdájuk fellobbanó haragját.

– Hogy merészelsz ilyen arcátlanul szólni egy papnőhöz?! – förmedt rá.

Doum'wielle döbbenetesen nézte, ahogy az apja meghunyászkodva tesz egy lépést hátrafelé. Az idős férfi korábban alábecsülte a rangját, és most, hogy nyilvánvalóvá vált a hatalma, eddigi magabiztossága elillant.

– Bocsáss meg, kérlek – mondta, és alázatosan meghajolt. – A nevem...

– Tos'un Armgo, a Barrison Del'Armgo-házból – fejezte be helyette a lánya. – Én pedig Doum'wielle Armgo vagyok, ugyanabból a házból – tett egy lépést előre, mágikus kardját harcra készen tartotta maga elé. Khazid'hea mindent átharapó éle vörösen, mohón, vérre szomjasan csillogott.

– Elkísérték minket Menzoberranzanba – közölte a papnővel és kíséretével. – Ott csatlakozunk a családomhoz.

Nem tudta eldönteni, hogy az előtte álló fenséges papnő lenyűgözve néz vissza rá, vagy csak mulat rajta.

– Ó, a Barrison Del'Armgo-ház gyermekei, ezen a vidéken nem Menzoberranzan törvényei érvényesek – csitította a lányt szenvtelen hangon.

Szóval csak mulatott rajtam, döntötte el Doum'wielle, és ez bizony nem sok jót ígért a számukra.

– Q'Xorlarrin városa azonban szívesen lát titeket – folytatta a papnő. Tos'un jól hallhatóan sóhajtott, amit a lánya a megkönnyebbülés megnyilvánulásának tudott be. Legalábbis ebben bízott.

– Q'Xorlarrin? – kérdezte a férfi. – A Xorlarrin-ház várost alapított? – A lányához fordult, és suttogva folytatta: – Drága Doe, úgy tűnik, hogy új életünk még izgalmasabb lesz, mint terveztem és reméltem.

– Igen, a Xorlarrin-ház várost épített – felelte a papnő. – Valaha a harmadik ház volt Menzoberranzanban, mára azonban nagyra nőtt. Nagyobbra, mint a második ház, az teljesen bizonyos.

Doum'wielle észrevette, hogy a mondat végére apja minden reménye szertefoszlott. Beesett az arca.

– Tos'un Armgo! – férfihang dörrent a hátuk mögött. Apa és lánya egyszerre fordult meg. Drow férfi lebegett a levegőben a földalatti járat szájánál. Doum'wielle keze azonnal lendült, talán hogy mágikus csapást mérjen rá, de az apja megfogta a karját, és leszorította. Kiolvasta a szeméből, hogy lemondott a harcról, egyértelműen úgy véli, hogy az ellenség hatalmas túlerőben van.

– Tsabrak? – kérdezte tétován.

A lebegő varázsló nevetve hajolt meg, ami meglehetősen nevetséges látványt nyújtott ott a levegőben lógva.

– Barát? – kérdezte Doum'wielle reményteli, suttogó hangon.

– A drow-knak nincsenek barátaik – súgta vissza a férfi.

– Nincsenek bizony – bólogatott Tsabrak Xorlarrin. – Én mégis hatalmas szolgálatot tettem nektek, minden biztonnal megóvtalak az azonnali kivégzéstől – intett a férfinak és a lányának, hogy lépjenek közelebb. Megkockáztattak néhány óvatos lépést, és lenéztek a mélybe a sziklaszirt pereméről. A két drow harcos, akiket csata közben letaszítottak, széles mágikus pókhálóba gabalyodva ringatóztak a nedvesen csillogó talaj felett.

– Az istennő csak nemrég ajándékozta meg a kuzinomat, Zeerith nagyasszony legidősebb lányát a korbácsa negyedik kígyófejével a szolgálataiért cserébe, hogy azzal hajtsa végre az ítéleteket Lolth nevében. Úgy vélem, ég a vágytól, hogy lássa, mekkora erő lakozik abban a kígyófejben. Berellip nem az a típus, aki tétlenül tűri, hogy Xorlarrin harcosokat öljenek meg a jelenlétében.

– Akkor talán nem kellene lesből ráuszítania őket a Barrison Del'Armgo-ház gyermekeire! – csattant fel Doum'wielle, hercegnőket is megszégyenítő, parancsoló modorban. Tos'un riadt tekintettel, leesett állal mozdult, hogy elhallgattassa a lányát, aki valóban elnémult, és nem acsarkodott tovább.

De nem önszántából hallgatott, a papnő ostora haragosan csattant, és négy mohón sziszegő, eleven kígyófej mart a hátába arcátlanlansága büntetéseként.

Khazid'hea tombolva ordított, hogy azonnal torolják meg ezt a sértést, de az erős kígyóméreg rögtön hatott, és Doum'wielle térdre rogyott. Az izmai görcsbe rándultak az iszonyatos kintől.

Ezzel kezdetét vette a nevelése.

ELSŐ RÉSZ

EGYÜTT A SÖTÉTBEN

Valóban képesek vagyunk a változásra?

Meg sem tudom számolni, hány alkalommal tettem fel ezt a kérdést magamnak az elmúlt évtizedek alatt – szívbe markoló érzés volt újra találkozni Artemis Entrerivel, aki élt és virult, egy évszázadnyi haladékat kapott az élettől.

Közösen jártuk a világot, együtt kalandoztunk, még bíztam is benne; ez tán azt jelenti, hogy hinni kezdtem, hogy „megváltozott”?

Nem valószínű. Most, hogy ismét elváltak útjaink, és értékeltem a helyzetünket, nem fedeztem fel alapvető különbséget a között a férfi között, akivel együtt harcoltam Mithrill Csarnok Alvárosában, amikor még a szürke törpék kezén volt, és a között, akit Calimportig üldöztem, amikor elrabolta Regist. Ő végül is ugyanaz az ember maradt, ahogy én is ugyanaz a drow maradtam.

Bárki képes tanulni és fejlődni, és ezért másképp viselkedik az adott élethelyzetben, mint korábban – ezt a reményt táplálom mások iránt, sőt önmagam iránt, és még a különböző társadalmak iránt is. Tán nem az a tapasztalatszerzés értelme, hogy jobb döntéseket hozzunk, hogy leküzdjük az ösztöneinket és megtaláljuk a helyes utat? Ebben az értelemben Artemis Entreri is megváltozott, már nem a tör az első gondolata, már nem harccal akar megoldani mindent, noha továbbra is halálos pontossággal forgatja a pengét, ha rákényszerül. Ha azonban megvizsgáljuk, hogy mi lakozik a szívében, ugyanazt a férfit találjuk, aki mindig is volt.

Tudom, hogy ez rám vonatkoztatva is igaz, noha utólag visszapillantva le kell szögezni, hogy merőben más utat jártam be az elmúlt néhány évben, mint életem jelentős részében. El kell ismernem, a sötétség elragadta a szívemet. Oly sok kedves, jó barátot veszítettem el, hogy a remény is odalett velük, és ezért a könnyebbik utat választottam – de szinte minden egyes nap megfogadtam, hogy ez nem tarthat örökké, hogy Drizzt Do'Urdennek másik ösvényre kell lépnie.

Alapvetően azonban nem változtam meg, ezért mikor szembesültem a sötét út rideg valóságával, és elérkezett a döntés ideje, nem tudtam továbbmenni rajta.

Nem mondhatom, hogy Dahlia, Entreri és a többiek hiányoznak. Nem ver hevesebben a szívem, ha rájuk gondolok, nem suttognak hangok a fejemben, hogy kerekedjek fel és keressem meg őket – noha nem biztos, hogy akkor is ugyanígy gondolkodtam és cselekedtem volna, ha nem térnek vissza azok a barátaim, akik mindig is a legközelebb álltak hozzám az életben! Mégis hogy sajnálkozhatnék amiatt, hogy Dahliával elváltak egymástól az útjaink, amikor a következő útelágazást követően egyenesen Catti-brie karjaiba rohantam?

Most pedig itt állok ismét a Csarnok Vándorainak társaságában, a legigazabb és legkedvesebb barátaim körében, kiknél jobbat kívánni sem lehet, s kiknél jobbat soha nem is ismertem. Megváltoztak vajon? Milyen hatással lehetett rájuk a halál birodalmában tett utazás, ahonnan visszatértek, és maga a hosszú vándorút? Új szokásokat vettek fel tán, új értékrend szerint élnek, amelyek csalódást okoznak majd, ha ismét közelebb kerülök hozzájuk?

Valós félelem ez, de próbálom kirekeszteni magamból.

Úgy vélem, hogy senki sem képes alapvető változásokra. Catti-brie melengető ölelése az egyik legfőbb és legbiztatóbb bizonyítéka ennek. Sokszor láttam Regis csintalan mosolyát korábban, amin még a fura bajusz és a hetyke kecskeszakáll sem változtatott. És ha felidézem Bruenor öblös hangú kurjantását, amikor Kelvin Halmán, a csillagos égbolt alatt megpillantotta Wulfgart... igen, az a régi Bruenor volt, aki konok és elnyűhetetlen.

Ugyanakkor azt is el kell ismernem, hogy az első együtt töltött napok alatt változást véltem felfedezni Wulfgar lépteiben. Olyan könnyedséget láttam rajta, amit korábban egyszer

sem, és állandó mosoly ült az arcán, amit meglepőnek és különösnek találtam, hiszen korábban azt mesélték, csak vonakodva hagyta el Iruladún mágikus erdejét, hogy ismét csatlakozzon a halandók világához.

De ő ettől még Wulfgar, Beornegar büszke fia, ez egészen bizonyos. Megvilágosodásra lelt, noha el nem tudom képzelni, hogy miként. Felszabadult a lelke és ettől kivirult. Nem nyomja nehéz súly a vállát. Fesztelenül, kötöttségek nélkül, boldogan tekint a világra, élete hatalmas kalandjának tartja a sorstól nyert új esélyt, az ajándékba kapott időt, és én csakis becsülni tudom ezért!

Visszatértek. Ismét együtt vagyunk – mi, a Csarnok Vándorai. Már nem vagyunk ugyanolyanok, mint egykor, de továbbra is közösek a céljaink, kölcsönösek az érzéseink, ezért az egymás iránti bizalmunk töretlen és megingathatatlan.

Mindennél jobban örülök ennek!

Különös, sőt meg kell valljam, meglepő módon nem tekintek sajnálattal az elmúlt néhány év kalandozásaira, hiszen zavaros és rémisztő, ugyanakkor nagyszerű utazás volt. Úgy vélem, hogy sokat tanultam a Dahlia és különösképpen az Entreri oldalán eltöltött idő alatt. Cinikusan szemléltem a világot, de ettől nem zuhantam vissza a múltba, nem uralkodott el rajtam menzoberranzani gyerekkorom komor hangulata, nem kebelezett be a sötétség. Sőt mi több, megtanultam, hogy nem lehetünk könnyelműek, mert a döntéseinknek súlyos következményei lehetnek, és megszabadultam a cinizmustól, még azelőtt, hogy tudtam volna, hogy milyen sors vár rám Bruenor Fokán.

Nem vagyok olyan önző, hogy azt képzeljem, hogy az engem körülvevő világot kifejezetten nekem teremteték! Időnként azonban önző módon viselkedünk, ez az élet velejárója, és most, egy pillanat erejéig hagyom, hogy elsodorjon az ár, és csak magammal foglalkozzak: személyes ajándéknak tekintem a Csarnok Vándorainak újraegyesülését. Nevezhetjük bárhogy az isteneket és az istennőket, beszélhetünk sorsról, véletlenek egybeeséséről, előre kijelölt útról – mindez nem számít. Ebben az esetben én a különleges igazságszolgáltatásban hiszek.

Tisztában vagyok vele, hogy ez ostoba és önző kijelentés.

De nagyon jó érzés.

Drizzt Do'Urden

ELSŐ FEJEZET

A HARCEDZETT BAENRE NAGYASSZONYANYA

Amikor Quenthel Baenre nagyasszonyanya az esti imádságra tartott, még minden úgy tűnt, hogy ez is csak olyan nap lesz, mint a többi. A levegőben úszó, pókháló mintával díszített fekete köpeny fenségesen ringott méltóságteljes alakja körül. Határozott léptekkel vágott át a Baenre-ház kápolnájának főfolyosóján, maga mögött hagyva az oldalsó, kisebb oltároknál imádkozó alacsonyabb rangú papnőket. A legcsekélyebb szellő is megrezegtette a csodálatos köpeny pókfonalakban végződő alját, amitől a nagyasszonyanya körvonala elmosódottá vált, mintha légies, másvilági alakot öltött volna.

Egyetlen még élő testvére, Sos'Umptu, a ház első papnője és a kápolna vezetője aznap este előbb ért oda az imádságra. Arccal lefelé nyúlt ki a padlón, a térdeit szorosan összezárta, a karját a feje elé nyújtotta az oltár irányába. Quenthel összevont szemöldökkel nézte őt, a vezető papnők nem veszik fel ezt a fajta könyörgő, bocsánatkérő testhelyzetet a hétköznapi imádságok alkalmával. Sőt, ami azt illeti, az ő rangjában csak a legritkább esetben hunyászkodnak meg ennyire.

A nagyasszonyanya közelebb ment hozzá, hogy hallja a kántálását. A testvére valóban bocsánatért könyörgött, méghozzá úgy tűnt, hogy meglehetősen elkeseredett hangon. Rövid ideig hallgatta, hátha elcsíp egy-egy árulkodó szót, amiből kiderül, hogy miért esdekel bocsánatért, de semmi érdekes nem ütötte meg a fülét.

– Kedves nővérem – szólította meg, miután Sos'Umptu végre abbahagyta a kántálást, és kiszakadt a lázas, átszellemült állapotból.

Az első papnő felemelte a fejét, és hátrafordult.

– Könyörögi! – suttogta feszülten kattogó hangon. – Azonnal!

Quenthel ösztönösen a korbácsáért nyúlt, hogy lesújtson rá az arcátlansága miatt. Mégis hogy merészel ilyen hangon szólni hozzá, őt senki sem utasíthatja semmire. Mozduló kezének ujjbegyei hozzáérték a korbács állandóan tekergő, eleven kígyófejeihez. Alaposan meglepődött, amikor megragadta a fegyver nyelét, és még K'Sothra, az öt kígyó közül a legvérszomjasabb is arra figyelmeztette, hogy visszakozzon, és ne sújtson le a testvére – nem is emlékezett rá, hogy K'Sothra mikor adott olyan tanácsot, hogy ne korbácsolja meg a vétkest.

Hallgass rá, sziszegte Hsiv, a tanácsadó kígyó.

Sos'Umptu ájtatossága őszinte, értett egyet Yngoth.

A kígyók tanácsának engedve meggondolta magát, hiszen a testvére kizárólag óriási horderejű események hatására viselkedne tiszteletlenül vele. Sos'Umptu sok mindenben hasonlított elhunyt nővérükre, Tielre, aki mindig kimért volt és visszafogott, mindig mindent számításba vett.

A nagyasszonyanya kisímította köpenye ráncait a háta mögött, majd térdre ereszkedett az első papnő mellett, előrenyújtotta a karját és hozzáértette a homlokát a talajhoz.

Azonnal meghallotta a sikoltozást, sőt inkább a metsző visítást: a démonok szabálytalan és rendezetlen hangzavarát. Maga Lolth úrnő is magából kikelve, dühösen ordított.

Valami nagy bajnak kellett történnie.

Quenthel próbálta rendezni a gondolatait, és számba venni a lehetőségeket. Öt éve ért véget a Mágiavész, azóta tartott a világ rendjének átalakulása, és ezért a bizonytalanság légköre lengte be a várost, ahogy a Toril egészét is, még mindig nem látták tisztán a folyamatokat. Ugyanakkor úgy vélte, hogy jól helyt álltak és jól teljesítettek ebben az időszakban. Menzoberranzan harmadik háza, a Xorlarrin-ház – a Baenre-ház támogatását élvezve –, erős helyőrséget alakított ki a törpék egykori otthonában, Gauntlgrymben, és hamarosan el is keresztelik Q'Xorlarrinnak. Új életet leheltek a hatalmas, ősi kohóba, amelyet nem csekélyebb lény táplált, mint egy tűzből és lángból született ősfenevad. Csorbíthatatlan élű, erős mágiával

átítatott fegyvereket kezdtek kovácsolni, és Menzoberranzanba szállítani. Az új testvérváros idővel olyan biztonságossá vált, hogy már maga Zeerith Xorlarrin nagyasszonyanya is megkezdte az előkészületeket az átköltözéshez, és arra készült, hogy megkéri Menzoberranzan Uralkodó Tanácsát, engedélyezze, hogy Q'Xorlarrin névre kereszteljék az új települést, és teljes egészében átköltöztesse folyamatosan erősödő házát.

A Xorlarrin-ház kiválása és helyettesítése a tanácsban természetesen számos problémát vetett fel. A nyolc legerősebb uralkodó ház alatt lévők ilyen esetekben mindig esélyt láttak a felemelkedésre, véres versengés vette kezdetét, de úgy ítélte meg, hogy mindent tökéletesen kézben tart.

A Bregan D'aerthe is virágkorát élte, a kereskedelem megélénkült Menzoberranzan és a külvilág között. A zsoldos banda Kimmuriel és Jarlaxle vezetésével szép fokozatosan átvette az irányítást a felszíni Luskan felett, még hozzá titokban, csendben, nehogy felkeltsék a környező birodalmak figyelmét, vagy magukra haragítsák az uralkodókat, különös tekintettel a roppant erős és hatalmas Vízmélyvására.

A nagyasszonyanya megrázta a fejét. Menzoberranzanban minden szempontból ragyogó állapotok uralkodtak, kiválóan vezette a várost. A vad ordítózást ezek szerint valami másnak kellett kiváltania. Próbálta kiterjeszteni a tudatát, és Menzoberranzan határain túlra nyúlni.

Azonnal dühödtt sikoly harsant a fejében. Most már semmi kétség, hogy Lolth dühe egy bizonyos dologra vagy eseményre összpontosult – még hozzá olyasmire, amihez a Baenre-háznak, de legalábbis Menzoberranzannak is köze van. Sokáig hallgatta és tűrte a telepátikus szidalmakat, majd térdre emelkedett a földről, és intett a testvérének is, hogy kövesse a példáját.

Sos'Umptu zavartan, értetlenül rázogatta a fejét, a nagyasszonyanyához hasonlóan ő sem tudta mire vélni a fejleményeket.

Mi Lolth haragjának oka? – kérdezte Quenthel a drow-k kifinomult jelbeszédén keresztül, az ujjai fürgén táncoltak a levegőben.

A testvére tehetetlenül rázta meg a fejét.

Quenthel nagyasszonyanya a főoltár mögött lógó, driderszerű alakot mintázó háttérfüggönyre nézett. A nyolc óriási póklábat felhajtogatták, mintha guggolna, a női test és fej pedig magát a gyönyörű Lolth úrnőt idézte. Becsukta a szemét, és ismét alázatosan levetette magát a földre, hogy tovább füleljen.

A zavarodott ordibálás azonban nem szolgált világos magyarázattal.

Szép lassan ismét feltérdelt, a korábbihoz hasonló értetlenség ült ki az arcára, és ezúttal már aggodalom csillant a tekintetében. Karba fonta a kezét a mellkasa előtt, majd lassan hintázni kezdett előre-hátra, magasabb rendű útmutatásra várva. Érző fegyverére csúsztatta a kezét, de a kígyófejek némák maradtak, tőlük szokatlan módon meg se moccantak.

Végül felemelte a kezét, és némán jelzett a testvérének. Menj el az Arach-Tinilithbe, és hívd ide Myrineylt!

– Nővérem? – kérdezett vissza Sos'Umptu fennhangon. Az Arach-Tinilith a legnagyobb három drow akadémia közül, melyeket a Tier Breche-ben alakítottak ki. Itt nevelték a papnőket és ez helyezkedett el a hierarchia csúcán, a harcosok, a Melee-Magthere és a fiatal, ígéretes varázslók iskolája, a Sorcere felett.

Quenthel haragos pillantást küldött a testvére irányába.

Vissza kellene térnem a Quarvelsharessbe – felelték Sos'Umptu táncoló ujjai Menzoberranzan nagy, nyilvános katedrálisára utalva, melynek megalapításában hatalmas szerepet játszott, és ahol ő töltötte be a főpapnői tisztséget. – Csak azért választottam a Baenre-kápolnát, hogy ne késsem le az esti imádságot.

A nagyasszonyanya arra következtetett a válaszból, hogy a testvére úgy véli, ez a felettébb különös esemény túlmutat a Baenre-házon, és egész Menzoberranzant érinti, ami talán igaz is volt, de ő nem engedhette meg magának, hogy a házuk bármilyen módon is veszélybe kerüljön, ezt nem kockáztathatta meg.

Nem! – villant Quenthel keze. A Sos'Umptu arcára kiülő nyilvánvaló csalódottság elsősorban annak szolt, hogy utasították rá, haladéktalanul siessen az Arach-Tinilithbe, és nem annak, hogy késve érkezik vissza a hön imádott katedrálisba. Egyáltalán nem ápolta baráti viszonyt a nagyasszonyanya legidősebb lányával, Myrineylle! A tanulmányai végén járt már, és megkezdődtek az izgatott találgatások a két papnő versengésével kapcsolatban a Baenre-ház első papnői és egyben az egész drow város egyik legjobban irigyelt tisztségéért.

Együtt kell működnöd Myrineylle! – közölte a nagyasszonyanya némán, majd hangosan folytatta:

– Idézzetek meg egy yochlolt, méghozzá itt, ebben a templomban. Hallani fogjuk Lolth úrnő hívó szavát, és kellőképpen válaszolunk.

A nagyasszonyanya hangja végigdübörgött a kápolnán, az ott imádkozó papnők felemelték a fejüket, többen fel is álltak. A yochlol idézés komoly feladatnak és megmérettetésnek számított, és a jelenlevők közül sokan még nem is látták Lolth szolgáit.

A nagyasszonyanya végighordozta a tekintetét az alacsonyabb rangú papnőkön, akik kikerekedő szemmel, izgatottan, várakozón néztek össze.

– Hívd össze a Baenre-ház papnőinek felét, hogy szemtanúi legyenek az idézésnek – rendelkezett Quenthel, miközben felállt a földről. – És versengjenek érte, hogy jelen lehessenek.

Kecses mozdulattal a háta mögé libbentette pókhálószerű köpenyének alját, majd királynői testtartással vonult végig a folyosón és ki a kápolnából. Maga volt a megtestesült erő és magabiztosság.

Belül azonban vadul cikáztak a gondolatai, még mindig hallotta Lolth sikoltó hangját a fejében. Valaki, valahol hibát vétett, méghozzá nem is akármekkora, márpedig Lolth ítélete mindig szigorú, a büntetése könyörtelen.

Megfordult a fejében, hogy ő is részt vehetne az idézésen, de gyorsan elvetette a gondolatot. Ő végül is a Baenre-ház nagyasszonyanyja, Menzoberranzannak, Lolth városának megkérdőjelezhetetlen vezetője. Ő nem fordul tanácsért és útmutatásért yochlokokhoz, és csakis egyvalakinek a hívását fogadná el, ha arra kerülne sor. Arról nem is beszélve, hogy a főpapnők kizárólag vész esetén idézhetik meg az istennő szolgáit, és jelenleg még nem lehetett biztos benne, hogy valóban ilyen súlyos a helyzet. Ha kiderül, hogy melléfogtak, és még jobban magukra haragítják a Pókkirálynőt, akkor jobb, ha ő nincs az idézők között!

Úgy döntött, hogy inkább meglátogat valaki mást, akiről úgy tudta, hogy az egyetlen másik élő testvére, Menzoberranzan ősmágusát, Gromph Baenre-t, és kideríti, hogy ő mit tud az eseményekről.

A Baenre-ház rangidős férfitagja, a legendás Yvonne első gyermeke számított egész Menzoberranzan legidősebb lakosának, és egyértelműen ő töltötte be a leghosszabb ideje a város ősmágusi tisztségét, olyannyira, hogy a szolgálata nemhogy csak a Mágiavész, hanem a Zúrzavarok Kora előtt kezdődött. Méghozzá évszázadokkal korábban! Egyértelműen úgy tartották róla, hogy kivételes alkalmazkodóképességének köszönheti, hogy ennyi ideig hatalmon tudott maradni. Noha vitán felül állt, hogy ősmágusként ő a város legbefolyásosabb férfitagja, és ő rendelkezik a legnagyobb szabadsággal, tudta, hogy hol a helye, hogy a kivívott és hosszan őrzött rangja ellenére ő mégis csak egy közönséges drow férfi.

Ebben a tekintetben az összes nagyasszonyanya, sőt az összes főpapnő társadalmi rangban felette állt. Ők közelebb álltak Lolth istennőhöz, márpedig a Pókkirálynő uralkodott minden és mindenki felett.

Sok alacsonyabb rangú papnő próbálta igazolni ezt a tételt a hosszú évszázadok során.

Mind holtan végezték.

Még maga Quenthel Baenre, a nagyasszonyanya is halkan, udvariasan kopogott Gromph magánlakosztályának ajtaján. Ha a férfi a varázslók akadémiáján található otthonában tartózkodott volna, akkor jóval parancsolóbban és erőszakosabban lépett volna fel, de itt a Baenre-ház otthonában semmi szükség sem volt a külső látszat fenntartására. A két testvér tökéletesen megértette egymást. Szükségük volt a másakra céljaik elérése érdekében, de ezt leszámítva nem különösebben szívelték egymást.

A vén varázsló azonnal felállt, és meghajolt a nagyasszonyanya előtt tisztelete jeleként, amikor belépett a helyiségbe.

– Váratlan látogatás – mondta a férfi, hiszen alig érintkeztek egymással, általában csak akkor értekeztek, amikor a nagyasszonyanya hivatalos ügyben magához hívatta őt.

Quenthel becsukta az ajtót, majd intett a fivérének, hogy leülhet. Az ősmágus észrevette, hogy a testvére tőle szokatlan módon idegesen viselkedik, ezért ravaszul mosolygott rá.

– Történt valami? – kérdezte.

A nagyasszonyanya leült a férfival szemben a széles asztal túloldalán, amelyet összetekert és széthajtogatott pergamenek borítottak, legalább százüvegcsényi különböző tintával körülöttük.

– Mesélj nekem a Mágiavészről – kérte tőle.

– Véget ért, hála az isteneknek! – felelte a varázsló könnyed vállrándítás kíséretében. – A mágia olyan, amilyen mindig is volt, a Szövet újjáalakult, méghozzá dicsőségesen.

Quenthel érdeklődve nézegette őt.

– Dicsőségesen? – kérdezte. Különösnek találta a szóhasználatot, főleg annak ismeretében, hogy miként viselkedik általában a fivére.

A varázsló hanyag vállrándítással hárította el a kíváncsiskodó kérdést, mintha semmi jelentősége sem lenne a megjegyzésének. Figyelembe véve Lolth úrnő legutóbbi lépéseit, a jelenlegi helyzet egyelőre nem aggasztotta. Most az egyszer Menzoberranzan férfi varázslói kerültek előtérbe, elsőbbséget élveztek az Arach-Tinilith alapvetően magasabb rendűnek számító tanítványaival szemben. Természetesen tisztában volt vele, hogy a Pókkirálynő nem sokáig tűri meg ezt a felsőbbrendűséget, de elhatározta, hogy ameddig tart, addig teljes mértékben kihasználja.

A nagyasszonyanya résnyire szűkült szemmel nézett vissza rá, ő pedig magában mosolygott, hisz tudta, hogy az isteni játszmák iránt mutatott látszólagos közönye mennyire bosszantja őt.

– A Pókkirálynő dühös – közölte vele a papnő.

– Ő mindig dühös – felelte a férfi. – Különben nem lehetne démon királynőnek nevezni!

– Gunyoros szavaid nem merülnek feledésbe, és kijutnak ebből a szobából! – figyelmeztette őt a nagyasszonyanya.

Gromph ismét vállat vont, és ismét el kellett fojtania feltörő mosolyát, sőt kacaját. Az egyikük hamarosan lerántja a leplet a Pókkirálynő egyik titkáról, és Quenthel legnagyobb meglepetésére nem ő lesz az.

– Azt hiszed, hogy a dühe összefüggésben áll a Szövettel és a Mágiavész véget érésével? – Csak azért tette fel a kérdést, mert nem tudott ellenállni a kísértésnek. Maga elé képzelte Quenthel arckifejezését, amikor feltárja előtte az igazságot, és alig tudta visszafogni magát, hogy ne törjön ki harsány, gúnyos kacajban. – Öt éve történt, ami egy istennő szemszögéből nézve csekélyke idő, de akkor is...

– Ne gúnyold őt! – szisszent rá a nagyasszonyanya.

– Eszemben sincs. Csak próbálom megfejteni a...

– Az istennő dühös, és úgy tűnik, hogy a haragja céltalan, egyfajta torz üvöltés, eszeveszett, féktelen ordítás.

– Vesztített – közölte Gromph tárgyilagosan, és ezúttal, már nem bírta megállni, hogy ne nevessen a papnő fenyegető tekintetén.

– Nem erről van szó – szögezte le Quenthel határozott hangon.

– Kedves húgom...

– Nagyasszonyanya! – förmedt rá a papnő metsző hangon.

– Tán attól félsz, hogy a Pókkirálynő haragszik rád? – folytatta a varázsló zavartalanul.

Quenthel kényelmesen hátradőlt a székében, és a semmibe révedő tekintettel rágta meg testvére szavait, jóval hosszabban gondolkodott, mint Gromph várta – oly hosszan, hogy az ősmágus visszatért korábbi munkájához, és folytatta az új pergamen körmölését.

– Ránk – bökte ki végül a papnő nagy sokára. Gromph felemelte a fejét, és kíváncsi tekintettel nézett rá.

– Ránk? Mármint a Baenre-házra?

– Talán Menzoberranzanra – legyintett a nagyasszonyanya, az idegesség miatt elvesztette a türelmét. – Megbíztam Sos’Umptut és a lányomat, hogy idézzenek meg egy yochlolt, hátha egyértelmű válaszokat kaphatunk tőle – tájékoztatta a fivérét.

– Ez esetben áruld el nekem, kedves húgom – karba fonta a kezét maga előtt az asztalon, és ridegen pillantott a papnőre. Szándékosan használta ezt a tiszteletlen, lealacsonyító megszólítást –, miért jöttél ide és zavartál meg a munkámban?

– A Szövet, a Mágiavész – beszéd közben folyamatosan kalimpált a karjával.

– Nem ez az oka – csóválta a fejét az idős ősmágus. – Miért jöttél, Quenthel? Szerintem azért, mert félsz.

– Hogy merészelsz ilyen hangon beszélni velem? – háborodott fel a nagyasszonyanya.

– Miért ne mernék, kedves húgom?

Quenthel felugrott a székéből, amely messzire repült a háta mögé. Villámokat szórt a tekintete, és mérget a nyelve, miközben ismét kijavította a fivérét.

– Nagyasszonyanya!

– Igen – hagyta rá Gromph. – Menzoberranzan nagyasszonyanyja. – Felállt, egyenesen a testvére szemébe nézett, ugyanolyan kemény, rezzenéstelen tekintettel, mint ő. – Ezt sose feledd!

– Úgy tűnik, te vagy az, aki...

Az ősmágus félbeszakította, és befejezte a gondolatát:

– És ennek megfelelően viselkedj.

A papnő szeme ismét haragosan villant, széttárta majd összezárta a tenyerét, mintha varázslásra készülné, de gyorsan úrrá lett az érzelmein.

Gromph elégedetten bólintott, és közben halkán kuncogott.

– Ha a Pókkirálynő valóban haragszik rád, és te gyengeséget mutatsz, akkor gyorsan utolér a végzeted! – figyelmeztette. – A fenti világ, és az alsó is háborog, Lolth úrnő épphogy csak elkezdte szövögetni a terveit, és most semmiféle gyengeséget nem tűr meg.

– Menzoberranzan virágzik az irányításom alatt!

– Valóban?

– A Xorlarrin-ház letelepedett Gauntlgrymben. Újra beindították az ősi kohót, és a kovácsremek Menzoberranzan javát szolgálják! – hadarta Quenthel.

– És a Barrison Del’Armgo-ház? – kérdezte az ősmágus ravaszul. – Vajon ők is úgy látják, hogy a Xorlarrin-ház törekvései Quenthel nagyasszonyanya hatalmát erősítik, vagy inkább új, számukra kecsegtető lehetőséget látnak benne, méghozzá itt a Pókok Városában? Végül is eltávolítottál egy ellenséget az útjukból, vagy nem?

– Ez az ellenség itt van a közelben, Zeerith nagyasszony még a városban tartózkodik – védekezett Quenthel.

– És mi lesz akkor, amikor elhagyja a várost, és megürül itt a helye?

– Nem lesznek túlságosan messze tőlünk.

– És ha Mez’Barris Armgo nagyasszony jobb ajánlatot tesz neki, mint te?

Quenthel komótosan visszaült a helyére, és alaposan végiggondolta ezt a veszélyes és rémisztő lehetőséget. Ismét hosszú idő telt el, mire felemelte a fejét, és a még mindig fölötte ácsorgó ősmágusra nézett.

– Légy erős, kedves húgom – szólalt meg a férfi lágy hangon. – Még azt sem tudjuk, hogy mi váltotta ki Lolth úrnő... tomboló dühét. Talán valóban nagy haragra gerjedt valami miatt, ami az istenek birodalmában történt, és semmi köze sincs hozzánk, ezért majd lecsillapodik. Talán egyáltalán nem rád, vagy a Baenre-házra, vagy Menzoberranzanra dühös. Ugyan ki igazodik el az istenek dolgaiban?

Quenthel reménykedve bólogatott.

– Mostanra már biztosan megidézték a yochlolt – jegyezte meg, majd felállt, és az ajtó felé fordult. – Menjünk, és keressük meg azokat a válaszokat.

– Menj csak – legyintett az ősmágus. Ő már úgyis tudta, amit tudnia kellett. – Nekem még dolgom van... egész nap itt maradok, sőt holnap is, ha szükség lenne rám – ajánlotta fel.

Úgy tűnt, hogy a nagyasszonyanya megelégszik ennyivel, így további szó nélkül távozott. Gromph állva maradt, megvárta, amíg becsukódik mögötte az ajtó, végül mély sóhaj kíséretében ereszkedett le a székére.

Neki nem kellett a yochlolt tanácsa ahhoz, hogy kiderítse az igazságot. Egy másik, még nálánál is ősbibb forrásból tudta meg, hogy mi váltotta ki Lolth fokozatosan növekvő dühét, hogy miért haragszik a Pókkirálynő Menzoberranzan városára.

Tudta, hogy a testvére hamarosan visszatér hozzá, és egyáltalán nem örül majd annak az utazásnak, amire küldeni akarja őt.

A yochlolt vizenyős, egyszerre cuppogó és karcos hangja tökéletesen illett a külleméhez: leginkább félig olvadt gyertyaviaszgömbre hasonlított, számos tekergőző csáppal kiegészülve, hogy még borzalmasabb látványt nyújtson.

– Megszólítottatok, de nem vagytok erősek – mondta az isteni szolga szemmel láthatóan dühösen.

Sos'Umptu és Myrineyl idegesen néztek össze.

– Csak a Pókkirálynő kedvében akarunk járni – felelte Sos'Umptu tiszteletteljes és alázatos hangon.

– Ő az erőt kedveli – jegyezte meg a démoni teremtmény.

A válasz mindkét papnőt alaposan meglepte, ugyanis nem használt semmilyen „káoszra” utaló szót vagy kifejezést, márpedig Lolth úrnőt a káosz élte, abban érezte igazán jól magát, abban uralkodott.

A nyúlós massa lassan oldalra fordult, és közben egészen elvékonyodott a teste. A tekergőző csápok összezsugorodtak, majd karokká és lábakká álltak össze. A démoni teremtmény alakot váltott, és fenséges, mezítelen drow nő külsejét öltötte fel. Fanyar mosollyal az ajkán lépett oda Myrineyl elé, felemelte a kezét, és gyengéden megsimogatta az arcát és az állát.

– Talán félsz, Quenthel nagyasszonyanya leánya? – kérdezte a drow alakot öltött démoni teremtmény.

Myrineyl láthatóan remegett, és nagyot nyelt, mielőtt válaszolt.

– Érezzük, hogy az istennő szenved, vagy aggódik valami miatt – szólt közbe Sos'Umptu de a yochlolt felemelte a karját, belé fojtva a szót. Egyetlen pillanatra sem vette le átható tekintetét a fiatalabb drow-ról. A szolgálény lejjebb csúsztatta az ujjait, megcirógatta Myrineyl állát, majd kitapogatta a torkát.

A fiatal papnő rémülten nézett idősebb társára. Noha Sos'Umptu nem különösebben szerette őt, most mégis felemelte a kezét, és az „erő” jelét mutatta karcsú ujjával.

Ennyi elég is volt neki, összeszedte magát, és határozottan megrázta a fejét.

– Mi a Baenre-ház vagyunk. Ha Lolth úrnőnek szüksége van ránk, akkor a rendelkezésére állunk – közölte eltökélten.

– De hisz remegsz az érintésemtől – vágott vissza a yochlol. – Félsz tán? Vagy undorodsz tőlem?

Sos’Umptu visszafojtott lélegzettel várta a választ. Jól tudta, hogy mi vár ifjú rokonára, ha rosszul válaszol: Lolth szolgálja magát rántja a Démonhálóba, ahol örökké tartó kegyetlen kínzás vár rá.

Myrineyl azonban csak mosolygott, majd váratlanul előrehajolt, és szenvedélyesen megcsókolta a mezítelen drow asszony álcáját viselő démoni teremtményt.

Az első papnő elégedetten bólogatott, és magában megdicsérte a fiatalabb társát bátor alakításáért.

Némi idő elteltével a két papnő egymás oldalán sietett végig a Baenre családi ház folyosóin és terméin, hogy minél előbb jelentést tehessenek a nagyasszonyának. Vajmi keveset tudtak meg a szolgálénytől, de nem is számítottak másra, az efféle beszélgetések általában ilyen véget érnek.

– Miért? – kérdezte Myrineyl halkan.

Nem kellett ennél bővebben kifejtenie, hogy mire gondol. Sos’Umptu könnyedén a yochlol kezére játszhatta volna őt, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljon tőle – annál is inkább, mert Menzoberranzanban mindenki tisztában volt vele, hogy Sos’Umptu Baenre semmire sem vágyik jobban, csak hogy eltakarítsa az útból Quenthel nagyasszonya veszélyes és nagyravágyó lányát.

– Azt hiszed, hogy ez egy próbatétel volt? – kérdezte az idősebb papnő.

Myrineyl megállt, és hosszasan merengett a szavakon.

– Azt hiszed, hogy az istennő szolgáját a te bátorságod érdekelte? – folytatta az első papnő megvető mordulás kíséretében. – A tapasztalatlanság vagy az ostobaság vezérel téged? Vagy talán az arrogancia? Az nagyon is Quenthel lányára vallana.

Myrineyl nem felelt, rezzenéstelen arccal nézett az idősebb papnőre, le lehetett olvasni az arcáról, hogy a sértés szavait csócsálja, és a megfelelő visszavágáson gondolkodik.

– Hogy mersz ily tiszteletlenül szólni a nagyasszonyáról? – kérdezte, ahogyan azt várni lehetett.

– Engem állított próba elé – magyarázta az első papnő, és ismét útnak indult. Sebesen kapkodta a lábát, fiatal társának igyekeznie kellett, hogy tartsa vele a lépést. – És tágabb értelemben az egész Baenre-házat.

Az ifjú papnő, aki az imént heves csókot váltott a drow álcát viselő, csápos, olvadt gyertyaviaszra emlékeztető démoni teremtménnyel, enyhén meghökkent arckifejezést öltött.

– Ha egy yochlol alakot vált és drow teste ölt, akkor a drow szemén keresztül látja a világot? – kérdezte tőle Sos’Umptu.

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy a szolgálény végig engem tartott szemmel, miközben veled szemben állt, ostoba – magyarázta az idős papnő megvető hangon. – Ő is ugyanolyan jól látta az „erő” jelét, amit mutattam, mint te, és ez volt az egész próbatétel lényege. Valami hatalmas rossz történt. A Pókkirálynő zaklatott, és azt kéri tőlünk, hogy legyünk erősek.

– Egységeselek – lehelte maga elé Myrineyl. – Egységeselek, amit a Baenre-ház két nemes papnője a legkevésbé sem képes megadni neki. – Myrineyl szeme kikerekedett.

– Tán azt hitted, hogy a Baenre-ház főpapnőjének és Quenthel nagyasszonya lányának versengése észrevétlen marad? – kérdezte Sos’Umptu.

– Az Arach-Tinilithben maradok, és tovább szolgálom Minolin Fey úrnőt – felelte a fiatal papnő ártatlanul.

– Sosem léphetsz Minolin helyébe – vágott vissza az első papnő ravaszul. – Sem a Melarn-házi Ardulrae helyébe, mint a szent szövegek nagyasszonya. Ezzel a két tisztséggel a nagyasszonya, az anyád két rivális házat is kiszolgál, két ellenséges háznak is a kedvében jár, akikkel nem akar összetűzésbe kerülni ezekben a veszedelmes időkben, amit a Xorlarrin-ház távozása idézett elő. De ezt te is tudod.

A korábbi ártatlan arckifejezés eltűnt Myrineyl arcáról, és a fiatal papnő gögös testtartást vett fel.

– Most egységre van szükség – folytatta az első papnő zavartalanul –, a Pókkirálynő ezt várja tőlünk – alaposan meglepődött a saját szavain, amikor elhagyták a száját, ahogy a fiatal Myrineyl is, mert csak ennyit kérdezett:

– Miért?

Az első papnő vállat vont és nagyot sóhajtott. Nem tudta a választ. A démoni teremtmény meglehetősen keveset árult el nekik, a legígéretesebbnek tűnő megjegyzése is felettebb homályosra sikeredett: „Az Örökkévaló értené.”

Ekkora már odaértek Quenthel nagyasszonya ajtajához. Myrineyl felemelte a kezét, hogy bekopogjon, de az első papnő szigorú pillantása meghátrálásra készítette.

– Az egység megköveteli, hogy mindenki maradjon a rangját megillető helyen, kedvesem – intette rendre Sos’Umptu, így hát ő kopogott be az ajtón, ő felelt a nagyasszonya hangjára, és ő lépett be elsőként Quenthel lakosztályába.

Az ősmágus elégedetten mosolygott, amikor kivágódott az ajtó, és Quenthel nagyasszonya viharzott be a szobába.

– Gúnyolódik rajtam! – dühöngött. Odament a székhez, amelyben korábban ült, de nem huppant le rá, inkább jó nagyot rúgott bele, amitől messzire szállt. – Az Örökkévaló értené! Ezt suttogetta a szolgálény Sos’Umptunak és Myrineylnak. Az Örökkévaló! Az anyánk érteni fogja, de Quenthel nagyasszonya sajnos nem!

Gromph érezte, hogy gúnyos kuncogása ott abban a pillanatba nem helyénvaló, és nem számíthat érte semmi jóra, mégsem tudta megállni. Az Örökkévaló nem más, mint Yvonne, az anyjuk, a legnagyobb hatalmú nagyasszonya Menzoberranzan történelmében, aki ezer évig uralkodott.

– Most pedig te gúnyolódsz rajtam?! – füstölgött tovább. – Tán Yvonne előtt is mernél így beszélni?

– Természetesen nem – felelte az idős ősmágus. – Ő megölne érte.

– De Quenthel nem tud megölni, igaz? Ezt akarod mondani? – A nagyasszonya szemöldöke összerándult, és haragosan meredt rá.

– Te nem ölsz meg engem, akár képes vagy rá, akár nem – felelte a férfi, miközben lassan, óvatosan felállt a helyéről.

– Miért vagy annyira biztos ebben?

– Mert tudom, hogy a testvérem mindig okosan cselekszik – felelte, miközben a helyiség bal oldali falához lépett. Kinyitotta az ott található nagyméretű szekrény ajtaját, feltárva a polcokon sorakozó különböző tárgyakat: tekercseket – rengeteg tekercset! –, ládikókat, zsákokat és egy természetes vasdobozt. Kimondott néhány varázsszót, megtáncoltatta az ujjait a levegőben, és a következő pillanatban egy csillogó, lebegő korong jelent meg mellette. Levette a vasdobozt a polcról, és ráhelyezte a korongra.

– Csak azért merek gúnyolódni veled, mert én tudom a választ a talányra, amely nem hagy nyugodni téged – magyarázta, miközben visszafordult a nagyasszonya felé.

– Ebben a dobozban van? – kérdezte Quenthel, és az említett tárgyra mutatott. Az ősmágus minden eddiginél szélesebben vigyorgott.

- Nagyon régóta várok már erre a pillanatra, kedves húgom – felelte Gromph kitérően.
 - Nagyasszonyanya! – javította ki a papnő erélyes hangon.
 - Pontosan. Azok az idők már elmúltak, hogy feltétlen tisztelettel beszéljenek veled.
- Quenthel megtántorodott, a székéhez botorkált, és lerogyott rá. Felnézett az ősmágusra.
- Mit tudsz? – kérdezte. – Miért dühös a Pókkirálynő?

– Azt nem tudom – felelte a férfi. – Legalábbis nem pontosan. De mivel a szolgálény az anyánkat említette, úgy vélem, hogy kideríthetem... kideríthetjük. – Ismét halkan kuncogott. – Illetve tudom, hogyan derítheted ki. A jó szerencse ott ólálkodik Mélysötét járataiban, nem messze Menzoberranzantól. A jó szerencse, és egy ősi értelem, amely még Yvonnelnél is sokkal öregebb.

Quenthel hosszan, szigorúan meredt rá.

- Mennyi ideig akarsz még talányokban beszélni? – kérdezte.

Az ősmágus átvágott a szobán a papnő háta mögött, és odaállt egy másik szekrény elé. Kinyitotta az ajtaját, megmutatva a plafonig érő tükröt. Becsukta a szemét, és elmormolta egy újabb varázslat ígét, ezúttal hosszabban, mint az imént, bonyolult jeleket rajzolva a levegőbe. A drow férfi és a szoba képe előbb elsötétült a tükörben, majd teljesen eltűnt.

– Gyere – szólt hátra a válla felett, és odanyújtotta a kezét a papnőnek. A lebegő korong, rajta a vasdobozzal, odasiklott a férfi mellé.

- Oda be? – kérdezte gyanakvón.

– Természetesen – biccentett az ősmágus.

– Hová vezet? – kérdezte Quenthel követelőző hangon, de azért megfogta fivére kinyújtott kezét. A lebegő korong is velük tartott. Az ősmágus kiejtett egy varázsszót, és a mágikus átjáró azonnal megvilágította Mélysötét egyik járatát.

– A városon kívül vagyunk? – kérdezte a papnő bizonytalan hangon. Tekintve, hogy ő számított Lolth istennő legfőbb szószólójának Menzoberranzanban, népes kíséret és őrizet nélkül nem hagyhatta el a várost.

– Nem kell aggódnod, nagyasszonyanya – felelte Gromph, ezúttal a neki kijáró, megfelelő megszólítást használva, aminek meg is lett a kellő hatása. A papnő elégedetten bólintott.

– Teljesen véletlenül felfedeztem itt egy régi barátot. Vagy hívjam inkább régi ismerősnek? Majd eldöntöd – magyarázta a férfi. – Noha most már inkább úgy vélem, hogy ez nem véletlen volt, sokkal inkább isteni útmutatás eredménye.

- Újabb talányok? – grimaszolt a nagyasszonyanya.

– Itt minden talányos, még számomra is – hazudta, hisz tisztában volt vele, hogy maga Lolth istennő vezette el őt ide, méghozzá jól meghatározott céllal.

– De én nem vagyok nagyasszonyanya, ezért a mi kedves ismerősünk nem fedi fel előttem a titkait – tette hozzá.

Quenthel felelni készült, de az ősmágus ekkor felemelte a varázspálcáját, kinyújtotta a karját és belemutatott az egyik oldalfolyosó sötétjébe. Életre hívta a pálca mágikus erejét, és fénylő pontot teremtett a távolban, amely gyöngyszemekkel elzárt barlang bejáratát fedte fel előttük.

Gromph tétovázás nélkül indult el az irányába, a nagyasszonyanyával és a lebegő koronggal az oldalán.

A papnő azonnal megtorpant, amikor háromujjú kéz nyúlt ki a gyöngyök mögül, hogy széthúzza a függönyt. Ocsmány, kétlábú alak lépett elő mögüle, duzzadt fejének csápjai izgatottan tekeregtek a levegőben

- Agyszívó! – szisszent fel a nagyasszonyanya.

– Egy régi barát – egészítette ki az ősmágus.

A papnő kihúzta magát, és kihívóan nézte a közeledő teremtményt. A varázsló szemmel láthatóan élvezte a nagyasszonyanya undorát: az agyszívók visszataszító lények, természetesen,

de ez az egyed kifejezetten ocsmány volt, számos régi sérülés csúfította el agyvelőre emlékeztető duzzadt fejét, amely lebenyként lógott bal válla fölött.

– Methil! – suttogta Quenthel, majd megismételte, ezúttal jóval hangosabban. – Methil El-Viddenvelp!

– Szóval emlékszel rá! – mondta elismerően az ősmágus.

Természetesen emlékezett rá – aki Yvonnal nagyasszonyanya uralkodásának utolsó évtizedeiben már szolgálta a Baenre-házat, az nem feledhette el ezt a teremtményt. Ő volt a nagyasszonyanya titkos tanácsadója, gondolatolvasó képességének hála könnyedén fel tudta fedni az ellenségek és a barátok vágyait, titkos terveit és egyéb érzéseit. Főleg azután vette nagy hasznát a szolgálatainak, hogy beletaszította a különleges képességekkel rendelkező Oblodra-házat a Karom-hasadékba a Zűrzavarok Korában, megsemmisítve őket ezzel, és így alig maradt pszionikus képességgel rendelkező drow a városban.

– De ő meghalt a Mithrill Csarnok elleni harcban – suttogta a papnő.

– Ahogy te is – emlékeztette rá az ősmágus. – És tévedsz. A mi kedves barátunk nem halt meg, hála a test... hála a Bregan D'aerthe erőfeszítéseinek.

– Kimmuriel – jegyezte meg Quenthel elmélyülten bólogatva. Gromph magában hálálkodott, amiért még időben kijavította magát, és a nagyasszonyanyának eszébe jutott Kimmuriel Oblodra, a bukott ház túlélőjének neve, aki közismerten közeli barátságban állt az agyszívók közösségével, és nem mellékesen ő volt a híres-hírhedt zsoldosbanda egyik vezetője.

Ami azt illeti, Kimmuriel részt sem vett a súlyosan sebesült agyszívó életének megmentésében, ami a testvérük, Jarlaxle nevéhez fűződött. De ezt a nagyasszonyanyának nem kellett tudnia... azt pedig főleg nem, hogy Jarlaxle-t milyen kapocs fűzi hozzájuk!

– Mióta tudsz az agyszívó létezéséről? – kérdezte a papnő gyanakvó hangon.

Gromph úgy nézett rá, mintha nem értené, hogy mire gondol.

– Azóta, amióta te is... – kezdte a választ.

– Mióta tudod, hogy idekint tartózkodik? – szakította félbe a nagyasszonyanya.

– Néhány hónapja – felelte az ősmágus, de válasz közben már meg is gondolta magát, talán már évek is eltelhettek, amióta felfedezte a teremtményt.

– És nem gondoltad, hogy értesítened kellene róla?

Az ősmágus ismét úgy pillantott rá, mintha nem értene semmit.

– Te is fel akarod használni őt, ahogy Yvonnal is tette korábban? – kérdezte, majd gyorsan folytatta, mielőtt még Quenthel felelhetett volna. – Nem teheted! Ez a teremtmény súlyosan sérült, biztosíthatlak róla, és csak fájdalmat okozna neked, nem vennéd semmi hasznát.

Quenthel váratlanul felemelte a kezét és tenyérrel előre kinyújtotta, hogy útját állja az agyszívónak, aki időközben kellemetlenül közel merészkedett hozzájuk. Kiejtett egy varázsszót a nagyobb hatás kedvéért.

– Állj!

Az efféle egyszerű varázslatok alapvetően nem hatnának egy ekkora mentális erővel rendelkező lényre, de a Quenthel nagyasszonyanya által kiejtett szó nem hétköznapi erőt hordozott. A Methil El-Viddenvelp nevű agyszívó azonnal megtorpant, ami egyértelműen alátámasztotta, hogy bizony alaposan csökkent a mentális ereje.

– Akkor miért vagyunk itt? – kérdezte a papnő az ősmágustól türelmetlen hangon.

– Mert Yvonnal értené – felelte, és a lebegő korongon lévő vasdobozra pillantott. Elhúzta felette a tenyerét, a fedél pedig magától felnyílt. – Nézz bele!

Quenthel felszisszent, amikor belepillantott a dobozba. Aszott, középen kettéhasított majd valahogy újra összeillesztett koponyát látott benne. Azonnal felismerte, hiszen rég halott anyja volt az!

– Mi folyik itt? – kérdezte, és megrökönyödve hátrált el a lebegő korongtól. – Hogy merészszen efféle szentségtelen...

– Csak megőriztem – szólt közbe Gromph.
– Hogy... jutottál hozzá?
– A Bregan D'aerthe segítségével, természetesen. Azokéval, akik Methil életét is megmentették.

– Ez egyszerűen elfogadhatatlan!
– Úgy érted, hogy Yvonnal felélesztése? – Quenthel hangja érezhetően remegett, amin az ősmágus nem is csodálkozott, hiszen ha ez történne, akkor a jelenlegi nagyasszonyanya hatalma és tekintélye alaposan megcsappanna.

A férfi megrázta a fejét.

– Rég halott anyánk már nem alkalmas rá, a mágia ereje, amely oly sok évszázadon keresztül életben tartotta őt, elenyészett. Ha visszahoznánk őt az élők sorába, csak elsorvadna és összetöporodna, azonnal ismét meghalna.

– Akkor miért kell a feje? – kérdezte a papnő. Összeszedte a bátorságát, közelebb lépett a vasdobozhoz, és újabb pillantást vetett a rémisztő, kettéhasított koponyára.

– Először is mert különleges erekleje – felelte az ősmágus. – Hányszor panaszkodtál már a különleges gyűjteményem miatt az évek folyamán?

– Ez még a te ferde hajlamaidhoz képest is visszataszító! – felelte Quenthel reccsenő hangon.

Az idős férfi mosolyogva vont vállat.

– Talán valóban igazad van, de... – biccentett és közben állá mozgatásával jelezte a nagyasszonyanyának, hogy forduljon meg. Az agyszívó izgatottan fészkelődött, egész testében remegett, és undorító nyál csurgott a szájából és folyt végig fehér köpenyén.

A papnő mérgesen fordult vissza a fivéréhez, és metsző pillantást vetett rá.

– Magyarázatot! – követelte Quenthel. – Mi ez a gyalázatos...

– Úgy tűnik, hogy nem csupán halott anyánk fejét sikerült megőriznem – felelte Gromph hanyagul. – Ahogy azt Kimmuriel Oblodrától, a Bregan D'aerthe vezetőjétől megtudtam, aki természetesen az agyszívóktól hallotta, az agy bizonyos mintázatot mutat, apró összeköttetések és kapcsolatok biztosítják az emlékek megmaradását – magyarázat közben kinyújtotta a karját, a lebegő korong pedig odaúszott Methilhez, aki ettől még izgatottabbá vált, a csápjai vadul tekergőztek a levegőben.

– Ne merészeljétek! – szólt rá a nagyasszonyanya mindkettőjükre.

– Már többször megtettem – felelte az ősmágus –, a te javadat szolgálva, természetesen – tette hozzá.

A papnő szeme haragosan, fenyegetően villant.

– A Pókkirálynő tud róla – folytatta Gromph. – Az Arach-Tinilith úrnője legalábbis ezt állította, amikor beszéltem vele.

A nagyasszonyanya dühösen nyúlt méltán rettegett korbácsáért, de mind az öt kígyófej egyszerre sziszegett, jobb belátásra bírva őt. Remegett a dühtől, nagyon is jól ismerte ugyanis a testvére bizalmasát, de amennyire tudta, összeszedte magát, és összeszorított fogak között sziszegte:

– Minolin Feyt előbb avattad be, mint engem? – kérdezte.

– Lolth parancsára – érkezett a letaglózó, megsemmisítő válasz.

Quenthel felsikoltott, grimaszba ránduló arccal pördült meg a tengelye körül, majd hátrált egy lépést, amikor észrevette, hogy Methil a vasdoboz fölé hajol, beleereszti a csápjait, és minden bizonnyal behatol Yvonnal Baenre nagyasszonyanya koponyájába!

– Természetesen nem avattam be a titkokba Minolint – folytatta Gromph könnyed hangon –, csak homályos utalásokat tettem.

– A Baenre-ház fölé helyezted a Fey-Branche-házat?!

– Az Arach-Tinilith úrnőjének véleményét kértem egy olyan ügyben, ami felettébb nagyjelentőségű a Pókkirálynő számára. Minolin Fey tisztában van vele, hogy az árulása nem a

Baenre-ház, hanem közvetlenül a Pókkirálynő ellen irányulna. Értsd meg, nagyasszonyanya, hogy a Pókkirálynő nem dühös rám. Sőt mi több, abból, amit az istennő szolgája Sos'Umptunak és Myrineylnek mondott, biztos vagyok benne, hogy Lolth egész idő alatt erre várt, ő maga hagyta jóvá, sőt ő maga rendezte így az eseményeket. És ami azt illeti, ez mind miattad van, kedves húgom.

Quenthel szeme ismét haragosan villant.

– Minolin Fey gyenge – csikorgatta a fogát. – A leghatalmasabb rend bolondja, oly ostoba, hogy a saját tudatlanságát sem veszi észre.

– Igen, de nézz tiszteletlen tettem mögé, és lásd meg az igazságot – mondta az ősmágus félelem nélkül. – Hogy értékeled az uralmat, mint Menzoberranzan nagyasszonyanyja?

– Hogy merészelsz ilyen kérdést feltenni nekem? – fakadt ki a papnő.

– Én vagyok az ősmágus. A testvéred vagyok. A szövetségese.

– A város virágzik! – dohogott a papnő. – Nekem köszönhetően Gauntlgrym felé terjeszkedünk!

– Engem akarsz meggyőzni, vagy inkább saját magadat? – kérdezte Gromph ravaszul, mindketten tisztában voltak az igazsággal. Hatalmas horderejű események vették kezdetüket a Mágiavész elmúlása óta, és tudta, hogy Lolth istennő is mozgásba lendült a misztikus mágia birodalmában, és mégis, Menzoberranzan lakosai pusztán külső szemlélőkként követték figyelemmel a történeteket.

A felületes szemlélődő továbbra is azt láthatta, hogy a Baenre-ház ugyanolyan erősen uralkodik Menzoberranzan felett, mint mindig a történelem folyamán, de a család nemesei tudták az igazságot. A Xorlarrin-ház, a város harmadik számú, és egyben az egyik legnagyobb mágikus hatalommal rendelkező házának elköltözése azzal fenyegetett, hogy felborul a rend és az egyensúly. Ez az esemény talán esélyt adhat Mez'Barris Armgo, a Barrison Del'Armgo-ház nagyasszonya számára a felemelkedéshez, és végre megszerezheti magának Yvonnel és később Quenthel régóta hön áhított rangját.

A látszat ellenére az ősmágus és a papnő is tisztában volt vele, hogy Menzoberranzan nyílt hatalmi háború szélére sodródott.

– A barátunk készen áll – közölte Gromph.

Quenthel kíváncsi pillantást vetett rá, majd miután megértette a célzást, kikerekedett szemmel fordult meg és nézett a pontosan mögötte ácsorgó agyszívóra. Azonnal hátrébb akart lépni onnan, de az ősmágus megelőzte őt, és egy villámgyorsan elmondott varázslattal megbénította – egy egyszerű varázslattal, amelynek nem kellett volna fogást találnia Menzoberranzan nagyasszonyanyján.

Hacsak nem maga Lolth istennő tette ezt lehetővé, döbrent rá a papnő rémülten, kővé dermedve.

Minden erejét megfeszítve küzdött az álnok mágia ellen, de semmit sem tehetett. Methil El-Viddenvelp kígyóként tekergőző csápjai kinyúltak, gyengéden megérintették a bőrét a nyakán majd az arcán, végül bekúsztak az orrlyukaiba.

A teljes megbotránkozás, majd az elemi erejű harag maszkja ült ki a nagyasszonyanya arcára. Gromph még soha életében nem látta őt ennyire dühösnek. Tisztában volt vele, hogy ha sikerülne kiszabadulnia a varázslat fogságából, akkor gondolkodás nélkül rávetné magát, válogatás nélkül vetve be fizikai erőt és pusztító mágiát, hogy megbüntesse és ízekre szedje őt. Szabadjára eresztené az ötagú, kígyófejű korbácsot, ráuszítaná őket, hagyná, hogy beléfecskendezzék kízó mérgeiket, hogy marcangolják a húsát és lakmározzanak a belső szerveiből.

Ha sikerülne kiszabadulnia a varázslat fogságából!

De nem tudott, mert maga Lolth úrnő állította őt ez elé a fájdalmas és megalázó próbatétel elé, és Gromph tökéletesen biztos volt benne, hogy ha mindez véget ér, akkor a nagyasszonyanya köszönetet mond majd neki a kíméletlen büntetés helyett.

Egyelőre azonban el kellett tűrnie, hogy az agyszívó behatol az elméjébe, vissza kellett tartani mindent elsöprő, tomboló dühét és elviselni az iszonyatos, kínzó fájdalmat.

Tán sosem sikoltott úgy életében! Rémülten állt ott, és sosem tapasztalt, ismeretlen mélységű és eredetű kint kellett kiállnia, miközben az agyszívó a dolgát végezte. Quenthel nagyasszonya fájdalmas sikolyai visszaverődtek Mélysötét járatainak falairól, és messzire szálltak.

MÁSODIK FEJEZET

EMBEREKRŐL ÉS SZÖRNYEKRŐL

– Téged nem érdekel, hogyan döntenek? – kérdezte Wulfgar Registől. A félszerzet kicsiny házikójának verandáján ücsörögtek, a kellemes tavaszi délutáni időben, egy nappal azután, hogy visszatértek Kelvin Halmárról. A Maer Dualdon névre keresztelt tavat nézték, és az enyhén hullámzó vízfelszínen megcsúszó napsugarak csillogásában gyönyörködtek. Mind a ketten púpozott pipát tartottak a kezükben, a pipafüvet a félszerzet szerezte, amikor legutóbb átkelt a Boareskyr hídon.

Regis vállat vont, majd füstkarikát fűjt, és mélán nézte, ahogy lustán tovaszáll a délről érkező gyenge szélben. Úgy volt vele, bárhogya határoz is Drizzt, Bruenor és Catti-brie, neki megfelel, ugyanis nem tervezett előre, nem gondolkozott azon, hogy milyen irányt kellene szabni az életének. Ő a múlton merengett, azokat a napokat idézte fel magában, amelyeket a Vigyorgó Pónik társaságában és a Morada Topolinóban töltött.

– Miért gondoltad meg magad? – kérdezte, megelőzve az óriási termetű barbár harcost, aki már éppen újabb megjegyzésre készült. A félszerzet hatalmas barátjára nézett, akiről lerítt, hogy igen kényes témát érintett, ezért nem is feszegette tovább a kérdést.

– Te valóban élvezed ezt? – kérdezte a barbár, majd a szeme elé tartotta a pipát, és fancsali képpel nézegette tömött fejét.

A félszerzet nevetett, nagyot szippantott a pipafüvből, újabb füstkarikát fűjt, majd gyorsan utána egy másikat, egy kisebbet, amely átlebegett az előző közepén.

– Segít ellazulni, az idő gyorsabban telik elmélkedés közben – felelte. – El tudok merülni a múltban, hogy csak az emlékeimmel foglalkozzak, ki tudom üríteni az elmémet, hogy ne gondoljak semmire, csak élvezzem a pillanat varázsát – az előttük elnyúló tóra mutatott. Vékony felhőcsík látszódott a nyugati égbolton a távolban, amely ragyogó narancsszínben fürdött a lenyugvófélben lévő nap fényétől. – Az itt és most számít – tette hozzá.

A barbár harcos megértően bólintott, majd tett még egy próbát a pipával. Fintorogva tette a végét a szájába, és tétován megszívta, gyengén és röviden.

– Abban a szép ezüstkürtben kellene tárolnod a pipafüvet – javasolta a félszerzet. – Készítenék hozzá fedelet, hogy ne szóródjon szét.

Wulfgar fanyar félmosollyal válaszolt, majd megemelte az említett tárgyat.

– Nem – mondta komoly hangon. – Arra használok, amire való.

– Szeretsz hangoskodni – jegyezte meg a félszerzet.

– Ez nem közönséges kürt.

– Mesélj! – kérte Regis.

– Három évvel ezelőtt visszamentem Jégahalál fészkéhez – kezdte Wulfgar, Regis pedig úgy szisszent fel, hogy közben benyelte a füstöt, és fuldoklott tőle.

– Úgy találtam, hogy számos kincs vár még ott felfedezésre, és számos ellenség vár lekasabolásra – folytatta.

– Visszamentél a sárkány fészkéhez? – hüledezett a félszerzet.

– A rég halott sárkány fészkéhez, de igen.

– És ezt ott találtad? – kérdezte Regis, és a kürtre mutatott.

A barbár harcos enyhén elfordította a kürtöt, és Regis csak ekkor fedezte fel a reggeli fényben élénken csillogó tárgy valódi szépségét. Egyszerű kialakítású kürt volt, afféle, amilyeneket a bikák szarvából faragnak, de ez ezüsből készült, és barnásszürke sáv futott körbe rajta a hossza feléig. Ez a sáv még az ezüstnél is fényesebben ragyogott, ugyanis számos fehér gyémánttal ékesítették. Ezt a hangszert bizony nem kérges munkáskezek formálták, és egészen biztos, hogy nem a jeges tundrán élő barbárok műve. Talán elfek készítették, vagy törpék, vagy a két nép közösen.

– A kürt talált meg engem – helyesbített Wulfgar. – Még hozzá a nagy szükség óráján, amikor jégtrólok szorongattak minden irányból.

– Ezzel hívtad segítségül a társaidat? – kérdezte a félszerzet.

– Azért fűjtam bele a kürtbe, hogy megakasszam az ellenség rohamát, azért mert hangosabb bármely elkeseredett ordításnál, ugyanis azt hittem, hogy ott és akkor véget ér számomra a kaland, és nem élem meg a napot, amikor újra láthatom a barátaimat Kelvin Halmán. De igen, segítség érkezett a Harcosok Nyughelyéről.

A félszerzet hitetlenkedve meredt rá, ilyesmiről még soha életében nem hallott.

– Szellemek jöttek?

– Harcosok – pontosított a barbár. – Félelmet nem ismerő ádáz harcosok. A köd mélyéből bújtak elő, és semmivé foszlottak, amikor levágták őket. Egyet kivéve, aki túlélte a csatát. Egyetlen szót sem szólt hozzám, valójában egyikük sem adott ki hangot, és végül ő is eltűnt.

– Megfűjtad azóta? – kérdezte Regis.

– A mágikus ereje korlátozott mértékű, úgy tűnik, hogy hetente csak egyszer lehet igénybe venni, egyébként olyan, mint egy közönséges kürt.

– És ilyenkor mindig a segítségedre sietnek ezek a harcosok?

A barbár bólintott, és újabb próbát tett a pipával.

– És hányan jönnek? – kíváncsiskodott tovább a félszerzet.

Wulfgar vállat vont.

– Időnként csak néhány, de egyszer például tíz. Lehet, hogy egy nap egy egész hadsereget is megidézek majd, de akkor csupán egyetlen órára lesz a cselekvésre!

Regis élő kígyókat növesztő, különleges mágikus törére csúsztotta a kezét. Pontosan értette barátja megjegyzését.

– Szóval miért gondoltad meg magad? – Regis úgy döntött, hogy visszatereli a beszélgetést az eredeti mederbe, és ismét feltette a kérdést. – Amikor legutóbb láttalak Iruladúnban, úgy döntöttél, hogy nem akarsz ismét halandóként élni, és inkább belegázolsz a tóba.

– Emlékszel még rá, amikor először találkoztam Bruenorral? – kérdezett vissza a barbár. Minden egyes szó után köhögött, megszabadulva a beszívott pipafüsttől.

Regis bólintott, mégis hogy felelhetné el a Kelvin Halmán vívott csatát?

– Még nem is voltam igazi férfi, inkább csak egy kölyök – magyarázta Wulfgar. – A népem háborút indított a városok és a törpék ellen. Nem Bruenorék döntöttek úgy, hogy harcolnak, kényszerűségből keveredtek bele. Amikor ifjú, ádáz és büszke harcosként, törzsem harci lázától égve megpillantottam ezt a rőt szakállú törpét, azt tettem, amit minden harcostól elvárnak, amit Tempus tanai megkövetelnek tőlünk.

– Rátámadtál – dünnyögte Regis, majd kacagni kezdett, és elővette szörnyű törpe hanghordozását. – Egen, üssed csak a kobakját, te kölkök! Hát nem mondták neked, hogy sose üssed egy törpe fejét?

– Szigorú lecke – ismerte el a barbár. – Ha nedves pokrócot dobtam volna rá, azzal is többre mentem volna, mint a Harcpöröly Bruenor fejére mért csapással. Mennyire könnyedén terített le, egyszerűen kisöpörte alólam a lábamat. Wulfgarnak ott és akkor meg kellett volna halnia.

– Bruenor természetesen nem ölt meg téged – vette át a szót a félszerzet. – Ezért döntöttél úgy, hogy a tó helyett inkább elhagyod az erdőt? – kérdezte, de hallani lehetett a hangján, hogy nincs meggyőződve a válaszról, hiszen nem is érezte úgy.

– Bruenor nem ölt meg engem – felelte Wulfgar. – És ha ez még nem lett volna elég, a törpéknek sem engedte, hogy megöljenek! Pedig joguk lett volna hozzá, én hoztam a bajt a saját fejemre. Faerún egyetlen bírása sem ítélte volna el Bruenort és a törpéket, ha ott és akkor igazságot szolgáltatnak a csataterén, és döntenek a sorsom felől. Ráadásul semmiféle érdekük nem fűződött ahhoz, hogy életben hagyjanak.

A félszerzet a kezében tartotta a pipáját, de ezúttal nem tartotta a szájához, amikor felemelte a fejét, hogy a hatalmas termetű barátjára nézzen. Döbbsent arkifejezéssel nyugtázta, hogy a barbár hangja őszinte tisztelettől és nagyrabecsüléstől remeg, hogy melegség és mélyről fakadó öröm hatja át a szavait. A vonásai is erről árulkodtak. Az óriási férfi békésen nézte az előttük csillogó tavat, a pipa ott lógott a szája sarkában, és a félszerzet úgy találta, hogy illik hozzá.

– Nem ölt meg engem – folytatta Wulfgar merengő hangon, és inkább saját magához beszélt, mintsem a félszerzethez. Vélhetően annak a belső párbeszédnek adott hangot, amelyet önmagával folytatott le Iruladún tavának mágikus vizében. – Befogadott. Új életet és otthont adott nekem, és veletek illetve a Harcpöröly klánnal együtt új családot. Más ember lettem az után a csata után, és ezt Bruenornak köszönhetem. Visszatértem a népemhez, ahol beleszerettem egy asszonyba, és ahol gyerekeim születtek... – félbehagyta a mondatot, és fülig érő szájjal vigyorgott rá a félszerzetre, ép fogai hófehéren világítottak sárgás színű szakálla keretében. – És unokáim! – tette hozzá ragyogva.

– Mind eltávoztak már? – kérdezte Regis komor hangon.

A barbár bólintott, és visszafordult a tó felé, a tekintetében nyoma sem volt fájdalomnak, sem szomorúságnak, sem beletörődésnek.

– A Harcosok Nyughelyére, úgy hiszem. És ha igazak a legendák, akkor ott várnak majd rám, ha az életem ismét véget ér, és az utam egyenesen a csarnokokba vezet. Ugyan mit számít néhány évtized az öröklét isteni ígéretéhez képest?

– Ha? – A félszerzet fülét megütötte a különös utalás. Mindannyian életüket vesztették, és egy istennő hatalmának köszönhetően éledtek újjá és tértek vissza a halandók világába. Ezek után mégis hogyan kételkedhetnének a túlvilági létben?

Élénk tekintettel fürkészte a hatalmas termetű barbár arcvonásait, miközben az kurta vállrándítás közben válaszolt.

– Nem tudom, hogy mi rejtezik a tó vize alatti barlang túloldalán, ahogy az élet utáni lét mikéntjéről sem tudtam semmit, mielőtt abba a különös erdőbe mentem volna.

– Mégis meghaltál és odamentél, még hozzá egy istennő erejének köszönhetően.

– Talán igen.

Regis hitetlenkedő pillantással méricskélte őt.

– Ugyan ki tudhatná az igazságot? – tette fel a kérdést Wulfgar. – Lehet, hogy ez az egész csak egy ravasz varázsló fortély. Lehet, hogy mágikus kelepcebe csalt bennünket, hogy a saját alantas céljai érdekében használjon fel minket.

– Ezt nem mondhatod komolyan! – csattant fel a félszerzet.

A barbár harsányan nevetett, jó erősen megszívta a pipát, és kis híján sikerült karikát fújnia a füstből – és ezúttal csak egészen aprót köhintett.

– Mit se számít – dünnyögte Wulfgar hanyag vállrándítás kíséretében. – Amikor rádöbbsentem az igazságra, hogy nem tudhatom, hogy mi vár rám az Iruladún mágikus tava alatti barlang túloldalán... – ismét szünetet tartott, látszott rajta, hogy a megfelelő szavakat keresi. A félszerzet úgy sejtette, hogy a barbár olyasféle megvilágosodáson esett át, amit nem tud kellőképpen megfogalmazni.

– Bármit tervezzenek is velem az istenek, miután végérvényesen meghalok, az kizárólag őrajtuk áll – folytatta a barbár. – Miután erre rádöbbsentem, végre abba tudtam hagyni az állandó kérdezősködést, hogy mit akarhat tőlem Tempus.

– És inkább azt kérdezted, hogy melyik lehet a legmegfelelőbb út a számodra – fejezte be helyette a gondolatot Regis.

Wulfgar lenézett kistermetű barátjára, és ismét szélesen mosolygott.

– Ugyan miféle hálátlan gyerek lettem volna, miféle hűtlen barát, ha úgy döntök, hogy a másik utat választom, és alámerülök abba a tóba?

– Egyikünk sem neheztelt volna rád – felelte Regis.

A barbár harcos őszinte, nyílt tekintettel bólintott.

– Mégis bebizonyosodott, hogy jobban tettem, amikor visszatértem – ismét nagyot szippantott a pipafüvből, és a kifűjt füstkarika ezúttal valóban körre hasonlított.

Regis nem tévovázott, azonnal átrepített rajta egy kisebb karikát.

– Nem akartam eljönni – ismerte el Bruenor Drizzt és Catti-brie előtt, aki a drow ágyának szélén ücsörgött. A kósza félig fekve, félig ülve pihent, még mindig felettébb gyengének érezte magát a súlyos sérülésektől. A törpe megrázta bozontos üstökét, újfent dús szakálla erősen rázkódott, és úgy járkált fel-alá a szobában, akár a ketrecbe zárt fenevad.

A beismerés nem rázta meg a drow kószát, de Catti-brie arcán kiütközött a meglepetés.

– Körpajzsos Reginald, Emerus király testőrségének kapitánya, szolgálatotokra – mondta Bruenor már-már kecses meghajlás kíséretében.

– Elképesztő történet – felelte Drizzt a fejét csóválva, végigpörgette a fejében mindazokat a hihetetlen történeteket, amelyeket a barátai osztottak meg vele az elmúlt két napban. Természetesen Regis vitte a prímet, valódi bárdként regélt, és ha csak a fele is igaz volt annak, amit előadott, akkor igencsak izgalmas második életet élt. – Szóval ti mind mások gyermekeként éltetek, és végig megőriztétek az összes emléketeket a korábbi életetekről. El sem akarom hinni, pedig semmi okom kételkedni benne.

– Úgy zsongott a kobakom, hogy majd' beleőrülék. Egen, belekergetett az ivásba, úgy biza – tódította Bruenor és látványosan kacsintott.

– Emerus király a Felbarr Citadellában? – kérdezte Drizzt merengő hangon.

– Egen, ő az.

– És hogy megy a jó király sora?

A törpe vállat vont.

– Felbolydult a vidék, a földek az orkok szagától bűzlenek.

– Hát ezért tértél le majdnem a számunkra kijelölt ösvényről, és szegted meg a Mielikki istennőnek tett esküt – állapította meg Catti-brie, és Drizzt ismét látta rajta a meglepetést, sőt mintha bosszúnak tűnt volna Bruenor állítása miatt.

A törpe válaszolni készült, de visszafogta a nyelvét, a kószára nézett, és rá egyáltalán nem jellemző módon alaposan végiggondolta a mondanivalóját és megválogatta a szavakat.

– Épp azt mondtad, hogy... – noszogatta őt Catti-brie.

Bruenor heves legyintéssel intette csendre őt.

– Azé' jöttem ide, hogy a barátomé' harcoljak, úgyhogy menjünk a csata elébe, és vívjuk meg végre – egyenesen Catti-brie szemébe nézett, miután befejezte a mondatot, mintha azt várná, hogy azon nyomban felpattan a helyéről, és kivezeti őket a vadonba.

– Miféle csatát? – kapta fel a fejét Drizzt.

– Ki tudhatná? – felelte Catti-brie, de nem hozzá, hanem a törpéhez beszélt. – Azt tettük, amit az istennő kért tőlünk. Ha nem tesszük, akkor...

– Meg kellett volna halnom ott fenn Kelvin Halmán azon az éjszakán – szakította félbe a drow. Megfogta Catti-brie kezét, aki mélyen a szemébe nézett, majd bólintott. Többször is elmondták már neki, hogy halálos sebeket kapott, és azt is elmesélték, hogy maga Mielikki vezette oda őket arra a helyre, pont azon a bizonyos éjszakán.

– Akkó' itt végeztünk is, úgyhogy én tovább ballagék! – szögezte le Bruenor dörgő hangon.

– El akarsz hagyni minket? – kérdezte tőle a kósza.

– Ó, te vélem jössz, efelől ne félj – vágta rá a törpe. – Helyre kell hoznom valamit... valamit, amit néked is helyre kell hoznod.

– Sokvesszős?

– Mint mindig.

A drow lemondóan rázta meg a fejét.

– Nincs háború – mormogta halk hangon. – És ez rendjén is van így.

– Háború közelg, nem kétség – vitatkozott Bruenor. – Még hozzá sebesen, ha nem vette máris kezdetét! A felbarri napjaim alatt, majd később Mithrill Csarnokban...

– Visszatértél Mithrill Csarnokba? – kérdezte a másik két vándor egyszerre.

A törpe végre abbahagyta a járkálást, és nagy levegőt vett, hogy megnyugtassa magát.

– Egen, de nem ismerének fel, Körpajzsos Reginald vagyok... Kicsi Arr-Arr, miként Emerus törpéi neveztek. Ott töltém '79 java részét, és igazat szólok. Háború közelg az Ezüstgyepűk felé, még hozzá sebesen, ha nem ért máris oda.

– Ezt nem tudhatod – ellenkezett a drow. – Korábban is sikerült elkerülni a harcokat, és biztosan így lesz most is.

– Nem! – emelte fel a hangját Bruenor, és hevesen dobbantott csizmás lábával. – Többé már nem! Hibát vétettem, midőn aláírtam ama átok szerződést! Csak elodázám véle a dolgokat.

– Nem volt választásunk.

– De igenis volt! – kezdett visszatérni a régi Bruenor, annál hangosabban beszélt, minél izgatottabbá vált. – Kettébe kellett volna hasajtanom annak a bűzös Obouldnak a koponyáját, és véget vetni az egésznek! És ami Mithrill Csarnokot illeti... ki kellett vón tartanunk.

– A többi királyság nem jött el, hogy segítsenek – vitatkozott vele a drow.

– Ki kellett volna tartani! – bömbölte a törpe, és ismét hevesen dobbantott. – Elgyüttek vón, higgyél nekem! Ott és akkó' végezni kellett volna Oboulddal és a girhes orkjaival.

– Ezek haltak volna meg mindkét oldalon.

– Nem szégyen a halál, ha orkokat ölsz!

Ekkor váratlanul kivágódott az ajtó. Regis és Wulfgar rontottak be a szobába, és olyan vad tekintettel néztek körül, mint akik ádáz csetepatéra számítottak.

– Éltél az eséllyel – Drizzt próbált olyan nyugodt hangon beszélni, amennyire csak tudott.

– Egy olyan eséllyel, amely örökre megváltoztathatja e két nép kapcsolatát, ha a béke fennmarad.

– Én tán nem akarám ezt.

– Inkább háborúznál? – kérdezte a drow. Catti-brie-re nézett, és alaposan meglepődött szigorú tekintete láttán... őrá szegezte, és nem Bruenorra. – Obould király más utat javasolt – folytatta zavartalanul. – Nem győzhettünk ellene, egyedül semmiképpen sem, de tán akkor is kevesen lettünk volna ellene, ha az Ezüstgyepűk összes királysága összefogott volna, amire nem került volna sor. Fennmaradt a béke a vidéken, akárhogy is vesszük.

– Jártam ott – dörmögte a törpe. – Nem oly békés.

– De nem dúl háború a földeken – világított rá a kósza. – Hányan születtek meg azóta, vagy élhették le békében az életüket, akik más körülmények között csak halált és szenvedést láttak volna maguk körül, és a seregek örökös robajlása kísértette volna az álmukat?

– És hányat tipornak most majd a sárba a csizmás lábak, mert száz éve nem üzénk vissza Obouldot mocskos vackába? – vágott vissza a törpe

– Tudtuk, hogy hosszú és rögzös út vezet a béke megtartásához – felelte Drizzt. – De megéri ragaszkodni hozzá.

– Nem! – csattant fel Catti-brie. Mindkét férfi döbbsen és hitetlenkedve meredt az állandóan visszafogott, szelíd lányra. – Nem – ismételte meg jóval halkabban, de ugyanolyan határozottan. Többször is megrázta a fejét, hogy még nagyobb nyomatékot adjon a szavainak. – Csak áltattuk magunkat, hamis reményt tápláltunk a rideg valóság örvénylő forgatagával szemben.

– Te is ott voltál az emelvényen mellettünk a Garumn-szurdokban, amikor Bruenor aláírta a szerződést – emlékeztette rá a kósza.

– Én le akartam vadászni Obould királyt veled és Bruenorral és Regisszel együtt – felelte Catti-brie. – Én megakartam ölni őt, nem pedig koccintani vele.

– De végül megértetted és elfogadtad a szándékot, és egyetértettél a szerződés feltételeivel.

– És tévedtem – érkezett a tömör beismerés. – És te tévedtél a leginkább mindnyájunk közül, szerelmem.

Hosszú, néma csend ereszkedett a szobára, mindenki Catti-brie meglepő visszavágásán és egyben vádaskodásán rágódott. Drizzt fagyosan nézett rá, mintha éppen most repítettek volna át egy nyílveesszőt a szíven és a lelkén, de Catti-brie nem hátrált meg, állta a kemény pillantást.

– Úgy tűnik, izgalmas időket mulasztottam el – jegyezte meg Wulfgar, aki annak idején elhagyta a barátait és Mithrill Csarnokot, még a Garumn-szurdoki szerződés megszületése előtt, és sosem tért vissza. Erőltetetten kuncogott, hogy megtörje a feszült hangulatot, de szemmel láthatóan nem járt sikerrel.

– Olyan tanácsot adtam Bruenornak, amit a legjobbnak véltem – törte meg a csendet Drizzt szinte suttogva.

– Jó terv volt – szólalt meg Regis, de senki sem figyelt oda rá.

– Nem tudhattál volna rávenni engem ama átok pergamen aláírására, ha a szívem mélyén nem értek egyet veled – dörmögte a törpe.

– Gyakran a legjobb szándék is rossz tanácsot szül – jegyezte meg Catti-brie.

– Azért rángattál vissza minket az élők világába, hogy kiélhesd egy száz évvel ezelőtti döntés felett érzett váratlanul támadt haragodat? – kérdezte Regis, és ezúttal a szoba közepébe viharzott, hogy ne lehessen figyelmen kívül hagyni, megállt a törpe előtt, és kihívóan nézett Catti-brie-re.

Mielikki papnője meglepetten pillantott rá, de szinte azonnal kedves mosoly terült szét gyönyörű arcán.

– Hiba volt, még hozzá hatalmas hiba – felelte –, ezt most már mindnyájunknak be kell látnia, ugyanis az előttünk álló döntések ugyanolyan jelentőségteljesek és sorsfordítóak, mint amiket a múltban kellett meghoznunk.

– Úgy érted, amiket rosszul hozánk meg – dörmögte a szemmel láthatóan izgatott Bruenor.

– Egen – helyeselt Catti-brie a tévovázás legcsekélyebb jele nélkül... és ez esetben sem érződött a hangján, az arckifejezésén vagy a testbeszédén, hogy amit mond, az több mint állítás, az már inkább vádaskodás.

– Nagyon magabiztosnak tűnöl te lány – szólt rá Bruenor.

– Ezek orkok – érkezett az egyszerű magyarázat, halálosan színtelen hangon, amelyben nem fért meg a megbocsátás. – Meg kellett volna ölnünk őket, az összeszt.

– Az asszonyaikat is? – kérdezte Drizzt.

– Hol a gyerekvacok?! – Catti-brie a legjobb törpe hanghordozásában felelt, azzal a könnyörtelen csatakiáltással, amit az alacsony termetű szakállas nép akkor használ, amikor sikerül áttörniük a goblinfélék vagy gonosz óriások védelmi vonalán és behatolni az erődjükbe. Régi, közkedvelt és tréfás mondásnak számított a törpék között, akik gyakorta kurjantották el magukat és koccintották össze a korsójukat egy-egy részeg tivornya alkalmával. Amikor azonban Catti-brie kimondta ott abban a szobában, mind a négy társa úgy érezte, hogy halálosan komolyan is gondolja.

A drow össze is rezzent, bántotta a fülét a felkiáltás.

– Fognád a kardodat, és... – kezdte a drow.

– Igen – vágta rá a lány, a többiek pedig összerendeztek, a dermesztő érzéketlenség jeges fuvallata söpört végig rajtuk.

Drizzt kikerekedő szemmel, hitetlenkedve nézte az előtte álló nőt, aki egyszerre volt magas és gyönyörű, ugyanakkor félelmetes is abban a fehér ruhában és fekete sálban. Érezte,

hogy az oldalt álló félszerzet őt nézi, de nem pillantott rá, felesleges lett volna, hiszen semmivel sem tudta volna felvidítani panaszos képét és tekintetét. Semmivel, hiszen a szobában tartózkodók közül ő maga zavarodott össze a legjobban!

– Mi folyik itt? – kérdezte meg végül Regis halk, elfojtott hangon.

– A teher, melyet cipelsz, elhomályosítja az ítélőképességedet – mondta Catti-brie kertelés nélkül a drow-nak. – Amit magadban látsz, azt keresed másokban is – még az orkokban és goblinokban is – megcsóválta a fejét. – De ez csakis igen ritka, különleges esetekben lehetséges.

– Túlságosan magabiztos lettél, te lány – figyelmeztette Bruenor.

A mögöttük álló barbár harsány kacaja meglepte és kizökkentette őket, megfordultak, és értetlenül néztek rá.

– Ezt Mielikki mondta neki – adott magyarázatot Wulfgar, és Catti-brie irányába intett a fejével. Mindannyian visszafordultak a papnő felé, aki még csak nem is pislogott, merev tekintettel bólintott, hogy igazolja a barbár szavait.

– A goblinfélék mások, mint a világ többi népe – magyarázta Catti-brie. – Ők nem olyanok, mint az emberek, félszerzetek, elfek, törpék, gnómok... vagy éppen a drow-k. Éppen ebben tévedsz, szerelmem. Ebben tévedtünk mindannyian, amikor azon a távoli múltba vesző napon beleegyeztünk, hogy aláírjuk a Garumn-szurdoki szerződést. Abban reménykedtünk, hogy a saját nézeteinket kivetíthetjük az egész világra, és beleláthatjuk még az orkok lelkébe is. Talán azért, mert elkeseredetten akartunk hinni, mert valójában nem volt választásunk, de akkor is tévedtünk. Mielikki megmutatta nekem.

Drizzt folyamatosan a fejét csóválta, de inkább zavarában, nem tiltakozása jeleként.

– Ők gonoszak – zárta le a mondandóját Catti-brie egyszerűen.

– Találkoztál már a fajtámmal? – gúnyolódott a drow.

– Nem elhanyagolható a különbség – felelte gondolkodás nélkül Catti-brie, számított rá, hogy ebbe az irányba halad tovább a beszélgetés. – A te néped, a nagy többség legalábbis, egy démoni istennő hálójában vergődve nevelkedik, olyan hatalmi rendszert alakított ki, ahol gyakorta elkerülhetetlenek a gonosz cselekedetek. A drow-k sűrűn hajtanak végre gonosz tetteket, ezt elismerem, de ez csak döntés, a szabad akarat kérdése, csak hogy a Pókkirálynő a drow-k neveltetése révén eltorzíttja a szabad választás lehetőségét, és a saját érdekeinek megfelelően használja fel őket. A goblinfélékkel és az óriások többségével azonban nem ez a helyzet.

– Egy kószának tudnia kell ezt – vetette közbe Bruenor dörögve, és amikor mindenki ránézett, vállat vont és kacagott. – Tán nem ez a kiképzésed lényege, elf? – kérdezte a drow-tól.

Drizzt nem felelt, visszafordult Catti-brie-hez.

– Egyszer találkoztam egy goblinnal, aki erről vitatkozna veled – mondta.

– Nojheim, igen tudom – felelte a lány. – Emlékszem arra a történetre.

– Talán tévedtem vele kapcsolatban?

Catti-brie vállat vont.

– Talán vannak kivételek, de ezek az egyedek eltérően viselkednek népük többi tagjához képest. Talán nem is volt tisztavérű goblin... jó érzésű félorkok is léteznek, sőt egész közösségek élnek békességben.

– De a tisztavérű goblinfélék nem? – kérdezte a drow.

– Ők nem.

– Szóval akkor azt kell feltételeznünk, hogy ők mindannyian, az orkok, a goblinok, a gnollok és a koboldok mind eredendően gonoszak? – kérdezte Drizzt, szándékosan kétkedő és egyben aggodalmas hangon. – Könnyörtelenül kellene bánnunk velük, és gondolkodás nélkül lesújtani rájuk?

– Igen – felelte Catti-brie.

– Most úgy viselkedsz, mint Menzoberranzan nagyasszonyanyái, amikor más népekről beszélnek – fedte meg őt a drow, de Catti-brie ezúttal sem hátrált meg, sőt a szeme se rebbent.

– Ha Bruenor mondaná ezt mondjuk... Nesméről, akkor azt mondanám, hogy az összehasonlítás a nagyasszonyanyákkal megállja a helyét – felelte. – De az én állítással szemben nem. A goblinfélékkel szemben nem. Ők pusztításra és rombolásra születtek. A létezésük fertelmes fekély a világ testén, állandó veszélyt és kihívást jelentenek azok számára, akik jó eszmékért és értékekért küzdenek. Ők nem királyt szolgálnak vagy istennőt, ahogy teszik azt a drow-k. Ezek nem olyan uralkodó szavai, aki hódításra vágyik, sem olyan nép véleménye, amely felsőbbrendűsége törekszik. Ez a kendőzetlen igazság, úgy, ahogy Mielikki mondta nekem. A goblinféléket nem nevelték gonoszságra, ők természetüknél fogva azok. Ez nem elhanyagolható, hanem alapvető különbség, és jaj annak, aki becsukja a szemét, és nem vesz tudomást róla.

– Obould király másképp látta – érvelt Drizzt. – Ő jobb utat talált a népe számára, és az erejének köszönhetően... – Azonnal félbehagyta a mondatot, amikor észrevette Catti-brie ráncos homlokát és haragos tekintetét.

– Ez tévesztett meg minket és Obould királyt is – magyarázta meg Catti-brie. – Páratlan ajándékokat kapott félszemű Gruumsh sámánjaitól, sőt magától Gruumshtól is, mint amilyen a hatalmas ereje, ami nagyobb, mint amekkorával bármely ork rendelkezhetne. De bölcsebb is lett, másképpen tekintett a népére, másnak látta őket, és el is hitte ezt, hogy azután az erejét kihasználva más útra terelje őket.

– Szóval akkor mégsem áll meg a lábán az érvelésed! – csattant fel a drow.

– De igen, ha mindez csak cselvetés – folytatta Catti-brie zavartalanul. – Gruumsh Obould királyon keresztül szervezte közösségbe az orkokat, társállamot hozott létre az Ezüstgyepűk királyságainak szomszédságában, de csak azért, mert úgy véli, hogy belülről könnyebben és hatékonyabban rombolhatja le az összetartó birodalmak közösségét. Obould még azzal a sereggel sem hódíthatta volna meg az Ezüstgyepűket, amit toborzott. Több tízezer jó nép fia halt volna meg a harcokban, de a királyságok nem buktak volna el. Úgy tűnik, hogy Gruumsh ezúttal többet követelt az alattvalóitól.

– És mi megadtuk neki – panaszkolta Bruenor gyászos hangon.

Drizzt aggodalmas pillantással fordult felé, majd visszavándorolt a tekintete Catti-brie-re, akinek végre némi sajnálkozás mutatkozott a szemében – tán együttérzés is, de látszott rajta, hogy egyetért a komor kijelentéssel.

– Ezek nem jó szándékú népek – folytatta Catti-brie lágyabb hangon, mint eddig –, ezek szörnyetegek. Ez a többi fajról nem mondható el, még a tieflingekről sem, akik démoni eredetűek, mert ők a goblinfélékkel ellentétben szabad akarattal rendelkeznek, és lelkiismereti kérdésekben ésszerűen cselekednek. Nekik van lelkiismeretük! A tisztavérű goblinféléknek nincs, ezt állítom... Mielikki állítja. Ha találnál egy orosláncölkyöt a pusztában, és hazavinnéd, hogy felneveld, nagyobb biztonságban lennél, mintha egy goblin gyermeket nevelnél fel, mert az megölne, ha úgy hozná a sors, mohó, kicsinyes nyereségvágyból, vagy csak pusztán a gyilkolás örömeért.

Drizzt úgy érezte, hogy hullámszik a talpa alatt a talaj. Nem kételkedett Catti-brie szavaiban, miként abban sem, hogy valóban Mielikki éneke ihlette azokat. Ez mindig is hatalmas lelki kint okozott neki – a csavargó kósza, aki elegendő bátorságot gyűjtött ahhoz, hogy letérjen a népe által választott és követett gonosz ösvényről, és elhagyja a szülővárosát. Valóban helyes Catti-brie meglátása? És mindenek előtt vele kapcsolatban?

A szavak ott zsibongtak az elméjében: „A teher, melyet cipelsz, elhomályosítja az ítélőképességedet.” Nem akarta ezt elhinni, mindenképpen ellent akart mondani neki valahogy. Montolio jutott az eszébe, az első mestere azt követően, hogy feljött a felszínre. Felidézte azokat a korai napokat, és rá kellett döbbennie, hogy ezúttal bizony az az igaz, amit Catti-brie állít, és nem az, amit a szíve súg, Montolio ugyanis nem készítette fel rá, hogy miként ítélje

meg az orkok és goblinok jellemét. Mindig is a legjobb és legigazabb embernek tartotta a mesterét... ő vajon aláírta volna a Garumn-szurdoki szerződést?

Montolio hagyta valaha is a goblinféléknek, hogy szabadon éljenek?

Nem tudta elképzelni, hogy igen.

Szomorú képpel nézett Catti-brie-re, de a lány túlságosan szerette őt ahhoz, hogy ilyen könnyen kiengedje a szorításból. Szembe kellett néznie a váddal, amit az imént vágtak a fejéhez – a szavakkal, amelyek Mielikki istennőtől származtak, kettejük szívének közös zugából.

Hinni akarta, hogy Obould király tettét nemes célok vezérelték. Hinni akarta, hogy egy ork, vagy egy goblin, mint Nojheim képes népe kétes hírneve fölé emelkedni, mert ez egyúttal azt is jelenti, hogy neki sikerült, illetve ha neki ez ment, akkor másnak is mehet, sőt sikerülnie kell.

– A goblinfélék nem józan gondolkodású népek – folytatta Catti-brie. – Nem emberek vagy drow-k vagy más népek. Éppen ezért nem tekinthetsz rájuk így, és nem ítélted meg őket ebből a szemszögből.

– Átkozottul igaz – dörmögte Bruenor. – A törpök évszázadok óta tudják már ezt!

– Mégis aláírtad a szerződést – vetette közbe Regis. Az összes szempár villogva fordult felé, Bruenor ráncolta a legerősebben a homlokát.

A szigorú tekintetek azonban széles, idegesítő, és legfőképpen ragadós mosollyal szembesültek.

– No lám, csak nem úgy tértél vissza, hogy van vér a pucádban? – kérdezte a törpe.

A félszerzet vigyorogva kacsintott.

– Menjünk, vágjunk le néhány orkot! – kurjantotta.

Bruenor hirtelen támadt haragja, amit a korábbi megjegyzés váltott ki, egy szempillantás alatt elpárolgott a harcias kurjantás hallatán.

– Bruhaha! – hahotázott, és erősen megveregette a félszerzet hátát.

– Az utak hamarosan megnyílnak, és amúgy is biztos lábbal eligazodunk rajtuk – mondta Catti-brie. – Akkor irány Mithrill Csarnok?

– Egen – bólintott Bruenor, de nem a fogadott lányát, hanem Wulfgart nézte. A barbár éppen Obould király idejében hagyta el a Csarnok Vándorait és tért vissza szülőotthonába, a Jeges Szelek Völgyének tundrájára.

– Egen! – felelte a barbár lelkesen.

– Akkó' nem akarsz a népeddel maradni? – kérdezte a törpe nyíltan.

– Azért tértem vissza, hogy Drizzt és a ti oldalatokon harcoljak – felelte a férfi egészen könnyeden. – Kalandokat akarok és ádáz csatákat. Induljon a tánc!

Drizzt érezte, hogy Catti-brie őt nézi. Mindketten alaposan meglepődtek, de ez nem nyomasztó döbbenet volt, hanem az elégedettség kellemes érzése.

– Irány Mithrill Csarnok – csatlakozott Drizzt is a társaihoz.

– De nem azonnal – jelentette ki Bruenor. – Előbb dolgunk akadt. Egy barát bajban van, elf, akit láttál és hagytál meghalni.

Drizzt kíváncsi tekintettel meredt rá.

Bruenor a szoba végébe ment, lehajolt, és ismerős harci sisakot, pajzsot és csatabárdot vett elő az ágya alól. A többiek nem lepődtek meg, de Drizzt túlságosan gyenge és kába volt ahhoz Kelvin Halmán, hogy felismerje a törpe öltözkékét. Mindazok fényében, amiket régi társai újjászületéséről hallott, azonnal megértette, hogy mi történhetett: Bruenor ellátogatott a saját sírjához!

– Csakhogy a mi öreg barátunk már holt volt – magyarázta a törpe –, és nem oly erős, mint magáról hitte.

– Pwent – suttogta a drow, és maga elé képzelte régi, szerencsétlenül járt, vámpíratokkal sújtott barátját. Neverwinter mellett talált rá a vadonban, Gauntlgrym közelében, és ott hagyta őt egy barlang szájában, hogy bevárja a napfelkeltét, és véget vessen az átoknak.

– Mi történt vele? – kérdezte Catti-brie.
– Gauntlgrymben van, és drow-kra vadászik – felelte Bruenor.
– Akkor bizonyára boldog – szúrta közbe Regis, majd levegővétel nélkül, meglepetten tette hozzá: – Gauntlgrym?

– Vámpírrá változott – magyarázta Drizzt.

– Egen, és én nem hagyám ezt! – dörögte Bruenor.

– Meg akarod ölni? – kérdezte Wulfgar.

A törpe vállat vont, Drizzt pedig felvont szemöldökkel nézett Catti-brie-re.

– Van más lehetőség? – kérdezte.

A lány is vállat vont, és tanácstalan, reményvesztett képet vágott hozzá. Papnő volt, de nem ismerte a világukat, járatlan volt az élőholtak dolgaiban, amelyek eltértek, sőt egyenesen ellenkeztek Mielikki tanaival.

– Gauntlgrym? – tette fel a kérdést másodszor is a félszerzet.

– Egen, meglelénk Neverwintertől északra, a szirtek közt – felelte Bruenor. – Pwent ott van, elveszetten és holtan, és drow-k tanyáznak a mélyben, és nem tetszik nékem a gondolat, hogy őseim kohóját szíttják!

– Akkor útközben megkeressük a válaszokat a kérdésekre – szólt Catti-brie.

– Jarlaxle Luskanban van – jegyezte meg a félszerzet, és mindenki azonnal felkapta a fejét a név hallatán.

Catti-brie gondolatai azonban másfelé kalandoztak, Drizzt látta rajta, mert folyamatosan rázta a fejét.

– Hosszúnyeregbe – bökte ki.

A drow nem tudta leplezni a döbbenetét, hiszen a Harpell család otthona sosem tartozott a bizalomgerjesztő helyek közé.

HARMADIK FEJEZET

ALAPÍTÁSI FESZTIVÁL

– Most már tudod, hogy miért nem eredtem Drizzt Do'Urden nyomába és vadásztam le őt – magyarázta az ősmágus Quenthelnek, miután visszatértek a Baenre-ház épületegyüttesébe, és a nagyasszonya összeszedte magát az agyszívó támadását követően.

– Az istennő felhasználja őt – bólintott a papnő.

Nem mosolygott, és Gromph sejtette, hogy az emlékek hatására, melyeket Methil Yvonnal megőrzött tudatából nyert ki és ültetett át az ő elméjébe, a nagyasszonya soha többé nem mosolyog már, kivéve akkor, ha másokat gyötörhet és kínozhat halálra.

Felfigyelt rá, hogy a húga ugyanazt a merengő testtartást vette fel, amelyet oly sokszor lehetett látni az anyjuktól, és amely eddig egyáltalán nem volt jellemző a tőle alacsonyabb rendű Quentheltől.

– Miért kísérti meg őt? – kérdezte a papnő. – Miért most, amikor oly sok jóval fontosabb teendőnk akad?

Kiváló kérdés, amin már az ősmágus is sokat gondolkodott, és amit számos alkalommal vitatott meg Minolin Feyjel az elmúlt tíznapok során. A Pókkirálynő folyamatosan növelte a hatalmát és terjeszkedett – méghozzá az istenek birodalmában, nem a közönséges halandók világában –, ezért nem értették, hogy miért szentel ekkora figyelmet egy jelentéktelen és értéktelen áru, csavargó kőszára.

– Ez a kérdés papnőknek való, nem varázslóknak – felelte Gromph kitérően.

Quenthel szeme résnyire szűkült, most már tökéletesen értette Lolth mesterkedésének célját és irányát, kirajzolódott előtte az út, amely felemelte a fivérét és a többi varázshasználót.

– Te pedig papnőkkel értekeztél... méghozzá egy bizonyos papnővel – emlékeztette rá. – Méghozzá éppen erről a kérdésről.

Az ősmágus kihúzta magát az asztala mögött, viszonzta húga átható pillantását, és ő maga is élénken fürkészte az arcvonásait.

– Kedves húgom... – kezdte.

– Soha többé ne nevezz így! – szakította félbe Quenthel színtelen, magabiztos, fenyegető hangon.

– Quenthel nagyasszonya – helyesbített a férfi.

Az ősmágus csücsörített az ajkával, felemelte mindkét kezét és összeütögette az ujjbegyeit. Mindig így tett, ha felettébb meghökkenítő lehetőségek merültek fel, amiket alaposan meg kellett rágnia. Tisztában volt vele, hogy a személy, aki most vele szemben ül, hatalmasabb teremtmény annál, mint akit nem is olyan régen kivezetett Menzoberranzanból. Methil El-Viddenvelp Yvonnal Baenre nagyasszonya rengeteg emlékét átültette Quenthelbe, most már hasonlóan látta és értelmezte Lolth istennőt, ráadásul úgy tűnt, hogy halott anyjuk személyiségének egy részét is megkapta ezekkel az emlékekkel együtt. Mindig is számolt ezzel a lehetőséggel – azért kellett kivinni őt a városból és felvértetni az agyszívó által begyűjtött gondolatokkal, hogy erősebbé váljon ezekben a baljós időkben, amikor Lolth úrnőnek ekkora szüksége van rá. Elvégre ő Menzoberranzan nagyasszonya, a legfőbb uralkodó, de aki a Baenre-házon belül zajló események színpala mögé látott, az tudhatta, hogy valójában Gromph, a legidősebb, a legtapasztaltabb és a legbölcsebb drow az, aki érvényesíteni tudja az akaratát a háttérből.

Mindig is fennállt annak a veszélye, hogy Quenthel Methil által akkora erőre és hatalomra tesz szert, hogy megfordul ez a folyamat.

– Minolin Fey úrnő szerint az istenek nyugtalanok és mozgolódnak – felelte nagy sokára, és leeresztette a kezét, de a tekintete ugyanolyan átható maradt. – Az átrendeződés megkezdődött a különböző szegletekben.

– A Pókkirálynőnek fontosabb dolgai is vannak ennél.
– Akkor miért nem kérdezed meg őt? Te vagy Menzoberranzan nagyasszonyanyja...
– Nem szükséges emlékeztetned rá, hogy ki vagyok, és mit hogyan tegyek! – szakította félbe a papnő. – Nem zargatom az istennőt olyan kérdésekkel, melyekre másoktól is megkaphatom a választ, és nem fárasztom a szolgálait a kusza szálak kibogozásával, melyekből csak ugyanazt tudnám meg, amit mások már tudnak a városban.

– Gondolod, hogy a személyes kicsinyesség az istenek felett áll? – kérdezte az ősmágus nyersen.

Legnagyobb meglepetésére mosolyt kapott érte cserébe. Ferdén görbülő, sokat sejtető vigyort, amit a Baenre-ház rangidős férfi tagja nagyon is jól ismert, és amit már több mint száz éve nem látott.

– A kósza továbbra sem lényeges – magyarázta a nagyasszonyanya –, csupán egy kellemetlen tüske, amit bele lehet döfni egy másik istennőbe, csak azért kellett a dicső sötétség felé fordítani őt, hogy ez fájdalmat okozzon annak a boszorkány Mielikkinek.

– Ami kudarcba fulladt, és ezért hallottad a Pókkirálynő fájdalmas sikolyát, amely elindított téged ezen az úton.

– Szívben és lélekben a csavargó Do'Urden ismét elárulta Lolth úrnőt.

És amikor az áruló Do'Urden megölt téged, gondolta az ősmágus, de nem mondta ki hangosan, bár ennyi erővel akár ki is mondhatta volna, hiszen az arcára kiülő vigyor elárulta a gondolatát.

– Mielikki megnyerte ezt a jelentéktelen csatát Drizzt Do'Urden szívéért. – Gromph elmélyülten bólogatott beszéd közben, és levette a tekintetét a testvéréről. Visszatekintett a múltba, és próbálta elképzelni, hogy az anyjuk miként cselekedett volna eme hír hallatán. Quenthel vajon mennyire ér fel ezekhez az elvárásokhoz? – merengett.

– Felkutassam és megöljem a kószát? – kérdezte az ősmágus.

A nagyasszonyanya hitetlenkedő, sőt már-már szánakozó pillantást vetett rá, amiben benne volt a válasz. Mi mindent kapott az agyszívótól! Hisz ez volt a megfelelő válasz, a válasz, amit ő maga is adott volna, amit Yvonnal adott volna, amire Lolth istennőnek szüksége volt Quentheltől, a Pókok Városának nagyasszonyanyjától.

Ha az agyszívóval történt találkozás előtt tudja meg, hogy mi váltotta ki a Pókkirálynő csalódottságát és fájdalmas sikolyát, akkor a kisszerű Quenthel már rég kiküldte volna őt tucatnyi orgyilkossal együtt, hogy végezzenek a Do'Urden-ház áruló kószájával. De ez értelmetlen igyekezet lett volna, a bosszú pillanatnyi öröme és élvezete, amit gyorsan elsöpört volna a tudat, hogy a kósza az istennője mellé került, márpedig ez az istennő nem Lolth, hogy a Pókkirálynő nem elégedett... és mivel a kósza halála végleges és visszafordíthatatlan, így soha nem is lehetne elégedett.

– Kard által könnyű győzni – szólalt meg a nagyasszonyanya. – A dicsőség a szív általi diadalban lakozik.

– Az istennő mégsem tudta megkaparintani a szívét.

Quenthel ismét mosolygott... nem, nem ő. Gromph nem tudott többé egyszerűen csak Quenthelként gondolni rá. A nagyasszonyanya mosolya egyszerre volt ocsmány, gonosz, sejtelmes és ösztönző.

– Amit nem tudunk megszerezni, azt tönkretesszük – felelte a papnő halk hangon.

Gromph tisztában volt vele, hogy ismét alárendelt szerepkörbe kényszerült, és ő maga idézte elő ezt az állapotot, ráadásul nem csak a hatalmi rangsort illetően. Hosszú éveken át nevelgette és oktattatta Minolin Feyt, bevezette őt a cselszövés tudományába, bábként használta fel őt, hogy átvegye a hatalmat szánalmas nővére felett, a szeretője volt... de most, hogy Quenthel ilyen mély betekintést nyert Yvonnal elméjébe, mindez előbb-utóbb felszínre kerül.

Yvonnal az örökkévaló, idézte fel anyja ragadványnevét. Gyakorta nevezték így a páratlan hatalmú nagyasszonyanyát, de ez a név egyetlen szempillantás alatt kegyetlen tréfává silányult, amikor a törpe király csatabárdja kettéhasította a vénséges, aszott koponyát. De lehet, hogy ez a ragadványnév mégsem csak feledésre váró utalás. Methil vonagló csápjain keresztül az „örökkévaló” mégiscsak illő megjegyzés.

És ő most megajándékozta ezzel az „örökkévaló” tudással a hűgát.

Ahogy Lolth úrnő kérte tőle.

Legyen hát.

– Holnap lesz az Alapítási Fesztivál – közölte Quenthel nagyasszonyanya.

Gromph hitetlenkedő pillantást vetett rá, de azonnal megváltoztatta az arckifejezését, emlékeztette magát, hogy most nem pusztán Quenthel ül vele szemben az asztal túloldalán. A tekintete inkább gyanakvóvá vált. A Baenre-ház mindig is csak felületes, már-már cinikus szemlélője volt az ünnepségnek. Ches, a harmadik hónap huszadik napját jelölték ki arra, hogy megünnepeljék Menzoberranzan megalapításának évfordulóját, és ezen a napon a város picit mindig fellélegzett, az általános feszült készenléti állapot némiképp enyhült. A házak ajtóit kevésbé őrizték, sőt alkalmanként nyitva is hagyták, hátha betér valaki, hisz köztudott volt, hogy Lolth időnként alakot ölt és ellátogat a városba, ami hatalmas áldás az egész drow közösség számára.

A Baenre-ház számára azonban – amely az összes többinél közelebb állt Lolth istennőhöz és mindenki másnál több volt a veszítenivalója – az Alapítási Fesztivál Yvonnal uralkodása alatt (a Zord Időkben, ahogy Menzoberranzanban emlegették) csupán formáság volt, alig beszéltek róla, gyéren látogatták, és legfőképpen arra használták fel, hogy híreket gyűjtsenek a többi nemes ház gyengeségeiről és védelmi vonalairól – elsősorban a Bregan D’aerthe kémein keresztül.

– Byrtyyn Fey nagyasszony meghívást intézett... – kezdte Quenthel, de félbehagyta a mondatot, halkán, gonoszul kuncogott, és kiigazította magát: – Byrtyyn nagyasszony meghívást intéz majd hozzánk, hogy ebédeljünk pazar otthonában, és mi a fesztivál hagyományainak megfelelően természetesen elfogadjuk.

– Narbondellynbe megyünk? – kérdezte az ősmágus leplezetlen kétkedéssel a hangjában. Az elegáns szomszédos kerületben számos nemesi kúria, színház és aréna állt, valamint Menzoberranzan nyolc uralkodó háza közül kettőnek az otthona. Narbondellyn valóban kellemes környéknek számított, és gyakorta ellátogatott oda, de arra csak nagy ritkán akadt példa, hogy a Baenre-ház nemesei elhagyják Qu’ellarz’orlt, a város legnagyszerűbb kerületét, a leghatalmasabb nemes ház lakhelyét – kivéve, ha háborúba mentek. Az Alapítási Fesztivál hagyományai megkívánták, hogy az ellenséges házak közösen ebédeljenek, egyfajta szokatlan összefogást szimbolizálva, de a Baenre-ház általában arra használta fel ezt az alkalmat, hogy vendégül lássa Mez’Barris nagyasszonyt és a Barrison Del’Armgo-házat, a másodikat a rangsorban. Vagy ők látogassanak el hozzájuk.

– Már várom Byrtyyn nagyasszony meghívóját – Quenthel ravaszul mosolygott, amivel most egyenesen az ősmágust vette célba. A következő pillanatban felállt és távozott, magára hagyva felettébb meghökkent fivérét.

A Fey-Branche-ház Menzoberranzan hatodik háza, Minolin háza.

Mégis miért rendezte ezt így Quenthel – a Baenre-ház nagyasszonyanyja –, és főleg hogyan?

A legöregebb drow-k közé tartozott, és annak ellenére ő töltötte be a nagyasszonyi tisztséget a legrégebben, hogy az ő háza, a Barrison Del’Armgo volt a második legfiatalabb a nagy házak közül a városban, mindössze nyolcszáz éve alapították. A ház gyorsan tört felfelé az

irányítása alatt, és rövid időn belül a második leghatalmasabbá vált. Mintegy kétszázötven évvel korábban az alig ismert ház csupán a negyvenhetedik helyen állt a rangsorban, alig tudtak róla valamit, és Menzoberranzan valódi hatalmasságai szinte számba sem vették. Hatalmas ugrásokkal haladtak felfelé, és midőn elérték a tizenhatodik helyet, felfigyeltek rájuk, és amikor az Uralkodó Tanács nagyasszonyai végre vették a fáradságot, hogy közelebbről is megvizsgálják a módszereiket és felmérjék az erejüket, meg kellett állapítaniuk, hogy Mez'Barris már nem sokáig szemléli a távolból a tanács működését.

A nagyasszony kivívta a maga helyét a hatalmi rendszerben. Miközben a többi ház kápolnák építésével és papnők kinevelésével kereste Lolth kegyeit, addig ő teljesen más irányba vezette a saját házát. A Barrison Del'Armgo a varázslóiról vált ismertté, csakúgy, mint ősi ellenségük, a Xorlarrin-ház, de tőlük eltérően Menzoberranzan legkiválóbb harcosai közül is sokan tőlük kerültek ki. A Melee-Magthere, a harcosok akadémiája, minden évben egész csapatnyi ígéretes Armgo-harcos növendéket vett fel a soraiba.

A ház ezer harcosa képezte a városi helyőrség gerincét, és egyben Mez'Barris seregének megrengethetetlen alapját, amely nem volt kitéve egy istennő szeszélyeinek, sem a mágia kiszámíthatatlan ingadozásának.

Az utóbbi időben igazán izgalmas események történtek, a nagyasszony tisztában volt vele, hogy egyre nagyobb a bizonytalanság az első házban, a Baenre-házban, amely útját állta abban, hogy Menzoberranzan hatalmi rendszerének csúcsára érjen.

– Úgy masíroznak, mintha az egész városnak ajtatosan kellene csodálnia őket – mondta Taayrul főpapnő az anyjának, aki ott állt mellette a családi otthon egyik elhomályosított erkélyén. Csak nemrég költöztek át Qu'ellarz'orlba korábbi lakhelyükről, Narbondellynből, így az otthonuk még nem lehetett annyira fenséges és mágikus fényekkel díszített, mint a pompás Baenre-lak.

– Ez a Baenre család – jegyezte meg Malagdorl, a ház elsőszülött fia és fegyvermestere. – Hadd dicsőitse és csodálja őket egész Menzoberranzan, mert hamarosan minket is ilyen pillantásokkal illetnek majd.

– Ne beszélj ilyesmiről nyíltan, forrófejű gyermekem! – fedtte meg őt a nagyasszony, de több büszkeség vegyült a hangjába, mint valódi harag. Nagyon is el tudta képzelni, hogy egy nap, nem is az oly távoli jövőben, az ő háza masírozik majd lent az utcán.

Ugyanakkor el kellett ismernie, hogy a Baenre-ház felvonulása valóban látványos és pazar, a katonák fegyelmezetten lépdeltek a tökéletes kialakítású harci vértben. A több száz fegyver élénken csillogott és ragyogott a felerősített mágikus fényben, a szigorú precizitással időzített és irányított varázslatok befogták a kardok és csatabárdok éléről, valamint a dárdák hegyéről lepattanó, levegőben cikázó fénylő pontokat. Bíbor-, kék-, és narancssárga színű tündértüzek világították meg a parancsnokokat és a hatalmas termetű, földalatti gyíkokat. Fény süttött a katonákat kísérő mágikus jádepókok bensőjéből, amelyek a Baenre és a Qu'ellarz'orl más házait is védő hatalmas szörnyetegek póni nagyságú rokonai. Hasonló teremtmények kísérték a legfontosabb csoportosulást is, a papnőket. Mez'Barris azonnal felfedezte közöttük Quenthel nagyasszonyanyát, aki áttetsző, bíbor és kék energiából szőtt korongon siklott ki a Baenre-lak kapuján. Legidősebb lánya és Sos'Umtu jobbról és balról követte őt, szintén korongon lebegve a levegőben. Vörös színű mágikus tűz lobogott a háromszög közepén, hátulról világítva meg a nagyasszonyanyát, aki ettől olyan látványt nyújtott, mintha vörös dicsfény övezné az alakját. A láng tökéletesen megválasztott árnyalata kihangsúlyozta Quenthel szemének színét, amely ettől még abból a távolságból is jól kivehetően ragyogott, ahol Mez'Barris állt. Egy pillanatra az a benyomása támadt, mintha Quenthel egyenesen a szemébe nézne.

A Baenre-ház vitathatatlanul tudja, hogyan kell felvonulni, és bizony egész Menzoberranzan megremeg a talpuk alatt, amerre elhaladnak. Mez'Barris lélegzete elakadt, a szíve kihagyott néhány ütemet, amikor rádöbbent, hogy ez a felvonulás merőben szokatlan,

még az Alapítási Fesztivál hagyományaihoz mérten is. Az elmúlt évekhez képest mindenféleképpen. Évtizedek óta nem látott ehhez foghatót a kérkedő Baenre-háztól, sőt már egy évszázada, vagy még régebb óta, azóta, hogy...

– Yvonne – suttogta. Nyilvánvalóvá vált, hogy Quenthel nagyasszonya fontos és egyértelmű üzenetet akar küldeni az egész városnak, és azon belül is elsősorban neki, főleg most, hogy Zeerith nagyasszony és a Xorlarrin-ház elhagyja a várost.

Malagdorl halkán morgott, amikor a menet elhaladt a Barrison Del’Armgo-ház otthona előtt, alig ötvenlábnyira az erkély alatt, ahol az Armgo-nemesek összegyűltek. Andzrel Baenre vezette a menetet, ékkövekkel és apró csengettyűkkel kirakott, díszes páncélt viselő gyík hátán lovagolva. Büszkén, fenségesen ült a nyeregben.

– Igen – dünnyögte a nagyasszony, pontosan tudta, hogy mi táplálja fia dühét és váltja ki saját haragját. – Mégis miért nem leted meg még a lehetőségét, hogy végezz vele?

Malagdorl lesütötte a szemét. Az első és a második ház fegyvermestereinek viszálya és versengése évtizedekre nyúlt vissza, egészen a legendás harcokig Uthegental Armgo és Dantrag Baenre között. Úgy tűnt, hogy ugyanez a sors vár majd az utódaikra is, és ő mindennél jobban vágyott rá, de Andzrel mindegyik összecsapás elől kitért az utóbbi időben.

Mez’Barris tudta, hogy miért. Ő tudott Tiagóról, aki egyre erősebbé vált, és egyre nagyobb hírnevet szerzett magának, és tudott elsőszülött Aumonról, Quenthel legidősebb fiáról, aki nemrég végezte el az első évet az akadémián. Andzrel roppant körületekintővé és óvatossá vált, hiszen tudta, hogy elég egyetlen apró hiba, hogy elveszítse a helyét, és valamelyik feltörekvő ifjú vegye át tőle a fegyvermesteri tisztséget.

Hosszan kígyózott a felvonulás, és végül Gromph is feltűnt, meglepően hátul a sorban, változó színű és alakú szellemhátason lovagolva. Előbb pokolbéli hátnak, majd rothé alakú teremtménynek, majd a kettő közötti szörnyetegnek látszott, végül valamiféle felismerhetetlen lénynek.

A nagyasszony pengevékonyságú ajka mosolyra húzódott. Tudta – vagy legalábbis úgy sejtette –, hogy az ősmágus ugyanannyira utálja Quenthelt, mint ő, és miután a varázslók magasabb rangra emelkedtek Lolth nyájában, biztosra vette, hogy ő okozza majd legfőbb ellenfele vesztét.

– Nem a Xorlarrin-házzal ebédelnek? – kérdezte Taaylur, miután nyilvánvalóvá vált, hogy a Baenre-ház nem áll meg a harmadik ház varázstornyánál, és elhagyják Qu’ellarz’orlt. A hosszan kígyózó sor ekkora már összeért a Baenre-kapuvál és a hatalmas gombákkal, amelyek elválasztották egymástól Qu’ellarz’orlt a város többi részétől.

– Ez az Alapítási Fesztivál – emlékeztette rá Malagdorl magabiztos hangon. – Olyan házzal ebédelnek, amelyik nem a szövetségesük... – A magabiztossága elszállt, a hangja elhalkult majd elhalt, amikor a két papnő egyszerre fordult felé, élénk érdeklődéssel a tekintetükben, hogy miért mutat érdeklődést egy efféle régi hagyomány iránt.

– Quenthel nagyasszonya új utakat keres, semmi kétség – magyarázta Mez’Barris. – A Xorlarrin-ház költözése küszöbön áll, és nyilván belátta, hogy hátvéd nélkül maradt – többször is bólintott beszéd közben, megerősítvén önnön feltételezését: a Xorlarrin-ház és a Baenre-ház, az első és a harmadik közrefogta a Barrison Del’Armgot, és miközben a két következő ház, a Faen Tlabbar és a Mizzrym külön-külön szövetségesei voltak a Baenre-háznak, egymás adáz ellenségei maradtak, és a viszályuk vélhetően még jobban elmérgesedik, ha a Faen Tlabbar legfőbb szövetségese, a Xorlarrin-ház elhagyja Menzoberranzant. A harmadik ház hön áhított helye megüresedik, és minden bizonnyal e két ház valamelyike tölti majd ki ezt az űrt. Tekintettel a Baenre és az Armgo-házak viszonyára, ez felettébb nyugtalanító fejlemény lehet Quenthel nagyasszonya számára. Noha a Faen Tlabbar és a Mizzrym együtt talán erősebb, mint a Xorlarrin-ház, de rájuk sem együtt, sem külön-külön sem számíthat oly mértékben, ahogy számíthatott Zeerith nagyasszonyra.

– No lám, mi bújik meg a Baenre-parádé hátterében – motyogta maga elé Mez'Barris, és elmélyülten bólogatott. A lánya és a fegyvermester is őt nézte. – Próbálnak erőt mutatni és rendet sugározni, hogy elejét vegye a zűrzavarnak, amely hamarosan bekopogtat Quenthel ajtaján.

Taayrul szeme kikerekedett a megjegyzés hallatán, és még a nem oly éles észjárású Malagdorl is felfogta a szavak jelentését és jelentőségét. Az anyjuk nem használta a nagyasszonyanya megnevezést Quenthel esetében.

Menzoberranzan nemes házai kevesebbért is vívtak már háborút.

A Baenre-ház felvonulása az összes területet érintette Menzoberranzanban, még a három drow akadémiának otthont adó, magasan fekvő Tier Breche-hez is felkanyarodott, majd onnan keresztülhaladt a Nyugati Falon, át az egész városon, míg végül visszakanyarodott a szomszédos Narbondellynbe, amely a közvetlenül a Qu'ellarz'orl előtt fekvő gombaerdő túloldalán terült el. Minden erkélyről és minden ablakból őket nézték, és a városra jellemző módon a lakosság egyik fele reszketett, a másik fele pedig elismerő biccentésekkel üdvözölte őket, és az állandóságot, amit a Baenre-ház jelentett.

Amikor megközelítették Narbondellynt, a zárt sorok megbomlottak, és előre kiválasztott őrcsapatok foglalták el a helyüket a Fey-Branche-ház nyitott kapui előtt. Csak a királyi csoport lépett be: Quenthel, Sos'Umtu és Gromph; Quenthel lánya, Myrineyl; Andzrel Baenre a fegyvermester és Quenthel jelenlegi szeretője, Velkryst nagyúr, a Xorlarrin-ház korábbi varázslója.

E hat drow akkor sem félt volna, és bátran vonult volna végig az utcákon, ha nem az Alapítás Fesztiválját ünneplik, és aki látja őket, az ugyanúgy reszketett volna, mint az egész felvonulás láttán.

Byrtyn Fey nagyasszony az ajtóban üdvözölte őket, Minolinnal és Calagher nagyúrral a háta mögött. Némiképp meglepettnek tűnt a szerény létszámú vendégcsapat láttán, és valami villant a szemében – tán bosszússág? –, amikor elnézett a kapu irányába mellettük, és felfedezte a lakhelyük előtt felsorakozott Baenre-sereget.

Byrtyn nagyasszony léptei idegességről árulkodtak, miközben az étkezőcsarnokba vezette őket, ahol bőséges lakomával terítették meg a mintegy negyven székkal körberakott hosszú asztalt. A székek felét Fey-Branche-nemesek foglalták el, a többit nyilvánvalóan a Baenre-nemeseknek szánták. A nagyasszony intett a kezével, egyértelműen jelezve, hogy csak a legközelebbi családtagok maradjanak, a többiek azonnal távozzanak.

– Hadd maradjanak – súgta oda neki Quenthel nagyasszonyanya alig hallhatóan. – A többi helyet is feltöltheted, ha úgy kívánod – beszéd közben Minolinra pillantott. – A fivéred nem tartózkodik itt? Kedvemre lenne, ha újra láthatnám.

Minolin kis híján hátrahőkölt a szokatlan gesztus hallatán, és ideges pillantást váltott az anyjával, mintha némán azt kérdeznék egymástól, hogy a Baenrek vajon össze akarják-e terelni őket, hogy aztán mindenkivel végezzenek.

– A miénk a két legöregebb ház a Pókok Városában – folytatta Quenthel nagyasszonyanya. – Az idők viharai eltépték a köztünk feszülő kötelékeket, de az istennő újjáéledésével új korszak kezdődik, és ideje újrászöni e kötelékeket.

A meglepetés és a remény szele csapta meg Byrtyn arcát, aki alig észrevehetően megrezzent, de Gromph figyelmét nem kerülte el. Már mindenki tudott róla, hogy Zeerith Xorlarrin elkezdett fokozatosan kivonulni a városból és átköltözni Gauntlgrymbe, és arról suttogtak, hogy egyre nagyobb nyomás nehezedik rá, és hamarosan le kell mondania háza és saját helyéről az Uralkodó Tanácsban. A Fey-Branche volt Menzoberranzan hatodik háza, ami

azt jelentette, hogy feljebb emelkedhet; Quenthel nagyasszonya tán támogatná őt a megüresedett harmadik számú szék elfoglalásában?

Az ősmágus észrevette, hogy Minolin őt nézi, de ő csak hanyag vállrándítással viszonzta a pillantását, jelezve, hogy hidegen hagyják a fejlemények, és ez halk, bosszús morgást váltott ki a papnőből. Látszott rajta, hogy felettébb ideges, mintha tűkön ülne, és néma elismeréssel adózott a hűgának – ha így tekinthetett még egyáltalán Quenthel nagyasszonyára –, amiért sikerült ennyire körmönfont módon megváltoztatni az általános hangulatot.

Byrtyn nagyasszony a ház legértékesebb tagjaival töltötte fel az üres helyeket. A Baenre-ház hat képviselője szétszórta helyezkedett el közöttük, nagyjából egyenlő távolságot tartva egymástól. Andzrel és G'eldrin Fey még az akadémián ismerkedtek össze egymással, és most az asztal végénél foglaltak helyet, néhány harcos társaságában, és a Melee-Magthere legújabb eseményeiről beszélgettek; Velkryst nagyúr és a Fey-Branche-ház varázslója, Zeknar a Szövet újbóli megjelenéséről kezdeményezett vitát. Gromph nem csatlakozott varázslótársaihoz, inkább Quenthel nagyasszonya közelében maradt, aki természetesen az asztalfőn kapott helyet, Byrtyn nagyasszonnyal a jobbján, és Minolin Feyjel a balján.

Az étel fenséges volt, a zene kellemes, a fülbemászó dallamok nem nyomták el a beszélgetést, az ünnepi ebéd minden részletében tökéletesre sikeredett, pontosan úgy terveztek meg és hajtottak végre mindent, ahogy azt egy drow Menzoberranzan második legrégebbi és a Baenre-ház után a legnagyobb hagyományokkal rendelkező házatól elvárna. A szokásnak megfelelően könnyed beszélgetést folytattak az asztal körül, csak érintőlegesen szidták a többi házat, a nagyasszonyok felváltva választottak témát és hallgatták végig a másik véleményét a legígéretebbnek tartott eseményekről és fejleményekről. A Pókok Városában ez a remény napja, az egyetlen nap, amikor a közösség a megújulásra gondolhat, amikor feltételezhetik, hogy Menzoberranzan több a különböző családok által birtokolt területek összességénél.

– Izgatott lettem, amikor megkaptam a meghívást – mondta Quenthel nagyasszonya az egyik témaváltás alkalmával.

Az ősmágus Minolint nézte, akinek minden idegszála megfeszült, hiszen az efféle meghívásoknak általában nincs határozott célja sem témája.

– Mi vagyunk a legrégebbiek, Menzoberranzan talpkövei, az állandóság a hatalom és a változó szövetségek folyamatosan kavargó örvényében – folytatta Quenthel, majd halkan, már-már zavartan kuncogott, és hozzátette: – Néhány dolog, mint Menzoberranzan hatalmi rendszerének csúcsa valóban állandó.

Micsoda kifinomult kinyilvánítása az önkényesen kikiáltott hatalmi elsőségből fakadó önteltségnek, gondolta az ősmágus. Ő Byrtynnel és Minolinnal ellentétben nem lepődött meg, és nem dőbbszent le, inkább újult érdeklődéssel hallgatta a beszélgetést. Ha a hűga egy nappal korábban teszi ezt a megjegyzést, akkor otromba baklövésnek vélte volna, most azonban, miután Yvonnal emlékei beleolvadtak az elméjébe, már másként gondolta, most már furmányos ravaszkodásnak tartotta.

Yvonnal nagyasszonya, az Örökkévaló sosem vétett hibát, és most ugyanezt a tulajdonságot várta a testvérétől is, amin maga is meglepődött.

– Hová tűnt a Baenre és a Fey-Branche családok közötti barátság és bizalom? – kérdezte Quenthel színpadias sóhaj kíséretében.

– Elvékonyította a sok halál – felelte Byrtyn nagyasszony, és némi bosszússág érződött a hangján.

Gromph hangos köhintéssel leplezte a kacaját. „Elvékonyította a sok halál” – tökéletes megfogalmazás, gondolta, a Fey-Branche-ház ugyanis túlságosan sok nemest veszített el az elmúlt évtizedekben idő előtt. Byrtyn és az egész ház visszahúzódott, védekező állást vettek fel, és végig gyanították, hogy a Baenre-ház fontos szerepet játszott jó néhány korai elhalálozásban... és jó okkal tették.

– Igen – értett egyet Quenthel, folytatva a játszmát. – Túlságosan elvékonyodott.

Minolin Fey kényelmetlenül fészkelődött a székén, látszott rajta, hogy legszívesebben kibökné azt az egészen nyilvánvaló és egyáltalán nem helyénvaló kérdést, hogy Quenthel nagyasszonya miért támasztott igényt erre a közös ebédre.

– Úgy hallottam, hogy Zeerith nagyasszony hamarosan elhagyja a várost – váltott témát Byrtyn nagyasszony. – Vajon milyen sorsa jut a Qu’ellarz’orlban lévő Xorlarrin-torony?

– Nem nyílnak meg a kapui az új harmadik ház előtt – felelte Quenthel nagyasszonya.

– Bárki legyen is az – tette hozzá Byrtyn nagyasszony ravaszul.

– Nem a Fey-Branche lesz az, ha ezt a gondolatot dédelgeted – közölte a Baenre nagyasszonya, és ezúttal már Gromph sem tudta leplezni a hitetlenkedését és a meglepődését. Minolin ismét fészkelődött, és alig tudta visszafogni magát, hogy ne sújtson le a korbácsával. Byrtyn nagyasszony elhúzódott Quentheltől, és tátott szájjal meredt rá. Mindenki azonnal elhallgatott az asztal körül, és az ősmágus felidézte egy varázslat szavait, amellyel kimenekítheti magát az ebédlőből, ha kitörne a minden bizonnyal végzetes összecsapás.

– Te nem vagy nagyravágyó, Byrtyn – folytatta Quenthel nagyasszonya zavartalanul, még tovább szítva az indulatokat azzal, hogy elhagyta a nagyasszony megnevezést. – Nem titok a városban, hogy a Fey-Branche nem rendelkezik szövetségesekkel, és hogy Zhindia nagyasszony a fanatikus Melarn-házból felfelé kacsingat a ranglétrán. Ha te vennéd át Zeerith nagyasszony helyét az Uralkodó Tanácsban, akkor a három felettetek álló ház az azonnali bukásodat kívánná.

– Az efféle acsarkodás nem helyénvaló az Alapítási Fesztiválon – szólt közbe Minolin Fey.

– Ahogy arra sem mentség, hogy egy papnő elfelejtse, hogy hol a helye – szólt rá Byrtyn nagyasszony csípős hangon.

– Az alkud miatt mindkettőnk háza elveszíti Lolth kegyeit – esdekelt Minolin Quenthel nagyasszonya előtt.

– Kedves gyermekem – fordult felé a Baenre nagyasszonya, aki nem volt idősebb nála, és selymes, de leereszkedő hangon folytatta: –, ne kövesd el még egyszer azt a hibát, hogy kioktatsz engem Lolth vágyait illetően.

Egy régi drow mondás szerint a nagyasszonyanyák füle oly éles, hogy képesek meghallani a padlóra hulló vékony hajsza surranását. Ebben a pillanatban olyan átható, mély csend telepedett a helyiségre, hogy Gromph biztos volt benne, a mondás nem túloz.

Quenthel nagyasszonya Byrtyn nagyasszonyra nézett, beszédre ösztökélve őt, de a másik asszony nem engedelmeskedett, inkább visszatért fenséges ebédjéhez, ahogy a többiek is az asztal körül. Hosszú, nagyon hosszú ideig nem szólalt meg senki.

A szolgák az ebéd végeztével azonnal letakarították az asztalt, Byrtyn nagyasszony egy még nagyobb, csatlakozó terembe vezette őket, ahol a jelenlevők kisebb csoportokra oszlottak, és szétszóródtak. Gromph végre csatlakozott Velkrysthez és a többi varázslóhoz, de a figyelmét továbbra is az este legfontosabb eseménye, a két nagyasszony és főpapnők beszélgetése felé fordította. A szeme sarkából nézte, ahogy Sos’Umptu odasiet Byrtyn nagyasszonyhoz, és beszéd közben déli irányba mutogat, ahol újabb szobák sorakoztak. A következő pillanatban Byrtyn, Sos’Umptu és Myrineyl abba az irányba sietett, hátrahagyva Quenthel nagyasszonyanyát, aki így – felettébb kényelmes módon! – kettesben maradt Minolin Feyjel.

Ők is távoztak, de ők nyugati irányba.

Az ősmágus hozzádörzsölte a hüvelykujját a mutatóujján lévő gyűrűhöz, és titokban utánuk küldte érzékszervei láthatatlan kivetülését. Végigkövette a párost, miközben átvágtak a szomszédos szobán, majd végigsétáltak egy rövid folyosón, míg végül kiléptek az egyik kétszárnyú ajtóval elzárt erkélyre, ahonnan kiváló kilátás nyílt Narbondel oszlopára és mögötte Menzoberranzan nyugati fertályára.

Quenthel nagyasszonya kíváncsi tekintettel fordult meg és nézett hátra. Legyintett, mire az erkélyajtó becsukódott, de ennél többet is tett, hiszen az ősmágus varázslatának ereje

elenyészett, a kapcsolat azonnal megszűnt. A mellette ácsorgó Velkryst arról fecsegett, hogy kezdeni kellene valamit a Xorlarrin-ház gauntlgrymi expedíciójával, és a Fey-Branche varázslók élénk tekintettel csüngtek minden egyes szaván. Egyedül a Xorlarrin-háznak sikerült a papnők erejének szintjére emelni a misztikus mágia használatát, és ez bizony hatalmas lehetőségeket rejtett a számukra úgy is, mint varázslók, de úgy is, mint férfiak. Gromph úgy tett, mintha odafigyelne a beszélgetésre, de ő természetesen jóval többet tudott a gauntlgrymi eseményekről, mint amennyit Velkryst valaha is tudni fog, hiszen végső soron ő maga készítette elő az egész küldetést. Valójában azonban továbbra is abba az irányba nézett, amerre Quenthel nagyasszonya és Minolin Fey távozott, félig-meddig arra számítva, hogy hatalmas robbanás rázza meg az épületet, romba döntve az egész nyugati szárnyat.

Be kellett látnia, hogy többé nem képes megjósolni Quenthel lépéseit, többé nem tudja az irányítása alatt tartani őt, vagy legalább a saját érdekében befolyásolni a tetteit.

A hűgának adott ajándék következményei hirtelenjében mázsás súlyként nehezedtek öreg vállára.

– Hatalmas bocsánatkéréssel tartozom – szólt Quenthel Minolinhoz, amikor végre magukra maradtak. A Narbondel izzása halványulni kezdett, ahogy közeledett a nap vége.

A papnő a Baenre nagyasszonyára nézett, a tekintete egy merő gyanakvás.

– Évek óta cudarul bántam veled, folyton csak ócsároltalak, úgy véltem, hogy csak a megvetésemre vagy érdemes, hogy csak nyafogó gyermek vagy, és semmi több – Menzoberranzan nagyasszonya nyugodt hangon folytatta: – Csak azért hagytam, hogy hatalmon maradhass az Arach-Tinilithben, mert ezzel üzentem a városnak, így meséltem a régi idők dicsőségéről. A Fey-Branche-ház jelenlétének természetesen meghatározónak kell lennie Lolth akadémiáján, de mivel rólad, a szálnalmas Minolinról volt szó, mégis mekkora valódi hatalommal bírhat ez a tisztség?

Minolin izmai megfeszültek a sértés hallatán, a szeme résnyire szűkült, egyik kezét ökölbe szorította a teste mellett. Legszívesebben lesújtott volna a Baenre nagyasszonyára, de Quenthel tisztában volt vele, hogy soha nem venné hozzá a bátorságot. Ő nem harcos alkat, csak egy cselszövő, akinek a fortély és a körültekintés a fegyvere, aki mindig az árnyékban settenkedik.

– Nem vettem észre csontjaid keménységét – folytatta a nagyasszonya –, sem a tompa tekinteted mögött lapuló értelmet.

Ezek a szemek most haragosan villantak az újabb sértés hallatán! Minolin kizökkent a nyugalmaiból, sértett volt és dühös, de ezúttal olyan ellenfél szorította sarokba, akit semmilyen körülmények között nem győzhetett le.

– Azt hitted, hogy sikerült behálóznod az ősmágust – a Baenre nyíltan ingerelte őt. – Valóban azt hitted, hogy a Quenthel iránti bizalmatlanságát és rosszindulatát felhasználhatod az Örökkévaló Baenre ellen?

Amint megütötte a fülét a döbbenetes megjegyzés, Minolin hátrált egy lépést. Szóval véget ért a játszma. Hosszú éveken keresztül titokban szövögette a hálóját Gromph körül, bevetett minden fortélyt, áskálódó szavakat suttogott Quenthelről – a boszorkány Quenthelről! –, akit az ősmágus végig gyűlölt az évtizedek alatt.

Quenthel nagyasszonya leolvasta ezeket a gondolatokat a csapdába esett papnő arcáról, aki a harag és a rettegés közt örlődött, aki hajlandó lett volna dacolni a reménnyel, hogy valahogy, valamilyen úton-módon csillapíthassa e személyes katasztrófa következményeit. Spirál vonalban keringtek a gondolatai, egyre mélyebbre és mélyebbre rántva Minolint a végső kétségbeesés felé. De tudta, hogy okosan, ésszerűen cselekszik majd – a papnő nem ostoba, sőt mi több, számító és ördögi boszorkány, Lolth úrnő elhivatott híve!

Minolin minden kétséget kizáróan tudta, hogy az előtte álló nagyasszonya, ősi ellensége, csakis magán Lolth úrnőn keresztül tehetett szert hirtelen támadt éleslátására.

Ebből pedig az következik, hogy a sorsa megpecsételődött.

Minolin megemelte a kezét – még a sarokba szorított egér is próbál küzdeni –, de Quenthel nagyasszonya természetesen gyorsabb volt nála. Az ötágú korbács villámgyorsan jelent meg a kezében, és az öt tekergőző kígyó mentális csapást mért Minolinra, miközben lány húsába martak, kínzó fájdalmat okozva. A papnő szeme kiguvadt, amikor megérezte K'Sothra elégedett örömét, akit kizárólag a vér íze elégíthetett ki. Zihálva próbált kitérni Zinda hegyes fogai elől, amelyek az arcát célozták, a kígyó ugyanis ellenségei félelmével táplálkozott.

Ne állj ellen, tanácsolta Hsiv, a harmadik kígyófej. A dallamos sziszegés átjárta Minolin gondolatait, de a hangot a következő pillanatban eltorzította a Qorra nevű kígyó tüzes mérge okozta elviselhetetlen fájdalom.

Az ötödik kígyó, Yngoth, nem sújtott le a papnőre, csak keserves kínokat okozva imbolygott a szeme előtt, miközben ő nekitántorodott a háta mögött lévő falnak. Quenthel nagyasszonya tudta, hogy Minolin a reményt látja azokban a fekete szemekben, mert korbácsának kígyófejei közölték vele a szándékaikat és a módszereiket, és engedélyt kértek tőle a folytatáshoz.

Minolin Feyt legyőzték. Csak a háta mögött lévő falnak köszönhette, hogy talpon tudott maradni, miközben a kígyók visszahúzódtak.

Ekkor Quenthel nagyasszonya vasmarka ragadta meg a csuklóját, elrántotta a faltól, és maga után húzta. Átmentek egy másik ajtón, be egy kisméretű társalgószobába. Nagyot taszított Minolinon. A papnő több széken is átbucskázott, alig tudta megőrizni az egyensúlyát.

Kapálózva küszködött, de végül talpon maradt, kihúzta magát, majd megpördült, hogy szembenézzen a kihívójával.

– Hogy mersz rám támadni a saját otthonomban? Méghozzá a fesztivál napján? – haragosan kezdett morogni, de a szavai a torkára forrtak, amikor Quenthel kinyújtotta karmokká görbített ujjait, és lesújtott rá mágiája erejével.

– Térdre! – csak ennyit mondott.

Minolin természetesen köpni próbált, de helyette térdre rogyott, be kellett hódolnia a varázslat erejének, nem tudott felállni, nem dacolhatott Quenthel Baenre akaratával.

– Soha többé nem becsüllek alá, orgyilkos! – dörögte Quenthel nagyasszonya. – Az irántad érzett megvetésem elmúlt, a helyét...

Gromph rontott be a szobába.

– ...csodálat vette át – befejezte a mondandóját, majd gonosz vigyorral az arcán fordult az ősmágus felé, mintha azt kérdezné tőle, hogy mi tartott ilyen sokáig.

– Ezen... ezen a napon? – hebegte a férfi szemmel láthatóan megrendülten. – Amikor ilyen időket élünk?

Quenthel nagyasszonya leeresztette a korbácsát, a kígyók tekergőzve húzódtak vissza, majd elaludtak, amikor a fegyver belecsusszant a csípőjén ringó ősgyíkbőrből készült hurokba. Ártatlanul felemelte a karját, megadása jeleként.

– Dönts el, hogy kihez vagy hű – mondta az ősmágusnak. – A Pókkirálynő nem hagyja, hogy az ősmágus hűsége megosztott legyen, főleg nem ezekben a magasztos időkben. Abban reménykedtél, hogy titokban te vezetheted a Baenre-házat, és egy tíznappal ezelőtt könnyen hozhattál volna döntést.

– Kedves húgom – kezdte Gromph, de ebben a pillanatban Menzoberranzan nagyasszonyjának arca elsötétült a dühtől és eltorzult az évszázadok tapasztalatának súlyától, és egy szemvillanásnyi időre irtózatosságtól sugárzó tekintettel meredt rá.

– Nagyasszonya – helyesbített a férfi, és lesütötte a szemét.

– Ne! – visított fel Minolin Fey. Kiguvadó szemmel, a döbbenettől rázkódva nézte, ahogy a páratlan hatalmú ősmágus meghunyászkodik.

– Te sosem vezetheted a Baenre-házat – közölte vele a nagyasszonyanya ezúttal már nyugodt hangon.

– Sújts le rá! – sikoltotta Minolin. – Hisz ő csak Quenthel!

Az ősmágus felkapta a fejét, és elemi erejű harag villant a szemében, de nem a hűgára, hanem Minolinra zúdította a dühét. A Fey-Branche papnő döbbenten hátrált, a karját védekezőn maga elé tartotta, attól tartva, hogy a férfi ott helyben porrá zúzza és elpusztítja.

– Viselőis vagyok! – sikított, majd elzuhant, és arcra borult a földön. – A te gyermekeddel! – esdekelt szánalmas látványt nyújtva.

Quenthel nagyasszonyanya sokat sejtetően mosolygott, amikor a fivére felé fordult és döbbenten meredt rá. Minolin irányába biccentett, és belekezdett egy varázslatba, Gromph pedig követte a példáját. Női és férfi drow szellemkéz jelent meg a levegőben, a hason fekvő papnő teste felett, lenyúltak érte, majd megragadták köpenye fodrait, és talpra rántották, olyan hirtelen mozdulattal, hogy Minolin egy pillanatig fel sem fogta, hogy mi történt, hogy ismét talpon van.

A papnő beszélni kezdett, Gromph és Quenthel nagyasszonyanya egyszerre hallgattatták el őt, majd mindhárman elnémultak. Zűrzavar hangjai szűrődtek be hozzájuk a ház belsejéből, sikolyok és ordítások hallatszottak, üvegpoharak törtek és bútorok borultak fel hangos robajlással.

– A Baenre-ház megtámadott minket! – suttogta Minolin Fey hitetlenkedve.

– Nagyasszonyanya? – kérdezte az ősmágus, és a testvére felé fordult.

Menzoberranzan nagyasszonyanya azonban derűs arckifejezést öltött, amiből mindketten kiolvashatták, hogy ezek nem váratlan támadás hangjai.

A társalgószoba belső ajtaja kivágódott, és szavakkal leírhatatlanul gyönyörű drow nő lépett be a helyiségbe. A jelenléte teljesen kitöltötte a teret.

– Yor'thae – üdvözölte a nagyasszonyanya, azzal a névvel illetve őt, ami mindig csak Lolth úrnő legnagyobb hatalmú kiválasztottjának jár, akin keresztül az istennő megtestesülhetett a Pókkirálynő háborújában. Quenthel nagyasszonyanya, Menzoberranzan vezetője, a Pókok Városának első számú drow-ja mély és tiszteletteljes meghajlással fejezte be az üdvözlést.

Minolin nagyokat nyeldekelt a szellemalak jelenlétében, aki maga volt a Pókkirálynő megtestesülése. A háta mögött lévő szobában a Fey-Branche-ház tagjai és a másik négy Baenre vendég térdén csúszva követte a fényesen tündöklő teremtményt, a tekintetüket tiszteletteljesen a padlóra szegezték.

Minolin kényelmetlenül, alig észrevehetően megmozdult, ami nem kerülte el Quenthel nagyasszonyanya figyelmét, és jól tudta, hogy mi rejlik a mozdulat mögött. A papnő tisztában volt vele, hogy neki is térdre kellene rogyania, főleg, hogy a mellette lévő ősmágus is letérdelt a földre. Térdre akart rogyani, de nem tudott, mert az előttük álló avatár, a papnő, akit egykoron Danifae Yauntyrr néven ismertek, nem engedte meg neki.

A Baenre nagyasszonyanya sokat sejtető pillantást vetett rá, majd gúnyos mosolyt villantott felé. Bármilyen bosszút forralt is ellene Minolin, az most egyetlen szempillantás alatt semmivé foszlott, és ezzel mind a ketten tisztában voltak.

Lolth úrnő megtestesülése keresztülsiklott a szobán, elsuhant az egész testében reszkető Minolin előtt, és közben kecsesen megérintette a hasát, amely még nem kezdett el dudorodni a testében növekvő gyermektől. Továbbsiklott, és végül a nagyasszonyanya előtt állt meg, biccentett majd elmosolyodott, és szenvedélyesen megsókolta Quenthel Baenre-t.

– Örök szolgám – szólalt meg az avatár, és gyengéden megsimogatta a nagyasszonyanya zsenge orcáját.

Ezt követően tovasiklott, ki az erkélyre, ahol felemelkedett a levegőbe, és eltűnt a semmibe.

– Lolth megjelent! – kiáltotta az egyik papnő a másik szobában, és időközben többen is vették hozzá a bátorságot, hogy felálljanak.

– A fesztivál sikeres! – kiáltotta másvalaki, mert az Alapítási Fesztivál valóban az a nap Menzoberranzan életében, amikor mindenki abban reménykedik, hogy Lolth úrnő megjelenik közöttük, ezzel jelezve, hogy még mindig nem estek ki a kegyeiből.

Üdvrivalgás robajlott végig az épület folyosóin és helyiségein, amely gyorsan tovaterjedt az utcákra is. Quenthel nagyasszonya jól tudta, hogy Lolth látogatásának híre futótűzként terjed majd el az egész városban. Ami azt jelenti, hogy Mez'Barris Armgo nagyasszony is hamarosan értesül róla.

Byrtn nagyasszony odalépett a Baenre-ház vezetője mellé, aki örömmel tapasztalta, hogy mély tisztelet ül ki a vén drow papnő arcára.

– Ez egy jel a számunkra – magyarázta Quenthel. – A Fey-Branche-ház többé már nem védtelen. Többé nem maradtok szövetség nélkül.

Byrtn nagyasszony fejet hajtott Menzoberranzan legfőbb és leghatalmasabb nagyasszonya előtt.

– Összeházasodtok – utasította Quenthel a fivérét és Minolint.

– Házasság? – kuncogott az ősmágus. Korántsem Minolin az első papnő, akit teherbe ejtett, és önmagát ismerve, nem is ő lesz az utolsó.

Quenthel nagyasszonya legyező mozdulatot tett a kézfejjével Sos'Umptu és Myrineyl irányába, kizavarva őket a szobából, majd rájuk csapta az ajtót, így rajta kívül csak Byrtn, Gromph és Minolin maradtak a helyiségben.

– Gyermeket vársz, és ez a gyermek kislány – fordult a papnő felé. – A Baenre-házban nevelkedik majd, és mostantól kezdve te is ott élsz, az oldalamon.

– Minolin a Fey-Branche főpapnője! – tiltakozott Byrtn nagyasszony, de Baenre egyetlen pillantással elhallgattatta.

– Ugy neveljük a gyermeket, hogy az utódom lehessen – folytatta Baenre, Byrtn legnagyobb megrökönyödésére. – A neve pedig... – ravasz pillantást vetett az ősmágusra

– Yvonnal lesz – fejezte be helyette Gromph, kitalálva testvére gondolatmenetét.

A nagyasszonya odaballagott a jól láthatóan reszkető Minolin elé, és felemelte a kezét, hogy megsimogassa selymes bőrű arcát. A papnő próbált elhúzódní az érintés elől, de sikertelenül.

– Ha most elbúsz, akkor örök szenvedésben lesz részed a Pókkirálynő lábai előtt heverve, a mérge szétárad az ereidben, és a testedet emésztő égető kín sosem múlik el – figyelmeztette őt.

– Jól szolgálok majd – ígérte Minolin elvékonyodó, erőtlen hangon. – Ha megszületik a gyermek, remek nevelője leszek...

– Te csak az anyaméh vagy, semmi egyéb – szakította félbe Quenthel nagyasszonya metsző hangon. – Ne hidd, hogy méltó vagy Yvonnal Baenre nevelésére.

Minolin nem merte válaszra nyitni a száját.

– Yvonnal az Örökkévaló – zengte Quenthel nagyasszonya, és visszafordult a fivére felé. – A gyermek oktatása azon nyomban kezdetét veszi.

Az ősmágus először nem tudta mire vélni a megjegyzést, de amikor a homályos szavak leüledtek az elméjében, kikerekedett a szeme, és jól hallhatóan felszisszent.

– Nem – suttozta maga elé hitetlenkedve.

A Baenre nagyasszonya önelégült mosolya gúnyt üzött belőle. Mindketten elképzelték, ahogy Methil tekergőző csápjai végigtapogatják Minolin Fey-Branche meztelen testét, megtelek az utat a benne növekvő gyermeki tudathoz, és beléplántálják azokat az emlékeket és érzéseket, amelyeket halott anyjuk kettéhasított koponyájából szívott ki, a koponyából, amelyet maga az ősmágus őrzött meg.

NEGYESIK FEJEZET

NINCS BOCSÁNAT

Az öt főből álló ázott, sáros társaság az északi végénél tért rá a hágóra, amely déli irányban szelte át a Világ Hátát. Tízvárosból indultak, és eseménytelenül telt az útjuk, ennek ellenére nehezen boldogultak a kora tavaszi olvadás miatt: feneketlen lápfoltok bújtak meg alattomos módon a jég- és sártengerben, ahol bármikor megnyílhatott a laza talaj, hogy egészben nyelje el a lovat és lovasát, és ahol kifakadásra váró, fortyogó gázbuborékok képződtek a sárréteg alatt, midőn a tél jeges marka enyhített a szorításán. Efféle sárbuborékok borították az ösvényt, olykor teljes szélességében eltorlaszolta azt, és ha kifakadtak, fagyos sárpermetet fröcsköltek szerteszét.

Az ötfős társaságnak a kelleténél többször gyűlt meg a baja ezekkel a természetes lövedékekkel, különösen annak a három alaknak, akik a nagy termetű háts mellett lépdeltek, amely a férfit és a nőt cipelte a hátán. Tökéletesen beleolvadtak az iszapos tájba, tetőtől talpig barnás színű sár borította őket, és még az ajkuk belső felén is sárpettyek látszódtak, ha nagy ritkán mosolyra kunkorították a szájukat. Csizmás lábuk minden egyes lépésnél leragadt, és csak nagy nehezen, cuppogó hangok kíséretében tudták kihúzni a felázott talajból.

– Nu, ez az átok föld nem fog ám hiányozni – morgott a törpe asszonyság, miközben megemelte a lábát, és felfelé fordította csizmája talpát, hogy lekaparja róla a rátapadt sárrögöket. A mutatvány közben kibillent az egyensúlyából, nekidőlt a természetes hátsnak, amely ráfordult, és nagyot dobantott tüzes patájával, sáros vizet fröcskölve szerteszét. A törpe és két gyalogos társa nem győzött elhajolni a sárpermet elől.

– Hej! Fegyelmezd ezt a bűzhödt pokolbéli háts! – mordult fel a törpe ingerülten.

– Azt teszem – felelte Artemis Entreri hanyagul a magasból. – Nem tiport bele téged a sárba, vagy igen? És higgy nekem, ha azt mondom, hogy a pokoli paripa semmit sem szeretne jobban.

– Bah! – horkant az Ámbra névre hallgató törpe asszonyság. Lesöpörte a válláról a ráfröccsent sarat, a tenyerébe gyúrta, és a férfi irányába hajította a sárgolyót.

– Úgy vélem, nem ez a legmegfelelőbb évszak az átkeléshez – szólalt meg Afafrenfere barát. A szerzetes a Vérkőföldről nevelkedett, a Damara-hegységben, Vaasa fagyott pusztái közelében, így ő ismerte a legjobban a Jeges Szelek völgyéhez hasonló zord terepet. – Jobban jártunk volna, ha eltöltünk még egy tíznapot valamelyik városban.

A szerzetes nem pillantott fel beszéd közben, végig leszegve tartotta a fejét gyapjúcsuklyájának mélyén, így nem láthatta a pokolbéli hátsan, a férfi mögött ülő nő ráncos homlokát és szigorú pillantását.

– Egy újabb tíznap múlva még több szörnyeteg ébred fel téli álmából, és ellepik a környéket, méghozzá alaposan kiéhezve – felelte Entreri, de a többiek tudták, hogy csak Dahliát akarja megnyugtatni a szavaival, aki azóta nem tudta levetkőzni komor hangulatát, amióta otthagyták Drizt Do’Urdent Kelvin Halmának lejtőjén, mintegy tizenkét nappal ezelőtt. Egyik tapasztalt, harcedzett kalandor sem félt ezektől a szörnyetegektől, sőt ami azt illeti, alaposan viszkedett már a tenyerük a fegyvereik markolatán.

Korábban egy mágikus erdőben ébredtek, méghozzá egy tizennyolc évig tartó mély álomból, amely csupán egyetlen röpke éjszakának tűnt a számukra. Miután sikerült magukhoz térniük a döbbenetes felfedezéstől, próbáltak átbánni az élet naposabbik oldalára. Ámbra világított rá, hogy üldözötként tértek be az erdőbe, számos nagyhatalmú ellenséggel a nyomukban, de a hosszú álmat követően szabadként ébredhettek, ismeretlenül, név nélkül, ha úgy akarják, és efféle szabadságban egyiküknek sem volt része már hosszú évtizedek óta.

A Kelvin Halmán történt események óta azonban elillant a jókedvük, különösképpen Dahlia keseredett meg, és nem találtak vigaszt az utazásban, hiába igyekeztek maguk mögött hagyni a Jeges Szelek Völgyének végtelen, sárral borított vidékét.

– Még mindig vad vidéken járunk – figyelmeztette őket Effron, a társaság ötödik tagja, az apró termetű, ösztövé, torz testű tiefling boszorkánymester. A vállalai természetellenesen kifordultak a helyükről, amitől a jobb karja hasznavehetetlenül himbálózott az oldalán.

A többiek mind felé fordultak. Ezek voltak az első szavai, amióta elhagyták a hegyeket.

– Szóval láttad őket? – kérdezte Entreri.

– Hát persze hogy látom őket, árnyékként követnek minket, és felettébb nyugtalanít, hogy olyan társakkal utazom, akik nem veszik észre a nyilvánvaló jeleket – felelte.

– Mit szólnál hozzá, komám, ha nem talányokban beszélnél? – kérdezte a törpe asszonyság.

– Követnek minket – felelte helyette Afafrenfere. – Már több, mint egy napja. Hatalmas alakok, nagyobbak a goblinoknál, tán még a hobgoblinoknál is.

– Óriások? – kérdezte a törpe, és mohón csillant a szeme.

– Jetik – helyesbített a szerzetes.

– Mesélj! – kérte Entreri. Keresztbe tette a kezét megidézett hátasa nyakán, majd előredőlt, és érdeklődve nézett le a másik férfira.

– Vaasa közismert ezekről a szörnyekről – kezdett bele a szerzetes. – Felettébb vadak és vérszomjasak, karmuk egyetlen karcolásával is súlyos betegséget terjesztenek, minek hosszú, lassú halál a vége... de csak akkor, ha elég szerencsés vagy ahhoz, hogy ne faljanak fel elevenen.

– Sohasem hallottam róluk – vakkantotta a törpe asszonyság.

– Én sem – dünnyögte Dahlia.

– Akkor bízunk benne, hogy ez az egész csak egy sáros ösvényen bandukoló fáradt szerzetes túlzott aggodalma – zárta le a beszélgetést Afafrenfere, és továbbindult.

– Mivel ti ketten odafent ücsörögtök, és nem kell a sárban dagonyáznotok, mint nekünk, talán kémlelhetnétek a látóhatárt – vetette fel a torz boszorkánymester megvetéstől csöpögő hangon. Azóta tartott ez a vita, amióta elhagyták Tízvárost, és főleg közte és az anyja, Dahlia között mérgesedett el.

Az elf nő metsző pillantással viszonzta a gúnyolódó megjegyzést, Entreri azonban továbbra is kényelmesen rádőlt a háts nyakára, és elégedetten vigyorgott.

Az eddigieknél keskenyebb ösvényen haladtak, fejük tetejére állt sziklák alkotta útvesztőben. Éberén figyeltek és füleltek, mert a hatalmas kődarabok kiváló fedezéket nyújthattak az alattomos és veszedelmes útonállóknak. A terepviszonyok fokozatosan megváltoztak, a kaptató előbb egyenletessé vált, majd lejtteni kezdett, és bevezette őket a magas hegyeken átszaladó szurdokba. Nem akadt még oly utazó, ki ne képzelt volna lesben álló ellenséget a sziklafalak tetejére, aki nyíl- és kőzáport zúdít a nyakába.

Entreri és Dahlia vezették a sort a pokolbéli hátason ülve, ami szerencsés választásnak bizonyult. Épphogy csak megszűnt az ösvény lejtése, amikor a sziklával borított, szélesebb szakaszon a talaj váratlanul felrobbant. Hatalmas termetű, gubancos bundájú teremtmény ugrott elő a levegőben szétfröccsenő sárfelhő belsejéből.

Kivételesen magas termetű ember és testes medve keverékének tűnt, egy szempillantás alatt felegyenésedett, és fölējük tornyosult, hosszú karmait előreszegezte, készen rá, hogy lesújtson a zsákmányra.

A pokolbéli hátas felágaskodott, haragosan prüszkölt és közben fekete füstöt eregetett széles orrlukaiból, de egyáltalán nem rémült meg, ahogy tette volna bármely közönséges ló. A pokolparipák nem ismerik a félelmet... csakis a dühöt.

Dahlia együtt mozdult a hátassal, és kecsesen legördült a hátáról, amikor a teremtmény mellső lábai a levegőbe emelkedtek. Talpra érkezett, de a sáros talaj kis híján kicsúszott alóla.

Azonnal oldalra siklott, ügyelve rá, hogy elkerülje a pokolbéli hátas veszedelmesen kapálózó tüzes patáit. Vívóbotját harcra készen tartotta a kezében, és elindult, hogy megkerülje az ágaskodó hátast és Entrerit, aki még mindig a hátán ült, de ekkor Ámbra felkiáltott a háta mögött. Ösztönösen nézett vissza, és meg kellett állapítania, hogy a tundra jeti nem magányosan indult el vadászni.

Entreri alaposan meglepődött, amikor a tundra jeti előugrott a semmiből, tökéletesen beleolvadt a sáros talajba. Noha kis híján kirepült belőle, végül sikerült megmaradnia a nyeregben, teljes erővel szorította a kantárt.

A pokolbéli hátas lesújtott kapálózó lábaival, a jeti pedig széles ívben suhintott karmos karjával, mindkét teremtmény ádáz torokhangon bömbölt – a jeti sértődötten morgott, amiért az egyik patás láb eltalálta és hátrataszította, a pokolbéli hátas pedig földöntúli hangon visított, tán a fájdalomtól, de sokkal inkább a bensőjében fortyogó fékezhetetlen dühtől.

A paripa visszaereszkedett a földre, és nekilódult, olyan erővel rántva meg a kantárszárba kapaszkodó Entrerit, hogy majdnem átrepült a feje felett, és ami azt illeti, alaposan beverte a fejét a hátas nyakába, kilapítva az arcát. Érezte, hogy meleg vér folyik sérült orrából, fájdalom áradt szét a tagjaiban, amitől csak még erősebben szorította a kantárt, amikor a pokolbéli hátas ádázul fújtatva nekilódult.

Megrázta a fejét, hogy kiűzze a fájdalmat a testéből, és úgy döntött, hogy ő nem vesz részt a szörnyek párbajában, ezért gyorsan lecsúszott hátasa oldalán, még éppen időben, mert a két teremtmény a következő pillanatban iszonyatos robajlás kíséretében összecsapott. Bukfencet vetett, amikor talajt fogott, több iszapos pocsolyán is átgurult, majd fél térdre emelkedett, és körülnézett. A talaj a magasba emelkedett a háta mögött, sárdarabok röppentek szerteszét a levegőben, amikor a második jeti is előbújt rejtekéből, és fenyegetően a látszólag védtelen férfi fölé tornyosult.

A sor végén haladó torz boszorkánymester megpördült a zaj hallatán. Újabb jeti bújt elő rejtekhelyéről, egy méretesebb szikla mögül, és jócskán fölé magasodott, amikor felegyenesedett. Megdőngette széles mellkasát az öklével, és mennydörgő hangon ordított.

– Bömbölj csak – motyogta a tiefling. Lejjebb eresztette csontbotját, és szabadjára eresztette a benne lakozó hatalmas erőt, sötét mágikus lövedéket hajítva a szörnyetegre a bot végébe ékelte koponya szemgödrének keresztül.

A nyaláb gyomron találta a lényt, aki valóban torkaszakadtából bömbölt, miközben bozontos bundája alaposan megpörkölődött, és kis híján hanyatt vágódott a becsapódás erejétől.

Effronnak esze ágában sem volt megvárni, hogy a jeti összeszedje magát, gyorsan elmormolta azt a varázslatot, amelyiket mindig, minden esetben készenlétben tartott. A teste ellaposodott, mintha kilépett volna a térből, inkább árnyék volt, semmint valódi élőlény; és a sebesült jeti minden eddiginél hangosabban bömbölt, amikor a boszorkánymester nemes egyszerűséggel belesüppedt a talajba, és eltűnt szem elől.

– Hová mégy! – kiáltotta Ámbra, mikor észrevette, hogy a társa elillan. Az előtte lévő Afafrenfere és Dahlia összenéztek, majd futásnak eredtek. Ott hagyták a bömbölő jetit, keresztülvágta az ösvényen, és célba vették az újonnan felbukkanó szörnyeteget, amely két, derékig érő, lapos tetejű szikla között jelent meg.

– Héj! Mi? – értetlenkedett a törpe, körbe-körbeforgolódott, és az elillanó Effront kereste a tekintetével. Vetett egy pillantást a bömbölő jetire, akit a torz boszorkánymester sebesített meg, majd a tovarohanó páros után nézett.

Úgy döntött, hogy Dahlia és Afafrenfere után iramodik. Három egy ellen, mérlegelt, és kedvére valónak találta az esélyeket.

Ekkor azonban két újabb jeti bukkant fel a sziklák mögül, még hozzá a célba vett jeti háta mögött.

– Ó, az istenekre! – morgott a törpe asszonyság, és gyorsan beugrott egy nagyobb vándorkő mögé, és elmormolt egy roppant hasznos varázslatot, melynek segítségével beleolvadt a kőbe, mintha egyé vált volna vele.

– Keress rést mögöttem! – kiáltotta a szerzetes, és öles léptekkel megelőzte az elf nőt, félelmet nem ismerve rontott rá a három bozontos bundájú szörnyetegre. Felugrott a tőle balra lévő kőre, közvetlenül az egyik döbrent jeti előtt, az eredeti célpont mellett.

A vándorkő mögött álló jeti torkaszakadtából ordítva csapott le karmos karjával, de a szerzetes számított erre, hátraszálltót vetett, kikerülve a csapást, és ezzel egy időben a középén álló szörnyeteg kartávolságából is kikerült, amelyik bambán nézte a levegőben szálló zsákmányt, és nem vette észre a társa felé lendülő karját, aki a célt tévesztett csapást követően nem tudta visszafogni a lendületét. A karmos kéz pontosan szőrös arca közepébe csapódott.

A szerzetes puhan fogott talajt a szomszédos sziklán, ahonnan azonnal továbbsszökkent, és körkörös rúgással fejbe találta a harmadik szörnyeteget. A jeti a rúgás iszonyatos ereje ellenére sem rendült meg, sőt mi több, visszatámadott, gyilkos ütést indított útnak, ami meghátrálásra készítette a szerzetest, vissza kellett ugrania az ösvény közepére.

A szörnyeteg félig ugorva, félig mászva jutott túl a vándorkövön, és üldözőbe vette a célpontot. Minden figyelmével az ember férfira összpontosított, aki arcon rúgta őt, ezért ügyet sem vetett a fürgén közeledő elf nőre.

Jól van ez így, gondolta Dahlia.

A két egymásba gabalyodott jetit választotta ki magának. Előreszegezte Kozah Tűjét, a mágikus vívóbotot, és beledöfte a hegyét a vándorkövek között álló, feltépett húsú szörnyeteg sebébe. Már önmagában ez a csapás is borzalmas kínokat okozott volna, de Dahlia nem akart esélyt adni ellenfelének, cikázó villám formájában engedte szabadon a fegyverben felgyülemlett energiát.

Szikrák pattogtak és bűzös, szürke füstpamacsok cikáztak a levegőben, a jeti pedig holtan rogyott össze.

– Tartsd fel őket! – kiáltotta a szerzetes Dahlia háta mögül, és egészen távolról érkezett a hangja.

– Hát hogyne! – felelte az elf nő fanyar hangon, mintha két óriás termetű, várszomjas, bozontos szörnyeteg feltartóztatása gyerekjáték lenne.

A jeti természetesen azt hitte, hogy az előtte gubbasztó férfi védtelen. Ugyanezt hitte volna bárki, aki látja őket egymással szemben.

Egészen addig a pillanatig, amíg ki nem derült, hogy micsoda páratlan harci képességekkel rendelkezik.

Entreri elrugaszzkodott a sáros talajról, a levegőbe vetette magát, és oldalra vetődött. A feje felé tartó karmos kéz célt tévesztett, és ártalmatlanul hasította ketté a levegőt. A jeti nem adta fel, üldözőbe vette a zsákmányt, és óriási talpával próbálta belepasszírozni a puha, felázott földbe.

Entreri azonban fürgébben mozgott nála, a vetődés lendületét kihasználva bukfencet vetett, melynek végén talpra érkezett, és felegyenesedett. Azonnal kitört oldalirányba, kitérve a jeti újabb csapása elől, majd megpördült a tengelye körül, hogy még nagyobb erővel döfhesse a kardját ellenfele hátába. A penge könnyedén mélyedt bele a húsba, és akadt meg a vastag bordák között.

A szörnyeteg iszonyatos üvöltés kíséretében pördült meg, hogy szembenézzen az alattomos támadóval.

Entreri már rég nem tartózkodott ott, időközben tovaszökkent, a lény oldalába került, és ismét döfött a kardjával, de ezúttal nem akarta olyan mélyre szúrni, mint az imént. Folyamatosan a tehetetlenül forgoló szörnyeteg előtt maradt, és apró, de annál kellemetlenebb szúrásokkal hergelte és fárasztotta. Amikor a mozgása már kezdett kiismerhetővé válni, váratlanul megtorpant, mélyen lehajolt a feje felé lendülő hosszú, karmos karok elől, és az ellentétes irányba mozdult el.

Elrugaszkodott a csúszós talajról, magasra ugrott, és beledöfte a törét a jeti jobb hónaljába. A vámpírpenge könnyedén hatolt át a lény vastag bundáján, elvágva az ínakat és az izmokat. Az orgyilkos hagyta, hogy a mágikus fegyver lakmározzon a hatalmas termetű teremtmény életerejéből.

Micsoda fülsiketítő hangon ordított!

A jeti az ellenfele irányába csapott, aki már szökelte is tova, de sikerült eltalálnia, és nagyot taszított rajta. Entreri kihasználta az ütéssel kapott lendületet, és szapora léptekkel távolodott el az üvöltő, sebesült szörnytől. Nem esett el, még csak ki sem billent az egyensúlyából, megvetette a lábát a sáros talajon, majd megfordult, hogy ismét szembenézzen a jetivel.

A lény vad rohamra indult ellene, de a jobb karja immáron élettelenül himbálózott az oldala mellett. Entreri is nekiiramodott, de az utolsó pillanatban oldalra szökkent az ép karját széles ívben lóbáló teremtmény elől, és közben kíméletlen csapást mért a hátára. Megpördült és üldözőbe vette, felváltva kaszabolta őt a törével és a kardjával, levegővételnyi időt sem hagyva neki, nem engedve, hogy megforduljon és visszatámadjon. A kardjával a lény ép karját ostromolta, a törével pedig apró szúrásokat helyezett el a teste különböző pontjain, amelyek önmagukban véve ártalmatlanok lettek volna, de a vámpírpenge minden egyes alkalommal lakmározott a jeti életerejéből.

A szörnyeteg azonban váratlanul megfordította a csata menetét. Entreri először észre sem vette, hogy menekülés közben elrugaszkodott a talajról és felugrott a levegőbe. Nem tudott időben lelassítani, rohant tovább, a szörnyeteg pedig hangos robajlással ért földet mögötte, és üldözőbe vette.

Entreri a sziklafal irányába kanyarodott, tisztában volt vele, hogy nem hagyhatja le a hosszú léptű jetit, és arra sem látott lehetőséget, hogy vak, kétségbeesett vetődést kíséreljen meg valamelyik irányba.

Már a tarkóján érezte a jeti ziháló leheletét. A hatalmas hegyoldal már csak ötlépésnyire magasodott előtte.

Nem lassított.

Egyenesen nekirohant a falnak, felfutott rá, majd két lépés megtétele után elrugaszkodott, hátrafesztette a vállát, begörbítette a hátát, és látványos hátraszállót vetett a levegőben. Olyan magasra dobta a kardját, amennyire csak tudta, amikor a lehajoló jeti fölé ért, aki előregörnyedve próbálta elkapni őt az utolsó pillanatban. Lovaglóállásban zuhant rá a szörnyeteg hátára, két marokra fogta a törét, és minden erejét beleadva beledöfte a koponyájába. A sistersző villámtól kettéhasadó szikla hangját is elnyomta volna a szétrepedő koponya reccsenése. A jeti lábából kiszállt az erő, és élettelenül rogyott a földre.

Entreri ügyesen elkapta a lefelé zuhanó kardot, majd odébb szökkent a sárban rángatózó szörnyetegtől. A mágikus tör még mindig benne volt a koponyájában, úgy meredt ki belőle, akár az unikornis szarva.

Nagy levegőt vett, összeszedte a gondolatait, majd körülnézett, és felmérte a csatateret. Oldalra pillantott, ahol a pokolbéli háttas halálos ölelésben kapaszkodott össze a jetivel, füst gomolygott körülöttük, vér spriccelt szerteszét, szörpamacsok és húscsücsök szálltak a levegőben. A jeti belecsimpaszkodott a pokolbéli háttasba, addig húzta lefelé, míg már mellső

lábainak térdrésze is a földhöz ért, és átfogta a nyakát, hogy letépje a fejét, de a pokolparipa erősen ráharapott vastag karjára. Odaszökkent a halott jetihez, kirántotta a fejéből a mágikus törőt, és elindult, hogy leterítse a sebezhetőnek tűnő másik jetit, de ekkor velőtrázó sikoly harsant a háta mögött, elterelve a figyelmét.

A hang irányába fordult. Egy harmadik jetit pillantott meg az ösvény azon oldalán, ahol ő is tartózkodott. Hisztérikusan csapkodta magát, a saját bőrét és húsát tépte hosszú, éles karmaival, miközben pókok másztak elő a hasán éktelenkedő borzalmas sebből. Korábban is látta már Effront harc közben, és bízott benne, hogy ez a szörnyeteg is kidőlt a sorból, vele sem kell már sokáig bajlódni.

Az ösvény közepe felé fordította a tekintetét, ahol Afafrenfere vad vágta közepette próbált elmenekülni egy újabb jeti elől, aki ott loholt szorosan a nyomában.

A mágikus törrel a kezében iramodott társa segítségére, de két lépést sem tudott megtenni, mert a szerzetes váratlanul irányt váltott az egyik vándorkő előtt, a jeti természetesen követte, és ekkor egy alak bújt ki a szikla belsejéből.

Ámbra varázslatának hatóideje lejárt, ezért ki kellett bújnia a sziklából, és azonnal le is sújtott az ellenségre. Két kézzel tartotta a Koponyazúzó, nagyméretű buzogányát, és a csapás irányából és magasságából ítélve jól látta a közeledő szörnyeteget a szikla mélyéből, mert tökéletesen célzott, pontosan a térdét találta el, szétzúzva a térdkalácsát, amitől az elesett és kiterült a földre.

A szerzetes nyilvánvalóan számított erre, mert már meg is fordult és sebesen rohant visszafelé. Futás közben felugrott a levegőbe, előreszegezte mindkét térdét, és így zuhant rá a hason fekvő lény tarkójára. Azonnal felugrott a levegőbe, és ismét rátiport a fejére, majd tovaszökkent, mielőtt a jeti feltápáskodhatott volna, és elébe került, hogy magára vonja a figyelmet.

A szörnyeteg nem vette észre a törpét, aki hátulról közelített, magasra emelt buzogánnyal a kezében. Ráugrott a hátára, iszonyatos csapást mért a lény fejére, és a Koponyazúzó ismét hű maradt a nevéhez.

Dahlia úgy vélte, hogy egy az egy elleni összecsapásban lenne esélye a tundra jeti ellen, még akkor is, ha a fegyvere nem különösebben hatékony a bozontos bundájú és vastag csontú teremtménnyel szemben. Amikor azonban a második szörnyeteg talpra állt, és előrelendült, nyilvánvalóvá vált, hogy nagy bajba került.

Többször is hozzáütötte a botját a közelebb lévő jeti előtt magasodó sziklához, hogy mágikus energiával töltsen fel, amit azonnal szabadjára is engedett. A rohamozó szörnyeteget vette célba, megakasztva a lendületét, jó néhány lépésnyivel hátrataszítva őt.

Megfordult a fejében, hogy sarkon fordul, és elmenekül. Már mozdította is a vállát, amikor új alak bukkant fel előtte, még hozzá a két jeti háta mögött. A fia bújt elő a hegyoldal egyik vékonyka repedéséből, és ismét teljes, hús-vér alakot öltött. Már a visszaváltozás közben belekezdett a varázslatba, amit az elf nő észre is vett, ezért megkétszerezett lendülettel és elszántsággal forgatta Kozah Tűjét, hajszálpontos ütésekkel és döfésekkel csépelte őket, hogy lekösse a figyelmüket.

Zölde színű, gőzölgő, fertelmes bűzt árasztó sűrű felhő jelent meg a levegőben. A fanyar szag megcsapta Dahlia orrát, aki fintorogva hátrált néhány lépést, pedig nem is őt vették célba. A felhő a magasban lebegett, jó néhány lépésnyire tőle, és rátelepedett a két jeti busa fejére. Csapkodni kezdtek a karjaikkal, de nem az elf nőt akarták szétszaggatni, a bűzfelhőt próbálták elhessegetni. Már nem látszottak a varázslat opálos fátyla mögött, de hallani lehetett fulladásra emlékeztető, hörgő-ziháló köhögésüket.

Az elf nő tett még egy lépést hátrafelé, háromba törte a vívóbotot, és sebesen pörgetni kezdte a levegőben. A középső tagot szorította mindkét markában, és félelmetes harci táncba kezdett a fegyverrel a kezében. Minden egyes újabb mozdulat további lendületet adott a két külső, pörgő tagnak. Úgy irányította a karjait, hogy a külső tagok nekiütődjenek a közeli szikláknak, és alkalmanként összekoccanjanak. Szikrák pattogtak a levegőben, és Kozah Tűje magába szívta az energiájukat, amely gyorsan felhalmozódott a belsejében.

A két szörnyeteg hasztalan kalimpált a fojtogató, bűzös felleg takarásában. Az egyiknek volt annyi sütnivalója, hogy lehajoljon, és kihúzza a fejét a felhőből, de nem járt jobban a társánál, a boszorkánymester ugyanis fekete színű mágikus lövedékeket szórt rá, amitől többször is megvonaglott a teste, görcsbe rándultak az izmai, és keserves hangon bömbölt. A bozontos bundájú teremtmény lángra kapott, mágikus feketetűz mart az irhájába.

A jeti füstölögve hanyatlott a sárba. A társának nagy nehezen sikerült kikecmeregnie a felhő alól, hányás borította a mellkasát és a pofáját, de erőt vett magán, és botladozva bukdácsolt át a sziklákon, hogy üldözőbe vegye az elf nőt.

Dahlia könnyedén tért ki az erőtlen csapás elől, és kemény találatot vitt be ellenfelének, szabadjára eresztve a fegyverben felgyülemlett energiát. A sistergős villám letaglózta a jetit, ő pedig megragadta a bot egyik külső tagját, a másik kettőt korbácsként lóbálta a levegőben, lendületet vett, majd sorozatos csapásokat mért a teremtményre, aki folyamatosan próbált felegyenesedni.

Úgy érezte, mintha régi, mocskos faliszőnyeget porolna ki éppen, amitől a szőnyegnek az égvilágon semmi baja sem lesz!

Fennhangon átkozódott az orra alatt, és azt kívánta, bárcsak lenne nála széleskard.

Még hevesebben átkozódott, amikor az első jeti lángolva, füstölögve feltápaszkodott a földről, és úgy tűnt, hogy már nem zavarja őt a zöld színű, bűzölgő felhő. A zsákmány irányába indult, és amikor áthaladt a két vándorkő között, Dahlia a visszavonulás mellett döntött. Az első jeti sebesen közeledett, a másik próbálta oldalról bekeríteni.

Tévedett. Nem őt akarta becserkészni, a társát vette célba. Mögé került, felemelte a karját, és belemélyesztette a karmait a tarkójába. Amikor a sebesült szörnyeteg meglepetten megpördült, felugrott a levegőbe, rávetette magát, és leteperte a földre.

Az elf nő tovább hátrált, nem tudta mire vélni a fejlemények szokatlan fordulatát – ekkor azonban ismét megpillantotta a torz boszorkánymestert, aki gondosan kikerülte a sistergős bűzfelhőt, megkerült két sziklát, és közelebb jött. Mágikus csontbotját tartotta a kezében, amit előreszegezett, a végébe ékelt koponya szeme vörösen izzott a mélyén lobogó tűztől. Ekkor értette meg, hogy ez a jeti már halott, és halálában most Effront szolgálja!

Ez a fia műve.

Megbabonázva, lenyűgözve, félig-meddig büszkén, ugyanakkor elborzadva nézte a szeme elé táruló látványt.

Entreri pokolbéli hatásának túlvilági rikoltása zökkentette ki ebből az átszellemült állapotból. Körbefordult a csatatéren. A szerzetes és a törpe éppen akkor végzett egy újabb jetivel. Az egyik szörnyeteg északi irányba menekült, ordítva karmolászta a saját hasát, eleven pókokból álló csíkot húzva maga után. Végül Entreri irányába pillantott, aki abban a pillanatban sújtott le az elsőként felbukkanó jeti koponyájára, aki még mindig összekapaszkodott a pokolbéli hátassal, és próbálta kitörni a nyakát vagy legalább kitépni a torkát. A pokolparipa az oldalán feküdt az ösvény közepén, és a teste kezdett fekete semmivé foszlani.

A szerzetes és a törpe asszonyosság csatlakozott Dahliahoz, és egymás mellett ácsorogva nézték a közeli küzdelmet. A boszorkánymester zombijának ereje természetesen nem ért fel az élő jetiével, de elég ideig lefoglalta ahhoz, hogy Effron ellene is bevethesse a pusztító feketetűzet. Az élő szörnyeteg végre megszabadult ellenfelétől, letaglózta őt, de ezzel elege is lett a harcból, mert sarkon fordult, és északi irányba menekült. Effron még egyszer megemelte a csontbotot, és energianyalábot repített utána, amely kíméletlenül belemart bozontos bundájába.

– Lenyűgöző! – jegyezte meg Afafrenfere, miután Entreri az utolsó szörnyeteggel is végzett.

– Köszönöm – felelte a boszorkánymester.

– Mindnyájunkra értettem – igazította ki a szerzetes. – Öt kiváló útítárs.

A torz boszorkánymester halkan kuncogott az orra alatt, miközben csatlakozott a többiekhez.

– Nem késlekedhetünk – szólt rájuk Entreri. – Hagyjuk itt ezt a helyet, mielőtt az a két szörnyeteg visszatér, és magukkal hozzák a társaikat is.

Az utolsó szavaknál oldalra szökkent, láthatóan megriasztotta valami. Az elf nő, a szerzetes és a törpe asszonyság egyszerre penderültek oldalra, harcra készen.

A jeti, akit Ámbra taglózott le a buzogányával talpra állt, annak ellenére is, hogy agyvelő csöpögött bezúzott koponyájából. A boszorkánymester után iramodott, aki komótosan közeledett a társai felé az ösvény túloldalán. A mágikus csontbot koponyájának szeme ismét vörösen izzott, melynek eredményeként a sziklafal tövében megölt jeti megelevenedett, és szögletes mozdulatokkal felkelt a földről.

– Ez nem kedvemre való – morgott a törpe papnő, és megérintette szent szimbólumát.

– Szokj hozzá – felelte a torz boszorkánymester könnyed hangon, de villant a tekintete, és érződött rajta, hogy komolyan gondolja, és nem fogja eltűnni, hogy a papnő elűzze legújabb játékszereit. Entrerire pillantott, és folytatta a beszédet: – Vezess minket!

Az orgyilkos még véletlenül sem vette le a szemét a tieflingről és két újonnan megelevenített zombijáról. Komótosan odaballagott az utolsóként leterített jetihez, és felvette a földről a ló alakú obszidiánszobrocskát. Ilyen röviddel a csata után nem tudta újra megidézni, ezért gondosan belehelyezte a szütyőjébe, majd türelmesen megvárta, hogy a társai csatlakozzanak hozzá.

– Tartsd távol azokat a szörnyeket! – mordult rá a törpe a boszorkánymesterre, amikor nekiindultak, hogy felvegyék a lépést Dahliával és Entrerivel. – Csak egyszer mondtam el!

A tiefling nem felelt, csak halkan, gúnyosan kuncogott.

A törpe papnő heves tiltakozása és a többiek nyilvánvaló nyugtalansága ellenére is a két zombi jeti állt őrt a tábor szélén, amikor megálltak pihenni éjszakára. Effron az egész út során maga mellett tartotta az élőholtakat, végig a Világ Hátát átszelő hágókon, sőt még a mögötte húzódó hullámzó dombvidéken is, és csak akkor eresztette el és küldte vissza őket a halál birodalmába, amikor a távolban felsejlettek Luskan városának tornyai. Még ebben a lerongyolódott városban sem fogadták volna szívesen a hatalmas termetű, élőholt testőröket.

A Mirar folyótól északra fekvő külvárosi részt célozták meg, ahol városi őrök kisebb csoportja vigyázta az északi kapu biztonságát.

– Mi dolgotok a Vitorlák Városában? – kérdezte az egyikük. Beszéd közben Dahliára nézett, de nem ismerte fel őt, csak mohó vágy tükröződött a tekintetében. Szőkevényként tartották számon a városban, ráadásul igen előkelő helyet foglalt el a zsványok ranglétráján, hiszen megölt egy főkapitányt és ellopta a mágikus köpenyét, amelyet most nyíltan viselt.

Egyik városi őr sem ismerte fel, sem mást az ötfős csapatból, amit ismét az évekig tartó mágikus álmok áldásos következményének tudhattak be. Menekültként érkeztek a Jeges Szelek völgyébe, számos nagyhatalmú ellenséggel a nyomukban, de majd' két évtized telt el azóta.

– Átutazóban vagyunk – felelte a törpe. Kilépett a sorból, kezét nyújtott a férfinak, és közben ügyesen és ravaszul egy aranyérmét csúsztatott a markába, amikor összeért a tenyerük. – De lehet, hogy maradunk, vagy hajóra szállunk. Ki tudhatná?

Az őr bólintott, majd hátrapillantott a válla felett, és az egyik közeli épületre mutatott a városba vezető út mentén.

– A Félszemű Jax a nektek való hely – mondta.

– Félszemű Jax? – kérdezett rá Entreri gyanakvón. Oldalra nyújtotta a karját, megakadályozva, hogy bárki ellépjen mellette.

– Egen. Remek a kocsmája, a nagyteremben hajókra és karavánokra lehet jelentkezni – magyarázta a városi őr.

– Jax? – az orgyilkos nem tágitott, ismét rákérdezett a fogadó nevére.

– Azt mondta – szólt közbe a törpe, de Entreri ügyet sem vetett rá. – Ő a tulajdonos?

– Ja, de ez csak a neve rövidítése – felelte a férfi szemmel láthatóan vonakodva.

– Jarlaxle! – buggyant ki Ámbra száján, aki végre összerakta a részleteket.

A városi őr a társaira pillantott, mindnyájuk arcából kifutott a vér. Idegesen néztek körül, hogy tartózkodik-e valaki a közelben. Ezt a nevet nyilvánvalóan nem lehetett hangosan kiejteni Luskan városában!

Entreri hátrébb húzódott, és maga köré hívta a társait.

– Megkerüljük a várost – közölte velük alig hallhatóan.

– Puha, meleg ágyra vágyom – tiltakozott a törpe.

– Nem.

– Bah! Majd a túlfelén találkozunk egy nyugodalmas éjszaka után – alkudozott a törpe asszonyoság.

– Nem – szögezte le az orgyilkos. Hátat fordított a városi őrnek, és némán tátogva folytatta: – Ilyen gyorsan tudatnád az egész világgal, hogy visszatértünk az élők közé? – kérdezte.

Ez gondolkodásra készítette a törpét és a többieket is. Entreri odébb terelte őket, és közben intett az őrnek, hogy maradjon hátra, és ne kövesse őket.

– Nem hiszed, hogy megbízhatunk Jarlaxle-ben? – kérdezte Dahlia halk hangon, miután félrehúzódtak.

Az orgyilkos olyasképpen morgott, mintha már magát a kérdésfelvetést is nevetségesnek találná.

– Megmentett minket – emlékeztette rá az elf nő.

Az orgyilkos ismét csak morgott az orra alatt.

– Mindhárman szoborrá változtunk – kapcsolódott be a beszélgetésbe a szerzetes is. Egy medúza kővé változtatta őket az Árnyzuhatag sötét birodalmában, amikor behatoltak Draygo Quick árny nagyúr otthonába. – Örökre csapdába estünk a semmi mélyén, még a halál utáni létbe sem tudtunk átlépni.

– Mennyeien hangzik – dünnyögte Entreri fanyar hangon. – Megkerüljük a várost, és nincs több ellenvetés – szögezte le.

– Szóval akkor most már te szólsz és döntesz az egész csapat nevében? – szegezte neki a kérdést Dahlia.

– Ahogy te is tetted akkor, amikor párbajra hívtad Drizztet? – vágott vissza az orgyilkos. A szavai mellbe vágták az elf nőt, aki hátrált néhány lépést.

A törpe papnő, a szerzetes és a tiefling boszorkánymester jelentőségteljesen összenéztek.

– Akkó’ vezess minket, te tökfej! – morogta Ámbra. – Port Llast a következő város, ha áll még egyáltalán. Sör és ágy ami köll, úgy biza!

– És forró fürdő – tette hozzá a szerzetes.

– Ne veszejtsd el az eszed! – vakkantotta a törpe asszonyoság, majd intett a zavarodottan ácsorgó városi őrnek. Az ötfős csapat keleti irányba fordult, és útnak indultak, hogy megkerüljék Luskan városát.

ÖTÖDIK FEJEZET

ÖRÖMÜNNEP

A kora reggeli napsugarak beosontak a szobába az ablakon keresztül, és felcsiklandozták Catti-brie érzékeit. Vonakodva ugyan, de végül kénytelen volt kiszakadni a csodás, pihentető éjszakai álomból. Meztelen volt, de vastag takarók alatt feküdt, amelyek kellemesen melegen tartották a testét – ami még tovább forrósodott, ha az elmúlt este buja emlékeire gondolt.

A háta mögé nyúlt, hogy még elevenebben élje újra azokat az emlékeket, de csak az üres levegőt tapintotta, a társa nem volt ott. Meglepetten könyökölt fel, és kukucskált ki a takarók széle alól.

A drow a szoba túlsó végében tartózkodott, a tűzhely közelében, a táncoló lángok fénye megcsúszott ébenfekete bőrén, és narancsszínű szálakat szőtt hosszú, fehér hajába. Ő is meztelen volt, és Catti-brie kihasználta az alkalmat, hogy megcsodálja karcsú testét, és gyönyörködjön kecses mozdulataiban, amikor újabb hasábot dobott a tűzre. Visszapattant a már félig leégett régi hasábok tetejéről, és túlságosan közel állapodott meg a tűzhely szájához. Drizzt mély sóhaj kíséretében nyugtázta a dolgot. Catti-brie azt hitte, hogy a piszkavasért nyúl, és odébb lökdösi, de nem ezt tette. Helyette félrehúzta a kisméretű vasrácsot, és csupasz kézzel nyúlt be, hogy kihúzza a hasábot, amely még nem kapott lángra, de a parázs már megült a száraz kéreg mély gyűrődései között.

Félretette a fadarabot, majd visszafordult a tűzhöz, és lehajolt, hogy belessen a nyíláson. Ösztönösen ugrott hátra, amikor az egyik félig leégett hasáb pattogni kezdett, sűrű szikraesőt lövellve fel a kémény irányába.

Catti-brie eltakarta az arcát, hogy elfojtsa feltörő kacaját, nem akarta a férfi tudtára hozni, hogy titokban őt figyeli. Amikor azonban Drizzt kinyújtotta a karját, és benyúlt a lobogó tűzbe, hogy elrendezze az izzó hasábokat, elvette a takarót a szája elől, és leesett állal, kiguvadó szemmel nézte a drow-t. A markába fogta az egyik lángoló fadarabot, és óvatosan a szomszédjai tetejére rakta. Az egész alkarját elnyelte a kandalló forró gyomra.

Meglehetősen elégedettnek tűnt a művével, ezért újra kézbe vette az iménti fahasábot, és a többi mellé helyezte. Miután ezzel végzett, felállt, összedörzsölte a tenyerét, és visszahúzta a vasrácsot a helyére.

– Mi volt ez? – kérdezte Catti-brie az ágyból. A drow megfordult, és ránézett, de a lány tekintete tovasiklott róla a szoba távolabbi sarkába, ahol a falra akasztott fegyvertartó övének állapodott meg. A Jégahalál névre hallgató, drágakövekkel díszített szablya markolatának fekete színű, macska alakú fejére pillantott. Jól ismerte azt a fegyvert, tudta róla, hogy képes megvédeni a gazdáját a tűz harapásától. Időközben annyira összehangolódott volna a pengével, hogy már akkor is képes kifejtetni ezt a hatást, ha nem viseli a derekán?

– Jó reggel! – köszöntötte a lányt a drow. – És ez valóban pompás reggel, noha a múltó tél igen csípős fuvallatokat lehelt ránk maradék erejével. A többiek kimentek, hogy háticasállatokat és élelmet szerezzenek.

– Hogy csináltad ezt?

– Mit? – kérdezett vissza Drizzt ártatlan képpel.

– Belenyúltál a tűzbe. A lángoknak le kellett volna égetniük a húst az ujjaidról!

A kósza odatipegett az ágyhoz, és leült mellé a szélére. Felemelte a bal kezét, hogy megmutassa neki a rubinból készült gyűrűt, az ujját körbefonó vörös karikát.

– Egy varázslótól vettem el, egy drow nemből – mesélte, miközben lassan lehúzta az ujjáról, és a szeme elé emelte. – Gauntlgrym gyomrában bukkantam rá, de ez egy hosszú történet, az esti tábortűzek mellé való – odanyújtotta a lánynak, hogy közelebből is megnézhesse.

– Megóv a tűztől? – kérdezte.

– Ugyanúgy, ahogy a szablya is – felelte a kősa. – Amikor először húztam az ujjamra, rokonkapcsolatot éreztem a penge és a gyűrű között. Mintha a bennük lakozó mágikus erők... tisztelettel üdvözölték volna egymást.

Catti-brie fürkésző pillantást vetett rá, hitetlenkedve ízlelgette a szavakat, soha életében nem hallott még ilyesmiről. Jégfalal valóban különlegesen erős mágikus pengének számított, de nem tartozott az érző fegyverek közé, és a rubinkarikához hasonló varázsgyűrűk sem ritkák, nem is különösebben nagy erejűek, és nem arról ismertek, hogy empátikus vagy telepatikus képességekkel bírnának.

Visszaadta a gyűrűt a drow-nak, aki elkapta a kézfejét, mielőtt visszahúzhatta volna a karját.

– A gyűrű számos kultúrában a hűség és az örök szerelem jelképe – magyarázta Drizzt, miközben felhúzta az ékszer a lány ujjára. – Ennek szellemében viseld ezt a gyűrűt, és élvezd ki különleges képességének előnyeit. Megóv a tűztől. Ha kézbe veszem a szablyámat, akkor egyszerre tudunk majd izzó parázson járni!

Catti-brie érdeklődve nézegette a rubint. Amikor először simult rá az ujjára, egy röpké pillanat erejéig érzett valamit... mintha távoli hang szólította volna meg, vagy mintha a gyűrű ugyanúgy érezte volna jelenlétét, ahogy ő érezte a mágikus tárgyét. A különös érzés gyorsan elillant, az ékszer többé nem volt egyéb egy rubinkarikánál, amely tökéletesen rásimult karcsú ujjára, ahogy az a mágikus gyűrűk esetében már lenni szokott.

Az arca elé emelte a kezét, hogy alaposabban is megnézhesse az ékszer, és a drow lila árnyalatú szemébe nézett az ujjai közötti résen keresztül. A férfibe, akit oly nagyon szeretett.

– A többiek elmentek? – kérdezte.

– Még hajnalban odébbálltak – felelte Drizzt.

Catti-brie felhajtotta a takaró szélét, és a drow-nak nem kellett kétszer mondani, hogy csusszanjon oda mellé.

– Én azt hittem, hogy Drizzt miatt tértünk vissza – jegyezte meg a félszerzet a sor végén ballagva, Catti-brie oldalán. Az ötfős csapat behatolt Kelvin Halmának erdővel borított, sziklás völgyeibe. Hosszú és kacsaringós utat kellett megtenniük a törpék otthonáig. Nem is próbálta leplezni, hogy mennyire csalódott, és tudta, hogy a lány észrevette, mert amikor felé fordult, aggódva nézett le rá.

– Talán harcban reménykedtél?

– Abban bízom, hogy a hasznatokra lehetek – felelte Regis. – Oly sok mindent hagytam hátra, hogy a Jeges Szelek Völgyébe jöhessek.

– Meghalt volna, ha nem érünk ide időben – emlékeztette rá a lány.

– Ha te nem érsz ide időben, nekem nem volt közöm hozzá – kesergett tovább a félszerzet. – Te gyógyítottad meg a varázslatoddal. Az én varázssitalaimra nem volt semmi szükség... ami azt illeti, rám sem volt semmi szükség. Ha délen maradok, akkor is ugyanúgy alakulnak itt az események.

– Ezt nem tudhatod – szólt közbe Wulfgar. Kissé lelassította a lépteit, hogy a hátul haladó páros utolérhesse őt. A drow és a törpe haladtak az élen, el is távolodtak tőlük, máris a következő fordulónál jártak. – Talán tettél valami fontosat, vagy találkoztál valakivel, akinek befolyásoltad az életét, talán jelentős szerepet játszottál az események alakulásában, még jóval azelőtt, hogy rátaláltunk Drizztre a hegyn.

– De az is lehet, hogy azok az orgyilkosok, akikkel a tóparton harcoltunk, engem vettek volna célba helyetted, és egyedül nem győzhettem volna ellenük – tette hozzá Catti-brie.

A félszerzet azonban folyamatosan csóválta a fejét, efféle vigasztaló szavakkal nem lehetett őt meggyőzni. A gondolatai a messzi déli területeken jártak, a Vigyorgó Pónik tagjai

körül keringtek. Felidézte a régi emlékeket, és átkacsázott a Hullócsillag-tenger ringó hullámain, ahol a túlparton a drága Donnola Topolino és egy egész kereskedelmi birodalom várt rá, csak ki kellett volna nyújtania érte a karját. Természetesen hatalmas boldogság és valóságos csoda volt számára ismét csatlakozni a Csarnok Vándoraihoz, de továbbra sem értette, hogy mi végre. Kötelességtudatból jött ide, sőt rohant, de mégis mi lenne az a kötelesség?

Hogy háborúba menjen Bruenor oldalán Mithrill Csarnokért? Hogy harcba szálljon egy vámpírral? Mindkét cél nemes és dicséretes, de semmiben sem különböztek attól, amit a Vigyorgó Pónik társaságában tett.

Catti-brie váratlanul megtorpant, megragadta a félszerzet vállát, és nem engedte, hogy továbbmenjen, majd jelzett a barbárnak is, hogy jöjjön közelebb és csatlakozzon hozzájuk.

– Drizzt megnyerte a csatáját azon az éjszakán, amikor újra egyesültünk – suttogetta nekik. – Még akkor is diadalmaskodott volna, ha nem érünk oda időben, és ő belehal a sérüléseibe.

A félszerzet nem tudta értelmezni ezt a megjegyzést, a barbárra nézett, magyarázatra várva, de ő csak vállat vont, nyilvánvalóan ő sem értett semmit.

– A csatát a lelkéért vívta, nem a testéért – folytatta a magyarázatot a lány. – Nem Drizzt Do'Urden fizikai léte, hanem a pusztá lénye volt a tét, és ez a csatát csakis egyedül vívhatta meg, egyedül kellett győznie vagy elbuknia. Mielikki ennek ellenére rábírt minket a visszatérésre, és kikövezte számunkra az utat, ami még egy isten esetében is hatalmas tett!

– Mert tudta, hogy győzni fog – tette hozzá Wulfgar, és a félszerzet ismét felnézett rá, részletesebb magyarázatra várva.

– És mert egy bosszúszomjas istennő vágyai ellen aratott győzelmet, olyasvalaki ellen, akit Drizzt jó néhány alkalommal rászedett már élete során – egészítette ki Catti-brie. – És úgy vélem, még nincs vége a harcnak. Lolth nem kaparinthatja meg a lelkét, és a kíméletlen megtorlás nem marad el, ebben egészen biztos vagyok.

– Próbálja csak meg! – mordult fel a félszerzet harciasan, a hangja ridegen csengett, akár az acél, a vállát kihúzta, a mellkasát kidüllesztette. Ebben a pillanatban örült, hogy nem osztotta meg velük a kételyeit, mert hirtelenjében nevetségesnek találta őket. Persze szívesen lovagolna ismét Doregardo és a Vigyorgó Pónik oldalán, hiszen csodás éveket töltött közöttük, vad kalandokban vettek részt, és közben megtapasztalta a bajtársiasság érzését. És természetesen mindennél jobban vágyott rá, hogy ismét láthassa Donnolát – a külön töltött hosszú évek ellenére sem csillapodott az iránta táplált szerelme. Sőt, ami azt illeti, most még jobban szerette őt, mint akkor, amikor el kellett válniuk egymástól, hiszen Feketelélek feljött a tenger mélyéről, hogy bosszút álljon a tolvajon, aki kirabolta.

Türelmesnek kell lennie, a szerelmük még nem teljesülhet be, emlékeztette rá magát. Csakis e miatt a küldetés miatt, csakis Mielikki miatt lehetett most életben.

Éles füttyszó harsant az ösvény elején, Drizzt integetett nekik, hogy igyekezzenek, és mihamarabb zárkózzanak fel melléjük.

Nem sokkal később az ötfős csapat belépett a törpék otthonába. Csak Drizzt fedte fel a valódi személyazonosságát, és Bryn Shander morgó-vicsorgó lakosaival ellentétben Ezüstpataki Tömzsi törpéi hallani akarták az ő változatát is a balorral kapcsolatban. Az örök azon nyomban Tömzsi elé vezették őket, aki éppen a reggelijét fogyasztotta, és törpe szokásoknak megfelelően annyi tojást és kenyeret tömött a szájába egyszerre, amennyi csak belefért, és hozzá hatalmas korsó habzó sört ivott, hogy könnyebben lecsússzon a torkán a falat.

– No lám! – üdvözölte a törpe vezér a drow-t, és kezét nyújtott. – Hallám, hogy tán erre kószálsz. Néhány barátod itt járt, teutánad kutatván. Egy szerzetes és a szépséges Buzogányos Ámbra...

– Az adbari Buzogányosok közül – fejezte be helyette Drizzt, a törpe pedig hahotázva folytatta:

– Téged kerestek, és meglepődtek, hogy mi is! Hun levél, elf? Majd' húsz év telt el...

– Hosszú történet ez, kedves barátom, és én örömmel el is mesélem neked – felelte a drow. – De higgy nekem, nem ez lesz a legizgalmasabb mese, amit manapság hallhatsz. – A helyiségben tartózkodó többi törpe felé biccentett, és a tekintetével üzent Tömzsinek, hogy lehetőség szerint maradjanak magukra.

– Bah, de hisz nem bízhatánk benned, Drizzt – szólalt meg az egyik törpe, egy bányavezető, aki a Junky névre hallgatott. – Ezt beszélnek ottan azok a várusiak!

– Akkó’ azok ottan ostobák! – mordult fel Bruenor.

– Fontos ügyekről kell beszélnünk veled – mondta Drizzt a törpe vezérnek halk hangon. – A szavamra és Brueno... – elharapta a szó végét, majd vigyorogva folytatta: –, Csatabárd Bonnego és Thibbledorf Pwent sírjára esküszöm – helyesbített.

Tömzsi bólintott, alaposan átgondolta, hogy mitévő legyen, majd intett a többi törpének, hogy hagyják el a helyiséget.

Miután magukra maradtak, a drow hátrébb lépett, majd széles mozdulattal négy társára mutatott, akik ott ácsorogtak mellette.

– Nem ismered a barátaimat, ugyanakkor mégis – mondta sejtelmesen.

– He? – A törpe vezér mindnyájukat tetőtől talpig végigmérte, és végül Bruenoron állapodott meg a tekintete, ahogy az várható is volt. A vizsgálódása idővel átlépte a kíváncsi fürkészés határát, és különös fény villant a szemében, mintha ismernie kellene valahonnan ezt az ifjú törpét, mégsem tudja társítani sem hellyel sem névvel. Némán elismételte magában a nevet, amit a drow az imént említett.

– Tán úgy illenék bemutatkoznom, hogy Csatabárd Bonnego – szólalt meg Bruenor. Értetlenség torzította el a törpe vezér arcát, és döbbszerűen hátrált néhány lépést.

A ráncai kisimultak, amikor kifutott az arcából a vér, elhagyta az erő, az álla leesett, és döbbszerűen meredt maga elé.

– Hadd adjam át neked Bruenor királyt a Harcpöröly klánból – mondta Drizzt ünnepélyesen.

– Ez lehetetlen! – lehelte Ezüstpataki Tömzsi elhűlve.

– Tán nem látál elég örületet magad körül, hogy még ezt is elhiggyed? – kérdezte Bruenor hatalmas mordulás kíséretében.

Tömzsi egészen közel lépett hozzá, és a korábbiánál is alaposabban mérte végig őt. Ezüstpataki természetesen nem ismerhette a királyt ennyi idős korban, mert Bruenor jóval idősebb volt nála, de szegény, döbbszerű törpe vezér arcán és szemében nem tükröződött hitetlenség.

– Látám elested Gauntlgrymben – szólalt meg nagy sokára. – Követ tettem sírod tetejére.

– És ott levél Mithrill Csarnokban, midőn Gandalug ezer év múltán tért vissza a halálból.

Tömzsi felelni akart, de összezárta a száját, így nem lehetett érteni, amit mond.

– De látám a halálod – szánta rá magát végül –, a saját szememmel.

– Egen, látád, én mégis itt vagyok. Visszatértem Gauntlgrymbe, és ismét oda veszem az irányt, én mondom. Jártak ott a fiaid a harc óta?

Tömzsi csak bámult rá, üveges tekintettel, és úgy tűnt, hogy nem is hallotta a kérdést, de legalábbis nem fogta fel a szavak jelentését. Végül idegesen megköszörülte a torkát, és megrázta a fejét.

– Nem. Messzi az út ama csarnokokhoz Mélysötéten át, és a járatok tele vannak az átok drow-kkal... – Félbehagyta a mondatot, és a kőszára pillantott. – Úgy hallám, hogy elfoglalták az alsó járatokat.

– Egen, úgy biza – morgott Bruenor.

– Tán tenni akarál ellene?

Bruenor bólintott, de közben Drizztre pillantott, aki határozottan rázogatta a fejét.

– Idővel tán – fordult vissza Tömzsihez.

– Bruenor király feltüzelté a Harcpöröly klánt?

– Sok a tennivaló. Túl sok – csóválta a fejét Bruenor. – Arra kérlek, ne terjesszed a szót a visszatértemről... most még.

– Ha valóban az lennél, kinek állítád, akkó' ez parancs, nem kérdés – felelte Tömszi.

– Ha az lennék, kinek állítám, és biz' az lennék, úgy barátként kérem, nem királyként parancsolám.

Hosszasan néztek egymás szemébe, végül lassan, hosszan bólintottak. Ekkor Bruenor hátrébb lépett, hogy bemutassa a többieket, de Ezüstpataki Tömszi hadarva sorolta a neveket. A Harcpöröly klán törpéinek nem kellett bemutatni a Csarnok Vándorait, mindenki ismerte őket.

– Mily dicső nap ez! – lelkenedett Tömszi, miután túltette magát az első, mindent elsőprő döbbeneten. – De mér'? – kérdezném, de mit se nem számít! Csak az számít, hogy Bruenor király visszatért Törpehonból, Moradin csarnokából! Mily dicső nap ez a Harcpöröly klánnak!

Bruenor összerezett, a szeme is megrándult Törpehon említésekor, de jól leplezte, és Ezüstpataki Tömszi nem vette észre. Drizzt figyelmét azonban nem kerülte el, de nem értette, hogy ez mit jelenthet. Catti-brie-re pillantott, aki szintén felfigyelt rá, és kérdőn felvonta a szemöldökét, de közben alig észrevehetően ingatta a fejét, jelezve, hogy sem a hely, sem az idő nem alkalmas erre a beszélgetésre.

– Száz dicső év szálljon a Harcpöröly klánra! – tódította Bruenor hevesen.

– Hová visz az utad? Itt töltöd a nyarat vélünk a völgyben? – kérdezte Tömszi.

– Nem, ballagnom kell tovább – felelte a másik törpe. – Csak azé' kerülék erre, hogy összegyűjtsem a barátaimat, de hosszú út vár ránk.

– A Mithrill Csarnokba?

– Hamarán.

Tömszi hosszasan gondolkozott, mielőtt feltette a következő kérdést.

– És nem árulhatám el senkinek?

– Egynek sem – rázta meg a fejét Bruenor. – Kérlek rá.

– Akkó' miért kerülél erre? – kérdezte a törpe vezér. – Miért nem vágázol délre nyomban? Tán akarnál tőlem valamit?

– Semmit sem.

– Akkó' miért kerülél erre? – kérdezte ismét.

Bruenor csípőre tette a kezét, és szokatlanul ünnepélyes arckifejezést öltött. Egyenesen Tömszi szemébe nézett.

– Mer' tartoztam néked ezzel – felelte átszellemült komolysággal. – Ha még egy ezer évig élek, és után' visszatérek még egy ezer évre, akkó' sem feledhetem soha Ezüstpataki Tömszi s fiai vad rohamát Gauntlgrymben. Mind elvesztünk, odalett minden remény, és akkó' te megjelentél, Pwenttel az oldaladon. Egy király sem kérhet jobb klánt, s egy barát sem kérhet jobb barátokat. És ezért én tartozom néked.

– Akkó' biz' mindönknek tartozol, kik idelent élünk a hegy alatt, mert nem egyedül mentem ám – felelte Tömszi.

Bruenor érdeklődve fürkészte a másik törpe arcát.

– Elmondád nekik, hogy ki lennél – közölte Tömszi. – Én pediglen utadra bocsátalak... ó, és oly búcsú lészen az, mint a csuda, mely visszahozott tégedet közibénk. Te pediglen felugrasz ama átok asztal tetejére, és elregéléd a meséd, nekem és a fiúknak.

– Bonyodalmakhoz vezethet, ha a világ megtudja – aggodalmaskodott Drizzt.

– És elmondád a fiúknak, mit nekem is, hogy nem árulhatják el senkinek – fejezte be Tömszi a mondókáját.

– Jobb lenne, ha... – kezdte a drow, de Bruenor, aki egész idő alatt farkasszemet nézett a másik törpével, félbeszakította őt.

– Jobb, ha hozod a korsókat, mert hosszú a rege, és sok lészen a kurjantgatás és az öblögetés! – egyezett bele Bruenor.

Megveregette Tömzsi vállát, aki szélesen vigyorgott, a szája egyik szőrös fülétől a másikig húzódott, majd hatalmasat kurjantott, és behívta az ajtó előtt várakozó törpéket.

– Híjlatok vissza minden fiút a bányákból! – adta utasításba. – És szóljatok Dagadt Gorinnak, hogy kotyvasszon királyi lakomát!

– Héj-hó! – kiáltották a törpék, mint mindig, ha jó okuk nyílt a mértéktelen ivásra és a féktelen zabálásra.

Aki részt vett a Bruenor király visszatérésének örömeire szervezett ünnepségen, az biztos, hogy soha életében nem felejtí el.

A törpék vadabbnál vadabb történetekkel kérkedtek, ünnepélyes énekekkel fűszerezett ádáz kalandokról meséltek, rég elveszett földekről és aranyló dombokról daloltak, hősies tetteket elevenítettek fel, melyek olykor szomorkás fordulatot vettek, de mindig ott lapult a remény, hogy a következő forduló mögött – egen, a következő forduló mögött –, egy jobb világ vár majd rájuk.

Oly sok régi dal hangzott el, oly sok elveszett és újbóli felfedezésre váró vidékről emlékeztek meg, hogy Bruenor király visszatértének megünneplése azokban a füstös, hegy alatti csarnokokban a Jeges Szelek völgyében egy idő után közönséges törpe ünneppé alakult, és csak kevesen fogták fel e páratlan esemény valódi jelentőségét, hogy ez az este lesz életük egyik legkülönlegesebb eseménye.

Egészen addig a pillanatig, amíg el nem érkezett a csúcspont.

Amikor felugrott az asztal tetejére, és a barátai bemutatását kísérő éljenzés hangjai még mindig ott visszhangoztak a csarnokban, Bruenor király szokatlan utazásra vitte Tömzsi fiait, olyan helyre repítette őket, ahol egyikük sem járt még korábban. Ő nem búskomor dalt énekelt, nem rég elveszett királyságokról dalolt. Azon az estén nem. Azon az estén az örök barátságról és a hűségről beszélt, és az egyén felett álló magasztosabb célok teljesítéséről.

Mesélt Iruladún mágikus erdejéről, és az átokról, amire próbált inkább áldásként tekinteni. Őszintén bevallotta a törpéknek, hogy hibát vétett, amikor nem ment végig az úton Törpehonba, a bocsánatukat kérte, amit meg is kapott minden asztal mögöl. Szót ejtett a Mithrill Csarnokról, az Adbar és a Felbarr Citadelláról, Connerad királyról és Harckoronás Emerusról, valamint a Harbromme ikrekről, akik az Adbar Citadellában uralkodtak. Végül megemlítette az Ezüstgyepűket is, és az ork királyságot, amelynek nem kellene léteznie.

Gauntlgrymmel és Delzounnal zárta a sort, az örökséggel, mindazzal, ami valaha létezett, és amiknek újra létezniük kell.

Nemcsak kellene, hanem kell.

Ő volt Bruenor király, az élő legenda, és ha ő ezt állítja, akkor a Harcpöröly klán tagjai hisznek neki, ha ő azt mondja, hogy így lesz, akkor ők azon nyomban elhatározzák, hogy tesznek róla, hogy így legyen.

Magasba emelkedtek a söröskorsók, éljenzéstől visszhangzott a csarnok, majd ismét a levegőbe emelkedtek a söröskorsók.

– Ezek a törpék állandóan készek az ivásra – jegyezte meg Regis, aki a sarokban gubbasztott a terem végében, Wulfgar mellett.

– Csak egyszer élünk – felelte a barbár ironikusan, ferde mosollyal az ajkán.

– Kétszer – helyesbített Catti-brie, aki akkor ért oda, és lehuppant közéjük az egyik üres székre.

– Egen – bólintott a hatalmas termetű férfi – és van, aki csak második alkalommal tudja igazán élvezni.

A félszerzet és a papnő felvont szemöldökkel fordultak felé, egyikük sem értette a megjegyzést. Összenéztek, és mindketten vállat vontak.

– Tudod, hogy szerettelek – dörmögte a barbár, amitől Catti-brie arckifejezése együtt érzővé és egyben szomorúvá változott.

– Jaj, ne! – lehelte maga elé Regis.

– Őszintén, tiszta szívből – folytatta a férfi.

– Wulfgar... – kezdte bizonytalanul Catti-brie, ide-oda járt a tekintete, mintha a megoldási lehetőséget keresné a csarnok sarkaiban, hogy véget vessen ennek a roppant kellemetlen beszélgetésnek.

– Csak azt akartam, hogy tudd – fejezte be a barbár harcos.

– Tudom... tudtam – biztosította róla a lány, majd megfogta a kezét, és mélyen a szemébe nézett. Wulfgar viszonzta az átható pillantást, és széles vigyor terült szét az arcán.

– Nem sajnó a szívem – mondta.

Catti-brie ismét a félszerzetre pillantott, ezt a megjegyzést sem tudták mire vélni.

Harsány kacaj hagyta el a barbár torkát.

– Itt tán érdekesebb történeteket hallani, mint az, amiről Bruenor mesél éppen? – kérdezte Drizzt, miközben odalépett az asztalukhoz.

– Nem – felelte Catti-brie.

– Bocsánatkéréssel tartozom neked, barátom – fordult oda hozzá Wulfgar.

– Miféle bocsánatkéréssel? – kérdezte a drow, miközben lehuppan a Catti-brie-vel szemközi székre.

– Éppen most vallottam be a feleségednek, hogy őszintén, tiszta szívből szerettem őt – közölte a barbár kertelés nélkül.

– És még mindig? – érkezett a kérdés.

Wulfgar ismét harsányan kacagott, a hangjában nyoma sem volt gúnynak sem megbánásnak.

– Egen – felelte. – Egen! Lehet őt nem szeretni?

A kószának a szeme se rebbent.

– Nézz csak rá! – harsogta a barbár harcos. – Oly gyönyörű, akár a felkelő, és oly simogató, akár a lenyugvó nap, a béke és nyugalom ígérete jár a nyomában. Tán hazudnom kellene neked, és azt állítani, hogy nem szeretem a tiszta lelkű Catti-brie-t? Ha ezt tenném, akkor könnyebb lenne mellettem vándorolnod?

– Igen – vágta rá a lány, pontosan abban a pillanatban, amikor Drizzt is válaszolt. – Nem.

Drizzt és Catti-brie összenéztek, afféle döbbenet tükröződött az arcukon, mintha nedves ronggyal legyintették volna meg őket teljesen váratlanul.

– Nem akarok hazudni, csak hogy kényelmesebbé tegyem az utazást – folytatta Wulfgar.

– Persze hogy szeretem őt, mindig is szerettem, és örökké szeretni fogom.

– Wulfgar... – Catti-brie ismét próbált véget vetni a kellemetlen beszélgetésnek, de ezúttal is kudarcot vallott.

– És azt a nyavalyás törpét is örökké szeretni fogom, aki új élettel ajándékozott meg, mert igenis oly könyörület lakozik a szívében, amit sosem ismerne el. És téged is – nézett le az apró félszerzetre. – Egyszer már elvándoroltam érted Faerûn másik szegletébe, és megtenném ismét, még hozzá vidáman dalolva, tudván, hogy ha el is bukok, és meghalok, helyesen cselekedtem!

Drizzt felé fordult és kinyújtotta hatalmas tenyerét, aki megfogta.

– És téged is, barátom, fivérem – folytatta érzelmesen. – Aggasztanak a feleséged iránt táplált érzéseim? – kérdezte zárásképpen.

A két férfi tekintete összefonódott, a drow hosszan nézte a barbárt, és végül magabiztos mosoly terült szét az arcán.

– Nem – mondta.

– Sosem árulnálak el – ígérte Wulfgar.

A kósza bólintott.

– Soha – ismételte meg a barbár, és Catti-brie-re pillantott. – Ahogy ő sem, de ezt te nagyon is jól tudod.

A kósza ismét bólintott.

– Második alkalmat említettél korábban – szólalt meg Catti-brie hosszú hallgatást követően, magára vonva a figyelmet. – Mi újat tanultál?

Wulfgar megfogta a lány puha kezét, az ajkához emelte, és lágy csókot lehelt rá.

– Megtanultam mosolyogni, kedves barátom – válaszolta.

Catti-brie, Regis és Drizzt összenéztek, mind a hárman mosolyogtak, de egyikük sem tudta igazán, hogy miért.

– És ha most megbocsátotok – a hatalmas termetű harcos felállt a székből, ami igencsak nagy erőfeszítésbe került. Úgy tűnt, hogy ő is szorgalmasan emelgette a maga söröskorsóját a törpék folyamatos éljenzése és kurjongatása közepette Bruenor hosszú meséje alatt. Homályos tekintettel intett a terem távolabbi sarka felé. A társai követték a mozdulat irányát, és egy törpe lánykát pillantottak meg, aki az ő irányukba nézett.

– Szemrevaló teremtes, és mindig is kíváncsi voltam rájuk – kacagott a barbár harcos.

– Tényleg? – nézett fel rá Regis meglepetten.

Wulfgar kisimította az ingét és a nadrágját, majd a félszerzetre nézett és kacsintott.

– Csak egyszer élünk, nem igaz?

Erősen billegve tántorgott el az asztaltól.

A félszerzet a fejét csóválva morgott a bajsza alatt.

– Menj, és vigyázz rá – kérte Catti-brie Registől, de amikor fel akart állni, Drizzt megfogta a kezét, és visszahúzta a székre.

– Miért ne? – kérdezte tőle Catti-brie.

A drow még mindig a távolodó barbár hátát nézte.

– Most elégedett, béke lakozik a szívében – felelte.

Catti-brie vitatkozni akart vele, de meggondolta magát, és végül egyetlen szót sem szólt. Ő is a barbár harcos után nézett, és észrevette, mennyire könnyedek a léptei.

– Első ízben fejezte be az utazását – mondta végül, részben önmagának, részben a társainak, és úgy vélte, hogy ezzel meg is oldott jó néhány talányt, de amikor újból rájuk nézett, lerítt róluk, hogy ezt bizony jóval részletesebben ki kell fejtenie.

– Házasság volt és gyerekei születtek – magyarázta.

– És unokái is – tette hozzá a félszerzet. – Mind eltávoztak már.

– Szigorú szabályok és hagyományok szerint élt – folytatta Catti-brie. – Tette a kötelességét, amit a népe és az istene követelt meg tőle.

– És most? – kérdezte a drow.

Catti-brie ismét a hatalmas termetű barbárra nézett, aki időközben pörgő táncba vitte a törpe lánykát.

– Most kiélvezi az életet – felelte.

– Számára ez most már csak játék – vélekedett a félszerzet elmélyülten bólogatva, miután ráhangolódott társa gondolatmenetére. – Kalandok és élmények hajszolására használja fel az istenektől ajándékba kapott időt, oly élvezetekben lehet része, amiről mások még csak nem is álmodhatnak.

– Szabad lett – mondta Catti-brie olyan hangsúllyal, mintha akkor értette volna csak meg igazán.

A drow a nagydarab harcosra nézett, és be kellett vallania magának, hogy ott abban a pillanatban irigylti őt. Ez a pillanat azonban tovasiklott, és úgy döntött, hogy irigykedés helyett inkább megpróbál tanulni óriás termetű barátjától.

Miközben a táncoló férfit nézte, észrevette, hogy majd' kicsattan a boldogságtól, felfedezte a testét övező derengést, amely isteni dicsfényként izzott hatalmas alakja körül.

Szívből jövő kacajban tört ki, felemelte a kezét, és hangosan csettintett a habzó söröskorsókat
cipelő törpének, hogy véletlenül se hagyja ki őt a sorból.
Miért ne?

HATODIK FEJEZET

D'AERMON N'A'SHEZBAERNON

– Driderek – jelentette a katona. – Legalább hárman bújtak meg a korábbi kápolna hátsó csarnokában.

A nagyasszonyanya az ősmágusra nézett.

– Melarn-háziak – erősítette meg a férfi.

Quenthel Baenre Vadalma Tlabbar felé fordult, egyikhez a három másik nagyasszonyanya közül, akik aznap elkísérték őt. Alig egy évszázada irányította a fanatikusan ájtatos Faen Tlabbar-házat, de ezen rövid idő alatt is hihetetlen hírnévre tett szert mérhetetlen szadizmus és csillapíthatatlan nemi vágya okán. Bárkivel hajlandó volt közösülni, és bárkit bármikor képes volt megölni, ezt pletykálták róla. Ráadásul gyakorta ötvözte a kettőt.

És állandóan ármánykodott, folyvást újabb és újabb cselszövésen járt az esze, csakúgy, mint az anyjának, Ghenni'tirothnak, ezt Quenthel nagyasszonyanya jól tudta róla. Igen, pontosan úgy viselkedett, ahogy az anyja. Yvonnal emlékei, melyeket az agyszívótól kapott, nyomatékosan felhívták a figyelmét az ájtatos Tlabbar klán fanatizmusára.

– Meg kellene öletnem őket? – kérdezte három kísérőjétől.

– Igen – vágta rá azonnal Miz'ri Mizzrym az ötödik ház nagyasszonya, halk kacajt csalva ki Zeerith Xorlarrinból, majd jelentőségteljes pillantást vetett Vadalmára, miközben megadta az megszavas választ.

Ő is hallotta a pletykákat, ahogy már nyilvánvalóan mindannyian. Az ellentmondó sugdolózások ellenére titkos szövetség volt kialakulóban. A Faen Tlabbar- és a Melarn-ház számított a Pókkirálynő két legfanatikusabb hívének, noha merőben eltérő szertartásokat és rituálékat tartottak, és a legkevésbé sem szívelték egymást. Az Arach-Tinilithben nevelkedő papnők folyton marták egymást, és a viták olykor heves összecsapásokba torkolltak, mind a maguk igazát hajtogatták, versengve próbálták bebizonyítani, hogy az ő módszerük a legmegfelelőbb arra, hogy kimutassák a Lolth úrnő iránti imádatukat. A nyilvános viták ellenére azonban egyre gyakrabban suttogtak arról Menzoberranzan utcáin, hogy Vadalma nagyasszonyt megkörnyékezte a Melarn-ház néhány követe, és békét ajánlottak.

Természetesen mindennek megvolt a maga értelme, amit a négy nagyasszony tökéletesen át is látott. A Xorlarrin-ház kiválásával hatalmas úr keletkezik az Uralkodó Tanácsban, és a harmadik ház alatt lévők elkeseredett harcot vívnak majd az áhított rang megszerzéséért. Még azt is elképzelhetőnek tartották, hogy a Melarn-ház háborút hirdet a Mizzrym-ház ellen, amely ötödik a rangsorban, és ha győz, akkor feljebb lép a negyedik helyre, hiszen a Faen Tlabbar-ház, a Melarn-ház titkos szövetségese a Miz'ri családja elleni összeesküvés révén foglalja el a megüresedett harmadik helyet.

– Vadalma nagyasszony? – noszogatta Quenthel nagyasszonyanya ártatlan hangon.

– Úgy vélem, nem helyes dridereket ölni, akármelyik házhoz tartozzanak is, vagy legyenek ház nélküliek – felelte a Tlabbar család vezetője. – A puszta létük révén szenvednek, éppen ezért driderek.

Quenthel nagyasszonyanya egy önelégült mosolyt villantott Gromph irányába.

– Van benne némi igazság – felelte a férfi.

– Kergessétek ki, és fogjátok el őket! – adta utasításba a Baenre nagyasszonya. – Vigyétek őket a Baenre-házba... átnevelésre.

– Zhindia nagyasszony a Melarn-házból tiltakozni fog – figyelmeztette őt Zeerith Q'Xorlarrin. – De ő mindig minden miatt tiltakozik, nem igaz?

– Mennyit győztünk már le azok közül, akik titokban kapcsolatban állnak a házával? – kérdezte Quenthel nagyasszonyanya, majd kiment a padlástér erkélyére, és letekintett a tágas előcsarnokra, ahová a legyőzött ellenállókat terelték. Néhányan még éltek, őket láncra verték, a

holtakat egymás hegyére-hátára hányták. – Mégis milyen alapon aknázza ki a Melarn nagyasszony ezt a helyet? – méltatlankodott, és nekihevülten, veszedelmesen villanó tekintettel fordult vissza a többiek felé. – Mégis milyen alapon merészkedik be ide bárki is, erre a százszorosan elátkozott helyre?

– Eleddig? – kérdezte Zeerith nagyasszony a megbeszéltek szerint. Előre begyakorolta ezt a párbeszédet Quenthel nagyasszonyanyával.

– Eleddig – felelte a Baenre-ház feje. – Mostantól maga az istennő engedélyezi számunkra a belépést ide. Ezt állítja Sos’Umptu Baenre első papnő, aki az Istennő Templomának első papnője is egyben, ami közel van ehhez a helyhez.

– És ezt állítja Kiri, a Xorlarrin család első papnője is – tette hozzá Zeerith.

– És Sabbal, a Mizzrym-ház első papnője is – csatlakozott hozzájuk Miz’ri is büszkén, és beszéd közben önelégült mosolyt repített a Tlabbar nagyasszony irányába. És ugyan miért nem viselkedhetne így? Mez’Barris Armgo nagyasszonyt nem hívták meg maguk közé – ami azt illeti, nagyon úgy tűnt, hogy az önfejű drow-k egy része, akiket a Baenre-erők kiűztek az épületből, a Barrison Del’Armgo-házhoz tartozott, egy részük ház nélküli csavargó volt, egy részük pedig a Melarn-ház kötelékébe tartozott. Ha a pletykák igazak, és a Melarn-ház valóban próbál szövetségre lépni a Faen Tlabbar-házzal – márpedig Vadalma savanyú ábrázatát elnézve valóban ez lehetett kibontakozóban –, és ha komolyan fontolgatják a szövetség lehetőségét, akkor ez a kis küldetés keserves véget vetett ennek a törekvésnek.

– Akárcsak Luafea, a Faen Tlabbar-ház első papnője – mondta Vadalma utolsóként, és egyértelműen érződött rajta, hogy mindenáron próbál némi határozottságot és bujaságot csempészni a hangjába.

Quenthel nagyasszonyanya kis híján kinevette őt.

Kis híján.

Csak az utolsó pillanatban fogta vissza magát, hogy érzékeltesse a többiekkel, köztük Vadalmával is, hogy legszívesebben hangosan kacagna, de a nagyasszony iránti tisztelete jeleként nem teszi. A fegyelmezett Quenthel Baenre nagyasszonyanya önmérsékletet tanúsít.

Mez’Barris Armgo nagyasszony morogva, idegesen pufogva, a fejét csóválva járkált fel-alá a kápolnában.

– Miben mesterkedsz, Quenthel? – kérdezte önmagától suttogó hangon.

A Baenre-ház igen figyelemreméltó haderőt küldött ki a Nyugati Falhoz, a valamikori Do’Urden-lakhoz, alaposan átfésülték és kipucolták a helyet, és nemcsak Quenthel ment oda, vele tartott három másik ház nagyasszonya is, akik közvetlenül a Baenre- és a Barrison Del’Armgo-ház alatt helyezkedtek el a rangsorban. Szinte példa nélküli erőfitogtatás volt ez, és felettébb váratlan a gyengélkedő Quentheltől, aki félreérthetetlen üzenetet küldött az összes háznak: ha valaki lenne oly botor és vakmerő, hogy megpróbálná megostromolni Menzoberranzan hatalmi rendszerének csúcsát, akkor azt a támadást lehengerlő és páratlan erejű szövetség verné vissza.

És ez a közös kivonulás egyben burkolt fenyegetést is rejtett magában méghozzá a Barrison Del’Armgo-ház irányába. A nagyasszony külön-külön nem tartott a többi háztól; még a Baenre-ház sem indítana ellene nyílt támadást, túlságosan nagy árat kellene fizetnie érte.

De ez a négy nagyasszony együtt? Ez lenne tán az első lépés a jelenlegi hatalmi rendszer átrendeződésének irányába? Mindenre kiterjedő, szoros köteléket akarnak kialakítani Menzoberranzan és a kialakulóban lévő Q’Xorlarrin között, még mielőtt Zeerith nagyasszony és a családja elhagyná a várost, hogy beköltözzenek új otthonukba?

Malagdorl fegyvermester lépett be a kápolnába, pattogó léptei idegességről árulkodtak.

Nem szólt, csak bólintott, amikor a nagyasszony kérdőn vonta fel a szemöldökét.

– Boszorkány! – sziszegte Mez’Barris az orra alatt. Korábban megbízta a fegyvermestert, hogy menjen el a Melee-Magthere-be, és beszéljen a kémekkel, akiket ők helyeztek el Aumon Baenre, Quenthel fia környezetében. Nyílt titok volt a városban, hogy a Baenre-ház szentesítette a Xorlarrin-ház törekvését, akik mindenáron fel akarták térképezni, sőt birtokba venni a Gauntlgrym névre hallgató ősi törpe hont, de eme új fejlemények tükrében Mez’barris úgy vélte, hogy jóval többről van itt szó, mint egyszerű jóváhagyásról. Malagdorl kurta biccentése többet mondott minden szónál: maga Quenthel szervezte meg a küldetést, ebben most már teljesen biztos lehetett, de eddig is erre gyanakodott, hiszen a piperkőc, törtető Tiago Baenre is a Xorlarrin csapattal tartott.

Tiago Dantrag fegyvermester unokája volt, akit Mez’Barris mindig is gyűlölt. Dantrag volt ugyanis szeretett fia, Uthegental legádázabb vetélytársa és ellensége, akit a nagyasszony Menzoberranzan valaha élt legkiválóbb fegyvermesterének tartott, és amit nem győzött hangoztatni, ha lehetősége nyílt rá.

– Gol’fanin is velük tartott – szólalt meg Malagdorl. A nagyasszony bólintott, és olyan savanyú képet vágott, hogy összeszorított ajka nem is látszódott tőle. Ezek szerint Gol’fanin, a város legkiválóbb kovácmestere is a felderítő csapattal tartott a delzouni törpék legendás kohójához. Nagyon is jól el tudta képzelni, hová vezethet mindez.

Megvető pillantást vetett a fegyvermesterre, majd intett, hogy távozzon. Felfogja vajon, hogy mi történik körülötte? – morfondírozott. Eljut vajon félkegyelmű unokája tudatáig, hogy Tiago Baenre tetőtől talpig felfegyverkezve tér vissza Menzoberranzanba, hogy... megölje őt?

Malagdorl még alig hagyta el a helyiséget, Taayrul első papnő már be is dugta a fejét a díszes ajtón.

– Minolin Fey megérkezett, nagyasszony – közölte csendesen.

– Azonnal vezesd a lakosztályomba! – rendelkezett Mez’Barris. – Észrevétlenül. Senki sem tudhatja meg, hogy itt van. A Melarn-ház vélhetően hamarosan bejelentkezik. Zhindia nagyasszonyt nyilvánvalóan felbőszítette Quenthel Baenre tapintatlan és sértő intézkedése, arról nem is beszélve, hogy a Melarn-ház számos katonát veszíthetett a mai nap során.

– Dridereket és rabul ejtett gyalogos katonákat szállítottak el a Nyugati Faltól Qu’ellarz’orlba – felelte az első papnő. – Gyaníthatóan a Baenre-házba.

Mez’Barris nagyasszony fűjtatva csóválta a fejét. Quenthel alaposan meglepte őt ezzel a vakmerő lépéssel. Sosem hitte volna, hogy ennyi bátorság lakozik abban a nyafka Baenre csitriben.

Hogy merészel nyíltan Melarn-házi dridereket rabul ejteni?

– A helyőrség álljon harci készségbe! – adta parancsba a nagyasszony váratlanul.

Taayrul vörös szeme kikerekedett a meglepetéstől.

– Nagyasszony?

Zsigerből jövő, hirtelen elhatározás volt, ami a legsúlyosabb következményeket vonhatja maga után, de ha újra végiggondolta a kibontakozóban lévő eseményeket, egyre jobban bízott az ösztöneiben.

– Hívj össze mindenkit, nemest és közembert egyaránt! Zárjátok be a kapukat, és erősítsétek meg a védelmet!

– Nagyasszony – az első papnő tiszteletteljesen fejet hajtott, majd a dolgára sietett.

Mez’Barris magára maradt nyugtalanító gondolataival.

Nem sokkal később a négy nagyasszonyanya és válogatott kíséretük csatlakozott az ősmágushoz a Do’Urden-ház kétemeletes kápolnájának széles főhajójában. Épp az imént ütöttek rajta a három rejtőzködő drideren, szorosan begubózták őket, majd néhány gyalogos

katona elvonszolta őket onnan. Élvezettel nézték végig, főleg Quenthel nagyasszonyanya és Miz’ri nagyasszony lelte benne örömét.

– Nem is emlékszem, mikor jártam itt utoljára – jegyezte meg Quenthel nagyasszonyanya. – El is felejtettem, hogy mennyire hasonlít a Baenre-kápolnára, noha korántsem annyira káprázatos, természetesen.

– Egészen hihetetlen, hogy egy ilyen pompás kápolnával rendelkező ház hogyan eshet ki a Pókkirálynő kegyeiből, és hullhat ilyen messzire – szólalt meg Vadalma nagyasszony, lágy hangja kellemes kicsengésével sem tudta leplezni a megjegyzés mögött megbúvó ravaszkodást.

Quenthel nagyasszonyanya azonban csak mosolygott rajta. Nem kellett foglalkoznia vele, nem volt valódi éle a szavaknak, hiszen a terv kezdett határozott alakot ölteni, és a másik három nagyasszony ráharapott a csalira. Amikor beléptek ebbe az elhagyatott lakba Menzoberranzan Nyugati Fal nevű kerületében, a seregnyi Baenre gyalogos katonát, varázslót, sőt magát Gromph ősmágust követve, Vadalma Tlabbar és Miz’ri Mizzrym meglehetően kelletlen képet vágott. Nem sokkal a titkos meghívást követően, ami Zeerith nagyasszonytól érkezett és nem a Baenre-háztól, noha kétségkívül Quenthel nagyasszonyanya kérésének és tervének megfelelően, kiderült számukra, hogy valójában mi is e kis kaland valódi célja.

Annak ellenére, hogy az épület előcsarnokait labirintusszerűen alakították ki, lépten-nyomon Baenre-katonákba botlottak, akik módszeresen átkutattak minden egyes helyiséget, és megtisztították a helyet a csavargóktól, akik hívatlanul, engedély nélkül vették be ide magukat.

Az Uralkodó Tanács határozott és szigorú utasításának értelmében senki sem léphetett be ide, de városszerre nyílt titokként kezelték, hogy a Melarn- és a Barrison Del’Armgo-ház gyakorló és kiképző létesítményként használja a különböző helyiségeket.

Quenthel nagyasszonyanya ezzel egyszerre mért súlyos csapást mindkét félre, a nyughatatlan második, és a felettébb nagyravágyó hetedik házra. Ha a döntése, melynek értelmében a Fey-Branche-házzal ebédelt az Alapítási Fesztivál napján nem lett volna elég egyértelmű üzenet a Melarn-ház számára – nem is beszélve arról, hogy a szóbeszéd szerint Lolth avatárja megjelent azon a bizonyos ebéden –, akkor ezzel a nyílt és vakmerő lépéssel most egyértelműen Zhindia Melarn nagyasszony tudtára hozta, hogy nem nézi jó szemmel mohó törekvéseiket.

Ráadásul Zhindia nem teheti szóvá az őt ért sérelmeket az Uralkodó Tanács következő ülésén, hiszen senki sem tartózkodhat, sőt léphet be erre a helyre, amely egykoron Malice Do’Urden otthona és a hírhedt Drizzt Do’Urden szülőhelye volt... és maga a tanács hozta meg az erre vonatkozó egyértelmű és félreérthetetlen határozatot.

Egészen eddig a pillanatig, amikor is a jelen lévő négy ház első papnője egymástól függetlenül biztosította a nagyasszonyokat arról, hogy ez a küldetés Lolth úrnő határozott óhaja.

Így aztán ezen a napon megtisztították a Do’Urden-házat a csavargóktól és a titokban gyakorlatozó katonai csapatoktól, méghozzá Lolth óhajának megfelelően, a Baenre-ház ereje által.

Így aztán Lolth óhajának megfelelően a Do’Urden-ház készen állt az újjáépítésre.

Minolin Fey kiolvasta Mez’Barris nyugtalanságát a mozgásából és a testbeszédéből, amikor nagy lendülettel belibbent a szobába.

– Tisztában vagy a mai nap eseményeivel? – kérdezte a papnőtől kertelés nélkül.

– Nem is igen titkolták – bólintott Minolin Fey.

– Négy ház csapott le egyszerre.

A papnő vállat vont, mintha nem tulajdonítana ennek túl nagy jelentőséget.

– A Do’Urden-lak tiltott terület – jegyezte meg halk, nyugodt hangon.

– Feltűnt, hogy a Fey-Branche-ház nem kapott meghívót Quenthel nagyasszonyanyától erre a kis kirándulásra – felelte Mez'Barris alattomosan, tört döfve belé. – A Baenre-ház maga köré gyűjti a szövetségeseit ezekben a kiszámíthatatlan és zűrzavaros időkben, de ti magatokban álltok a vihar közepén, és a nagyra törő Melarn-ház mohó tekintettel figyel benneteket.

Minolin Feynek fegyelmeznie kellett magát, hogy ne rezzenjen össze. A Baenre-ház a támogatásáról biztosította őket az Alapítási Fesztivál napján elköltött ebéd alkalmával, de a legutóbbi, felettébb szokatlan események nem erről győzték meg a családot.

– Nekem úgy tűnik, hogy Quenthel nagyasszonyanya inkább azok felé nyilatkoztatja ki a szándékait, akiket nem hívott meg – folytatta Mez'Barris, megforgatva azt a bizonyos tört a sebben.

– Ahogy a ti esetetekben is?

A nagyasszony harsányan hangon kacagott, majd lehuppant a Minolin Feyjel szemközt lévő, magasan párnázott székre.

– Mi visszautasítottuk a meghívást – felelte. – Több mint elegen vannak ahhoz, hogy elzavarjanak néhány házatlan csavargót, és jobb dolgom is van annál, mint hogy részt vegyek Quenthel nagyasszonyanya nevetséges kalandjaiban.

Néhány házatlan csavargó – gondolta Minolin Fey, és ügyesen leplezte előtörő, mindentudó mosolyát. Nem annyira ház nélküliek, és jól tudta, hogy többen is éppen a Barrison Del'Armgo-ház kötelékébe tartoznak. Ez pedig csakis azt jelentheti, hogy Quenthel nagyasszonyanya még véletlenül sem hívta meg Mez'Barrist a közös rajtaütésre, hiába is állítja az ellenkezőjét.

A hazugság felfedte a nagyasszony félelmeit és gyengeségeit, amit Minolin Fey némán nyugtázott magában.

– Gondolod, hogy Zhindia Melarn nagyasszony megtámadja a Fey-Branche-házat, amíg a Baenre-katonák odakint vannak? – kérdezte Mez'Barris nagyasszony. – Vagy megvárja, amíg Quenthel bef... Quenthel nagyasszonyanya befejezi a maga kis játékait?

Minolin Fey ismét mosolya leplezésével küzdött – és nem azért, mert biztos volt benne, hogy Mez'Barris téved, hanem mert tudta, hogy ha teljes egészében ki is irtják a Fey-Branche-házat, ő annak már nem esik áldozatául, őt már nem érhetik el a véresen tomboló hullámok. Ő Quenthel nagyasszonyanya személyes utasításának értelmében, amit maga Lolth avatárja szentesített, már a Baenre-házhoz tartozott, méghozzá Gromph ősmágus titkos feleségeként és Menzoberranzan eljövendő nagyasszonyanyjának szülőanyjaként. De erről Mez'Barris Armgónak természetesen nem kellett tudnia.

– Mit kezdjünk a kialakult helyzettel? – kérdezte a nagyasszony metsző hangon, kizökkentve Minolin Feyt a merengéséből.

– Hogy mit kezdjünk?

– Ne légy félénk! – szólt rá Mez'Barris. – Quenthel nagyasszonyanya éppen a mai napon sújtott le a Melarn-házra...

– És a te házadra is – szólt közbe a papnő.

Mez'Barris nagyasszony tekintete dühösen villant, mintha le akarna sújtani rá kígyófejű korbácsával.

– Elvégre nem vagyok... félénk – tette hozzá, mintegy megmagyarázva, hogy miért szakította félbe.

A nagyasszony hosszasan méricskélte őt, majd úgy döntött, hogy folytatja az eredeti gondolatmenetet.

– Quenthel nagyasszonyanya összegyűjtötte az erőit, és arra sarkallja a Melarn-házat, hogy torolja meg az őt ért sérelmeket, de másra irányítja a célt. Arra ösztönzi a Melarn-házat, hogy intézzon támadást a Fey-Branche-ház ellen, és ha ez bekövetkezne, és én Zhindia

nagyasszonyt, a Melarn-ház vezetőjét támogatnám, akkor Quenthel nagyasszonya és az ölebei nem avatkoznának közbe.

– Erre már korábban is utaltál, csak más szavakkal – felelte a papnő vakmerően.

– Mit kezdjünk a kialakult helyzettel? – tette fel a kérdést a nagyasszony még egyszer, ravaszul terelgetve a papnőt, ő viszont üveges tekintettel nézett vissza rá.

– Mit akarsz kezdeni ezzel a helyzettel? – pontosított Mez'Barris, majd néhány szívverésnyi ideig tartó csend után, hozzátette: – Szövetségesek vagyunk, igaz? Régóta készülődtünk már, tudtuk, hogy egyszer eljön ez a nap. Talán most van itt az ideje, hogy a Barison Del'Armgo- és a Fey-Branche-ház hivatalosan is szövetségre lépjen egymással. Én kordában tudom tartani Zhindia nagyasszonyt... a Melarn-ház nem támadja meg a Fey-Branche-házat, amíg én áldásomat nem adom rá. És most nem adom. Most, hogy Quenthel nagyasszonya maga köré gyűjtötte az erőit, biztosan nem.

– Mit ajánljak a balornak? – kérdezte Minolin Fey.

– Errtut száműzte egy Baenre-harcos, a fenti világ jeges mezején győzte le őt, ennél fogva nyilvánvalóan nem szíveli Tiago családját. Ajánld fel neki, hogy bosszút állhat Quenthel nagyasszonyán.

– Errtu türelmes, tán jobb szeretné a maga idejében visszafizetni a kölcsönt.

– Beszéltél a balorral? – kérdezte a nagyasszony nyíltan.

– Nem mostanában, és nem közvetlenül. Nem tudom megidézni őt, hiszen száműzték erről a síkról, és nem sűrűn járok az Abyssban, főleg nem azért, hogy egy olyan kiszámíthatatlan és veszélyes démonnal társalogjak, mint Errtu. Nem szeretnék K'yorl nagyasszony mellé kerülni a tömlöcbe.

– Ezt korábban már megvitattuk – hadarta a feszült Mez'Barris.

– Tiago Baenre kardja megváltoztatta... a lehetőségeinket.

– Látogassuk meg együtt Errtut – ajánlotta fel a nagyasszony. – Az ősmágust is magunkkal visszük. Igen, itt az ideje, hogy magához ragadja az irányítást.

– Gromph nem száll szembe Quenthel nagyasszonyával. Most nem.

– Ismeri a tervünket... sőt ami azt illeti, ő maga főzte ki! – vitatkozott Mez'Barris.

Minolinnak el kellett ismernie, hogy ez bizony így igaz. Mind a hárman gyűlölték Quenthel nagyasszonyát, a bukását akarták, és ezért valóban összeesküvést szőttek ellene. Miután Lolth úrnő átbarangolt a misztikus mágia birodalmába, a drow varázslók arra számítottak, hogy megváltozik a társadalomban elfoglalt helyük és szerepük, még akkor is, ha csak alantas férfiak, és Gromph Baenre, Menzoberranzan ősmágusa és legidősebb lakosa joggal várhatta, hogy új, soha nem látott magasságokba emelkedhet, pedig sokan már így is őt tartották a legnagyobb hatalmú személynek a városban. Talán még a Baenre-ház hivatalos nagyúrtyja is lehetne, ami példa nélküli lenne ugyan, de végül is elég különös és zűrzavaros időket éltek ahhoz, hogy még ez is megtörténjen.

Mez'Barris Armgo nyilvánvalóan támogatná Gromph felemelkedését, mert ez nagy valószínűséggel egyben azt is jelentené, hogy a háza nagy sokára, oly sok reményteli várakozással töltött évtized után végre a Baenre-ház elé kerülne. De leginkább azért, mert az elmúlt néhány évtized során számos kérdésben sikerült közös nevezőre jutnia az ősmágussal.

Eddig legalábbis így állt a helyzet, gondolta Minolin Fey, de nem mondta ki hangosan. Az Alapítási Fesztivál napján sok minden megváltozott, amikről Mez'Barris nagyasszonynak fogalma sem volt.

– Errtu biztosan kiadja nekünk K'yorl nagyasszonyt – folytatta Mez'Barris a korábban megkezdett témát. K'yorl vezette az Oblodra-házat, azt a drow családot, amelyik a pszionika igen különleges tudományát fejlesztette tökélyre. A zűrzavarok korában K'yorl próbált előnyt kovácsolni abból, hogy a hagyományos mágia használatának törvényszerűségei felborultak, de szerencsétlenségére Yvonne Baenre nagyasszonya magába szívtá Lolth erejét, és belevetette az Oblodra-házat a Karom-hasadékba. K'yorl Odrant, K'yorl nagyasszonyt

odaajándékozták Errtunak az arcátlansága miatt, aki azóta is fogva tartotta és kínozza őt. – A Baenre-ház iránt táplált gyűlölete már túlmutat a józan ész határán, és olyan hatalommal rendelkezik, ami... az Oblodra-ház már csak régi emlék, ezért Quenthel nagyasszonya nem lesz felkészülve K'yorl nyers erejére és kivételes képességére. Megöli Quenthelt, és végre megszabadulunk attól a boszorkánytól!

– Úgy hírlik, hogy Kimmuriel, a Bregan D'aerthe vezére az Oblodra-házból származik, és meglehetősen képzett a...

– Nem érhet ide időben, hogy segítsen Quenthelnek! – csattant fel Mez'Barris nagyasszony. Olyan izgatottá vált, hogy elfelejtette a nagyasszonya címmel illetni legfőbb vetélytársát.

Minolin Fey már sokadszorra nyomta el a mosolyát. Aznap reggel ejtette meg az első... találkozását Methil El-Viddenvelpel, és úgy tűnt, hogy az agyszívó mostantól Quenthel nagyasszonya udvartartásának teljes értékű tagjává vált. Még ha sikerülne is kiszabadítani Errtu fogságából, és a tervük is beválna, K'yorl akkor sem bizonyulna olyan hatékornak és értékesnek, ahogy azt Mez'Barris nagyasszony gondolja, morfondírozott.

– Gromph nem száll szembe Quenthel nagyasszonyával – ismételte meg Minolin Fey. – Most nem, de az is lehet, hogy soha. Így aztán a tervünk is hibádzik.

– Nincs rá szükségünk!

– Neked nincs rá szükséged – helyesbített Minolin Fey. – Ha el akarsz menni az Abyssba, hogy alkut köss Errtuval, akkor maga Lolth úrnő tartson veled, mert szükséged lesz rá.

– A házad magányosan áll – emlékeztette rá a nagyasszony. – Én vagyok az egyetlen, aki gátat vethet a Melarn-ház haragjának!

– Az én házam? Az én házam nem tart Zhindia nagyasszonytól.

– A Fey-Branche-ház ereje nem ér fel...

– Nem a Fey-Branche az én házam – szakította félbe Minolin Fey. Belefáradt a beszélgetésbe, és úgy ítélte meg, hogy már mindent megtudott, amit csak lehetett.

Mez'Barris nagyasszony hitetlenkedő pillantást vetett rá.

– Minolin Fey-Baenre vagyok – közölte erőteljes, magabiztos hangon, miközben felállt a székeből –, Gromph felesége, Quenthel Baenre nagyasszonya szolgálja.

– Hogy merészeled?! – dühöngött Mez'Barris.

– Lolth avatárja megjelent a Fey-Branche-házban az Alapítási Fesztivál napján – magyarázta Minolin Fey. – Ez nem csupán szóbeszéd, nagyasszony. Valóban megtörtént. Az a jelenés szentesítette a köteléket a Baenre- és a Fey-Branche-ház között. Értesítsd Zhindia Melarn nagyasszonyt, még mielőtt valami ostobaságra ragadtatná magát.

Minolin megmozgatta karcsú ujjait, és elmormolt egy varázslatot.

– Most... hazamegyek – közölte.

A papnő teste darabjaira hullott, gyorsan elillanó, fekete füstlabdacsok jelentek meg a levegőben, és Minolin Fey magára hagyta Mez'Barris nagyasszonyt, aki nem tudott napirendre térni az események eme különös, és felettébb veszélyes fordulata felett.

HETEDIK FEJEZET

BAENRE BÉKETŰRÉS

– Entreri – jelentette Beniago. Illusk gyomrában tartózkodtak, Jarlaxle szobájában, amelyet számos nagy erejű varázslat védett a nemkívánatos szemek és fülek elől. – Drizzt nincs itt, csak Entreri, és a többiek abból a bandából.

A drow levette a bal szeméről a szemkötőt, és áttette a másikra. Egész idő alatt halkan dudorászott, és e meglepő fejlemény jelentőségén morfondírozott. Az orgyilkos és a bandája, melynek Drizzt ezek szerint nem tagja, elhagyta Luskant, és déli irányba haladt tovább. Majd két évtizednyi hallgatás után a kis társaság ismét felbukkant.

Túl sok különös esemény történt az utóbbi időben. Braelin Janquay, a legmegbízhatóbb felderítők egyike nemrég kivételesen nagy mágikus erővel rendelkező asszonyról számolt be neki, és egy különös félszerzetről, aki az előző őszön utazott át Luskanon. Jarlaxle nyugtalanítóan ismerősnek találta azt a két nevet, melyeket a felderítő említett.

– Catti-brie és Regis – suttozta, és közben hitetlenkedve csóválta a fejét. Jól emlékezett még arra az időre, amikor ez a két személy eltávozott, és Drizzt, valamint Bruenor király könyörgött neki, hogy keresse meg őket. Most lehet, hogy rájuk bukkant, ezúttal azonban Driztnek nem lelte nyomát, Bruenor pedig holtan feküdt a távoli Gauntlgrym kövei és sziklái alatt, legalábbis így tudta.

– Száz évig voltak halottak – mondta Beniago, pedig Jarlaxle meg sem szólította őt, és meg is lepte a másik drow válasza.

– Elképzelhetetlennek tartod? – kérdezte.

– Valószerűtlennek – helyesbített Beniago. – De én már azt is bámulatba ejtőnek találom, hogy Entreri és ötfős bandája visszatért. Talán olyan cinikussá váltam az évek során, hogy ma már semmin sem lepődök meg igazán?

– Cinikussá? – kuncogott a félszemű drow. – Kedves Beniago, én épp az ellenkezőjét gondolom. Higgy a csodákban, vagy bármi másban, amitől minden egyes nap egy újabb izgalmas utazás!

– És mindig mindenre állj készen – tette hozzá a férfi vigyorogva, amit Jarlaxle kurta fejbiccentésekkel kísért.

– Nem tért be Luskanba – merengett fennhangon a félszemű drow –, nyilván azt hiszi, hogy még mindig itt vagyok.

– Entreri? Ha valakiről, róla úgy vélném, hogy roppant hálás, amiért megmentetted az életét, el sem tudok képzelni borzalmasabb sorsot annál, mintha valakit az idők végezetéig kőbe zárnak.

Jarlaxle gondolatai visszakalandoztak a múltba, és felidézte azt a kalandot, amikor átléptek az Árnyzuhatagba, és behatoltak Draygo Quick árny nagyúr otthonába, hogy ott mérjenek csapást rá. A kellemes emlékek önkéntelenül is szívből jövő kacajra fakasztották. Ő maga vezette az ostromot. Előbb elbántak az örökkel, majd adamantinerődöt állított fel a kastély előcsarnokában, romba döntve az egész épületet! Még mindig maga előtt látta az árny örök döbrent tekintetét, amikor ráébredtek, hogy mi is történik velük.

A rajtaütést követően lement az épület alagsorába, ahol rátalált Artemis Entreri, Dahlia és az Afafrenfere nevű szerzetes szobrára. Mindhármojukat az árny nagyúr házi kedvence, egy medúza változtatta kővé.

– Talán a kőszobor üressége megfelelőbb sors lett volna Entreri számára, mint a kín, ami a szívét és az elméjét marcangolja – motyogta maga elé a félszemű drow. Fel sem tűnt neki, hogy fennhangon beszél, a gondolatai visszatértek a jelenbe, és Entreri váratlan felbukkanása körül keringtek. Vajon mi jelentősége lehet ennek?

Fogalma sem volt, hogy miért foglalkoztatja ez a kérdés ennyire. De nem tudott szabadulni tőle.

– Hová ment? – kérdezte a zsoldosvezér.

– Úgy hallottam, hogy Port Llastba, és már félúton járhatnak – felelte a másik drow. – Veszélyessé vált az odavezető út az utóbbi időben, így nem tudhatjuk, hogy...

Jarlaxle harsány kacaja kettéharapta a mondatot a felénél.

– Biztosíthatlak róla, hogy egy maroknyi útonállónál jóval többre lesz szükség, ha valaki le akarja győzni, vagy akár csak feltartóztatni azt a társaságot – mondta, és beszéd közben máris a saját utazását tervezgette a tengerparti városkába.

– Érkezett hír Braelintől? – kérdezte.

Beniago megrázta a fejét.

– Drizztre gondolsz? – kérdezte.

A zsoldosvezér bólintott, és halkán motyogott az orra alatt. – Reménykedjünk.

Felemelte a fejét és a másik férfit nézett. Őszinte meglepetés tükröződött a főkapitány arcán, és be kellett látnia, hogy a megjegyzése igen különösen csenghet azok fülében, akik nem ismerik a Do'Urden csavargóhoz fűződő hosszú és különleges viszonyát, és nem értik, hogy Drizzt Do'Urden személye mit is jelent, és mit is szimbolizál Menzoberranzan számos drow-ja, és különösen a férfiak számára. Beniago talán nem élt elég sokáig a drow városban ahhoz, hogy tökéletesen érthesse a lényeget.

Érdekes és izgalmas idők elé néztek, és Jarlaxle ezúttal örült neki, hogy Kimmuriel nincs Luskanban, sőt történetesen a világ másik szegletében tartózkodott. A másik kapitány agyszívó barátai között múlatta az időt, és ha igaz, akkor egy szemzsarnokot gyötörtek éppen, ezért teljesen szabadon irányíthatta a Bregan D'aerthe-t, mindig abba az irányba terelhetette a zsoldosbandát, amerre ő akart haladni.

Ismét felidézte a Draygo nagyúr kastélya elleni ostromot, és nehezen tudta elképzelni, hogy az volt élete utolsó igazi, fergeteges kalandja. Végighordozta a tekintetét széles íróasztala lapján, amelyet teljesen beborítottak a különböző pergamenlapok. Ott ücsörgött a Bregan D'aerthe főhadiszállásán, melyet az ősi, lerombolt város romjaiból alakítottak ki, ahol szellemek és ghulok kísértettek a folyosókon.

– Közöséges titkárrá változtam – motyogta méla hangon.

Beniago harsány kacaja zökkentette vissza a valóságba, és rádöbrent, hogy nincs egyedül.

– Te kacagsz a nyomoromon? – kérdezte az emberi álcát viselő másik drow-tól, és bosszúnak tette magát.

– Azon nevetek, hogy a hatalmas Jarlaxle hogyan láthatja magát ilyen színben egyáltalán – felelte Kurth főkapitány, aki valójában ugyanabból a házból származott, mint a zsoldosvezér... ezt az apró részletet azonban nem tudta róla, nem ismerte Jarlaxle valódi személyazonosságát. – Még hogy titkár!

A félszemű drow elhúzta a tenyerét a különböző pergamenlapok, a pénzügyi kimutatások és kereskedelmi feljegyzések felett.

– Akkor add át őket Serenának vagy valamelyik másik hitvesednek, vagy valamelyik segítődnék, aztán menj ki a vadonba, és ölj le valamit! – harsogta Beniago teli torokból.

– Remélem, nem felejtettem még el harcolni – dünnyögte a zsoldosvezér.

A másik férfi még harsányabban hahotázott, mint eddig, majd felállt, hogy távozzon.

– Ha meg akarsz győződni róla, kérlek, ne velem kísérletezz, válassz valaki mást, rendben?

– Ugyan miért? – kérdezett vissza Jarlaxle. – Lehet, hogy végzel velem, és akkor Kimmuriel távollétében átveheted az irányítást a Bregan D'aerthe felett.

– Aligha vágyom erre a szerepre – felelte Beniago őszintén. – Azt pedig végképp nem szeretném, ha Jarlaxle halálra sújtana a kardjával vagy a törével vagy a pálcájával vagy a másik

pálcájával vagy a mágikus csizmájával vagy az óriás madárral vagy a korbácsával... Kihagytam valamit?

– Nem is egyet – biztosította róla Jarlaxle.

– Menj el Port Llastba – javasolta neki Beniago, miközben odaballagott a szoba oldalába vágott ajtóhoz. Kisméretű beugróra nyílt, benne szűk csigalépcsővel, amely a kikötő alá vezette őt, majd onnan fel az Őrszigetre, a Kurth-hajó otthonába. – Te is tudod, hogy el kell menned oda. Gond nélkül zajlik a kereskedelem a Xorlarrin-házzal, a várost teljesen az irányításunk alá vontuk, és én itt leszek, amikor visszatérsz. Mosolyogva várok rád, ládányi arannyal az asztalon, és háremnyi vonzó lánykával, hogy kielégíthessék a vágyaidat! – Megpöccintette a kalapját, és elhagyta a szobát.

Jarlaxle tudta, hogy minden egyes szó igaz, ami elhangzott. A Bregan D'aerthe talán sosem működött ennyire gördülékenyen és problémamentesen. A kereskedelmi tevékenység rengeteg aranyat fialt, a Vitorlák Városát pedig szép lassan, némán és láthatatlanul teljes egészében behálózták, titkos alagutakkal kötötték össze a kulcsfontosságú pontokat, már semmi sem történt a tudtuk nélkül, és semmi sem utalt rá, hogy baj közeledne, a felhőtlen égbolt világosan csillogott a látóhatáron.

– Nem csoda, hogy unatkozom – motyogta maga elé, és a következő pillanatban már meg is bánta, hogy fennhangon sopánkodik.

– Valóban? – kérdezte egy hang a háta mögött, méghozzá a Menzoberranzanban használatos nyelven. Egy hang, amelyet legnagyobb bánatára és rémületére túlságosan is jól ismert.

A luskani kikötőben, az Őrtorony nevű szigeten álló zömök, erős, biztonságos, erődzerű torony adott otthont a Kurth-hajónak. Beniago Baenre, akit a Vitorlák Városában Kurth főkapitányként ismertek, bírt a legnagyobb hatalommal a várost irányító öt főkapitány közül, és ez akkor is így lett volna, ha a virágnapjait élő Bregan D'aerthe nem áll mögé és támogatja őt teljes mellszélességgel, ahogy az az elődje esetében volt, amikor a zsoldosbanda nem tette még rá sötét mancsát a városra.

A Kurth-hajó rendelkezett a legnagyobb hajóflottával, az armadája kétszer annyi katonát számlált, mint az utánuk következő hajó a sorban, ráadásul varázshasználók egész sora szövetekezett velük, akik idejük jelentős részében az Őrszigeten álltak rendelkezésre, míg távollétükben a Misztika Vendégtornya romjai között töltötték az idejüket, a közeli Zsiványkard nevű szigeten. A Bregan D'aerthe titkos víz alatti járatait leszámítva az Őrszigetről átívelő híd képezte az egyetlen szárazföldi utat a szigetre, így amikor a varázslók a városba érkeztek, hogy visszaállítsák a Misztikus Testvériség régi dicsőségét, és feltúrják a Misztika Vendégtornyának romjait régi ereklyék és titkok után kutatva, Beniago egyszerűen csak megszólította és szövetségbe hívta őket.

Ekkora haderővel a birtokában, és a karnyújtásnyira lévő halálos zsoldosbandával a háta mögött, Beniago könnyed léptekkel tért be a vastag falú toronyerődbe, és nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget, hogy aznap a szokottnál valamivel nagyobb a nyüzsgés, a tavasz eljövételének tudta be, úgy vélte, biztosan csak a hajók és a karavánok készülődnek első útjukra. Megállt a zömök torony második emeletén kialakított lakosztálya előtt elhelyezett nagyméretű tükörnél, és megvizsgálta emberi álcáját.

– Nem emberi – emlékeztette rá magát fennhangon, hiszen azt terjesztette, hogy ő valójában félelf. Már évtizedek óta Luskanban tartózkodott, és szinte szemernyit sem öregedett, ami az idő előrehaladtával egyre többeknek tűnt fel. A Bregan D'aerthe varázslói szerint túlságosan problémás lett volna a folyamatos emberi öregedést színlelni, ezért döntött úgy, hogy inkább félelfnak adja ki magát.

– Ezeknek megteszi – motyogta maga elé a fejét csóválva. Még ennyi év elteltével sem tudott hozzászokni ehhez a testhez: a cingár lábakhoz és a nyurga testalkathoz, a fakó bőrhöz, amely már nap sugarainak első érintésétől rákvörössé változott, és legfőképpen a répara emlékeztető, rőt hajkoronához.

Három különleges kialakítású kulccsal hatástalanította a trükkös csapdákat, majd kinyitotta a hálósobája zárját, és lendületesen belökte az ajtót. Tisztában volt vele, hogy rengeteg munka vár még rá. Jarlaxle minden bizonnyal Artemis Entreri után ered és Port Llastba utazik, Kimmurielt pedig csak a nyár végére várták vissza. Ezekkel a gondolatokkal a fejében ment oda az asztalához, amelyen még a zsoldosvezérénél is nagyobb halmokban álltak a pergamenlapok és -tekercsek. Végighordozta rajtuk a tekintetét, és gyorsan meggondolta magát, inkább az íróasztal mellett lévő láda felé fordult, abban tartotta legpompásabb és egyben legerősebb italait.

Csak akkor vette észre, hogy valami bizony nincs rendjén, amikor nemes pálinkái egyikéért nyújtotta a kezét. Kinyújtott karral merevedett meg, akár egy kőszobor, és közben észrevétlenül a selyemövébe tűzött finom pengéjű törért nyúlt a másik kezével.

Alig érzékelhető hang volt, de az ő éles fülét nem kerülte el: puha talp nesztelen csoszsanása a padlón, lágy, apró lehelet.

Előrántotta a törst, megpördült, és a jól képzett, nemes drow harcosok fürgeségével és kecsességével döfött alattomos ellenfele irányába.

A szeme kikerekedett, a tökéletesen kivitelezett mozdulatot félúton megakasztotta, és támadás helyett inkább védekezett a felé lendülő, haragosan sziszegő kígyófejek ellen.

Lehajolt és hátravetődött. Nekiütközött az italos ládának, felborította az értékes üvegeket, amelyek közül több sajnálatos módon össze is tört. Próbálta gyorsan összeszedni magát, és átlátni a szobában eluralkodott zűrzavart. Kínzó, égető érzés járta át a testét, ahogy a méreg szétáradt az ereiben.

Korbács csattanását hallotta.

Ekkor tudatosult csak benne, hogy ezek nem közönséges kígyók, hanem Lolth büntetőeszközeinek kígyófejei.

– Hogy merészelsz kezet emelni rám? – kérdezte e borzalmas és kíméletlen fegyver tulajdonosa dörgő hangon, még hozzá a Menzoberranzanban használatos nyelven. A tekergőző kígyófejek ismét előrevágódtak, a viperák villámgyorsan csaptak le a tehetetlen és védtelen Beniagóra. Hajlott fogak tépték fel a bőrt az arcán, miközben egy másik kígyófej a hasába mart.

– Vagy az emberi külsőd megmérgezte tán az elmédet?! – rivallt rá a korbács gazdája, ő pedig kétségbeesetten lapult le a földre, és próbált bekúszni a széles íróasztal oltalma alá. – Időközben elfelejtetted, hogy hol a helyed, Baenre-ház fia!

A szavak letaglózták őt.

Baenre-ház.

– Nagyasszonyanya – lehelte erőtlenül. Kiürült az elméje, a menekülésről szőtt gondolatai elillantak, és arccal lefelé a padlóra borult a papnő előtt... és próbálta kibírni rángás és remegés nélkül, amikor Quenthel nagyasszonyanya ötágú korbácsának kígyófejei ismét belemartak a testébe.

– Ha kiáltasz, megöllek! – szólt rá.

Beniagónak olyan érzése támadt, mintha visszarepült volna az időben, a gyerekkorába, amikor még Menzoberranzanban élt és nevelkedett, és mindennaposak voltak az efféle fenyegetések, gyakran minden különösebb ok nélkül.

Addig folytatódott a könyörtelen korbácsolás, amíg a kintől és a testében fortyogó kígyóméregtől elveszítette az eszméletét, de nem élvezhette ki az így nyert nyugalmat, mert melengető, gyógyító energia áradt szét a tagjaiban, amitől behegedtek a sebei, és azonnal magához tért.

Minden ugyanúgy történt, mint annak idején gyerekkorában: eszméletlenre verik, majd meggyógyítják, hogy utána ismét addig ütlegetljék, amíg elveszíti a tudatát. Kinyitotta a szemét. Széken ült, kábán, de sértetlenül, és nem más, mint Quenthel nagyasszonya, az ő nagy-nagynénje ült vele szemközt.

– Elégíts ki! – parancsolt rá nyersen a férfira. – Bár ocsmány iblith vagy.

Beniago okosabb volt annál, mintsem hogy felemelje a fejét és a nagyasszonyára nézzen, a lábfejét bámulta, és mereven nézte, ahogy a köpenye alja a padlóra hull.

– Szólhatok? – kérdezte erőtlen hangon.

– Igyekezz!

– Jó néhány tíznapja nem viseltem már eredeti alakomat... talán... egy éve is már – hebegte Beniago. – Visszaváltozhatok ha...

– Nem! – szakította félbe a papnő. – Kíváncsivá tettél – odalépett hozzá, a tenyerébe fogta az állát, és felemelte a fejét, hogy a szemébe nézhessen. – Nagy elvárásaim vannak veled szemben. Ne okoz csalódást! – figyelmeztette.

A kíméletlen verés, és a teljes joggal megalapozott rettegése ellenére is biztos volt benne, hogy nem okoz csalódást a nagyasszonyának. A következő pillanatban már izgatottan egyenesedett fel Quenthel előtt.

Izgatottan, a könyörtelen korbácsolás ellenére is.

Mohón, mert így nevelték. A csábítás előtt előbb mindig alaposan megbüntették, hogy nyomorultul könyöröggjön az élvezetért és a testi örömekért.

– Utána pedig szépen elmesélsz nekem mindent – közölte vele Quenthel. Egészen közel húzta magához, és beleharapott az ajkába.

– Mégis mit?

– Mindent – felelte a papnő, majd az asztalra lökte a férfit.

Úgy vélte, hogy az egész Faerūnön mindössze kéttucatnyi olyan varázshasználó vagy papnő élhet, aki elég nagy hatalommal rendelkezik ahhoz, hogy áthatoljon a mágikus védőrúnák erdején, amelyet hosszú évek fáradtságos munkájával telepített a lakosztálya köré, és ezeknek is csupán jó, ha a fele képes kijátszani őket anélkül, hogy ő észrevenné a behatolást.

Legnagyobb bánatára az egyik közülük éppen a fivére, Gromph Baenre volt.

– Üdvözöllek! – mondta, majd megfordította a székét, és az ősmágusra nézett. – Mégis minek köszönhetem ezt a felettébb váratlan látogatást?

– Pótolhatatlan személyemnek.

A zsoldosvezér nem felelt, csak bólintott.

– Hogy megy Luskan sora?

A másik férfi vállat vont.

– Ez hitvány alakokkal teli nyomorúságos hely, úgyhogy gondolom, nem túl jól. Én viszont jól boldogulok, virágzik az üzlet.

– Szerencse.

– A drágakövek és az egyéb csecsebecsék Xorlarrinba kerülnek, a megállapodásnak megfelelően, és természetesen a Baenre-ház kincsesládáiba, gondolom.

– Szerencsére... szerencsédre.

– Van célja a látogatásnak? Ki vele.

– Persze hogy van. De nem azért jöttem ide, hogy találkozzak veled, másvalakit kellett útbaigazítanom, aki szintén a városban tartózkodik.

– Most mégis itt vagy... szerencsémre, gondolom.

– Másvalaki szerencséjére, aki a Kurth-hajóhoz tartozik – felelte az ősmágus, és a zsoldosvezér csak nagyon nehezen tudta megőrizni nyugodt vonásait, szörnyű balsejtelme támadt, amitől görcsbe rándult a gyomra.

– Akkor hát a Misztika Vendégtornyának nyúlványait akarod tanulmányozni? Megvizsgálni, hogy miféle szálak fűződnek a Xorlarrinnak nevezett városhoz?

– Nem, azért jöttem, hogy beszéljek Beniago Baenre-vel.

A félszemű drow hátradőlt a székében, és próbált kifejezéstelen arccal nézni a fivérére.

– Ezt a nevet nem használja már...

– Legalább száz éve – fejezte be helyette az ősmágus. – De a Baenre nevet sajna nem hagyhatja maga mögött.

– Hajlandó vagy végre világosan és érthetően fogalmazni, vagy továbbra is talányokban beszélsz? – kérdezte Jarlaxle unottan, és felemelkedett a helyéről.

– Ülj vissza! – szólt rá az ősmágus.

Jarlaxle berogyasztott lábbal, félig állva, félig ülve nézett fel a vén varázslóra, és a lehetőségeket mérlegelte. Eljött hát végre az összecsapás ideje kettejük között?

A legkülönbözőbb módokon sújthatott volna le a fivérére abban a szobában, észrevétlenül működésbe hozható trükkös csapdákkal, melyek közül több is alkalmas rá, hogy megfosszák őt különböző mágikus pajzsaitól.

De nem, úgy döntött, hogy a visszavonulás lenne a helyes lépés, és ehhez semmi egyebet nem kellene tennie, mint hogy megérinti mágikus fülbevalóját.

– A folyó túlsaján lévő fogadó csaplárolánykája az egyik szeretőd? – kérdezte Gromph, és felettébb elégedettnek tűnt önmagával, amiért sikerült ezt kiderítenie, sőt azért is, mert rálelt egyáltalán arra a bizonyos fogadóra a folyó túloldalán, amelyben a zsoldosvezérnek komoly érdekeltségei voltak.

– Csak egy is játékszer – felelte a félszemű drow nemtörődöm hangon.

– Emberhez képest csinos. Talán magaddal hozhatnád.

– Miért, tán megyünk valahová?

– Ó, igen, azt hiszem, megyünk.

– Még több talány.

– Nem tisztom, hogy beavassalak.

Jarlaxle folytatni akarta a kérdezősködést, de visszanyelte a szavakat, látva az ősmágus arcára kiülő arckifejezést. Az utolsó mondat nem csak foghegyről odavetett megjegyzés volt; a varázsló megválogatta a szavait, és szándékosan fogalmazott így.

De mégis ki állhat az ősmágus felett a rangsorban?

– Mikorra várhatom a többi vendéget? – kérdezte a zsoldosvezér. – Népes társaságra kell számítanom? Hozassak tán étket, és rendezek lakomát a tiszteletükre?

– Csak ülj le, és most az egyszer maradj csendben, kedves öcsém – felelte Gromph.

Időnként kifejezetten örült neki, hogy Kimmuriel elutazott, nem tartózkodott a városban, ahogy ma reggel is, amikor visszatért ide és Beniagóval értekezett. Máskor viszont mindennél jobban vágyott a jelenlétére, mert pszionikus képességének köszönhetően telepatikus üzenetet tudott küldeni neki, méghozzá más szemszögből nézve a dolgokat, új tartalommal töltve meg az elhangzottakat; vagy mert képes volt egyetlen elmecsapással összezavarni bármelyik felbőszült varázslót; vagy mert állandóan készen állt minden eshetőségre, és telepatikus képességének hála szempillantás alatt magához tudta hívni az egész zsoldosbandát.

Ez is ilyen alkalomnak ígérkezett.

A végtelenül kimerült és alaposan megkorbácsolt Beniago Baenre a szobájában ücsörgött, és az események rémisztő és aggasztó fordulatán merengett. Luskan teljes egészében az övé, és

éppen az imént vált felelőssé a legapróbb hibáért is a Baenre-ház szemében, méghozzá egy személyben!

El sem tudta képzelni, Jarlaxle miként tudott életben maradni ennyi éven át, miközben folyamatosan a nagyasszonyanyához hasonló gonosz boszorkányok ólálkodtak birodalma határában. A zsoldosvezér természetesen a megtévesztés mestere volt, a legjobb cselszövő és szabadulóművész, akivel valaha találkozott, de mégis hogyan képes megtéveszteni egy nagyasszonyanyát, aki bármilyen hazugságon képes átlátni?

– Szemkötőre lesz szükségem – morfondírozott halk, gyászos hangon.

Próbált rájönni, hogy Quenthel nagyasszonyanya miért fordította a figyelmét Luskan városa felé teljesen váratlanul, miért kíváncsi a Bregan D'aerthe viselt dolgaira, és miért érdeklődik Artemis Entreri ötfős csapata, és rajtuk túlmutatóan Drizzt Do'Urden felől. Nyilván Tiago Baenre-hez van köze, hiszen az ifjú sosem titkolta, hogy le akarja vadászni a csavargó kószát, hogy trófeaként vihesse haza levágott fejét.

– Igen – merengett tovább halkan hümmögve. Jarlaxle komoly erőfeszítéseket tett azért, hogy elrejtse Drizztet Tiago elől... és ami azt illeti, nem éppen Gromph ősmágus tanácsára tette? Megrázta a fejét. Mindent zűrzavarosnak talált, szinte semminek sem volt értelme, csak az vált nyilvánvalóvá a számára, hogy hatalmi átrendeződés vette kezdetét Menzoberranzanban, amitől a nagynénje, Quenthel nagyasszonyanya kezébe került a teljes irányítás... aminek az ősmágus nyilvánvalóan cseppet sem örült.

Nagy levegőt vett, és lemondón sóhajtott. Mégis miféle választási lehetőség jut neki ebben a kérdésben? Most már övé a teljes felelősség, az ő gondjaira van bízva minden.

Erős fenntartásokkal fogadta ezt a hatalmat, ha a kuzinjára, Tiagóra gondolt. Quenthel nagyasszonyanya egyértelműen a tudomására hozta, hogy ha Tiago felbukkan Luskanban, akkor szó nélkül engedelmeskednie kell neki, egyetlen utasítását sem kérdőjelezheti meg.

Egyáltalán nem szerette az unokatestvérét. Sőt, egyenesen utálta őt, és tudta, hogy az érzés kölcsönös.

Ez nem túl jó nap.

– Nagyasszonyanya – üdvözölte őt tiszteletteljesen. Azonnal felpattant a székéből, és mélyen meghajolt, amikor Quenthel Baenre váratlanul megjelent Illusk földalatti romvárosában, és csatlakozott hozzájuk a szobában.

– A vérbeli diplomata – jegyezte meg a papnő gúnyosan.

– A meglepett diplomata – helyesbített Jarlaxle, és vette hozzá a bátorságot, hogy kihúzza magát. – Menzoberranzan nagyasszonyanyja ritkán hagyja el a földalatti várost. Őszintén megmondom, meglep, hogy itt látlak, főleg úgy, hogy nem hoztál magaddal hadseregnyi kíséretet – félbehagyta a mondatot, és fürkésző pillantást vetett a nagyasszonyanyára. – Nem hoztál, igaz?

Mogorva hangulata ellenére Quenthel harsányan kacagott.

– Azonnal távozzunk – biztosította róla a zsoldosvezért.

– Nagy kár! – csattant fel a férfi. – Ígérjétek meg, hogy visszatértek.

– Mi – kezdte újra a nagyasszonyanya, és szándékosan kihangsúlyozta a következő szavakat –, hárman azonnal távozzunk.

A zsoldosvezér szeme kikerekedett; még a szemkötőjét is megemelte, hogy a nagyasszonyanya jól láthassa az arcára kiülő mély döbbenetet.

– Luskan felettébb problémás hely, és nekem rengeteg tennivalóm van, fel kell készülnöm a...

– Fogd be a szád, kedves testvérem – szólott rá a nagyasszonyanya. – Ez a szálnalmas város többé már nem a te gondod, téged visszarendellek Menzoberranzanba.

A félszemű drow felelni próbált, de olyasmi történt vele, ami élete során csupán egynéhány alkalommal, elakadt a szava.

– Menzoberranzanba? – kérdezte végül erőtlenül.

– Katonákra van szükségem, és a Bregan D’aerthe megfelelő lesz.

– Mihez?

Quenthel keze a korbácsa felé mozdult. Az öt kígyó azon nyomban megelevenedett, sziszegve tekergőztek, és mohón öltögették a nyelvüket a félszemű drow irányába. Valami nagy baj történt, hatalmas horderejű esemény, ezt nyomban észlelte, de még ennél is jobban nyugtalanította a testvére szokatlan viselkedése.

Az ő ostoba, gyenge testvére viselkedése.

Ismét az ősmágusra pillantott, aki alig észrevehető, mégis határozott biccentéssel viszonzta kérdő tekintetét. Szóval Quenthel megkorbácsolja őt, döbbsen rá halálra váltan.

– Menjünk haza, ősmágus! – rendelkezett Quenthel nagyasszonya.

Nem sokkal később Jarlaxle a Do’Urden-ház folyosóit rőttá Menzoberranzan Nyugati Fal elnevezésű kerületében. A Bregan D’aerthe száz harcosa teljesítette a parancsait: alaposan átfésülték az épületet, megtisztították az utolsó csavargóktól is, és biztosították az összes bejáratot.

Örült neki, hogy képzett és tehetséges hadnagyok állnak a rendelkezésére, akik képesek megszervezni a ház védelmét, feltárni a titkos járatokat és termeket, és úgy általában előkészíteni az egész épületegyüttest az újbóli birtokba vételre és benépesítésre. Ezernyi gondolat kavargott a fejében, csak a Do’Urden-ház nem.

Mérhetetlenül megkönnyebbült, amikor Gromph végre rátalált a Do’Urden-kápolna csendes előcsarnokában.

– Hogyan? Miért? – kérdezte kertelés nélkül. Nem kellett neveket mondania, sem kifejtenie a kérdéseket, egyértelműen arra a hihetetlen hatalommal bíró lényre gondolt, aki szemmel láthatóan birtokba vette Quenthel testét.

– Hosszú történet – vakkantotta az ősmágus. – Tisztességesen járt el veled szemben, és bölcsen.

– Éppen ezt találom a legnyugtalanítóbbnak! – felelte a zsoldosvezér. A külső szemlélő számára úgy tűnhetett, hogy a Baenre-ház Quenthel utasítására felbérelte a Bregan D’aerthe-t, hogy készítsék elő a Do’Urden-házat; a Baenre-ház még fizetett is a zsoldosbanda szolgálataiért.

– Minden úgy lesz, ahogy eddig – biztosította róla Quenthel. – Menzoberranzan számára te pusztán Jarlaxle vagy, a szervezeted független, és ez így is marad, egészen addig a pillanatig, amíg jól szolgálsz engem.

Mindez azt jelentette, ha nem játssza jól a szerepét, és elbukik, akkor a Bregan D’aerthe-t egyszerűen beleolvasztják a Baenre-ház helyőrségébe, és minden, amiért küzdött, amit egy életen át építgetett, silány homokvárként dől romba körülötte.

– Te is tisztában voltál vele, hogy ez előbb vagy utóbb bekövetkezik – jegyezte meg az ősmágus, kitalálva a gondolatát, ami ott, abban a pillanatban nem bizonyult nehéz feladatnak. A szemkötő megakadályozta ugyan a gondolatolvasást, de nem rejthette el a zsoldosvezér arckifejezését, és a tekintetébe kiülő érzéseket.

Az ősmágusnak igaza van, ezt neki is be kellett látnia. Az eddigi élete és a szervezet, amelyet létrehozott és működtetett, csak színjáték volt. Csakis ezért maradhatott fenn eddig, folyton a pusztulás szakadékanak peremén táncolva, folyton kitéve Menzoberranzan nagyasszonya türelmének... csak játék, ami addig tart, amíg el nem fogy ez a türelem.

Hacsak nem indít nyílt háborút.

Az egykoron Do’Urden-házként ismert épületegyüttes csarnokában állva Jarlaxle elgondolkozott a harc lehetőségén.

NYOLCADIK FEJEZET

KACSKARINGÓS SÖTÉT UTAK

A drow felmászott a szirtre, majd lehasalt a hideg sziklára. Lenézett a mélybe, az alatt kacskaringózó útra, és hitetlenkedve rázta a fejét. Az alacsony halom egyik oldala meredeken zuhant lefelé, talán harminclábnyi mélyen, kiváló kilátást biztosítva a számára, tisztán látta a mellette elhaladó ötfős társaságot.

Természetesen ő is hallott Drizzt Do'Urdenről, de most, hogy a saját szemével láthatta a legendás kószát, ahogy ott lovagolt fehér színű, csillogó szőrű, aranyszarvú unikornisa hátán, elakadt az ifjú nyomkereső lélegzete. A pompás teremtmény testét díszes takaró fedte, rajta számos parányi csengővel, amelyek most némán hallgattak, de amelyek nyilvánvalóan mágikus összeköttetésben álltak a lovassal. A csavargó drow légies könnyedséggel ügetett a kisméretű, de kényelmes nyeregben, és az unikornis hosszú sörényét használta kantár gyanánt. A szablyái ütemesen, egy ritmusra ringtak a csípőjén, Jégahalál gyémántéle felfogta a reggeli napfényt, és sziporkázva verte vissza. Oly eleganciával hordozta a vállán átvetett íjat, hogy messziről lerítt róla, páratlan jártasságra tett szert e fegyver használatát illetően is.

Jarlaxle elárulta neki, hogy a fegyvert Szívkeresőnek hívják, és felhívta rá a figyelmét, hogy Drizzt képes tucatjával leteríteni az egymás mögött, sorban álló orkokat egyetlen lövéssel, sőt hatalmas sziklát is ketté tud repeszteni a villámló nyílvesszőkkel.

Amikor ez utóbbi megjegyzés eszébe jutott, Braelin Janquay hátrébb húzódott a kiszögellés szélétől.

Hatalmas termetű fekete párdúc ugrált az unikornis mellett, és úgy tűnt, hogy felettébb éber, minden apró neszre felkapta a fejét és körbeszimatolt.

Tiago Baenre körül jártak a gondolatai. A Bregan D'aerthe berkein belül mindenki tudta, hogy az ifjú harcos már két évtizede vadászik a kószára, és eltökélte, hogy megöli, és dicsőséges trófeaként viszi haza a fejét. A halkan elsuttogott pletykák szerint Jarlaxle és Beniago minden tőlük telhetőt megtettek, hogy távol tartsák Tiagót Drizztől, és az ifjú nyomkereső most belátta ennek a döntésnek a helyességét.

Nem tudta elképzelni, hogy Tiago Baenre győzelmet arathat ez ellen a drow ellen.

Nem is beszélve a kósza társairól. Catti-brie, az ember asszony lovagolt az oldalán, szellem unikornis hátán, amely majd' olyan káprázatos látványt nyújtott, mint Drizzt hátasa, és amelyet ő maga idézett meg egy varázslat segítségével. Őszvérek vontatta szekér zötyögött mögöttük, a bakon fiatal, rőt szakállú, ádáz kiállású törpe ült, aki egyszarvú harci sisakot viselt a fején, és félelmetes csatabárdot tartott a keze ügyében, amely számos csatát látott már – túlságosan sokat is, ha valóban hinni lehetett, hogy a törpe annyi idős, amennyinek mondják. Ember férfi ült mellette, oly hatalmas termetű és oly izmos testű, amit a drow nyomkereső véleménye szerint csakis ogre felmenőktől örökölhett. A csapat ötödik tagja, a Regis névre hallgató félszerzet kövér, foltos pónin ügetett a szekér mellett az út szélén.

A kis csapat délnyugati irányba haladt a sáros úton, sietség nélkül, látszólagos nyugalomban, noha Tízváros biztonságát rég maguk mögött hagyták. Több karavánt is szerveztek a városokban, különösen a legközelebbiben, Bremenben pezsdült fel az élet a tavasz eljövetelével, a Maer Dualdon déli partján, de ahogy megtudta, ezek csak akkor indulnak útnak, ha összegyűlik legalább húsz fegyveres kísérről, az utakon ugyanis hemzsegték a jetik, a goblinfélék és az egyéb mohó szörnyetegek, amelyek csonttá soványodtak a hosszú és kemény tél során, és alig várták, hogy újra felhizlalhassák magukat.

Ezek itt mégis öten keltek útra, őszvérek vontatta lassú szekérrel, és a vadon közepe felé tartottak, könnyeden és gondtalanul, semmitől sem tartva.

Miközben a kis csapatot nézte, szemernyi kétsége sem támadt afelől, hogy az ötfős társaság biztonságban átkel a Világ Hátán, még a hajuk szála sem görbül.

Jarlaxle és Beniago már várni fogja őket. Óvatosan hátrébb kúszott, és lemászott a szirttről. Talán ideje lenne elhagyni végre ezt az elátkozott helyet, hogy személyesen tegyen jelentést a legújabb fejleményekről. Úgy döntött, hogy árnyékként követi a csapatot az első táborhelyig, majd eloson mellettük az éjszaka leple alatt – és talán odaoson hozzájuk, egészen közel, hátha talál magának egy-két értékes csecsebecsét...

A Bregan D'aerthe ifjú nyomkeresője komisz vigyorral az arcán mászott vissza a szirt szélére, és a távolodó vándorok után nézett. Váratlanul olyan érzése támadt, mintha valami megváltozott volna a korábbiakhoz képest, de nem tulajdonított neki túl nagy jelentőséget – míg rá nem jött, hogy mi az. A hatalmas termetű fekete párduc eltűnt a fehér színű unikornis mellől.

Hazaküldték volna az asztrális síkra? – morfondírozott. Alaposan kioktatták a Drizzt Do'Urdennel kapcsolatos tudnivalókról, mielőtt megbízták őt ezzel a feladattal, és kiküldték erre a zord vidékre, hogy szemmel tartsa a különös kószát.

Bólintott, úgy döntött, hogy így történt... bízott benne, hogy így történt.

Ekkor azonban azt is észrevette, hogy Drizzt Do'Urden, aki még mindig lassú, nyugodt ritmusban poroszkált, levette a válláról legendás iját...

– Csak egy szarvasnyúl, vagy talán egy bátrabb rénszarvas – súgta oda Catti-brie Drizztnek, miközben tovahaladtak. Valami felkeltette Guenhwyvar figyelmét, és a drow hagyta, hogy utánajárjon.

– Guen majd kideríti – felelte a kósza, és három másik társa felé fordult. – Ha figyelmeztető hangon ordít fel, védelmezzétek a szekeret, mindenáron. Nem hagyhatjuk, hogy éhes jetik falják fel a készleteinket.

– Ez nem jeti – felelte Wulfgar. – Egy jetinek sokkal közelebb kellene lennie, különben még Guenhwyvar sem venné észre.

– Alábecsülsz Guen képességeit.

– Tán már elfelejtetted, hogy milyenek a tundra jetik? – kérdezte a barbár.

– Egen, elf, hát mán nem emlékezel, hányszor rángatálak ki az átok szörnyek hasa alól, midőn fejtetlenül nekik rontottál? – dörmögte Bruenor.

– Egyszer – ismerte el Drizzt, szívből jövő kacajra fakasztva a társait. – Csak egyszer.

– Elég, ha egyszer kóstolnak a húsodba elf – toldotta meg a törpe.

– Maradjatok a szekér mellett! – kérte a drow.

Wulfgar és Bruenor hahotáztak, Drizzt pedig Regishez fordult segítségért, de a félszerzet gondolatai messze jártak, oda sem figyelt rájuk.

– Regis! – szólt rá.

A félszerzet felkapta a fejét, és zavartan nézett rá.

– A szekérnél maradnál? – kérdezte.

– Hátral, ott a vándorkövek kupacánál – felelte Regis, de oda sem nézett, még csak a kezét sem emelte fel, hogy abba az irányba mutasson.

A kósza nem tudta mire vélni a fura megjegyzést, de nem maradt ideje további kérdésekre. Mély morgás törte meg a sáros síkság csendjét, és valóban abból az irányból érkezett, amit a félszerzet az imént említett.

Erősen oldalra húzta az unikornist, a pompás háta pedig szó nélkül engedelmeskedett. Nagyot ugrott, letért a kocsíútról, és vágta az irányába. Catti-brie sem habozott, nyomban utánairamodott szellem unikornisa hátán, lépésről lépésre zárkózva fel. Enyhén irányt váltottak, és hátulról közelítették meg a kisebb-nagyobb kövekből álló alacsony sárdombot.

– Kergessétek erre őket! – kiáltott utánuk Bruenor. – Bah, vágyom mán egy jó kis csihipuhira, úgy biza!

– Azt hittem, hogy jókedvedben vagy – jegyezte meg a félszerzet.
– Abban is – bólintott a törpe. – Mé’, mi bajod? – kérdezte, de Regis már nem figyelt rá. Észrevette Drizzt és Catti-brie enyhe irányváltását, és azonnal átlátta a helyzetet, látta, hol és miért kerülhetnek bajba. Ő is megfordította a póniját, erősen megsarkantyúzta Bendőkorgi oldalát, és vad vágtaiba kezdett.
– Héj, hová igyekszel, Bendőkorgi? – kiáltott utána Bruenor.
– Ez a pónim neve! – kurjantotta Regis, de még véletlenül sem lassított.
A törpe meg akarta fordítani a szekeret a sáros úton, de a barbár megfogta a karját, leszorította, és többször is megrázta a fejét.
– Egen, sáros lábbal rohanánk – értett egyet a barátjával. – Mint a régi időkben.

Nem vette észre, hogy a két lovas elszakadt a csoporttól. Minden figyelmét a hatalmas termetű fekete párdúc kötötte le. A háta mögött settenkedett, a szerteszét heverő vándorkövek között lopakodva próbált felosonni a domb tetejére. Megfordult a fejében, hogy az ösvény felé rohan, de akkor a fenevad biztosan elébe váгна.

Felemelte kisméretű nyílpuskáját, és felkészült rá, hogy kardot rántson. Ekkor pillantotta meg először Guenhwyvar közvetlen közlől. A párdúc éppen két kisebb kőhalom között szelte át a távolságot, és már a domb lejtőjének felénél járhatott, most már korántsem harminclábnyi távolság választotta el őket egymástól. Korábban alábecsülte a fenséges teremtmény méretét, de most, hogy teljes valójában láthatta, határozottan megrázta a fejét. Úgy döntött, hogy ő ebből az összecsapásból nem kér.

Ekkor mozgást vett észre a szeme sarkából lent a síkságon, a domb hátsó felénél, jobb oldalon – a két unikornis vágatott a sár- és kőhalom irányába.

Braelin Janquay sarkon fordult, és leugrott a szirtől. Hangos kiáltást hallott a síkság irányából, de nem törődött vele, kizárólag a talpát égető helyzetre összpontosított. Zuhanás közben megérintette a Bregan D’aerthe jelvényét, és életre hívta a melltűben tárolt mágikus energiát. A zuhanás lendülete megtört, megállt a levegőben, és a talaj felett lebegett, a szelíden fújdogáló szél belekapaszkodott a testébe, és kisodorta őt a szekérút fölé.

Puhán ért földet, akár egy macska, de ekkor új ellenséggel találta szemben magát: pónin vágázó ádáz félszerzettel.

– Remek – motyogta. Talán le kellene lőnie a kis fickót, elvenni a póniját, és elvágatni innen. Jó ötletnek vélte, ezért felemelte nyílpuskát tartó karját.

Az agyafűrt félszerzet azonban kidőlt a nyeregből, a póni oldalához lapult, így a lövés célt tévesztett. A drow dühösen morgott az orra alatt, de nem hátrált meg. Félve pillantott háta mögé, arra számítva, hogy a hatalmas termetű fekete párdúc feje felbukkan a szirt pereme felett, és bömbölve ráveti magát a magasból.

Jobban tette volna, ha inkább a szekérútra figyel. A jól idomított póni ugyanis egyenesen felé száguldott, még irányt is változtatott a biztosabb találat érdekében, így arra kényszerült, hogy hátraszökkenjen. Sikerült elkerülnie az ütközést, és ugyanazzal a lendülettel a tovarobogó hátsó után fordult, célra emelve a nyílpuskát. A póni oldalához lapuló célt kereste, de a félszerzet már nem ült az állat hátán.

Braelin azonnal megpördült, csak hogy a sajátjához hasonló nyílpuskával találja szemközt magát. A félszerzet célba vette, és tüzelt. A lövedék a mellkasa közepét találta el. Jó néhány lépést hátrált a becsapódás erejétől, a nyílhegybe töltött mérreg máris szétáradt az ereiben.

De ő drow harcos volt, méghozzá jól képzett, ezért nem adta fel, megrázta magát, és ő is célra emelte a nyílpuskáját.

Ezúttal sem látta sehol a félszerzetet.

Karcsú vívótőr hegyét érezte a hátának nyomódni.

– Térdre, vagy meghalsz! – parancsolt rá a félszerzet.

Drizzt a föld- és kőhalmot nézegette, miközben oldalról mögé került, ösvényt keresett, amelyen felkaptathat rajta. Tovább körözött, és alaposan meglepődött, amikor Regis pónija északi irányból érkezve felbukkant a szekérúton, és lovas nélkül vágta.

– Siessünk! – kiáltotta Catti-brie-nek, majd egészen ráhajolt Andahar nyakára, és megsarkantyúzta az oldalát. Ekkor pillantotta meg Guenhwyvart.

– Segíts neki, Guen! – kiáltotta a párducnak. A fenséges teremtmény hangosan bömbölt, leugrott a dombról, és az ellenkező irányba iramodott.

Andahar megkerülte a halom északi oldalát, és ekkor egészen elképesztő látvány tárult Drizzt szeme elé: Regis egy drow – egy drow! – mögött állt, és a hátának szegezte karcsú vívótőrét!

Siessetek! – sürgette a barátait gondolatban. Noha első nekifutásra sikerült ellenfele fölé kerekednie, nem töltötte el különösebb lelkesedéssel, hogy kordában tartson egy képzett és minden bizonnyal tapasztalt drow harcost. A tokjába csúsztatta kézi nyílpuskáját, majd a töréért nyúlt.

A drow sem lelkesedett különösebben a kialakult helyzetért. Gyorsabban pördült meg, minthogy Regis ledöfhetné volna, és már suhintott is a kardjával, hogy félresöpörje az útból a vívótőr pengéjét. Az elegáns fegyver messzire repült Regis markából, és bár próbálta előrántani a háromágú háritótört, fogalma sem volt, hogy mire mehetne vele a két káprázatos kardot forgató harcos ellen.

A drow nyomkereső tett egy lépést a félszerzet irányába, aki természetesen hátrált előle, de váratlanul balra fordult, északi irányba.

A rémült félszerzet ösztönösen cselekedett, vakrémülettől hajtva, és nem háromágú tört rántott elő, hanem eleven kígyót. Nem tétozódott, azonnal ellenfele nyakába hajította, de a mozdulat közben kibillent az egyensúlyából, és hanyatt vágódott.

A drow nem tudta, mitévő legyen az apró, fürgé kígyóval, amely villámgyorsan mászott fel a mellkasán, és tekeredett a nyakára eleven fojtózsínorként. Visszafordult a félszerzet felé, még egy lépést is tett az irányába, de ekkor kísértet jelent meg a válla felett, a háritótörben lakozó gonosz lélek. Megragadta az eleven fojtózsínort, és természetfeletti erővel szorította, olyan hevesen rántotta meg, hogy a drow hátrarepült és elterült a földön. A pengéi magasra repültek a levegőbe, csizmás lába a talaj felett kalimpált.

Ekkor megremegett Regis alatt a talaj, hatalmas termetű, fekete színű test huppant le mellette a földre. Felsikoltott, és kétségbeesetten próbált odébb mászni, de amikor vetett rá egy pillantást, felismerte Guenhwyvart, és megnyugodott. A fenséges párduc átuagrott a feje felett, és rávetette magát a földön fekvő ellenségre.

– Siessetek! – kiáltotta a félszerzet. – Kérlek!

Időközben észrevette Drizztet és Catti-brie-t, akik északi irányból közeledtek, vad vágára ösztökélve az unikornisokat. Bruenor és Wulfgar futva érkeztek déli irányból, de a szíve mélyén tudta, hogy a sürgetés valójában nem nekik, hanem önmagának szól. Most, hogy Guenhwyvar az irányítása alatt tartotta a drow-t, nem akarta, hogy a kísértet megfojtsa őt.

Felpattant a földről, megkereste a vívótört, majd odarohant a kiterült sötételfhez, aki az egyik kezével még mindig az eleven fojtózsínort próbálta letépni a nyakából, a másikkal a párducot igyekezett távol tartani magától, nehogy egyetlen erőteljes harapással letépje a fél arcát.

Regis a drow fölé állt, megemelte a vívótőrt, és lefelé döfött vele.

– Bendőkorgi! – ordított Bruenor, a hangját eltorzította a mély döbbenet.

– Regis, ne! – érkezett Drizzt hangja is.

A félszerzet azonban nem a drow nyomkeresőre sújtott le, hanem a kísértet gonoszul vigyorgó arcára. Tapasztalatból tudta, hogy ez a fojtókígyó gyengéje: elég egyetlen jól irányzott döfés, és az élőholt szörnyeteg szürke füstté válik és elenyészik – így történt ez most is. A kígyó elernyed, letekeredett áldozata torkáról, és kimúlt.

A drow nyomkereső egyik problémája ezzel megoldódott, de még mindig meg kellett birkóznia a testére nehezedő, háromszáz kilónyi tömör izommal, és a hozzájuk tartozó hegyes karmokkal és éles tépőfogakkal.

– Mi... mi... – hebegte Drizzt, aki időközben odaért, leugrott Andahar hátáról, és odarohant apró természetű barátjához. – Mi volt ez?

– Egy felettébb érdekes és hasznos kis fegyver, nem gondolod? – felelte Catti-brie, aki látta már használat közben a mágikus tőrt, még a Maer Dualdon partján.

A kósza odaállt a földhöz szegezett drow fölé, akinek őszinte rémület tükröződött a tekintetében. Guenhwyvar egészen közel hajolt hozzá, és szándékosan kitátotta a pofáját, hogy látni lehessen agyarszerű fogait.

– Ki vagy? – kérdezte tőle Drizzt.

– Ne ölj meg, Drizzt Do’Urden! – könyörgött neki a Bregan D’aerthe felderítője. – Nem akartalak bántani.

– Baenre vagy? – érkezett a következő kérdés.

– Bregan D’aerthe – jött a válasz.

Drizzt összevont szemöldökkel, gyanakvoan nézett le rá. Ismerte ezt a trükköt – ő maga is előadta már, méghozzá Entreri és Dahlia társaságában, amikor Xorlarrin nemesekkel és a Baenre-ház ifjú, feltörekvő harcosával találkoztak Gauntlgrymben. Ők is azt állították, hogy Jarlaxle zsoldosbandájának tagjai.

– Jarlaxle küldött ide, Luskan óta követtem a félszerzetet.

Mindenki Regisre pillantott.

– Valóban láttam ott régi barátunkat – ismerte el. – A Félszemű Jax nevű fogadóban... a saját fogadója, ami azt illeti. Nem gondoltam, hogy felismer, végül is száz év telt el, és...

– Elég! – csattant fel Drizzt félbeszakítva őt. Regis nagyot nyelt, ekkor döbbsent csak rá, hogy talán már eddig is túlságosan sokat árult el.

– Segítettem neki és a lánynak – folytatta a kiterített drow. – Ott a tóparton.

Ismét minden tekintet Regisre szegeződött, de ezúttal tovasiklottak Catti-brie-re, aki zavartan nézett vissza rájuk, majd védekezőn megszólalt:

– Soha életemben nem láttam.

Regis azonban mindent értett, és elmélyülten bólogatott.

– Az a lövedék – kezdte, és Catti-brie-re nézett. – Nem én lőttem le azt az íjászt, nem az én mérgeimtől aludt el.

Mind a ketten a lábuk előtt heverő drow-ra pillantottak.

– Én voltam – vallotta be az ifjú nyomkereső.

– Miért? – kérdezte tőle Drizzt.

– Jarlaxle nem akarja, hogy meghaljon, gondolom – felelte.

– Okos döntés. Ereszd el, Guen!

Amikor a párdúc hátrébb húzódott, Regis odalépett hozzá, és segítő kezét nyújtott neki, de a nyomkereső nyomban felpattant, olyan ügyességről téve tanúbizonyságot, amire csak a drow-k képesek.

– Mi a neved? – kérdezte Drizzt.

A férfi tétovázott, a kósza pedig unottan sóhajtott.

– Braelin Janquay – mondta végül.

– A Bregan D’aerthe tagja vagy?

Az ifjú bólintott.

– Mit szándékozol mondani neki?

– Mit szeretnél, hogy mondjak neki? – kérdezett vissza.

Regis éles, magas hangon füttyentett, magára vonva a figyelmet. Éberén, magyarázatra várva néztek rá, de ő bambán vigyorogva a szekérút közepén ácsorgó pónira mutatott, csak a hű jószágot akarta visszahívni magához. A kis termetű, dagadó hasú foltos háttas odaügetett hozzá, majd sértődötten megbökdöste az orrával – minden jelenlévő úgy gondolta, hogy a póni tökéletesen illik a gazdájához.

– Mondd meg neki, remélem, hogy jól megy sora – felelte Drizzt, és harsányan nevetett hozzá.

– Hová tűntél, Drizzt Do’Urden? – kérdezte a nyomkereső. – Jarlaxle éveken keresztül kutatott utánad.

A kósza hosszan gondolkodott a válaszon, majd mélyet sóhajtott.

– Szükségem volt némi... pihenésre – felelte.

– Tizennyolc évig? – vonta össze a szemöldökét az ifjú drow hitetlenkedve.

– Hosszú volt az út – válaszolta ingerültséget tettetve.

– És még hosszabb lészen – tette hozzá Bruenor.

– Hol van Jarlaxle? – kérdezte Drizzt. Beszéd közben Catti-brie felé fordult, és suttogó hangon folytatta: – A tudása és a képességei a hasznunkra lehetnének – vetette fel neki, de már előre bólogatott, hisz ő is ugyanezen a gondolatmeneten indult el. A zsoldosvezér jól ismerte a Luskanból Gauntlgrymbe vezető földalatti járatokat, és ha valaki tudja, hogyan kell vámpír ellen harcolni, akkor bizony ő az.

– Luskanban, éppen oda tartok – felelte Braelin.

– Akkor tarts velünk – buggyant ki hirtelen a félszerzet száján. Meglepett tekinteteket kapott érte jutalmul. Éppen most hívott be a táborukba egy drow-t, akit egyáltalán nem ismertek. Az efféle hirtelen támadt ötletek általában soha nem végződtek jól.

Drizzt hosszasan, összeszűkült szemmel méricskélte a nyomkeresőt, majd Catti-brie-re pillantott, aki nem szólt, csak vállat vont.

– Tarts velünk – mondta az idegennek. – Veszélyes az út ebben az évszakban, hasznát vennénk még egy éles pengének – balra sandított, az egyik kardra, majd jobbra, a másikra. – Vagy kettőnek – tette hozzá.

Összeszedelőzködtek, és azonnal ismét útnak indultak. Braelin Drizzt kérésére messze előrement, ellenőrizni az előttük álló útszakaszt.

– Bendőkorgi egymaga üté le a drow-t! – harsogta Bruenor, amikor a nyomkereső végre hallótávolságon kívülre ért.

– Ez a pónim neve – jegyezte meg Regis színtelen, komor hangon.

– Na egen, és mi lenne a te neved? – kérdezte a törpe hahotázva.

A félszerzet kihúzta magát pónija nyergében.

– Pók – hirdette büszkén. – Igen, Pók Parrafin a Morada Topolinóból.

– Nu, ez aztán hangzatos.

– És mi a te neved? – kérdezett vissza a félszerzet.

– Körpajzsos Reginald néven ismertek az adbari Körpajzsosok közül – felelte a törpe. – Kicsi Arr-Arr, mondák néhányan, de te nehogy a szájadra merjed venni, különben az öklöm nyomát lesheted a szemed alatt! – nagyot dobantott csizmás lábával a bakon, majd folytatta: – Bruenor az én nevem, és nem más! Harcpöröly Bruenor Mithrill Csarnokból!

– Te pedig Ruqiah vagy – fordult Regis Catti-brie felé, aki keresztülvezette a háttasát a lomhán zötykölődő szekér előtt, eltávolodva a félszerzettől és foltos pónijától. – Niraj és Kavita leánya a deszai törzsből, és a Netheri Birodalom pusztáin nevelkedtél – a papnő természetesen részletesen elmesélte neki élete történetét az előző tél hosszú, sötét, unalmas estéin.

– Az voltam – helyesbített Catti-brie. – Most már az vagyok, aki mindig is voltam.
– És te, kölok? – kérdezte Bruenor a barbártól. – Te még nem meséled el nekünk a történeted. Te ki lennél?

– Alfarin fia Hrolf, a Jávorszarvas törzsből – válaszolta Wulfgar.

– Szóval akkó’ a saját néped közé születél – állapította meg a törpe. – Nu, akkó’ téged jó adag szerencse lelt!

Regis bólogatott ugyan, de amikor felidézte magában, hogy mekkora utat tett meg ahhoz, hogy újra találkozhasson régi barátaival, ha a gyönyörű Donnola Topolinóra és a Nagyapóra gondolt, majd Doregardóra és a Vigyorgó Pónikra, úgy találta, hogy nem ért egyet Bruenor véleményével.

– Ő ott Kurth főkapitány – tájékoztatta Regis a többieket, amikor megpillantották a rőt hajú férfit, aki kicsiny táborhelyük felé közeledett, melyet a Luskantól északra fekvő határban állítottak fel. Braelin Janquay kiváló felderítőképességének hála, eseménytelenül telt az útjuk, könnyedén hagyták maguk mögött a Jeges Szelek Völgyét, és keltek át a Világ Hátán. Öten ücsörögtek a tűz körül, a drow harcost előreküldték, hogy keresse meg a zsoldosvezért, és közölje vele, hogy kik várják őt a városfalon kívül.

– Főkapitány? Akkó’ nem egymaga gyün – mordult fel Bruenor. – Gondolád, hogy a drow patkány átejtett minket, elf? – kérdezte.

A kósza határozottan ingatta a fejét, de értetlenség és némi zavar tükröződött a tekintetében. Felismerte a közeledő férfit, húsz évvel ezelőtt is látta, és nagyon úgy tűnt, hogy a vörös üstökű fickó egyetlen napot sem öregedett.

– Üdv néktek, és örülök, hogy visszatértél hozzánk, Parrafin uraság! – köszöntötte őket a főkapitány, és udvariasan biccentett a félszerzetnek. – Vagy jobban kedveled, ha Póknak szólítanak?

Regis megérintette különleges, és meglehetősen feltűnő sapkáját.

– Serena üdvözlétet küldi.

– Ez esetben én is üdvözlöm őt – felelte a félszerzet.

– Beniago? – kérdezte Drizzt, aki természetesen nem felejtette el e nevet. Majd’ két évtized telt el, de ő Iruladún mágikus erdejében aludt, és amíg a Faerûn lakosai számára tizenhatszáz esztendő pergett le, számára csupán egyetlen éjszaka... mintha csak néhány tíznapja látta volna az előtte álló férfit.

– Üdvözöllek, Do’Urden mester! – fordult felé a vörös hajú férfi, de suttogóra fogta a hangját, lopva körülnézett, majd többször is összeérintette a hüvelykujját a többivel, jelezve, hogy mindenki olyan halkan beszéljen, amennyire csak lehetséges.

– Szóval most már főkapitány vagy?

A férfi vállat vont.

– Ha túléléd a feletted állókat, tiéd a világ, nem igaz?

– Főleg azok esetében, akik Jarlaxle barátai, feltételezem.

A főkapitány ismét vállat vont, és közben szélesen vigyorgott.

– A többi barátod jó tíznappal ezelőtt haladt el itt – tájékoztatta a kószát.

– A többi barátod? – kapta fel a fejét Catti-brie.

– Entreri, és ama különcök – dörmögte Bruenor, aki valóban látott egy felettébb különös háromfős társaságot – egy borzalmasan torz tieflinget, egy bosszantóan lármás törpe asszonyságot, és egy szürkés bőrű embert, aki valamiféle szerzetesi csuhát viselt –, Kelvin Halmának lejtőjén, méghozzá pont azon az éjszakán, amikor újra találkoztak és csatlakoztak a sebesült kószához.

– Hová tartottak? – kérdezte Drizzt, aki a félszerzetre pillantott, hogy erősítse meg Bruenor feltételezését.

A vörös hajú férfi kényelmetlenül feszengett, ami nem kerülte el sem Drizzt, sem Catti-brie figyelmét.

– Ki tudja? Azért jöttem, hogy elmondjam... – váratlanul félbehagyta a mondatot, és körülnézett a kicsiny táborban.

– Hová lett a jó modorunk? – tárta szét a karját a kósza. – Kínáljuk meg a vendégünket egy itallal és némi élelemmel.

– Máris készen vagyok – mondta Wulfgar a hátuk mögött. Mindnyájan felé fordultak. A barbár éppen átrendezte azokat a szikladarabokat, amiket korábban szék gyanánt használtak, és úgy helyezte el őket, hogy jusson hely még egy főnek. Miközben a serénykedő férfit nézte, Drizzt visszarepült az időben, és meg kellett állapítania, hogy második életében sem vesztett semmit páratlan erejéből.

Letelepedtek a kellemesen lobogó tűz köré, a kósza pedig kiküldte Guenhwyvart, hogy megbizonyosodjanak róla, valóban egyedül vannak.

– Szóljak neki a társaidról? – kérdezte Drizzt a főkapitánytól.

– Egyedül jöttem, ezért nem maradhatok sokáig – felelte a férfi, és ismét körülnézett, aggodalmas tekintettel fürkészte a sötét árnyékokat. – Csak azért jöttem ki elétek, mert... kölcsönös barátságot ápoltok az egyik társammal.

– Jarl...? – kezdte Drizzt, de a rőt üstökű férfi felemelte a kezét, beléfojtva a szót, mintha nem akarná, hogy az a bizonyos név elhangozzék. A drow kósza csak ekkor kezdte érezni a beszélgetés fontosságát és jelentőségét.

– Akit kerestek, nincs Luskanban – magyarázta Beniago, és még az eddigieknél is halkabb hangon szólt: – És kétlem, hogy valaha is visszatérne. Sőt, nektek sem kellene betérni a városba. És soha, senkinek ne említsétek meg, hogy Braelin veletek tartott... az ő érdekében kérem.

Drizzt döbbenten dőlt hátra. Már maga a kérdés is meglepte, de leginkább az az alázatosság, amit a Kurth-hajó főkapitánya tanúsított. Az, aki ilyen magasán áll a ranglétrán, és tulajdonképpen az ő kezében összpontosul a Luskan irányításához szükséges összes hatalom, a legritkább esetben sem viselkedik így.

– Egyél – a barbár Beniago felé nyújtotta a raguval teli lábost, de a férfi megrázta a fejét, és felállt, hogy távozzon.

– Legyen jó utatok, bárhová vezessen is – mondta búcsúzásképpen.

– Éppen arra tartánk, ahol... – kezdte Bruenor, de a főkapitány határozottan intett a karjával, beléfojtva a szót. Ezt követően meghajolt, és további szó nélkül beleveszett a sötétségbe.

– Nu, ez érdekes vala – jegyezte meg Bruenor, miután magukra maradtak.

A félszerzet a drow-ra nézett.

– Tiago Baenre – suttogta a kósza alig hallhatóan. Regis bólintott.

– Ó! – fújta ki a levegőt a tüdejéből Catti-brie, és elmélyülten bólogatott, miután ő is elkapta a fonalat.

– Mit hümmögtök? – követelte a választ a törpe.

– Úgy vélem, más is feni a fogát Drizztre, a bajok nem értek véget a démon elleni harccal Bryn Shander kapujánál – felelte a félszerzet.

– Miféle démon? – kérdezett rá Bruenor.

A barbár öblös hangon kacagott.

– Pedig oly békés életet hagytam hátra – merengett méla hangon.

– Szóval Entreri is járt itt, majd továbbállt, Jarlaxle pedig elutazott, és vélhetően sosem tér vissza – foglalta össze Catti-brie. – Azt mondtad, hogy ismeri a Gauntlgrymbe vezető titkos járatokat, feltételezem, ezt most már fújhatjuk.

– Van nekem térképem – közölte Bruenor. – Odajutánk.

– De nem egyenesen – mondta Drizzt, és a nőre nézett, akit valaha a feleségeként szeretett.

– Hosszúnyereg – bólintott Catti-brie.

– Talán hasznos lenne, ha az új neveinket használnánk, és kitalálnánk egyet a drow-nak is – állt elő az ötlettel Regis.

– Nem! – dörrent fel a törpe azon nyomban, és nagyot dobantott csizmás lábával. – Túl soká hordám már ama nevet.

– Valaki vadászik ránk...

– Gyűjjenek csak! – dörögte a törpe, és esze ágában sem volt lehalkítani a hangját. – Az én nevem Bruenor, ha bárki megkérde – szögezte le. – És Bruenor király, ha nem kérde.

– Mennyire bízhatunk ebben a Beniagóban? – kérdezte Wulfgar, de miután csak semmitmondó pillantást kapott válaszként Drizzttől, annyiban hagyta a dolgot, és inkább nekilátott összehajtogatni a hálózsákját, és felpakolni a felszerelést a szekérre.

Kisvártatva útra keltek, és kelet felé vették az irányt a mezőkön keresztül. Alig kezdték meg a zötykölődést, Bruenor máris búskomor énekbe kezdett a fájó veszteségről, és a régmúlt, dicső időkről, amelyek már soha nem térnek vissza – a delzouni törpék dalába Gauntlgrymről.

Aznap éjjel nem süttött le rájuk a hold, és egyetlen felhő sem takarta ki az eget, milliárdnyi csillag szikrázott fényesen a magasban, és egy távoli galaxis szürke gomolyaga – vékonyka felhőfoslány az egymást fedő mennyei szférák között, ahogy Regis emlegette – festett csíkokat a végtelen égboltra. Ez is olyan este volt, amikor a csillagok lenyúltak egészen a földig, hogy felemeljék a halandó lelket a magasba és felkorbácsolják a képzelőerőt, ahogy történt az Drizzttel is Kelvin Halmán, egészen pontosan Bruenor Fokán azon a néma, sötét éjszakán.

Ez is olyan este volt, amikor a drow kósza parányinak, ugyanakkor óriásnak képzelte magát, hitte, hogy valami ősi és örök és halandó ésszel felfoghatatlanul hatalmas egész része, nem érzett mást, csak a barátaiból áradó szeretet melegét, amely kényeztető lepelként borult rá. Guenhwyvar is közéjük sorolta, hisz képtelen volt rá, hogy visszaküldje őt az asztrális síkra.

Egy ilyen éjszakán, amikor valósággal belesüppedt a sötétségbe, az a különös érzése támadt, mintha a fenséges fekete párduc otthona ereszkedett volna le hozzájuk.

Igen, hihetetlen érzés otthon lenni, döntötte el a drow.

Most ez a Luskan keleti határában, csigalassúsággal zötykölődő, kényelmetlen szekér volt az otthona, mert az otthon nem egy jól meghatározott hely, nem bizony, hanem baráti kötelék, amely most minden eddiginél erősebbnek bizonyult.

MÁSODIK RÉSZ

UTAK ÉS PENGÉK KERESZTEZÉSE

Bruenor arc kifejezése és Catti-brie szavai kísértének. „A teher, melyet cipelsz, elhomályosítja az ítélőképességedet – mondta nekem kertelés nélkül. – Amit magadban láatsz, azt keresed másokban is – még az orkokban és goblinokban is.”

Egyedül ő mondta ezt ki, de Bruenor határozott biccentése félreérthetetlenül jelezte, hogy mennyire egyetért a megállapítással. Vitatkozni akartam vele, de rá kellett döbbernem, hogy kifogytam az érvekből. El akartam magyarázni nekik, hogy a sorsunk nincs természettől fogva előre elrendelvetve, hogy egy gondolkodásra képes lény el tud menekülni a születésekor kapott öröksége elől, hogy az értelem az ösztön fölébe tud kerekedni.

El akartam magyarázni nekik, hogy nekem sikerült elmenekülnöm.

És ekkor, eme zavaros, néma, ki nem mondott okfejtésem közepette rádöbbsentem, hogy Catti-brie szavai bizony igazan csengenek a fülemben. Ha a bizonytalanság, amely ott lebegett minden egyes lábnyomom felett, amikor elhagytam Menzoberranzant, és a saját tapasztalataim nem kötöttek volna gúzsba még ennyi évtized elteltével is, akkor bizonyára ugyanolyan fanyar grimasz ült volna ki az arcomra, mint Bruenoréra.

A Garumn-szurdoki szerződés aláírása tán hiba volt? A mai napig nem tudom eldönteni, de a fent említett beszélgetés fényében úgy vélem, hogy a homályos és kétértelmű állásfoglalásom abból táplálkozik, hogy az Ezüstgyepűk törpéinek, elfjeinek és embereinek szenvedése megszűnt, és nem abból, hogy az orkok előnyére vált. A szívem mélyén ugyanis tudom, hogy Bruenornak igaza van, és hogy Catti-brie véleménye az orkok természetét illetően megalapozott, elég csak az Ezüstgyepűkön kialakult helyzetre gondolni. Bruenor állítja, hogy a Sokvesszős királysága megállja a helyét önálló birodalomként, ugyanakkor a fenntartott béke csupán látszat. És be kell vallanom, hogy a béke csak az ork rablótámadásoknak kedvez, hiszen az orkok jóval nagyobb szabadságot élveznek, mintha Sokvesszős már nem élne.

A megvilágosodás és a tisztánlátás ellenére is fájdalmat okoznak ezek a fejlemények, és a nyilvánvaló megoldás olyan mély, feneketlen szakadékként tátong előttem, amelybe nem akaródzik belevetnem magam. Bruenor kész rá, hogy bedübörögjön Mithrill Csarnokba, felbőszítse a törpéket, sereget toborozzon, és nyílt háborút indítson Sokvesszős királysága ellen.

Bruenor kész rá, hogy háborút robbantson ki. Annyira elszánt, hogy képes szemet hunyni a szenvedés, a halál, a betegségek és járványok meg a mérhetetlen nyomorúság felett, amit ezzel okozna, mert, ahogy ő fogalmazott, most végre helyrehozhatná azt a hibát, amit száz évvel ezelőtt vétett.

Én nem kezdek háborúba. Ha magamévá is teszem Catti-brie gondolatait, ha el is hiszem, hogy minden egyes szava egyenesen Mielikki istennőtől származik, akkor sem kezdek háborúba!

Nem teszem, és úgy hiszem, sőt félek tőle, hogy Bruenornak sem engedem meg. Még ha igazak is a szavai az orkok természetét illetően – márpedig minden bizonnyal azok –, akkor is úgy vélem, hogy a jelenlegi helyzet jobb, mint a nyílt háború, amire annyira vágyik. Én talán azért vagyok óvatos, mert a saját tapasztalatom terhét cipelem, Bruenort azonban a büntudat hajtja, sőt kísérti, ő azt akarja rendbe hozni, amiről úgy véli, hogy elrontotta, és ezáltal kívánja elnyerni a megváltást.

Vajon melyik teher a nehezebb?

Vélhetően az övé.

Leszegett fejjel rohan előre, szenvedést és kint hagyva maga mögött, önmagáért, az örökségéért, és az Ezüstgyepűk összes jóérzésű népéért. Ez az én nagy félelmem, és barátként meg kell állítanom őt, ha tudom.

Összerándul a gyomrom, ha a lehetőségekre gondolok, amelyek erről az útról ágazhatnak le, mert még sosem láttam ennyire elszánnak őt, még sosem láttam ennyire biztosnak a lépteit. Olyannyira így érzem, hogy félek, ha az útjába állok, hogy lebeszéljem az elhatározásáról, akkor kenyértörésre kerülhet sor közöttünk!

Félek visszatérni Mithrill Csarnokba. Az utolsó látogatásom rosszul sült el, nem is szeretek visszaemlékezni rá, hiszen fájdalommal tölt el a gondolat, hogy én, egy kósza, nyíltan szembementem a törpékkel és az elfekkel, még hozzá az orkok érdekében. A „béke” megteremtése vezérelt, hajtogatam magamnak, de ez az állítás csak akkor állja meg a helyét, ha Catti-brie kijelentése Mielikki istennő szavairól nem igaz. Ha az orkokat valóban nem lehet a szabadon gondolkodó lények közé sorolni, akik képesek megválasztani az útjukat, akkor...

Követem Bruenor Mithrill Csarnokba. Ha az ork portyák valóban olyan gyakoriak és veszélyesek, ahogy Bruenor állítja, akkor egészen biztosan nagy hasznát veszem majd a pengémnek, gondolkodás és büntudat nélkül csapok majd le az ellenségre, akár a lesben álló vadász.

De akkor sem indítok háborút.

Az a szakadék túl mély.

Tán tévedek, amikor úgy vélem, hogy nem hozták meg a döntést helyettünk még a születésünk előtt? Ha ebben bízom, akkor Sokvesszős királysága nem Catti-brie szavait támasztja alá?

– Hol van a gyerekszoba? – Gyakorta hallok a hangját a fejemben, a törpék jellegzetes nyers kiejtésében beszél, azzal az elsöprő hevességgel, ami tökéletesen illik Harcpöröly Bruenor király lányához. Noha Catti-brie évekig megőrizte ezt a beszédformát, és úgy harcol, mint bárki más, most hamisan, fájdalmasan cseng a derűje a fülemben.

És mi a helyzet Nojheimmel, a goblinnal, akit valaha ismertem, és aki úgy tűnt, nem érdekli meg a sanyarú sorsot, amiben részesült?

És most akkor mégis mit gondoljak önmagamról?

Szeretném megtagadni Mielikki üzenetét; valaha azt állítottam, hogy az istennő ott lakozik a szívemben, hogy mindig hű és igaz maradok a nevéhez. Most mégis meg akarom tagadni őt, még hozzá kétségbeesetten, de képtelen vagyok rá. Talán abban rejlik a Faerûn keserű igazsága, hogy a goblinok és a gonosz óriások egyszerűen csak azért gonoszak, mert annak születtek, és nem azért, mert azzá nevelték őket.

És mégis, a saját példám torzítja el ezt az alapvető igazságot, hiszen én letértem a látszólag előre kijelölt, elkerülhetetlen útról, és úgy tűnik, hogy ez egy igen veszedelmes torzulás.

Ez az üzenet alapvetően sebet ütött rajtam, és ez a seb maga a teher, amit cipelek. Ez esetben nincs helye a reménynek, és felesleges ragaszkodni ahhoz az elképzeléshez, hogy mindenben meg lehet találni a jót? A életemet meghatározó vezérlő elvnek egyszerűen nincs helye az orkok sötét szívében?

Tán mégis háborút kellene indítani?

Óvatos léptekkel haladok ezen az úton, ugyanakkor izgatottan is, hiszen hatalmas viharok dúlnak a lelkemben. Bizonyosságot szeretnék, bizonyosságot kell kapnom! Félek ettől a bizonyosságtól.

Oly sok minden változott, mégis oly sok minden maradt a régi. A Mágiavész véget ért ugyan, de folyamatosan bajok és gondok kísérik a lépteinket. Olyan úton haladunk, amely mély sötétségbe vezet, egyenesen Gauntlgrymbe. Egy elveszett barátunk kedvéért megyünk oda, és ha életben maradunk, még hevesebb vihar vár ránk.

Mindezek ellenére, voltam bármikor is ennél boldogabb?

Drizzt Do'Urden

KILENCEDIK FEJEZET

AMIKOR LEMENT A NAP

– Nem kellett volna megállítanod – bosszankodott Dahlia sziszegve, a fogát kocogtatva, amikor Entreri belépett közös szobájukba, amit a Kőfejtő Pihenője nevű fogadóban vettek ki Port Llast városának keleti szegletében, a magas sziklafalak oltalmazó takarásában. Az egyetlen, nyugatra néző ablak előtt ücsörgött, és a visszafoglalt város kikötőjét, valamint a mögötte hullámozó óceánt nézte – meghozza éppen az ő társaságuk játszott elévülhetetlen szerepet abban, hogy sikerült visszafoglalni a várost.

– Már megint a régi nóta? – vetette oda a férfi foghegyről. Éppen egy kellemes vacsoráról tért vissza, amit három másik társuk társaságában költött el, és amin a folyamatosan duzzogó elf nő nem vett részt.

Ültében fordult meg, hogy az orgyilkosra nézhessen, az arcát eltorzította a bensőjében felgyülemlett, elfojtott harag. A haját hosszú idő óta először ismét egyetlen, tömött copfba fonta, az arcát díszítő mágikus kék harci festés haragosan lüktetett, mintha önálló életre kelt volna. Morcosan billentette oldalra a fejét és bosszúsan nézett a férfira, leginkább a zsákmányára leső vadmacskára hasonlított. Entrerinek legalábbis egyértelműen ez jutott róla az eszébe.

– Gondolod, hogy követ minket? – kérdezte az elf nő.

– Nem – valójában fogalma sem volt, Drizzt is úgy döntött-e, hogy elhagyja a Jeges Szelek Völgyét és nyomukba szegődik, és nem is igazán érdekelte. Legalábbis nem abból a megfontolásból, amiért Dahlia kérdezte. A drow minden bizonnyal ott maradt, ahogy mindig is tervezte. Talán sebeit nyalogatja egy barlang mélyén, majd próbálja visszaszerezni megtépázott hírnevét és visszanyerni a becsületét Tízváros lakosai előtt. Láta a szemében az elviselhetetlen kínt, amikor nem engedték be őket Bryn Shanderbe.

Úgy vélte, hogy a kószának velük kellett volna tartania, még akkor is, ha Dahlia alaposan összekuszálta a szálakat, megnehezítve ezzel az utazást. A lelke mélyén természetesen tudta, hogy valójában csak azt akarja, hogy a páratlan tapasztalattal és kivételes képességekkel megáldott harcos ott lovagoljon az oldalán... és ez a felismerés a vártnál is jobban meglepte őt.

– Bosszút akar majd állni – folytatta az elf nő. – Nem kellett volna megállítanod!

A férfi nemes egyszerűséggel kinevette őt.

– Rászolgált a halálra! – fröcsögte a szavakat Dahlia. Felpattant a székből, átszökkent a szobán, és kihívón az orgyilkos elé állt.

– Mi árultuk el őt, vagy már elfelejtetted? – emlékeztette rá a férfi gúnyos kuncogás kíséretében. – Drizzt pedig megbocsátott neked, és egyszer sem akart összetűzésbe kerülni velem...

– Eldobott magától! – szakította félbe Dahlia ingerülten, mintha ezzel magyarázatot szolgáltatna arra, hogy miért támadta meg a drow-t. Beszéd közben Entreri mellkasának szegezte a mutatóujját, ezzel újabb gúnyos kacajt csalva ki belőle.

Dahlia türelme elfogyott, és arcul csapta a férfit, aki azonban villámgyors mozdulattal elkapta a csuklóját, és előbb leszorította, majd fájdalmasan hátracsavarta a karját.

– Én nem Drizzt Do'Urden vagyok, ha rám támadsz, én harcolok ellened – figyelmeztette őt az orgyilkos.

– Harcoltunk már korábban – emlékeztette rá az elf nő.

– Igen, de akkor még nem ismertem a különleges fegyveredet – vágott vissza az orgyilkos azon a jegesen dermesztő hangon, amely oly sok ellenfél ereiben fagyasztotta már meg a vért, és általában pillanatokkal azelőtt, hogy a pengéi megízlelték volna azt a bizonyos vért. – De most már ismerem a trükkjeidet. Ha rám támadsz, végzek veled, efelől ne legyen kétség.

Eleresztette Dahlia csuklóját, aki két lépést hátrált, és merengő arckifejezéssel nézett rá, a vonásai a harag és a kíváncsiság közé rekedtek. A nap korongja eltűnt a háta mögötti ablakból, és a nappali fény átadta a helyét az esti szürkületnek.

– Ezt akarod? – kérdezte a férfi. – Hát nem ez az, amire mindig is vágytál?

Az elf nő kihúzta ugyan magát, és kidüllesztette a mellét, de nem találta a szavakat a megfelelő visszavágáshoz.

– Mert valójában gyáva vagy? – ingerelte őt az orgyilkos.

Az elf harcosnő keze ösztönösen mozdult a derekába tűzött cséphadaró felé.

Artemis Entreri csak mosolygott rajta, Dahlia pedig visszahúzta a kezét, meg sem érintette mágikus fegyverét.

– Mi értelme ennek, Dahlia? – kérdezte az orgyilkos. – Visszakaptad a fiadat, ő pedig megbocsátott neked, és ez még akkor is így van, ha te nem vagy elég erős, és nem tudsz megbocsátani saját magadnak. Meddig akarod még utálni az asszonyt, aki visszanéz rád a tükörből?

– Te semmit sem értesz! – sziszegte Dahlia.

– Azt pontosan tudom, hogy azért mentél Drizzt után, mert ő elutasított téged – felelte az orgyilkos. – Ismerem a kisdéd játékaidat.

Az elf nő ismét oldalra billentette a fejét, arra ösztönözve a férfit, hogy fejtse ki bővebben a véleményét.

– Olyan szeretőre vágysz, aki megerősíti mindazt, amit utálsz magadban – engedelmeskedett az orgyilkos. – Olyasvalakire, aki végre megadhatja neked az áhított békét és nyugalmat, ha összetűzésre kerül a sor köztetek. Végy nagy levegőt, elf, mert éppen itt áll előtted.

Dahlia még egy lépést hátrált, és ezúttal kikerekedett szemmel, elveszetten nézett a férfira.

– Ezennel végeztünk egymással – közölte vele Entreri. – Elhajózom erről a helyről, méghozzá nélküled.

Dahlia üveges tekintettel bámult rá, az ajkai a „nem” szócskát formálták, de nem találta az erőt ahhoz, hogy elegendő levegőt vegyen a beszédhez, egyszerűen csak megrázta a fejét, fájdalmas lassúsággal.

– Fogd csak marokra a fegyvered – hergelte őt az orgyilkos kifejezetten nyeglén –, már rég nem tartom számon az áldozataimat. Eggyel több vagy kevesebb, mint se számít.

Dahlia továbbra is a fejét ingatta, úgy tűnt, menten magába roskad és összezuhan, szétfolyik a padlón, akár az olvadt gyertyaviasz. Könnyecseppek gyűltek a szemébe, majd folytak végig harci festéssel ékesített orcáján. Remegtek az ajkai, mintha szólni akarna, de ezúttal sem találta hozzá az erőt, sem a megfelelő szavakat.

Harag azonban nem tükröződött rajta, amit Entreri kifejezetten jó jelnek vett.

– Kérlek – nyögte ki végül az elf nő.

Az orgyilkos érzéketlenül kinevette, majd az ajtó felé fordult. Ügyelt rá, hogy a fegyverei közelében tartsa a kezét, felkészült a harcra, számított rá, hogy az elf nő ráveti magát.

Nem tévedett, mert Dahlia valóban előreszökkent, és rávetődött, de nem fegyverrel a kezében, sokkal inkább végső kétségbeesésében, azért könyörögve, hogy ne menjen el, ne hagyja őt ott. Entreri megpördült, elkapta a felé repülő nőt, megpörgette a levegőben és az ajtóhoz szegezte.

– Kérlek! – ismételte meg Dahlia, és az orgyilkos csak ekkor vette észre, hogy szemernyi erő sem maradt a tagjaiban, ha ő nem tartja meg a levegőben, akkor lecsúszik az ajtó tövébe.

– Kezdek belefáradni, hogy állandóan csak Drizstről hallok – mondta a férfi, és Dahlia minden egyes szónál bólintott. – Ha valóban úgy véled, nem tettem szívességet azzal, hogy véget vettem a harcnak a hegyen, mondd ki itt helyben, most azonnal.

Dahlia tétovázott, de végül lesütötte a szemét, és lassan megrázta a fejét.

Entreri még erősebben nyomta őt az ajtóhoz, és egészen közel hajolt hozzá, az orruk szinte összeért.

– Akarod, hogy visszavezesselek hozzá, hogy közösen fejezzük be, amit elkezdte? – szegezte neki a kérdést. – Valóban megnyugvást hozna, ha megölnéd Drizzt Do’Urdent?

Az elf nő mélységesen megdöbbsen a nyílt, kendőzetlen kérdés hallatán.

– Mondd ki! – hergelte őt a férfi.

– Nem – felelte az elf nő meglepően nyugodt hangon. Ismét megrázta a fejét, de ezúttal meggyőződéssel. Visszatért belé az erő, és kihúzta magát. – Nem – mondta még egyszer.

Az orgyilkos mosolygott, és amikor az elf nő odahajolt hozzá, hogy megcsókolja, ő nem állt ellen.

Artemis Entreri tökéletesen megértette Dahlia megvilágosodásának jelentőségét és erejét, noha ő maga még nem igazán fogta fel ezt.

– Nekem évekig tartott, mire őszintén tükörbe tudtam nézni – vallotta be a férfi halk, visszafogott hangon, és picit hátrébb húzódott tőle. – És a mai napig kísértenek a régi...

Nem tudta befejezni a gondolatot, mert ebben a pillanatban hatalmas robbanás rázta meg a fogadót, mindketten a levegőbe emelkedtek, egymásnak ütköztek, majd nekirepültek a csukott ajtónak.

Az orgyilkos nem mélázott, azonnal elrugaszkodott az ajtótól, és közben maga mögé penderítette Dahlia-t. Feltépte az ajtót, kirentett a folyosóra, a lépcső felé iramodott, és közben fegyvert rántott. Húsz lépést kellett megtennie a fordulóig, ahol jobbra kanyarodott, és elé tárult a lépcsősor teteje.

A Kőfejtő Pihenője ismét megrázkódott, még az alapja is rengett, majd lángnyelvek kúsztak fel a lépcsőfokokon, átugrottak a folyosó oldalfalaira, fekete harapásnyomokat hagyva maguk mögött. Afafrenfere tűnt fel a haragosan tomboló lángnyelvek alatt, szerzetesi köpenyét szorosan maga köré tekerte, és bukfencezve próbált előrehaladni. Megvárta, amíg kialszik a tűz, majd felpattant a földről, és Entrerire nézett.

– Drow-k! – kiáltotta a képébe. – Sokan! Menekülj!

Ekkor sötétségbe borult körülöttük minden, a folyosó végéig sem lehetett ellátni.

Entreri tett egy lépést a szerzetes felé, de szinte azonnal döbbsenten visszahátrált, ugyanis mennydörgésszerű robajlás rázta meg a falakat – villám csapott be a mágikus sötétség belsejébe.

Az orgyilkos megtorpant, majd visszapenderült a szoba irányába, nekiütközött az éppen kiszökkenő elf nőnek, és visszalökte őt a helyiségbe. Becsukta maguk mögött az ajtót, de rohant tovább, egyenesen a kisméretű ablakhoz.

– Drow-k! – kiáltotta Dahlia-nak, aki megállás nélkül sikoltozott.

– Micsoda? Mit mondtál?

– Ki kell jutnunk innen!

– Effron! – kiáltotta ekkor az elf nő.

Entreri időközben nagy erővel kilökte az ablakot.

– Sétálni indult a törpével, amikor visszajöttem hozzád – felelte. – Siess! – Kiugrott, megkapaszkodott az ablakkeret oldalában, majd ráállt a tetejére. A Kőfejtő Pihenőjét a kikötői városka keleti sziklafalának tövébe építették, még hozzá egy természetes magaslatra. Az előtte sorakozó épületek egyben alatta is voltak, így messzire elláthatott a háztetők felett nyugati irányba.

Az esti szürkület ellenére is megfigyelhette, hogy a harc nem kizárólag a fogadóra korlátozódik. Nem messze tőle sebesült férfi tántorgott ki az egyik épületből, majd arccal előre elterült a kövön. A fogadó teraszán ücsörgő vendégek rémülten kiáltoztak és fejvesztetten menekültek – illetve csak menekültek volna, mert a szerzetes sajnos igazat mondott. Drow-k bukkantak ki a félhomályból, és kíméletlenül levágtak mindenkit.

Jóval nagyobb termetű ellenség bukkant fel a harcosok mögött, félig drow, félig pókszerű teremtmény. Éveket töltött el Menzoberranzanban, ezért jól ismerte a dridernek nevezett, elfajzott lények erejét, és a bennük lakozó határtalan gonoszságot.

A fejét csóválva kapaszkodott meg a házfal repedéseiben, és odébb mászott, jó tízlépésnyire. Visszafordult, intett az elf nőnek, hogy kövesse őt, majd továbbhaladt, elrugaszkodott a faltól, és az alattuk lévő épület tetejére ugrott.

Ismét visszafordult Dahlia felé, készen rá, hogy elkapja őt, ha túl rövidre sikerülne az ugrása, és ekkor ismét megrázta a fejét, mert nemhogy nem ugrott, még csak nem is követte őt. Kivetődött az ablakon, és mágikus köpenyének köszönhetően zuhanás közben hatalmas termetű hollóvá változott. Kecsesen szárnyalt a levegőben, élesen oldalra fordult, aztán leszállt a fogadó tetejére.

Entreri lenézett az utcára. A fogadó épülete lángokban állt, a földszinti nagyteremből kiszűrődő zsvajból megállapította, hogy ádáz csata dúl odabent. Váratlanul szemet bántó, vakító fény villant az ablakokban, faforgács szóródott szét a levegőben az épület távolabbi végénél, ahol villámlásszerű varázslat rombolta le a falakat. Két férfi tántorgott ki a lyukon keresztül, vadul rángatóztak, összekócolódott, égnek meredő hajuk mintha önálló életre kelt volna.

Pajzsot és kardot forgató drow iramodott utánuk, a különleges fegyvereket mintha magukból a csillagok anyagából kovácsolták volna, áttetszőnek tűntek, mégis gyémántszerű porszemek csillogtak a belsejükben. Kétszer sújtott le a pengével gyors egymásutánban, és mindkét tántorgó, kapálózó férfi elterült a földön. Utolsót rángott a testük, majd kimúltak.

Szöget ütött az orgyilkos fejébe, hogy látta már ezt a drow-t, de úgy élt az emlékezetében, hogy nem ennyire izmos és jó kiállású. A mozdulatai és a többi, a fogadóból kimentő drow által az irányába tanúsított tisztelet, egy nevet juttatott az eszébe, egy sötét helyről és időből származó nevet.

– Tiago Baenre – suttogetta a fejét csóválva. – Pompás!

– Hőha! – bődült el a törpe asszonyság, amikor az egész utca megremegett a talpa alatt, mintha lappangó tűzhányó készült volna kitörni a föld alól. Belekapaszkodott a tieflingbe, de a sérült karját sikerült megragadnia, amely élettelenül himbálózott az oldalán, és ettől kis híján elvesztette az egyensúlyát.

– Törpék! – kiáltotta Effron, mielőtt megbotlott és elvágódott a földön.

– Nem – rázta a fejét Ámbra, miközben a torz boszorkánymester fölé állt, és segítő kezet nyújtott neki. – Nem törpék.

A férfi felnyúlt és megfogta társa kezét, de amikor meglátta a törpe asszonyság ábrázatát, megmerevedtek a tagjai, mintha ott helyben megfagyott volna. Követte a pillantását a sikátor túloldalára, a szemközti épület bejáratáig, még pontosabban az előtte ácsorgó hatalmas termetű lényig.

A drow arca csúf vigyorra húzódott, dobásra emelte a karját, és útnak indította a lándzsáját. A fegyver magas ívben szállt, messze a törpe feje fölé, de éppen ez volt a célja, hiszen széles háló terület szét a sikátor szélétében.

– Hőha! – mordult fel a törpe asszonyság, letépte a hátára szíjazott buzogányt, és hadonászni kezdett vele jobbra-balra, miközben próbált oldalra vetődve odébb iszkolni. A Koponyázúzó gömb alakú feje beleakadt a háló oldalába, félresodorva azt, ezért sikerült kimenekülnie alóla. Effron nevét kiáltotta, noha biztos volt benne, hogy nem sikerült időben feltápászkodnia a földről. Megpördült, hogy vessen egy pillantást a társára, aki valóban az utca közepén kuporgott és a súlyos és alattomos drider háló alatt rekedt.

– Te kutya! – ordította a törpe, majd a drider irányába rohant, miközben a félelmetes szörnyeteg is rohamra indult, újabb hegyes lándzsával a kezében. Ekkor azonban új alak ugrott elő a félhomályból a hangosan kopogó póklábak mögül. Ámbra mély torokhangon hörögve torpant meg, és kétségbeesetten rángatta súlyos buzogányát, hogy hárítsa a villámgyorsan érkező drow kardcsapásokat.

– El onnan, kölk! Fuss! – kiáltotta a csapdába esett ifjú boszorkánymesternek, de ennél többet nem tehetett érte, a drow harcos ugyanis levegővételnél is hamarabb meghalt, még az is nehezebbre esett, hogy rendesen megvesse a lábát a védekezéshez.

A következő pillanatban azonban kedvezőbbre fordult a helyzet, haragosan sistergő sötét lángcsóva zúgott el mellette, és harapott bele kíméletlenül ellenfele oldalába. A drow harcos vadul csapkodva próbálta eloltani a fekete tüzet, és eliszkolt onnan. A törpe asszonyosság megpördült, hogy vessen egy pillantást a társára, és a segítségére siessen, ha szükséges, de egyetlen lépést követően megtorpant, földbe gyökerezett lábbal meredt előre.

Ahol az imént még a torz tiefling kuporgott, most nyúlós-ragacsos, fekete füstfelhő gomolygott, és sártengerként bugyborékol. És sebes mohósággal terjedt, mintha mindent be akarna kebelezní, amihez csak hozzáér.

A törpe nem tudta mire vélni a dolgot, ezért úgy döntött, hogy a mögötte álló ház biztonságos menedékébe hátrál. Már majdnem eljutott az ajtóig, amikor újabb drider bukkant elő a semmiből, hogy az útját állja. Erősen megrendítette a bunkósbotját, amely halántékon találta őt, ettől megtántorodott, átbucskázott egy alacsony korláton és bezuhant a mögötte sorakozó vizeshordók közé, ahol eszméletét veszítve kinyúlt a földön.

A szerzetes szorosan a fapadlóhoz lapult a mágikus sötétség belsejében, a köpenyét maga köré csavarta, de ennek ellenére is érezte a sistergős villám pusztító erejét. Hallotta a fogadó falának reccsenését, és csak abban bízhatott, hogy elég nagy lyuk keletkezett rajta ahhoz, hogy kisurranjon rajta.

Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy nem ellenőrizheti, és ekkor azt is észrevette, hogy nincs egyedül a sötétség mélyén. Ezek a támadók végül is drow-k, nekik lételemük a sötétség.

Azonnal felpattant a földről, ösztönösen a magasba ugrott, éppen időben, hiszen egy penge suhant el alatta. A drow be akarta fejezni, amit a tűzgolyó és a villám elkezdett. Puhán érkezett vissza a talajra, akár egy macska, és egyszerre csapott mindkét kezével, hol jobbra, hol balra fordulva, a körülötte érzékelhető mozgás ritmusára, további támadásra számítva.

Afafrenfere kifelé fordított tenyérrel sodorta félre a felé tartó kardot, egyik lábát térdben behajlítva felemelte, és szélesen oldalra rúgott vele újabb csapást hárítva, de nem érte be ennyivel, a mozdulat közben erősen megvetette a lábát a talajon, és öklelő bikaként előrelendült.

Jobb öklével pontosan a mellkasa közepén találta el ellenfelét, a jóval könnyebb és karcsú testfelépítésű drow pedig hátrarepült, és lebucskázott a lépcsőn.

Természetesen azonnal a helyébe léptek, az új sötételf ráadásul olyan játszi könnyedséggel ugrott át lefelé bukfencező társa testén, amiből a szerzetes arra következtetett, hogy a mágikus sötétség néhány lépés után megszűnik.

Jobb oldali irányba iramodott a folyosó mentén. Két öles lépés múlva valóban megszűnt a sötétség, ahogy várta, és ettől új remény gyúlt a szívében.

A remény azonban kérészéletűnek bizonyult, mert az is nyomban kiderült, hogy magára maradt. Dahliát és Entrerit semerre sem látta, és még tovább nőtt a kétségbeesése és a nyomora, amikor fényesen csillogó kard eredt a nyomába a sötétség belsejéből. Későn vette észre, nem tudta időben hárítani a döfést, így a penge mélyen az oldalába fúródott.

Afafrenfere megtántorodott, és Entreri szobájának ajtaja felé bukdácsolt.

Váratlanul megpördült, felfelé emelte a bal karját, fellökve az őt üldöző drow pengéjét. Közben rúgott is, különösen magasra emelve a lábát mintha a talpával vagy a sarkával akarná letaglózni a harcost, ki ennek megfelelően mozdította második pengéjét, hogy védje magát.

A szerzetes azonban hirtelen mozdulattal oldalra rántotta a lábát és lefelé húzta, kilépve a magas ívű rúgásból, egész testével előre felé vetődött, és állcsúcson ütötte a drow-t, aki ettől visszatántorodott a mágikus sötétségbe. Felugrott a levegőbe, előrebukfencezett, és amint ismét talajt fogott, elrugaszkodott, mindkét lábát előre nyújtotta, és mellkason rúgta a sötételfet. Csípős érzés hasított belé, az egyik penge feltépte a bőrt a lábán, de nem tűnt súlyosnak a sérülés, főleg az ő életerős rúgásához képest.

Nagyot nyekkent, amikor földet ért, de nem nyalogatta a sebeit, felpattant, és ismét az ajtó felé rohant. Minden egyes lépésnél fájdalmasan megrándult az arca, de nem a lába sajgott, hanem az oldalát ért első seb, amely most már jóval súlyosabbnak tűnt, mint előzetesen gondolta.

Mire beért a szobába, már erősen zihált, alig kapott levegőt, a tenyerét szorosan az oldalához nyomta, így próbálva meg elállítani a vérzést. Odabotladozott a kitárt ablakhoz, amelyen keresztül az orgyilkos és az elf nő elmenekültek. Körülnézett az utcán, ahol most már szinte minden épületnél ádáz harc dúlt.

A Kőfejtő Pihenője ismét megrázkódott, a padló is és a falak is vészesen remegtek, ő pedig kibillent az egyensúlyából, és elterült a földön. Tudta, hogy a drow-k utánajönnek, biztos volt benne, hogy egyikükkel sem végzett. Vészesen fogyott az ereje, egyre több vért vesztett, minden egyes araszért keményen meg kellett küzdenie, de sikerült kimásznia az ablakon. Úgy ítélte meg, hogy a tető felé kell menekülnie, ezért belekapaszkodott az ablakkeretbe, keserves kínok között felhúzta magát és a tetejére lépett. Újabb fogást keresett a fenti párkányon, ekkor azonban erős ütést érzett a gyomorszája tájékán. Amikor odapillantott, nyílpuskalövedéket látott, mélyen befűrődve a mellkasába.

Azonnal újabb követte.

Afafrenfere hallott már a drow-k mérgéről, de ennél sokkal jobban aggasztotta, hogy a jelek szerint két könyörtelen sötételf harcos rontott be a szobába!

Eleresztette a párkányt, és lelépett az ablakkeretről.

A Kőfejtő Pihenőjével szemközt álló, alacsonyabban fekvő épület tetejéről Artemis Entreri mindent látott, így azt is azonnal felmérte, hogy a szerzetes nagy bajba került, és azonnali segítségre van szüksége. Integetve próbált jelezni a fogadó tetején álló elf nőnek, aki ismét felöltötte eredeti alakját. Hiába kapálózott, nem tudta felkelteni a figyelmét, Dahlia ugyanis az utcát kémlelte, a tekintete ráadásul a távolba révedt, nyugati irányba, az úton és a dombon túlra. Az orgyilkos a szájához emelte az ujját, hogy röviden de élesen füttyentsen, ekkor azonban váratlan esemény történt, Afafrenfere nemes egyszerűséggel eleresztette a feje feletti párkányt, és lelépett az ablakkeret tetejéről. A következő pillanatban megértette az okát: drow harcos jelent meg az ablakban.

A szerzetes sebesen zuhant lefelé, de szélvészfért járt a keze és a lába, próbált apró fogódzókat találni a házfalon, hogy lelassítsa az esést. Ekkorra azonban már szemmel láthatóan elkészült az erejével, a lába összecsuklott alatta, amikor földet ért, nagyot nyekkent az utcakövön, és tehetetlenül odébb gurult a lángoló fogadó oldalfalától.

Az a kardot és pajzsot forgató drow állt tőle néhány lépésnyire, akiről Entreri úgy vélte, hogy ő Tiago Baenre. Egy drow nemes.

Ismét visszafordult Dahlia felé, készen rá, hogy felhívja magára a figyelmet, és örömmel tapasztalta, hogy visszaváltozott hatalmas fekete hollóvá, és éppen elrugaszkodik a tető

széléről, és beleveti magát a közeledő éjszaka egyre mélyebb sötétjébe. Egyértelműen úgy vélte, hogy a szerzetest akarja kimenteni szorult helyzetéből, de miután Dahlia eltávolodott a lángoló épülettől, mindkettőjük feje felett elrepült, és az utca vége felé suhant. Az orgyilkos a fejét csóválva nézett utána.

Ő maradt a súlyosan sebesült szerzetes egyetlen reménye, ezért nem is gondolkodott, csak cselekedett, és végigrohant a tetőn.

Tiago Baenre természetesen észrevette a magasból lezuhanó férfit, aki remegő lábbal próbált feltápáskodni, a tenyerét szorosan az oldalára tapasztotta, korábban nyilván komoly sebet kaphatott a fogadóban.

Tudta, könnyedén levághatná, még mielőtt felemelhetné a karját.

Entreri fegyverrel a kezében ugrott le a tetőről, és teljes erőből Afafrenfere felé száguldott, fel sem mérte rendesen a helyzetét, pedig nyilvánvalóan a végzetébe rohant. Elrohogott a szerzetes mellett, és felkészült rá, hogy fogadja a drow rohamát, aki kardja útjába tette áttetsző pajzsát, majd szintén különleges kardjával döfött, de az orgyilkos odébb söpörte ékkövekkel díszített törével.

Az orgyilkos némán átkozta Drizzt Do'Urden nevét.

Tudta, hogy ő művelte ezt vele. Az a sok felesleges, értelmetlen fecsegés a nemes lélekről, a közösség fontosságáról, a barátság jelentőségéről... ezek miatt kényszerült most harcra a páratlan erejű fegyverekkel felvértezett drow nemessel, akit bajtársak egész serege vett körül.

És mindez egy súlyosan sebesült barátért.

– Hogy juthattam idáig? – kérdezte Entreri önmagától, gúnyos kuncogás kíséretében.

Aranyló, áttetsző pajzs jelent meg a nyúlós-ragadós, gomolygó, mágikus füstfelhő előtt, a következő pillanatban ugyanis újabb lándzsa szállt a boszorkánymester felé, és a drider ezúttal alacsonyabban célzott, hogy biztosan felnyársalja a homály közepén meglapuló áldozatot.

A fegyver hangosan csattant a pajzson, lepattant róla és oldalra szállt, a lendülete megtört ugyan, de nem annyira, hogy ne döfje át a lángoló fogadótól fejvesztve menekülő lakosok egyikét. A hatalmas lövedék az oldalán találta el a szerencsétlen férfit, a levegőbe vetette és átrepítette az út túloldalára, ahol a kába törpe a fejét rázogatva próbált feltápáskodni a hordók közül. Hörögve-ordítva fetrengett a földön, és úgy kapaszkodott a lándzsa nyelébe, mintha ki tudná rántani a tüskés hegyet a húsából. Még rá sem fonódott a marka teljesen, már ki is lehelte a lelkét.

A boszorkánymester körül bugyborékoló felhő eloszlott, és közben szétmarta a vastag, súlyos hálót, csupán összepöndörödött, megfeketedett fonalak maradtak belőle.

Az ifjú, torz tiefling felállt, a vállának támasztotta mágikus csontbotját, alaposan leporolta magát, azt lehetett kiolvasni tekintetéből és az arckifejezéséből, hogy sokkal inkább bosszús, semmint haragos, amikor a hatalmas, ocsmány szörnyetegre nézett. Noha valóban parányinak és törékenynek tűnhetett ez előtt a drider előtt, aki éppen akkora háromágú szigonyt vett kézbe, amely hosszabb volt, mint maga a tiefling, egyáltalán nem rémült meg az óriási félig pók, félig drow szörnyetegtől.

Nem félt, csak haragra gerjedt.

Meglóbálta a csontbotot a teste előtt, fekete energialövedékeket indítva útnak, melyek repülés közben egymásba fonódtak, hogy azután pörögve, halálos pontossággal fúródjanak a drider testébe, beleégetve magukat a húsába. A teremtmény hátratántorodott, fájdalmas sérüléseket szenvedett, de korántsem győzték még le. Effron hátrafordult, és gyors pillantást vetett a letaglózott törpe irányába. Észre is vette őt a hordók között, de egyben az is azonnal kiderült, hogy jelen pillanatban nem veszi semmi hasznát. Bár sikerült talpra állnia, sőt már

félelmetes buzogányát is kézbe vette, de őt is egy drider fenyegette. Kisebbnek látszódott a társánál, és drow vonásai alapján úgy tűnt, hogy nőstény példány.

Új lehetőség villant át a boszorkánymester agyán, előreszegezte a botját, és a végébe ékelt koponya szemeiben felizzott a negatív sík energiája. Vörös színű csóva csapott ki a mágikus fegyverből, és indult útnak a földön heverő felnyársalt férfi felé, akit az eltérített lándzsa terített le.

Ezt követően visszafordult a fenyegetően közeledő drider felé, erősen a talajhoz ütötte botja végét, minek eredményeként a kettejük közt lévő szakaszon előbb felpúposodott, majd hullámozni kezdett a talaj. Polipszerű csápok nyúltak fel a posványból, és tekeregtek mohón a szörnyeteg pókszerű lábai felé.

Az újonnan teremtet zombi elbicegett gazdája mellett, maga után vonszolva a hosszú lándzsát, és rávetette magát a driderre, mit sem törődve a csápokkal, amelyek megtorpanásra készítették a szörnyeteget.

– A trükkjeid nem óvnak meg téged! – kiáltotta a drider, majd hangosan hörgött, amikor fekete lángnyelvek martak a testébe.

A zombi időközben odaért, és kimeresztette karmos ujjait, hogy belemarjon ellenfelébe.

A félig drow, félig pók testű lény egyetlen könnyed dőféssel a háromágú szigony hegyére tűzte az élőholtat, és messzire repítette a válla felett. A mozdulat a réten szénát hányó parasztemberre emlékeztette a boszorkánymestert.

Elismerően a drider felé biccentett, majd gyorsan jobbra szökkent, mert ellenfele jobb oldali irányból próbálta kikerülni a tekergőző csápokat, és ezt mindenképpen meg akarta akadályozni. Tisztában volt vele, hogy most a távolság a legfőbb szövetségese, és máris újabb fekete színű, perzselő energianyalábot repített a hatalmas lény testébe.

– Mennyi van még, te bűvész? – gúnyolódott vele a szörnyeteg.

– Sosem fogy el – felelte a tiefling, és ennek bizonyítékául újabb lövedéket indított útnak.

A félig pók, félig drow fertelem azonban csak vigyorgott, még ha össze is rándult az arca a fájdalomtól, olyan magabiztosság sugárzott a tekintetéből, amely már kezdett nyugtalanítóná válni. Bal oldali irányba pillantott, ahol Buzogányos Ámbra próbálta féken tartani a maga ellenfelét a mögöttük lévő épület tornácán. Továbbbaraszolt jobb oldali irányba, és a háta mögé lesett.

Hatalmas termetű fekete madár siklott felé – nem más, mint az anyja –, de nem maradt sok ideje az öröme, még csak fel sem lélegezhetett, ugyanis a két dridernek is megérkeztek a szövetségesei: körkörös elhelyezkedő drow-k csoportja tűnt fel, egy vezéralakkal közepen, aki kékes fénnel szikrázó, különös pókhálót táplált az erejével.

– Menekülj! – kiáltotta Effron az anyjának, pont, amikor leszállt mellé, és a drow feléjük hajította a pörgő-forgó-szikrázó villámló hálót.

Dahlia visszaváltozott elf nővé.

A villámló háló ráborult anyára és fiára.

Effron eltűnt szem elől.

A törpének végre sikerült megvetnie a lábát. Többször is megrázta a fejét, hogy kitisztuljanak a gondolatai, és a Koponyazúzóval hárította a drider bunkócsapását. A két fegyver csontrepesztő csattanással ért össze. Ámbra élvezte a küzdelmet, rég volt már része csihipuhiban, még akkor is, ha most óriási termetű ellenféllel kellett szembenéznie. Jól ismert varázslat szavait formálta a szájával, hogy feltöltse a tagjait Clangeddin erejével, de ekkor robbanások rázták meg az egész környéket, fényes villanások vakították el, az utca talaja hevesen rázkódott a talpa alatt. A kékes fénnel szikrázó, villámló háló rázuhant Dahliára, aki mindössze néhány lépésnyire állt tőle.

A nyolclábú szörnyeteg biztosan állt a helyén, Ámbra azonban megtántorodott.

A buzogány és a bunkósbót ismét összecsapott, csontrepesztő erővel. A mágikus villámvihar tovább tombolt, a föld valósággal hullámozott.

A törpe elesett és hanyatt vágódott, a varázslat szavai tovaröppentek az ajkáról, a buzogány kifordult a tenyeréből. A drider fölé tornyosult.

A bunkósbót feje lefelé csapódott.

Az első pengeváltások inkább kecses táncra hasonlítottak, semmint ádáz párbajra, óvatos léptekkel köröztek egymás körül, csak tessék-lássék döftek és vágtak, és minden egyes támadást könnyedén hárítottak.

– Hol van? – kérdezte Tiago, miután jobb oldali irányba mozdult, amitől a lángokban álló fogadó a háta mögé került.

Az orgyilkos sebesen követte, átlátott a szándékán, a drow ezzel a lépéssel egyenes utat nyitott a földön fekvő szerzeteshez.

– Itt az ideje beszállni a harcba, ha te is úgy véled – mondta Entreri a társának.

Afafrenfere hangosan nyöszörgött, miközben próbált felállni, de az egyik lába nem bírta el a súlyát, a köpenye pedig már átázott az oldalát ért sebből szivárgó vértől. Elég volt egyetlen röpke pillantást vetnie a szenvedő szerzetesre, hogy végérvényesen megállapítsa, borzalmas hibát és hatalmas ostobaságot követett el azzal, hogy leugrott a biztonságos háztetőről. Egészen biztos volt benne, hogy a társa nem éli túl a súlyos sérüléseket, amiket eddig elszenvedett!

Ebből a haragból merített erőt, és heves támadást intézett ellenfele ellen. A kardját előreszegezte és felfelé döfött vele, de váratlanul megpördült a tengelye körül, és visszakézből csapott felé a törével.

A drow nemes mesés kardjával söpörte félre az ellenséges pengét, miközben a tör útjába tette a pajzsot, és még arra is maradt ideje, hogy vívóállást váltson. Még mielőtt Entreri befejezhette volna a támadást, Tiago előrelendült, maga elé tartva a pajzsát, amit váratlanul vízszintesen elfordított a levegőben, hogy az élével kisöpörhesse az ellenség lábát.

Az orgyilkos csak az utolsó pillanatban tudott hátraugrani, de Tiago nem hagyott neki levegőt, előbb a kardjával sújtott le rá, majd ismét a pajzsával csapott felé oldalirányból, és visszakézből újfent, amit a mágikus kard újabb villámgyors csapása követett.

A támadás hevesége, sebessége és a karok mozgásának tökéletes összhangja kis híján meglepték Entrerit.

Emlékeztetnie kellett magát hogy a drow, akivel harcol, Baenre nemes, és jól tudta, hogy ez mit jelent.

Ha nem sikerül tökéleteset nyújtania, akkor egészen biztosan meghal!

Gyors visszavágással felelt Tiago rohamára, majd előrelendült és háromszor döfött gyors egymásutánban, hátrébb szorítva a drow-t, és ezzel eltávolítva a sebesült szerzetestől, a sikátor közepe felé terelve őt.

– Szerzetes! – kiáltotta Entreri, és komor képpel grimaszolt, amikor észrevette, hogy újabb sötételfek özönlenek ki az utcára az ajtókon és az alacsonyabb ablakokon keresztül, vagy lebegve ereszkednek le a magasból. – Menekülj!

Afafrenfere engedelmeskedett, de csupán egyetlen lépésre futotta az erejéből, törött lába nem tartotta meg a súlyát. Összeszorította a fogát, próbált nem tudomást venni az elviselhetetlen kínról, és tett még egy lépést előre.

Ekkor átláthatatlan sötétség burkolta be.

Dárdák halálos zápora hullott a sötétséggömbre. Keserves hörgés szűrődött ki a feketeség belsejéből, tompa puffanást lehetett hallani, amikor a férfi végül összeesett. Egyik karja kilógott

a sötétséggömb peremén túlra, és Entreri tisztán látta remegő csuklóját és rángatózó ujjait, mintha magába az életbe próbálna belekapaszkodni.

Végül elernyedtek az izmai.

Szóval bevégeztetett, állapította meg magában Entreri. Lovagias ostobasága miatt hamarosan mind a ketten holtan hevernek a sikátor kövén. A háta mögé pillantott, az alsó város irányába. Dahliát pillantotta meg, aki holló alakban szállt le Effron mellé. Nem messze tőlük Ámbra hatalmas és borzalmas driderrel harcolt, és ekkor váratlanul kékesen szikrázó, villámló háló jelent meg a levegőben, és hullott rá az elf nőre.

Vakító villanások hasítottak bele az esti szürkületbe, a villámvihar robajlása az egész környéket megrázta, a talaj úgy dübörgött a talpuk alatt, akár földrengés idején. A menekülő lakosok kibillentek az egyensúlyukból, többen is elestek, amikor felpúposodott körülöttük a talaj.

Az orgyilkos megőrizte az egyensúlyát, sőt kihasználta a váratlan zűrzavart, és rávetette magát ellenfelére, abban bízva, hogy levághatja ezt a szálnalmas drow nemest, mielőtt a társai odaérnek, hogy a segítségére siessenek.

De természetesen Tiago is talpon maradt, és számított is az újabb rohamra, ezért sebesen pörgő és folyamatosan szélesedő pajzzsal fogadta a kardcsapást – a különleges erejű mágikus pajzs Entreri kikerekedő, hitetlenkedő szeme láttára nőtt meg! Tiago megpördült, és még azt is megengedte magának, hogy egy röpke pillanatig felkínálja a hátát ellenfelének.

A hátát! Az orgyilkos észre is vette a lehetőséget. Az ellenség alábecsülte őt.

Azonnal mozdult, és lecsapott a célra... illetve csak csapott volna, mert legnagyobb döbbenetére és rémületére azt tapasztalta, hogy a kardja hozzátapadt a különös pajzshoz, mintha vastag, ragacsos pókháló közepébe dugta volna.

A drow nemes megpördült, maga után húzva a mágikus pajzsot, kis híján kitépve az orgyilkos kezéből a kardot. Entreri kizárólag különleges gyorsaságának és ügyességének köszönhetően, hogy lépést tudott tartani a sötételfffel, kétségbeesetten kapaszkodva a penge markolatába. Tiago az arca felé döfött mesés kardjával, és ő csak az utolsó pillanatban tudta félresöpörni ékkövekkel díszített törével, de a penge hegye így is felsértette a fülcimpáját.

Nemcsak az égő szúrást érezte, hanem a drow méreg harapását is, amely gyorsan szétáradt az ereiben.

A talaj hullámozni kezdett a talpa alatt, mintha a tenger felszínén próbálna táncolni, majd mindketten a levegőbe emelkedtek. Fűlsiketítő robajlás hallatszott, vakító villanást láttak, végül minden elsötétült körülöttük.

TIZEDIK FEJEZET

ÚJ NAP, ÚJ ÉLMÉNY, ÚJ IZGALOM

– Ca-ru-delly! – lelkenedezett Penelope Harpell és önfeledten tapsikolt örömében, amikor Catti-brie-vel az élen bevezették hozzá az ötfős társaságot a fogadóterembe.

– He? – mordult fel Bruenor kérdő hangsúllyal.

Catti-brie azonban csak mosolygott a kedves becenév hallatán – pár évvel ezelőtt ragadt rajta, amikor először találkozott Penelope úrnővel. Amikor megkérdezték, hogy mi a neve, kis híján kibökte az igazságot, majd arra az új névre akarta cserélni, amit bedin szüleitől kapott, végül pedig szegény Delly Curtie mellett döntött, és ebből a kavarodásból alakult ki ez a fura becenév. Átszaladt a szobán, hogy szeretetteljesen magához ölelje az úrnőt, korábbi mentorát.

– Megmondtam, hogy visszatérek – csicseregte.

– Azt ígérted, hogy elmeséled életed igaz történetét – felelte az idősebbik asszony, majd kibontakoztak az ölelésből. Az ötfős társaság többi tagjára nézett, és kíváncsian felugrott a szemöldöke, amikor észrevette közöttük a sötételfet. – Drizzt Do’Urden? – kérdezte. – Valóban te lennél?

– Én is örülök a találkozásnak, Penelope úrnő! – hajolt meg a drow.

– Szóval igaz – dörmögte az ajtón ekkor betoppanó idős férfi. Körbejárta a kószát, Catti-brie-re mosolygott, majd megveregette Drizzt vállát.

– Kipper Harpell – biccentett a drow. Nem igazán ismerte fel a magas alakot, de Catti-brie kiokosította őket az újkori fejleményekről, miközben a Borostyánlak felé közeledtek, ezért a neve élénken élt az emlékezetében.

– Még fiatal legény voltam, amikor legutóbb Hosszúnyeregben jártál.

– Ja, fél évszázada, hogy utoljára látánk téged – csatlakozott hozzájuk Bruenor, aki a drow mellé állt, és kezét nyújtott a férfinak.

Kíváncsi pillantást kapott érte cserébe.

– Fél évszázada? – kétkedve méricskélte az ifjú törpét, aki talán még feleannyi idős sem lehetett, mint ő.

– Akkor idősebb voltam – adott magyarázatot a törpe harsányan hahotázva.

– Én is öregebb voltam – közölte Wulfgar. – Emberi években számolva.

A félszerzet kelletlenül morgott, és lemondóan két társára legyintett.

– Én halott voltam! – méltatlankodott bosszúsan.

Kipper az úrnőre pillantott, de ő is ugyanolyan értetlenül és tanácstalanul meredt a különös társaságra, ahogy a vén mágus.

– Mondtam, hogy ez nem hétköznapi történet – fordult feléjük Catti-brie.

Az idősebbik asszony hosszasan méricskélte egykori tanítványát, majd a kószára és a többiekre pillantott, végül a törpén állapodott meg a tekintete.

– Idősebb, de ugyanazt a koronát viselted – állapította meg, és amikor a törpe elmosolyodott, folytatta: – Harcpöröly Bruenor király egyszarvú koronáját, a Mithrill Csarnokból.

– Egen, érti mán! – kurjantotta a törpe.

Penelope a gyönyörű, aranybarna hajú, fiatal nő felé fordult, aki ott állt közvetlenül mellette.

– Catti-brie? – kérdezte.

A lány bólintott.

– Az anyád volt az akkor? – kérdezte Kipper. – Vagy inkább az üknagymamád?

Penelope úrnő megragadta Catti-brie karját, felhúzta az ingujját, felfedve a bőrén lévő varázsjeleket. Az idős férfira nézett, és megrázta a fejét.

– Catti-brie – mondta.

– A Csarnok Vándorai vagyunk – szúrta közbe Drizzt. – Hiánytalanul. Egykoron a hosszúnyeregi Harpell család barátai voltunk, akik a segítségünkre siettek a Mithrill Csarnokban, amikor visszatértünk a drow-k.

– Én túl vén vagyok már a talányokhoz – sóhajtott fel Kipper.

– Egy egészen elképesztő történethez is túl vén vagy? – kérdezte Catti-brie.

Ekkor Dowell, Penelope úrnő férje lépett be a szobába, és fülig ért a szája, amikor megpillantotta a Delly Curtie névre hallgató lányt. Boldogan és lelkesen nézett körül, de a mosolya azonnal lelohadt, amikor észrevette Kipper merengő arckifejezését. Összeráncolt homlokkal ácsorgott, a karját összefonta a mellkasa előtt, és idegesen dobolt a lábával a padlón.

– Úgy látom, lemaradtam valamiről – állapította meg a férfi.

Váratlanul becsukódott az ajtó. Egyszerre fordultak meg a csattanás hallatán. A piperkőc félszerzet támasztotta neki a hátát. Teli szájjal vigyorgott, és oldalra biccentett, ahol Wulfgar már neki is látott poharakat elővenni, és a házigazdák különleges alkalmakra tartogatott italkészletét vizsgálgatta.

Észrevette a rá szegeződő kíváncsi tekinteteket, ezért feléjük fordult, és lehangoló mosolyt villantva közölte.

– Ugyan mit ér a mese illő ital nélkül? – kérdezte, és Regisre sandított.

– Bajt hozol én fiam fejére – morgott Bruenor mogorva hangon.

– Abban biztos lehetsz – felelte a félszerzet halkán kuncogva.

Penelope úrnő csilingelő hangon kacagott. Odasietett az asztalhoz, és lepakolt róla, hogy elég helye legyen a barbárnak a terítéshez, aki nem is tétlenkedett, már hozta is a poharakat és üvegeket. Kényelmesen elhelyezkedett a székében, a férjével és az idős mágussal az oldalán, majd megkérte Catti-brie-t, hogy kezdjen bele a mesélésbe.

Amikor a lány elindult, hogy az asztal elé álljon, Penelope felemelte a kezét, hogy megállítsa. A Harpell család vezetője becsukta a szemét, és egyszerű varázslat szavait suttogta – és valóban mágikus suttogás hangjai szálltak a levegőben. Kisvártatva kopogást hallottak. Az úrnő jelzett, Regis pedig kinyitotta az ajtót: a család fiatal tagjai jöttek be a szobába szép sorban, és kényelmes székeket hoztak a vendégeknek.

– Kezdj hát bele! – kérte Penelope úrnő, miután a tanítványok távoztak, és ismét magukra maradtak.

Némi idő elteltével az úrnő újra belesuttogott a levegőbe, minek eredményeként pompás lakomát szolgáltak fel nekik.

Az ötfős társaság tagjai vacsora közben is folytatták a mesélést.

Drizzt zárta le a történetet, amikor már jócskán benne jártak az éjszakában.

– Így kerültünk hát ide, és meglehetősen hosszú és sötét út áll előttünk. Ismét szükségünk lenne a hosszúnyeregi Harpell család barátságára és segítségére.

– Az én Pwentem miatt – dörmögte Bruenor.

Penelope a férjére nézett, majd mindketten Kipper felé fordultak.

– Már neki is láttam a feladatnak – felelte a vén mágus. Úgy tűnt, hogy egész idő alatt alszik, és csak most riadt fel, amikor minden tekintet rá szegeződött.

– Fel kell támasztani – magyarázta Kipper Catti-brie-nek másnap reggel, ebédidőhöz közeledvén. – Nem látok más lehetőséget.

A lány a homlokát ráncolva nézett a harmadik személyre, aki még a szobában tartózkodott.

– Nincs gyógyír a vámpír átokra – vont vállat Penelope Harpell. – Én legalábbis egyről sem tudok.

– A feltámasztás messze meghaladja a varázserőmet – felelte Catti-brie.

– Szinte mindenki tudását meghaladja, csak igen kevesen képesek rá... és korántsem olcsó mulatság! – tette hozzá a férfi. – És erősen kétlem, hogy a barátotok túléli... ugye tisztában vagy ezzel?

A lány bólintott.

– Thibbledorf Pwent idős volt már, és hanyatlott az egészsége, amikor megfertőződött – folytatta Kipper. – Legalábbis így mesélték. Ráadásul több évtized is eltelt már azóta. Vélhetően csak azért hozták majd vissza az élőholt létből, hogy valódi halált halhasson.

– Már az is elég – felelte Catti-brie, és mindkét társa egyetértően bólogatott.

– Így igaz – Penelope úrnő gyengéden megérintette a karját, hogy az együttérzéséről biztosítsa őt.

– Bár mi értelme az egésznek? – kérdezte Catti-brie váratlanul. – Ha Pwent sorsa így is, úgy is megpecsételődött, akkor miért nem pusztítjuk el...

– Nem szeretnéd, hogy megszabaduljon ettől a kízó átoktól, mielőtt továbbáll a túlvilágra? – kérdezte Kipper.

Ekkor halk, visszafogott kopogás hallatszódott, Penelope úrnő pedig azonnal ment, hogy fogadja a látogatót.

– Nem látok más lehetőséget – folytatta Catti-brie. – Mégis hol és hogyan bérelhetnénk fel megfelelően képzett és tanult papot, aki ráadásul hajlandó eljönni velünk Gauntlgrymbe?

– Akkor a vámpírt vigyék el a paphoz, ha találtok egyet – javasolta a férfi, miközben Wulfgar lépett be a szobába. – Á, remek, csatlakozz hozzánk! – üdvözölte őt Kipper.

A hatalmas termetű barbár a Catti-brie melletti székre huppant le. A lány kérdő pillantást küldött felé, de a férfi csak vállat vont, tanácstalanul nézett körül, fogalma sem volt, hogy miért hívták meg a megbeszélésre.

– Elhoztad? – kérdezte Kipper.

A barbár értetlenül nézett vissza rá, de amikor az idős férfi kinyújtotta a karját, megértette, hogy mit akar tőle. Gyorsan leoldotta az ezüstkürtöt a zsineg végéről, és átnyújtotta neki.

– Pompás eszköz! – lelkesedett a mágus. Többször is megforgatta a szeme előtt, majd varázslatot olvasott rá, hogy alaposabban is megvizsgálhassa. Elsősorban az ezüstbe ékelt csillogó drágakövekre összpontosított.

– Azt állítod, hogy egy sárkány fészkében találtad? – kérdezte Penelope átvéve a szót, és hagyta, hogy az idős mágus tovább vizsgálódjon.

– Jégfal fészkében – felelte a barbár.

– Akit te és Drizzt öltetek meg évekkal ezelőtt.

– Egy emberöltővel ezelőtt – helyesbített Wulfgar vigyorogva.

– Használtad már? – kérdezett közbe a másik férfi.

– Igen... közvetlenül azután, hogy megleltem – felelte Wulfgar. – A sárkány fészkében, a kincses halom tetején állva. Jégtrollek üldöztek egészen a kincsig, ahol sarokba szorítottak és bekerítettek. Azt hittem, hogy új életem máris véget ért, ezért jó hangosan belefűjtam a kürtbe, de nem tudatosan, inkább csak daczból és dühből. Talán abban bíztam, hogy leszakadt a jeges plafon, és ezzel megnőnek cseppet az esélyeim a szörnyetegek ellen.

– A kürt szó pedig szövetségeseket hívott a segítségére – kacagott az idős mágus teli torokból. – Micsoda ajándék!

– Többször is használtad azóta? – kérdezte Penelope.

– Csak egyszer, hogy meggyőződjek róla, hogy... – hebegte a barbár zavartan.

– Zavarba ejt tán? – kérdezte az úrnő.

– Attól fél, hogy megzavarja a holtak álmát, márpedig a törzse nem nézi ezt jó szemmel – felelte Kipper a barbár helyett. – Igazam van, fiam?

Wulfgar felelni készült, de elnevette magát.

– Amikor meghaltam, több évtizeddel idősebb voltam nálad, mágus – kacagott. – De igen, nem zavarhatom meg a holtak nyugalmaát.

– Nos hát, ne nyugtalankodj, barátom, semmi ilyesmiről nincs szó – nyugtatta meg Kipper, majd váratlanul a szájához emelte a kürtöt, és belefújott. Halk, rekedtes hang volt, de elegendő ahhoz, hogy a hangszer mágikus ereje életre keljen. Néhány szívdobbanásnyi idővel később a kürt oldalát díszítő drágakövek felcsillantak, és három felfegyverzett harcos jelent meg a szobában csatabárdokkal és karddal a kezükben. Körbejártak a szobában, ide-oda tekingettek, nem értették, hogy miért idézték meg őket, majd Kipper elmormolt néhány varázsigét, melynek hatására eltűntek szem elől.

– Ez különleges varázstárgy – mondta a mágus Wulfgarnak, és visszaadta neki az ezüstkürtöt.

– Olyan, mint Guenhwyvar? – kérdezte

– Nem, a párduc jóval több egyszerű tárgynál – válaszolt Penelope. – Ez inkább ahhoz a síphoz hasonlítható, amellyel Drizzt az unikornist hívja.

– Ezek nem a halott harcosok lelkei – magyarázta az idős mágus, megnyugtatta a barbárt. – Ezek csak jelenések, az egykori berzerkerek lenyomatai, de a hús-vér testet birtokló lelkek békében nyugodnak a Harcosok Nyughelyén – beszéd közben az úrnőre pillantott. – Ahogy vártam.

– Úgy érzem, lemaradtam valamiről – szólalt meg Catti-brie. – Mi jelentősége van ennek a kürtnek?

– A kürt mágikus ereje olyan varázslatból fakad, amelyet arra használnak, illetve használtak, hogy csapdába ejtsék vele a lelket – magyarázta az idős mágus. – Részben legalábbis. Nem értek még mindent teljesen, mert ez az eszköz nagyon ősi, jóval a Mágiavész, sőt a Zűrzarok Kora előtről származik. Ugyanakkor a mágia áldozatait, az azóta elesett harcosokat fogságba ejtette az előbb említett varázslat, és egy efféle varázslat nektek is segíthet elfogni vámpírrá változott barátokat.

– Zárjátok drágakőbe a lelkét, a követ pedig vigyétek el egy nagyhatalmú főpaphoz, hogy befejezze és lezárja e komor történetet – javasolta Penelope.

– Nem ismerem ezt a varázslatot – ingatta a fejét Catti-brie.

– Valóban nem, ez igen erős mágia, amely talán meghaladja a képességeidet – vette vissza a szót Kipper –, de az is lehet, hogy nem. A megfelelő varázstekercs és a lélek befogadására alkalmas ékkő segítségével sikerülhet.

– És gondolom, ti rendelkeztek ezekkel a tárgyakkal – dörmögte a barbár harcos.

– Számos hasznos holmit készítettünk a Bidderdúknak – felelte az úrnő.

– Vértarokok – sietett Catti-brie a barbár segítségére.

– Emlékszem arra a férfira – bólintott Wulfgar.

– Az erdőben hagyta az örökségét.

Penelope Harpell felállt a székéből, és kinyújtotta a kezét a barbár harcos felé.

– Gyere! – kérte. – Hagyjuk magukra Kippert és Catti-brie-t, rengeteg teendőjük van, sokat kell még tanulnia.

Amikor egyedül maradtak, a lány az idős mágus felé fordult, és rámosolygott.

– Tudtam, hogy segíteni fogtok – mondta.

– A világ komor, sötét helyé változott – felelte a férfi. – De ha a barátok összefognak, akkor feldereng benne némi fény.

Catti-brie elmélyülten bólogatott, végtelenül hálás volt a Harpell család nagylelkűségéért. Vajon mi mindenben lehetnének még a segítségükre, miután elvégezték a feladatukat Gauntlgrymben, és ismét az Ezüstgyepű felé fordítják harci láztól izzó tekintetüket, morfondírozott.

– Most már jobban megfér a kürt az oldaladon? – kérdezte Penelope, miközben elvezette a barbárt a szobától. Számos folyosón, kisebb szobán és nagyobb termen haladtak keresztül, míg végül eljutottak a Borostyánlak hatalmas és káprázatos hátsó kertjéhez.

– Igen – ismerte el Wulfgar kurta biccentés kíséretében. – Féltem megzavarni a holtak nyugalma, nem az én tisztem...

– Mégsem törted ketté a kürtöt – szakította félbe az úrnő –, vagy szabadultál meg tőle.

A barbár szélesen mosolygott, tökéletesen értette a célzást.

– Végül is egyszer megmentette az életemet – felelte.

– Igen, annak a sárkánynak a fészében, ahogy korábban az apró félszerzet barátoddal meséltétek – bólogatott Penelope. – Szívesen meghallgatnám annak a csatának a részleteit.

Wulfgar megtorpant, és úgy nézett le az asszonyra.

– Te is kalandoztál korábban? Érezted a harc izgalmának máshoz nem hasonlítható bizsergését?

– Vagy a rablásét? – kérdezte Penelope, és odanyúlt, hogy megrángassa az ezüstkürtöt.

– Jogos zsákmányszerzés! – kacagott a nagydarab barbár.

– Ifjú koromban megízleltem a kaland ízét – felelte az asszony. – Ami azt illeti, a vadonban ismertem meg Dowellt, egy hegyi óriásoktól hemzsegő helyen, a heves harc kellős közepén, és azonnal beleszerettem.

– Megmentett téged? – kérdezte Wulfgar ravaszul.

– Épp ellenkezőleg – felelte az asszony, és folytatta az utat a kerti ösvényen. Hosszú szárú virágok közt lépdelték, egészen addig, amíg a túloldalon ki nem bukkantak a kellemes napsütésre. – Dowell kivételesen képzett és tehetséges a maga területén, de nem vérbeli csatamágus, és az ostoba óriások ellen nem sokra ment a bűbájaival.

– Penelopével szemben azonban igen.

Az asszony csilingelő hangon kacagott.

– Nem volt rájuk szüksége, hogy áttörjön a védelmemen!

– Felettébb nagy meggyőzőerővel rendelkezhet, ha sikerült rábírnia, hogy csatlakozz ehhez a családhoz – jegyezte meg Wulfgar, az asszony pedig zavartan nézett rá, nem tudta mire vélni a különös megjegyzést.

– Én győztem, meg őt – helyesbített, miután rájött, hogy mire gondol a barbár. – Penelope Harpellként láttam meg a napvilágot, nem házasság révén kerültem a családba.

Ezúttal Wulfgar arcán tükröződött értetlenség.

– Dowell csatlakozott a családomhoz, és felvette a nevemet – magyarázta. – Ez volt a legkevesebb, amit tehetett, azok után, hogy kiszabadítottam a hegyi óriások királyának markából... egy felettébb falánk óriás király markából!

Wulfgar öblös hangon nevetett.

– A te visszatérésed történetét találom a legkülönösebbnek az összes közül – váltott témát Penelope. – Catti-brie-t az istennője iránti ragaszkodása vezette, Bruenort az igaz barátság, Regist a vágy, hogy bizonyítsa a rátermettségét és az értékét... két szemmel figyelj rá, mert úgy sejtem, hogy ez a csillapíthatatlan bizonyítási vágy nagy bajba sodorja őt, méghozzá hamarosan. De mi a helyzet Wulfgarral? Elismerted, hogy tétováztál, hogy nem választottad azonnal ezt az utat, most mégis itt vagy.

– Engem is a barátság vezérelt, ahogy Bruenort is, a törpe király és Drizzt iránt táplált barátság – felelte a barbár.

– Senkinek sem tartoztál semmivel, és e barátság lángja rég kihunyt, a saját bevallásod szerint is – akadékoskodott az úrnő. Megállt, felemelte a fejét, és kényszerítette a férfit, hogy nézzen a szemébe.

– Talán mégiscsak félem a halált – ismerte el hosszú hallgatást követően.

– Érdekes vallomás attól, aki a lét másik oldalán is járt.

– Mégis mi vár rám a Harcosok Nyughelyén?

– Család, barátok, megnyugvás?

– Örökkön örökké.

A barbár hangsúlya meglepte Penelopét.

– Úgy érted, hogy örök unalomban lenne részed?

– Nem tudhatom, de mit se számít. Ha valóban örökké tart, akkor várhat még egy keveset, nem igaz? Hatalmas kaland elé nézünk, új lehetőséget kaptam, egy második életet, tele új emlékekkel, és igaz barátokkal az oldalamon. Miért ne tértem volna vissza?

– Drízst tökéletes ellentétének tűnsz – állapította meg az úrnő. – Ő nem tudta elereszteni Catti-brie-t, és hátrahagyni előző életét, te pedig pont az ellenkezőjére készülsz.

A hatalmas termetű barbár hosszan ízlelgette a szavakat, végül lomhán megrázta a fejét.

– Nem, nem erről van szó, csak még több élményt és tapasztalatot akarok szerezni – felelte. – Még több csatát akarok megvívni, még több nőt szeretni, még többet enni és még többet vedelni.

– Szóval számodra ez csak egy nagy játék? Semmi egyéb?

– Nem tudom – ingatta a fejét a férfi.

– Szóval az élet célja az élvezetek hajszolása? – unszolta tovább az asszony.

– Kiváló életcél! – harsogta Wulfgar kacagva, szívből jövőn, könnyeden, de Penelope nem hagyta annyiban a dolgot, ennyivel nem lehetett lerázni őt.

– Létezik egy vallás, amely a te világnézetedet támasztja alá – kezdett magyarázatba, és a barbár arca azonnal komorrá változott. – Illetve sokkal inkább egy eszme – helyesbített. – Azt feltételezi, hogy az igaz jutalom nem létezik. Hazugnak nevezi az isteneket, azt állítja, hogy ők csak felsőbbrendű halandók, akik istenként tetszelegnek kizárólag önmön örömeikre, az alacsonyabb rendű élőlények kárára, és úgy vélik, hogy nekik kell uralkodniuk felettünk.

– Úgy tűnik, meglehetősen sokat tudsz a témáról.

Ezúttal Penelope kacagott.

– Mindig is különcként tartottak, amit én bóknak veszek.

Wulfgar hosszasan méregette őt átható tekintetével.

– Hiányzik neked az út pora és a kaland izgalma – állapította meg.

– Túl öreg vagyok már... – kezdte a választ az úrnő, de az ifjú barbár harsány nevetése félbeszakította a mondatot.

– Én egy és negyed évszázadot éltem!

– De egy fiatalember testében lakozol.

– Csak azért buzog bennem ennyire az ifjúi hév, mert túl sokáig éltem a vénemberek unalmas, kínkeserves napjait – magyarázta Wulfgar. – Megtapasztaltam a fájdalmat és a gyászt...

– És a szerelmet?

A barbár nem tiltakozott. Leemelte Égisz-agyart a válláról, és könnyedén megpörgette a súlyos fegyvert. Egy kézzel.

– Új nap, új élmény – sorolta bólogatva, – új izgalom.

– Mint egy korosodó asszonnyal beszélgetni a napsütötte kertben?

Őszinte, széles mosoly terült szét a barbár harcos arcán, kristálykék szeme élénken csillogott.

– Nem vagy oly idős – hízelgett csintalan kacsintás kíséretében. – Egy nap tán felkerekedünk és levágunk néhány óriást.

Penelope kedvesen mosolygott, nem is volt szükség más válaszra. Az arckifejezése elárulta, hogy őszintén reméli, egyszer talán valóban eljön ez a nap.

– Úgy viselkedsz, mint egy ketrecbe zárt állat – fordult a félszerzet a törpe felé. A Borostyánlak teraszán tartózkodtak néhány nappal később. A reggeli napsugarak fényesen ragyogtak. Teljesen kitavaszkodott, friss levegő áramlott a tüdejükbe, kellemes meleg csiklandozta a bőrüket, az út hívogatón integetett feléjük.

A morgó törpe bólogatva járkált fel-alá, csizmás lábát szándékosan csapta oda a terasz fapadlózatahoz, hogy csak úgy döngött. Csak egy pillanatra állt meg, hogy Registre morduljon, majd folytatta a nyugtalan járkálást.

Drizzt és Wulfgar ott gyakorlatoztak nem messze tőlük, a kerti ösvény közepén. Lassan, óvatosan forgatták a fegyvereiket, a barbár harcos szinte minden mozdulatot követően kérdezett valamit régi tanítómesterétől. A félszerzet is elgondolkodott rajta, hogy talán csatlakoznia kellene hozzájuk, hogy tovább fejlessze a vívótudományát, végül is ki mástól tanulhatna még többet, ha nem a drow kószától?

– Hosszú út vár ránk – morgott tovább a törpe, miközben elhaladt apró termetű társa mellett.

Regis nem felelt, csak bólintott.

– Gauntlgrym... ó, csak várj, míg meglátád! – folytatta Bruenor. – Pwent csatlakozik hozzánk, és irány Ezüsthald, én mondom! Egen, keresünk ott egy papot a feladathoz, majd levadásszuk Obould királyt, és visszakergetjük a korcsait a likaikba!

Tovább mormogott az orra alatt, de már csak magában beszélt, a félszerzet nem figyelt rá. A hosszú út említésére ő maga is a gondolataiba feledkezett, és töprengeni kezdett. Igen, elutazik Gauntlgrymbe, de nem az lesz-e vajon számára az út vége? Nem kellene délnek vennie az irányt a keletre fekvő Ezüstgyepük helyett? Biztos volt benne, hogy a nyár elején sikerülne megtalálnia Doregardót és a Vigyorgó Pónikat... elég ideje maradna ahhoz, hogy visszatérjen Delthuntle városába, Donnola ölelő karjaiba.

Ekkor kinyílt a kúria ajtaja, és Catti-brie lépett ki a teraszra Penelope és Kipper társaságában.

– Ha az első próbálkozás nem sikerül, akkor jobb, ha ott helyben végeztek vele – mondta az idős mágus.

A drow és a barbár abbahagyták a gyakorlatozást, és csatlakoztak hozzájuk.

– He, mi van? – emelte fel a fejét Bruenor.

Catti-brie megmutatta neki az ujján lévő aranygyűrűt, benne a fekete színű ékkővel.

– Ebben a gyűrűben lakozik az a varázslat, amellyel csapdába ejthetjük Pwent lelkét – magyarázta. – Megfordította a kezét, amelyben vérvörös színű drágakő lapult.

– Rubint? – kérdezte a kósza.

– Zafir – helyesbített a félszerzet, és izgatottan nyalogatta az ajkát.

– Afféle amulett – pontosított Catti-brie, és gyorsan eltette.

– Azt mondtad, ha nem sikerül – mordult fel a nyughatatlan törpe. – Úgy véléd, hogy nem sikerül?

Az idős mágus a fogai közt szívta be a levegőt.

– Ez a varázslat igen bonyolult, és...

– A lányom képes elmondani! – csattant fel a törpe.

– Hát hogyne – csitította Penelope. – A gyűrű biztonságban őrzi a varázslatot, de ez valóban bonyolult feladat, és ha a célpont nem egyezik bele önként, akkor előfordulhat, hogy képes ellenállni a mágia erejének.

– Egy makacs, akaratos törpét mindig nehéz a mágia uralma alá hajtani – tette hozzá Kipper.

– Egy akaratos törpe nehéz társaság – buggyant ki a félszerzet száján, magára vonva Bruenor haragos pillantását.

– Kipper megismertette velem a varázslatot, és begyakoroltam – tájékoztatta őket Catti-brie. – Ha a gyűrűvel kudarcot vallanánk, akkor lesz még egy lehetőségünk – beszéd közben benyúlt fehér ruhájának fodrai alá, és ezüstös színű tekercstartót vett elő.

Az idős férfi folyamatosan a fejét ingatta.

– Ha a vámpír ellenáll a mágiának, akkor jobb, ha egyszerűen elpusztítjátok – tanácsolta. – A lelket igen nehéz csapdába ejteni, varázstekercs nélkül csakis a legtapasztaltabb mágusok képesek rá, de még ha van is tekercsetek... félek, nem állsz készen rá – mondta Catti-brie-nek.

– Ne becsüld le őt! – szólalt meg Penelope, és a lány vállára tette a kezét. – Egy istennő áldását és támogatását élvezzi, és sokkal járatosabb a világ dolgaiban, mint azt hamvas külseje sejtetni engedné.

– Igen, igen, én is tudom – bólogatott Kipper. – Nos hát, ég veletek és kísérje jó szerencse az utatokat. Remélem, meglelitek elveszett barátotokat.

Az idős férfi meghajolt, majd visszament az épületbe. Az ötfős társaság elkészönt Penelope úrnőtől, leballagtak a domboldalon a Borostyánlak kapujához, hogy rátérjenek a tovavezető útra, a kacsaringós ösvényekre.

– Azt beszélük, hogy óriások tanyáznak a Világ Hátának tövében! – kiáltott utánuk Penelope úrnő. Wulfgar szélesen vigyorgott.

– Egen – felelte Wulfgar. – Rájuk is kellene vetnünk egy pillantást!

– Ez meg mit jelent? – kérdezte Catti-brie, miután végleg útnak indultak.

– Kalandot – felelte a barbár harcos. – Mint mindig.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A SAKKJÁTSZMA KEZDETÉT VESZI

Egyetlen szót se szólj, hacsak nem kapsz rá egyértelmű utasítást – jelelte Tos'un Armgo fürge ujjával a lányának. Egymás mellett álltak, ahogy parancsolták nekik, azon a jelzésen, amelyet Berellip Xorlarrin karcolt a földre.

– Ne mozduljatok! – szólt rájuk a papnő, a hangjában megbúvó feszültséget nem lehetett nem észrevenni. A férfi azonnal tudta, hogy itt most nagyon komoly eseményeknek kell megbújniuk a háttérben, és ez megrémítette őt. A Xorlarrinok természetesen sosem tápláltak barátságot az Armgo-ház iránt, de ez a fajta viselkedés most az általános ellenségeskedésen is túlmutatott.

Berellip, a nemesi sarj és főpapnő rémültnek tűntek, amikor a helyükre parancsolta őket.

– Mégis mit képzelsz... – kezdte Doum'wielle, de dölyfös suttogása metsző sikollyá változott, amikor négy haragos kígyófej mart a hátába gyors egymásutánban, erős mérget fecskendezve az ereibe. Belülről lángolt az egész teste, és a pimasz lány egy pillanatra öntudatlan állapotba került. A lába megbicsaklott alatta, a földre hanyatlott, és fél térdre rogyott a kemény padlón. Egészen kinyúlt volna, de erős kezek nyúltak a hóna alá, és rántották fel a földről.

– Gyenge vagy – suttogta Berellip a fülébe. – Iblith! Talán jobb lenne, ha elvitetnélek, és a driderek elé vetnélek, hogy szétmarcangoljanak, mert akkor a nagyasszonyának nem kellene arra a fertelemre néznie, aki lettél, és nem fordulna fel tőled a gyomra!

– Ő a Barrison Del'Armgo-ház nemes lánya – emlékeztette rá Tos'un.

A papnő megvetően nevetett, és durván eltaszította a lányt, mielőtt megkerülte volna őket, hogy ismét eléjük álljon.

– Ez mindent elmond Menzoberranzan csalárd második házáról, nemde? – hergelte őket Berellip. – Iblithék ágyába bújtok, hogy így gyarapítsátok nemtelen családok létszámát, nemde?

Tos'un szeme haragosan villant, és a lánya arra számított, hogy ezt nem hagyja annyiban, hogy azon nyomban visszavág a papnőnek a sértésekért, de ő csak állt ott, némán és mozdulatlanul, csupán összeszorított álla remegett kissé, alig észrevehetően. Doum'wielle felettébb különösnek találta apja viselkedését, egyáltalán nem vallott rá, de ekkor észrevette, hogy nem is a papnőt nézi, hanem valaki mást a háta mögött. Az Armgo-ház nemes lánya összeszorította a fogát, és fájdalmas sziszegés kíséretében próbálta kihúzni magát, de a testében szétáramló égető mérég még mindig hatalmas kínokat okozott neki.

Berellip Xorlarrin főpapnő mögött oly drow menet közeledett, melyhez foghatót még soha életében nem látott, sőt amelyet még csak elképzelni sem tudott volna korábban. Mágikus erőből szikrázó páncélba öltözött harcosok vették körbe a középen haladó alakokat, és kísérték őket tökéletes összhangban masírozva.

Káprázatos, pók és pókháló mintás, csipkével és ékkövekkel díszített köpenyt viselő asszony haladt középen, bíbor- és kék színnel ragyogó, áttetsző lebegő korong tetején ülve. Ötágú ostor lapult az ölében, a kígyófejek izgatottan tekergőztek a levegőben, azonnal felmérték az előttük kibontakozó helyzetet.

Berellip megpördült, és alázatosan térdre ereszkedett, még a szemét is lesütötte.

Vajon követni kellene a példáját? – merengett Doum'wielle. Az apjára pillantott, aki továbbra is mozdulatlanul állt mellette, de a földre szegezte a tekintetét. Ő is így tett, és közben idegesen nyeldegelt. Még soha nem látta ennyire rémültnek az apját, és ettől verejtékcseppek ütek ki a halántékára. A gyomra remegett az idegességtől.

– Quenthel nagyasszonya – üdvözölte az érkezőt Berellip, de nem emelte fel a fejét.

– Ez itt a Barrison Del’Armgo-ház sarja? – kérdezte a Baenre nagyasszonyanya. Leszállt a lebegő korongról, és méltóságteljesen odalépett Berelliphez, majd jelzett neki, hogy most már felállhat.

– Igen – felelte a főpapnő. – Tsabrak fogta el a keleti járatokban.

A nagyasszonyanya a férfi mellett ácsorgó lányra pillantott, kezdetben érdeklődve, de az arca gyorsan megvető grimaszba rándult, és nyílt undorral mérte végig őt.

– Ez meg mi? – kérdezte.

– Ő a lányom, nagyasszonyanya – szólalt meg Tos’un vakmerőn és botor módon, Berellip azonnal arcul is csapta.

Quenthel félretolta az útból a főpapnőt, és utasította a férfit, hogy emelje fel a fejét, és nézzon rá.

– A lányod? – kérdezte a felszíni világon használatos közös nyelven.

– Igen.

– Szóval akkor a Barrison Del’Armgo-ház nemes lánya?

A férfi nem felelt, csak feszülten nyeldekelt, ami nem kerülte el a lánya figyelmét.

– Ez igazán kedves tőled – folytatta a Baenre nagyasszonyanya. – Nem is reméltem, hogy ilyen izgalmas ajándékkal lepsz meg.

Apa, lánya és Berellip egyszerre fordultak a nagyasszonyanya felé, a tekintetük őszinte értetlenkedésről árulkodott.

– Elképzelni sem tudom, az anyád mennyire örül majd neki, ha megtudja, hogy a vérvonala többé már nem tiszta – magyarázta a nagyasszonyanya az elégedett macskák jellegzetes doromboló hangján. – El kívánja majd titkolni tán?

Tos’un ismét feszülten nyeldekelt, aztán gyászos pillantást vetett a lányára. A fiatal féldrow észrevette a hirtelen támadt sajnálat és megbánás csillanását a szemében. Nem lett volna szabad elhagyniuk az Ezüstgyepűket.

– Andzrel! – kiáltotta a nagyasszonyanya, és a háta mögött sorakozó harcosok felé fordult. Magas alak vált ki a sorból. – Vidd magaddal, és tanítsd meg neki, hogy milyen iblithnek lenni Menzoberranzanban.

– Kényem-kedvem szerint? – kérdezte a férfi.

– Csak maradjon életben! – utasította a nagyasszonyanya. – Az már nem érdekel, hogy mennyi élet marad benne.

– Ne! – kiáltott fel Doum’wielle, és a kardja után nyúlt, de Quenthel felemelte a kezét, kiejtett egy szót, a lány pedig hátrarepült néhány lépést.

Khazid’hea, az érző fegyver hangosan kiabált a fejében, arra kérte, hogy maradjon lenn a földön, de a makacs lány megrázta magát, felállt, és kardot rántott.

– Ne tedd, kicsi Doe! – szólt rá az apja.

Quenthel nagyasszonyanya gonosz hangon kacagott. Andzrel két kardot húzott elő, és nyugodt léptekkel közelítette meg a harcias lányt.

– Vissza! – vicsorgott a féldrow.

A Baenre-ház fegyvermestere meg sem hallotta a figyelmeztetést. Szemmel szinte követhetetlen sebességgel táncoltatta a pengéit a teste előtt, pörgött és forgott, hol felugrott a magasba, hol mélyre hajolt, a kardok cikázva úsztak a levegőben. A lány mindig is kiváló vívónak tartotta magát, de ehhez foghatót még nem látott, efféle ellenféllel még nem akadt dolga, azt sem tudta, melyik szúrás vagy vágás ellen védekezzen. Ráadásul Khazid’hea ezúttal nem akart harcolni, folyamatosan a kételyeiről suttogott, megadásra buzdítva őt.

A fegyvermester pengéje hangosan csattant az érző kard lapján, Khazid’hea pedig hamis dallamot továbbított gazdája fejébe, összezavarva a gondolatait.

Doum’wielle nem tudta mire vélni a dolgot. Kikerekedett szemmel nézte, ahogy szeretett kardja kirepül a kezéből, tovaszáll, és csörömpölve odébb pattog a padlón. Csak tompán

érezte, hogy a fegyvermester odaugrik elé, megemeli kardja markolatát, és az arca felé sújt vele.

Fekete foltok cikáztak a szeme előtt. Ismét erős kezek ragadták meg. A férfi a hátába került, és durván felfelé rántotta a lányt...

Öt kíméletlen kígyófej lejtett táncot a szeme előtt.

Már Berellip korbácsa is iszonyatos kínokat okozott neki, nem is tudott talpon maradni a csapástól, de csak akkor ismerte meg az igazi fájdalmat, amikor Quenthel nagyasszonya kígyófejei is belemartak a testébe.

A féldrow lány elterült a földön a fájdalomtól, és visítva, rángatózva vonaglott. Újabb és újabb csapások érték, a kígyófejek könyörtelenül marcangolták a bőrét és a húsát, az égető méreg szétáradt az ereiben.

– Könyörgök neked, nagyasszonya! – esdekelt Tos'un.

Quenthel Baenre dühösen fordult felé, és sziszegve mordult rá:

– Te a felszínen éltél! Mennyi ideig? – kérdezte.

A férfi tétozódott, és a lánya fizetett meg érte, újabb kemény ostorcsapás csattant a hátán.

– A Mithrill Csarnok elleni támadás óta! – hadarta a Barrison Del'Armgo-ház fia.

A nagyasszonya hitetlenkedő pillantást küldött felé.

– Azóta nem tértem vissza Menzoberranzanba – magyarázta a férfi –, eltévedtem, és csak bolyongtam...

– És az elfek között éltél?

– Igen... nem! Ched Nasad-i drow-kkal találkoztam, a Suun Wett-ház és a Khareese-ház...

– Hol élnek?

– Már halottak. Rég meghaltak.

– Te pedig ott maradtál?

– Sehová sem mehettem, sehol sem húzhattam meg magam – felelte a férfi.

– Egészen mostanáig.

– Eljött az ideje, hogy hazatérjek, hogy otthont keressek a lányomnak, aki a szíve és a lelke mélyén drow. Megölte a testvérét, aki nem kért a mi életmódunkból, nem akarta követni a Pókkirálynőt, én pedig lesújtottam az anyjára.

– Meghalt?

– Igen – bólintott a férfi. – Magam mögött hagytam a felszínt, hogy hazatérhessek végre.

A nagyasszonya alaposan megrágta a szavakat, végül a földön fekvő, nyomorúságos állapotban lévő lányra nézett.

– Talán... – kezdte, de meggondolta magát, és megrázta a fejét. – Vigyétek el! – rendelkezett.

– Tanítsam móresre? – kérdezte Andzrel.

– Finoman – felelte a nagyasszonya.

A fegyvermester intett az egyik harcosnak, hogy gyűjtse be a földön heverő kardot.

Látva, hogy mire készül a harcos, Tos'un ismét megtalálta a hangját, és utánaszólt:

– Óvatosan! Az egy érző fegyver, kegyetlen és nagyhatalmú!

Mindkét Baenre nemes kíváncsian fordult felé. A nagyasszonya jelzett a fegyvermesternek, aki odasietett a pengéhez, és ő maga vette fel a földről. Lassan, óvatosan nyúlt hozzá. A szeme menten kiguvadt, amint megérintette a markolatát. Az izmai összerándultak, magasra tartotta a fegyvert, és azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy ádáz, mentális harcot folytat a benne lakozó értelemmel.

A Baenre-ház fegyvermestere elhajította a kardot – amely ismét messzire repült –, és döbbsen, leesett állal nézett a nagyasszonyára.

– Az iblith gyermek tudta forgatni! – fakadt ki a nagyasszonya, és haragosan villant a szeme.

– Hosszas felkészítést követően – szólalt meg Tos’un.

– Dantrag! – kiáltotta Andzrel, majd váratlanul ismét a kardhoz sietett, hogy felvegye a földről. Ezúttal szilárd elhatározás sütött a szeméből, és olyan erővel szorította meg a markolatot, hogy kifutott az ujjáiból a vér.

– Dantrag? – visszhangozta Quenthel Baenre értetlenül. A testvére már rég meghalt, több mint száz éve. Andzrel ugyan ismerte őt, de... ?

A nagyasszonyanya szeme kikerekedett a felismerés okozta mérhetetlen döbbenettől. Ismét a fegyvermester kezében lévő kardra nézett.

– Khazid’hea – suttogta. Haragosan fordult Tos’un felé, a szeme villámokat szórt.

– Az én kardom? – kérdezte a férfi ártatlan képpel.

– Dantrag Baenre kardja – helyesbített a nagyasszonyanya, és ezúttal a férfi lepődött meg. Döbbenet horkant.

– Az lehetetlen! – suttogta maga elé.

– Hogy jutottál hozzá? – követelte a választ a Baenre nagyasszonyanya, nyíltan érződött a fenyegetés a hangjában.

– Ő... ő talált rám – hebegte Tos’un olyan gyámoltalanul, mint aki tisztában van vele, hogy pillanatokon belül meghal, méghozzá borzalmas kínok közt –, egy sziklás hasadékbán, a fenti világban.

– Egy ekkora erejű fegyver csak úgy ott hevert?! – Quenthel nem akart hinni a fülének.

– Elhagyta a gazdáját, vagy talán megölték, nem tudom pontosan – felelte a férfi.

– Hazudsz! – rivallt rá a nagyasszonyanya.

– A kard igazolja a szavait! – sziszegte ekkor Andzrel összeszorított fogai közt, és abban a pillanatban, amint a nagyasszonyanya és Tos’un felé fordultak, második alkalommal is elhajította a nagyhatalmú érző fegyvert. Megtörten állt a penge mellett, és hevesen zihált. – Ez egy páratlan erejű fegyver! – lihegte.

– Dantrag uralkodni tudott felette – emlékeztette rá a nagyasszonyanya utálkozva. Ismét haragosan fordult Tos’un felé. – Hol találd?

– Már mondtam, nagyasszonyanya – felelte kétségbeesetten a férfi. – Úgy hiszem, hogy Drizzt Do’Urden egyik társa forgatta, vagy talán maga a szökevény csavargó – amikor kiejtette ezt az átkozott nevet, lopva felpillantott, és örömmel nyugtázta, hogy az történik, amire számított. A nagyasszonyanya hátrált néhány lépést, és a gondolataiba merült. Az Ezüstgyepűket képzelte maga elé, a vidéket, ahol Drizzt barangolt, a Mithrill Csarnokot, ahol a kósza törpe barátja uralkodott.

Quenthel nagyasszonyanya odament a földön heverő érző fegyverhez, és hanyag mozdulattal felvette.

– Baenre-fegyver – suttogta, mintha csak magában beszélne, vagy talán a kardhoz szólna. – Ó, fivérem, minő kár, hogy nem lehetsz már közöttünk.

Quenthel szeme kikerekedett.

– Drizzt csalta törbe – lehelte. – Ezt mondta a kard.

– Nekem is ezt mondta – szólt Tos’un, noha nem kapott rá engedélyt.

– „Áruló csavargónak” nevezi – folytatta Quenthel továbbra is alig hallható hangon. Úgy tartotta a pengét és úgy nézett rá, mintha telepátikus beszélgetést folytatna vele. Némi idő elteltével visszatért a többiek társaságába, és magával vitte az érző fegyvert is. Elhaladt Andzrel előtt, megvető és gúnyos pillantást vetett rá, majd Tos’un előtt állt meg.

– A te pengéd – közölte vele.

– Már nem – felelte a férfi, és lesütötte a szemét, de ekkor Quenthel Baenre nagyasszonyanya átnyújtotta a kardot a Barrison Del’Armgo-ház fiának, aki levegőt sem kapott a döbbenettől, nem is beszélve Andzrelről, aki kiguvadt szemmel hőkölt hátra.

– Tedd a hüvelyébe, és tartsd is ott! – parancsolt rá a nagyasszonyanya. Tos’un szó nélkül engedelmeskedett, remegő kézzel vette el a fegyvert, és azon nyomban eltette.

A nagyasszonyanya megvetően fordult a Baenre-ház fegyvermestere felé, majd intett neki, hogy kaparják össze a féldrow lányt a földről, és tűnjenek el onnan. Ezt követően jelzett Tos'unnak, hogy közvetlenül mögötte haladjon a sorban, és a menet tovább indult, elhagyták a földalatti csarnokot.

– Drizzt Do'Urden csalta törbe – ismételte meg a nagyasszonyanya, és közben To'sunra nézett, aki észrevette, hogy mélyről fakadó, elemi megvetés és gyűlölet itatja át a szavait. Amiről azonban nem lehetett tudomása, hogy Quenthel Baenre nagyasszonyanya és a Drizzt nevű csavargó kósza kapcsolata messzire nyúlik vissza a múltba, sőt ami azt illeti, az ő pengéi oltották ki az életét abban a bizonyos csatában, amely után ő magányosan bolyongott a Mithrill Csarnok körüli hegyek járataiban.

– Kész szerencse, hogy éppen ekkor érkezél, nagyasszonyanya – mondta Tsabrak Xorlarrin. A papnő a saját lakosztályában tört rá Gauntlgrymben, amitől meglehetősen kényelmetlenül érezte magát.

– Mesélj! – mordult rá Quenthel nagyasszonyanya, fagyosan, még véletlenül sem akarta, hogy a férfi jobban érezze magát. Szerette bizonytalanságban tartani a másik felet, élvezte, ha kétségek közt gyötrődnek.

– A Barrison Del'Armgo-ház sarja – csak ennyit mondott, mintha ezzel mindent megmagyarázna, mintha a felszíni napnál is világosabb lenne.

– Nem miatta jöttem – torkollta le a nagyasszonyanya, majd ravaszul hozzátette: – Hanem miattad.

A Xorlarrin varázsló feszülten nyeldekelt.

– Nagyasszonyanya? – kérdezte bővebb magyarázatra várva.

– Azt a feladatot kaptad, hogy utazz keletre, és keresd meg az Ezüstgyepűk néven ismert vidékre vezető járatokat – fejtette ki a papnő.

– Igen, nagyasszonyanya, és meg is leltem őket! – vágta rá a férfi a kelleténél talán vehemensebben, tisztán érződött rajta, hogy csak nehezen tud uralkodni a hangján. – Az Armgo-ház két tagja csak további nyereség.

– Majd meglátjuk – felelte a nagyasszonyanya. – De ők most kevésbé fontosak a számunkra. Tudod, hogy valójában miért bíztak meg téged azzal a küldetéssel?

– Nem – felelte a varázsló tétován, érezhetővé vált a zavara.

– Én viszont igen. – Quenthel nagyasszonyanya elmosolyodott, de nem kedvesen, az arkifejezése nem sok jót ígért. – Tudd, hogy hamarosan visszatérsz, csak előbb... megfelelően fel kell készülnöd – ezzel az ajtóhoz ment, lendületesen feltépte, majd kiintett a férfi lakosztályához vezető folyosó sötétjébe. Gromph Baenre lépett be a helyiségbe, Tsabrak pedig tiszteletteljesen fejet hajtott az ősmágus előtt. Még fel sem emelkedett teljesen a székéből, amikor újabb alak is csatlakozott hozzájuk, kinek látványától kikerekedett a szeme.

Türtöztetnie kellett magát, hogy ne kiáltson fel, mint akármelyik másik drow, aki azt látja, hogy egy agyszívó sétál be a szobájába.

– Szerencsés vagy Tsabrak, áldott lélek – magyarázta Quenthel nagyasszonyanya. – Hatalmas szolgálatot teszel most a házadnak. Úgy vélem, hogy megdicsőülten térsz majd vissza ide, Q'Xorlarrin városába, és nagy jutalomban lesz részed... talán még a város ősmágusává is válhatsz – mondta, és közben ravaszul a fivérére sandított. – Netán Gromph vetélytársává...

A vén Baenre varázsló gúnyosan mordult egyet az orra alatt, és kizárólag azért nem zúzta halálra a másik férfit a nagyasszonyanya szeme láttára, hogy eloszlassa a kételyeket, mert tökéletesen jól tudta, hogy Quenthel milyen átalakuláson ment át, hogy mivé változott.

– Methil megmutatja neked a helyes utat, megtanítja neked, miként urald a varázslatot – fejtette ki az ősmágus bővebben.

– Miféle varázslatot?

– Amely elhozza a Sötétedést – válaszolt ezúttal a nagyasszonyanya. – Te készíted elő korunk legnagyobb csataterét, méghozzá a Póckirálynő dicsőségére – bólintott, lezárva a beszélgetést, majd sarkon fordult, és kiviharzott a szobából, de a közelben maradt, hogy hallhassa Tsabrák fájdalmas sikolyát, amikor az agyszívó csápjai behatolnak az agyába. Tudta, hogy Methil nem tesz kárt a varázslóban – sőt épp ellenkezőleg! –, de senki sem bírja ki visítás és sikítás nélkül, ha ilyen durván hatolnak be az elméjébe.

A katonái és a felderítői időközben alaposan feltérképezték az egész várost, és el kellett ismernie, hogy Zeerith nagyasszony gyermekei igazán kiváló és lenyűgöző munkát végeztek, sikerült teljes egészében előkészíteniük az ősi törpe hon alépítményeit, hogy megfelelően alakíthassák ki a drow helyőrséget. Természetesen városnak nevezik majd, de rég eldöntötte, sosem hagyja, hogy olyan magasságokba emelkedhessen, ami már veszélyeztetheti Menzoberranzan helyzetét.

A következő ajtón be sem kopogott, csak berontott Saribel Xorlarrin, a csekély hatalmú papnő szobájába, akit Tiago Baenre érthetetlen módon a hitvesének választott.

A papnő döbbenten és zavartan nézett rá, de gyorsan összeszedte magát, és illendően üdvözölte.

– Nagyasszonyanya! – rikoltott fel, majd gyorsan térdre ereszkedett.

– Állj fel, gyermekem – mondta neki az idősebb asszony, és miközben felemelkedett a földről, a tenyerébe fogta az állát, és felfelé fordította a fejét, hogy a szemébe nézhessen. – Visszatérek Menzoberranzanba, a kíséretemmel együtt – magyarázta neki. – Csak néhányan maradnak itt, köztük az agyszívó is, akinek a bácsikáddal akadt dolga. Nem kell foglalkoznod vele, és senki másnak sem.

– Igenis, nagyasszonyanya – felelte Saribel, és ösztönösen lesütötte a szemét.

Quenthel ismét megragadta az állát, ezúttal erősebben, és felfelé kényszerítette az állát, hogy mélyen a szemébe nézhessen.

– Tsabrák feladatot kapott – folytatta. – Semmi sem hátráltathatja a munkáját. Amikor visszatér keletre, akkora csapatot vihet magával, amekkorát csak akar. Ha úgy kívánja, akkor mindenkinek vele kell tartania, neked is, a nővérednek is, sőt még Zeerith nagyasszonynak is, ha itt tartózkodik majd, amikor útra kel. Mindenkinek az ő utasításait kell követnie.

– Igenis, nagyasszonyanya. Természetesen vele tartok, ha úgy rendelkezik...

– Te nem! – szakította félbe Quenthel ellentmondást nem tűrő, szigorú hangon. – Te kerítsd elő Tiagót, és utána mindketten visszatértek velem Menzoberranzanba. Hol van most?

– Elutazott, a felszínre ment Ravellel és a többiekkel – válaszolta az alacsony rangú papnő.

– Ezt én is tudom, ostoba! Hová utaztak pontosan?

Saribel hevesen pislogott, zavartnak tűnt, mintha kiutat keresne szorult helyzetéből.

– Kedves gyermekem – sürgette őt Quenthel, nyilvánvaló fenyegetéssel a hangjában.

– Ellenségéről kaptak hírt – bökte ki végül a fiatal papnő. – Emberek és törpék lakta kisvárosban, nem messze innen. Azért mentek, hogy kiirtsák a...

A nagyasszonyanya lemondóan sóhajtott fel.

– Lobbanékony gyermek – jegyezte meg. – Amint visszatérnek, magad mellé veszed Tiagót, és azon nyomban visszajöttök Menzoberranzanba.

– Igenis, nagyasszonyanya, de én... engem azért hagytak hátra, hogy mindent előkészítsek Zeerith nagyasszony számára.

– Amint visszatérnek, magad mellé veszed Tiagót, és azon nyomban mindketten visszajöttök Menzoberranzanba – ismételte meg Quenthel lassan, kimérten, ellentmondást nem tűrő hangon, jelezve, hogy vitának helye nincs.

– Igenis, nagyasszonyanya.

– Ne is reménykedj benne, hogy visszatérhetsz ide! – figyelmeztette a fiatal papnőt. – Soha!

Saribel összerezsent a zord szavaktól és az átható tekintettől, de nem mert vitába szállni a nagyasszonyanyával.

– Ne félj, gyermekem – tette hozzá Quenthel mindentudó mosollyal az ajkán –, tisztelettel övezett helyed lesz Menzoberranzan egyik előkelő házában, és ez bizony nem akármilyen eredmény a számodra. Egy nap talán még az Uralkodó Tanácsba is bekerülsz. – Jól tudta, hogy mennyire nevetségesen csengenek a szavai, hiszen Saribel Xorlarrin korántsem ért fel a családnevéhez. Még maga Zeerith nagyasszony sem tudott gúny és megvetés nélkül szólni róla. Ennek ellenére úgy vélte, ha lenne egy hozzá hasonló bábja a tanácsban, akkor az minden egyes vitás kérdésben eggyel több szavazatot jelentene a számára, csak intenie kellene neki. Elmosolyodott, ezúttal őszintén, de csak szemhunyasnyi ideig tartott, azonnal emlékeztette magát, hogy alaposan előreszaladt az időben. Rengeteg mindent el kell még rendezni, mire bármi ilyesmire sor kerülhetne, előbb még meg kell vívnia a heves szócsatákat, amelyek már sötét pókhálókka sűrűsödtek a feje felett.

Felettből különös bejelentésre készült az Uralkodó Tanács következő ülésén, olyasmire, ami ellen talán még a szövetségesei is ágálni fognak.

Ugyanakkor hitte, hogy magabiztos léptekkel, egyenletesen halad az úton. Miután Minolin Fey főpapnő is csatlakozott a Baenre-házhoz, még hozzá Gromph feleségeként, az ősmágus gyermekével a szíve alatt, bebiztosította a Fey-Branche-ház támogatását. Maga Lolth avatárja szentesítette ezt a szövetséget, és a Fey-Branche család sosem merne szembemenni egy ilyen ítélettel!

Felgyorsultak az események, Andzrel és Tiago előre megjósolt és mindenki által várt összecsapása vésszen közeledett, és ő úgy kívánta, hogy ez mindkettőjük meglegedésére szolgáljon, de legfőképpen a Baenre-ház előnyére váljon.

Elhagyta Saribel lakosztályát, és kilépett a folyosóra, amely még mindig Tsabrák Xorlarrin ordításától visszhangzott. Nagyon is élénken élt még az emlékezetében, amikor ő sikított hasonló módon, miután Methil csápjai bekúsztak az orrába, megérintették az agyát és behatoltak az elméjébe.

Bárcsak már akkor is értette volna azt, amit most már tudott. Methil gyönyörű ajándékkal lepte meg őt, az évezredek tudásával, az anyja bölcsességével, Lolth úrnő nagyszabású tervének részleteivel!

Szívesen alávetette volna magát még egyszer az agyszívó fájdalmas érintésének, ha biztos lehetett volna benne, hogy ismét ahhoz hasonló csodában lesz része. Biztos volt benne, hogy Tsabrák is így érez majd a végén.

Épp most sajátítja el a varázslatot, tán a legnagyobb erejét, melyet drow csak életre kelthet, legalábbis azóta, hogy Yvonne Baenre nagyasszonya megteremtette azokat a hatalmas csápokot, hogy megragadja velük az Oblodra-ház épületegyüttesét, kitépje a földből, és úgy ahogy van, behajítsa a Karom-hasadékba.

– A Sötétedés – suttogetta, miközben továbbhaladt. Azt kívánta, bárcsak a varázslóval tarthatna keletre, hogy a saját szemével lássa a csodás látványt!

Már csak egyvalakivel kellett beszélnie, mielőtt visszatérne Menzoberranzanba. Türelmesen ácsorgott a folyosón, kiélvezve Tsabrák sikolyának minden egyes hangfoszlányát, és várta, hogy Gromph és Methil kijöjjenek végre a Xorlarrin varázsló szobájából.

– Készen áll? – kérdezte.

– Majdnem – felelte az ősmágus. – Még egyszer felhangzik a sikolya, de most már legalább tudja és érti, hogy miért történik vele mindez. Ennek ellenére élvezni fogjuk a szenvedését – tette hozzá.

A nagyasszonyanya önelégülten vigyorgott a fivérére, akiről természetesen tudta, hogy felettből nagy élvezetet nyújt neki, hogy kínozzhatja a másik varázslót. Noha az ősmágus

próbálta leplezni és tagadni, de sejtette, hogy rá is átragadt az izgatottság, és a lelke mélyén irigykedve tekint Tsabakra.

De lehet, hogy csak szeretné, hogy így legyen.

Egymás mögött lépdelve tértek be Berellip Xorlarrin szobájába, maguk mellé vették, majd leballagtak a nagy kohóhoz, ahol goblinok egész serege rohangu fel-alá, hogy kiszolgálják a drow mestereket, akik mágia segítségével készítették a különböző portékákat.

– Rengeteget hallottam már erről a helyről – fordult a nagyasszonya Berellip felé. – Gol’fanin kovácsmester szerint nem létezik még egy kohó a Toril felszínén, amely képes lenne ekkora hőt termelni.

– Egyáltalán nem túlzott – felelte a főpapnő, és Gauntlgrym nagy kohójára mutatott, amely a hosszú és keskeny csarnok kellős közepén állt.

– Ez csak egy sima kemence. Semmi szükségem rá, hogy ilyen kemencéket nézegessek – vakkantotta Quenthel nagyasszonya oly megvetően, amitől a másik papnő meglepetten hátrahőkölt.

– Mutasd meg, mi táplálja ezeket a kohókat – mentette meg a helyzetet az ősmágus. Berellip izgatottan bólintott, és hálásan indult el a központi nagy kohó mögött lévő, oldalfalba ékelt mithrillajtóhoz, amely félúton helyezkedett el a hosszú csarnok végéhez képest. Keskeny folyosó futott mögötte, amelyről úgy tűnt, egykoron számos ajtóval zártak le.

– A törpék építették ezeket a kapukat, hogy kinn tartsák az idegeneket – magyarázta a papnő, miközben áthaladtak az üres ajtófélfák között, ahonnan az ajtót rég eltávolították.

Nedvessé, párássá vált a levegő; hangosan zubogó víz robajlása ütötte meg a fülüket, amit haragos sistergés és sziszegés követett. A szűk folyosó jobbra-balra kanyargott, míg végül egy újabb ajtó állta útjukat, ami ezúttal résnyire nyitva. Berellip szélesre tárta, és egy hosszúkás, téglalap alakú terembe vezette őket.

Olyan terembe, amely eleven elemi lények erejétől lüktetett.

A teremt közepén mély verem hasította ketté, faltól falig, és folyamatosan víz zúdult alá a mélybe a mennyezetről.

– Érzed, ősmágus? – kérdezte Quenthel nagyasszonya. Becsukta a szemét, tett néhány lépést előre, majd beletartotta az arcát az ősfenevadból áradó nyers erő hullámaiba, és hagyta, hogy átsapjanak a feje felett. Fivérével az oldalán sétált oda a verem széléhez, és letekintettek a mélybe, hogy megsejleljék, mi táplálja a legendás Gauntlgrymet. Még Menzoberranzan nagyasszonya is, aki a Pókok Városának szépségéhez és nagyszerűségéhez szokott, és Menzoberranzan ősmágusa is, aki barangolt a síkok közt, szájátva, lélegzet-visszafojtva nézte az eléjük táruló látványt.

Nem látták a verem oldalfalait, eleven elemi vízlények cikáztak örvényszerűen az akna teljes hosszában, börtönbe zárva a messzi mélyben tomboló teremtményt – ott lakozott hát az ősfenevad, a tüzlény, ki vénebb még a sárkányoknál is, tán még maguknál az isteneknél is.

Csapdába esett, de nem tört meg. Korántsem. Az állandóan bugyborékoló lávató tüzet és magmát okádott magából, felköpte a magasba, rá az örvénylő vízfalra, hogy azután sisteregve visszahulljon. A tűz és a víz nem fért meg egymás mellett, szüntelenül vívták ádáz csatájukat.

A két Baenre nemes hátrébb lépett a verem peremétől, majd visszafordultak a kicsattanó papnő felé.

– Ez itt... – kezdte a nagyasszonya a fejét csóválva, mintha zavarná, sőt undorítaná valami, ami elvette a Xorlarrin papnő kedvét, alaposan lelombozva őt.

Quenthel mélyen a szemébe nézett.

– Ezt a szobát miért nem készítettétek elő? – kérdezte dörgő hangon.

– Nagy... asszonya? – hebegte a Xorlarrin papnő, lerítt róla, hogy nem igazán érti, mire akar kilyukadni a Baenre-ház feje. – Ez a helyiség hétköznapi célokat szolgál. A kohók...

– Hétköznapi célokat?! – csattant fel Quenthel Baenre hitetlenkedve, felsőbbrendűen felszegve az állát. Gromph halkán kuncogott mellette. – Itt semmi sem hétköznapi! –

csikorgatta tovább a fogát, olyan éllel köpve ki az utolsó szót, mintha az már önmagában véve is sértené a személyét. – Ez csoda! Ez maga a dicsőség! Ez a hely, ez az ősfenevad és az elemi vízlényekből kialakított börtön az egyetlen oka annak, hogy Lolth megengedte nektek, hogy elhagyjátok Menzoberranzant. Hát valóban nem fogod ezt fel, papnő?!

– De igen, nagyasszonyanya, hát persze.

– Akkor miért nem készítettétek elő ezt a helyiséget? – kérdezte a nagyasszonyanya nekihevíltén.

Berellip szólásra nyitotta a száját, de egyetlen hang sem jött ki a torkán, tökéletesen elveszettnek tűnt, azt sem tudta, hogy hol kezdje.

Quenthel ingerülten ellökte őt az útból, majd az elnyújtott terem közepébe állt, és alaposan felmérte a helyiséget.

– És az a folyosó ott? – kérdezte egy másik kijáratra mutatva, amely valamivel lejjebb nyílt a falból ahhoz az ajtóhoz képest, amelyen ide érkeztek. Természetes járatnak tűnt, mintha forró láva vájta volna ki a kemény sziklafalból. – Az hová vezet?

– Az egyik hátsó folyosóba torkollik, nagyasszonyanya – felelte Berellip.

– Zárd le a túloldalon! – utasította Quenthel az ősmágust, aki bólintott, és már indult is a dolgára.

– Mágikus vasfalat vonok elé, de azt megszüntethetik – hívta fel rá a testvére figyelmét.

– Csak zárd le – vetette oda foghegyről Quenthel. – A Xorlarrin mesterek majd tartós falat építenek a vasfal elé, hogy jobban tartson.

– Micsoda hely! – kurjantotta a Baenre nagyasszonyanya. Ringó táncba kezdett, lassan forogva, és közben dalra fakadt, ősi éneket zengve a Pókkirálynő dicsőségére és tiszteletére alapított Menzoberranzanról.

A mozdulatai mind erőteljesebbé váltak, a forgás fokozatosan felgyorsult, pókhálószerű ruhája széles körívet húzva hullámozott karesú alakja körül a levegőben, és közben apró, eleven pókok ugrottak le róla. Sebesen iszkoltak tova, mintha határozott feladattal bízták volna meg őket.

Valóban így is történt. A felszentelő ének keltette életre a Menzoberranzan nagyasszonyanya mágikus ruhája fodrai közt megbúvó teremtményeket, és a dal megsúgta nekik, hogy mit kell tenniük.

Az ősmágus nem sokkal később visszatért a másik végén lezárt, láva vájta járaton keresztül. Quenthel zavartalanul folytatta a táncot és a zengő éneket. Pókok rohagáltak a verem peremén, és szaladtak fel a falakra, finom pókfonalat húzva maguk után.

A nagyasszonyanya teljes kört írt le, majd váratlanul megmerevedett, mindkét kezét felemelte, az ujjait begörbítette, és rátenyerelt a vállain csillogó, zöld színű, pók alakú melltűkre. Letépte az ékszereket díszes ruhájáról, az eddig szelíd ének erőteljes kántálássá változott, a Pókkirálynőhöz intézett könyörgéssé. Maga elé hajította a melltűket, amelyek csattogva pattogtak tova, és közben megelevenedtek.

És növekedésnek indultak.

– Ez lesz Q’Xorlarrin kápolnája! – közölte Quenthel nagyasszonyanya Berellippel. A jádepókok elérték, majd meghaladták a pónik, aztán a lovak méretét, végül a természetes sziklavájó rovarszörnyekét is. Az egyik ahhoz az ajtóhoz ment, amelyen keresztül idejöttek, a másik, az imént mágikus vasfallal lezárt járatához.

Elfoglalták a helyüket, megmerevedtek, és ettől kezdve szoborként őrizték a két bejáratot.

– Nagyasszonyanya, nagylelkűséged áldás számunkra! – harsogta Berellip Xorlarrin, majd gondolkodás nélkül földre vetette magát Quenthel Baenre lábai előtt.

A nagyasszonyanya ügyet sem vetett rá, ismét körbefordult, tovább vizsgálta a helyiséget, a többezernyi apró, mágikus hálót szövő pók művében gyönyörködve.

– Van egy terem a verem túloldalán – tájékoztatta róla az ősmágus, és a csarnok távolabbi végére irányította testvére figyelmét.

– Mi van ott? – követelte a választ Berelliptől.
– A mágiát szabályozó kar – felelte a papnő. – Az szabályozza az elemi lényeket tápláló víz mennyiségét, hogy kordában tarthassák az ősfenevadat, Ravel legalábbis így mesélte.
– Egy közönséges emelőkar? – Quenthel kérdően fordult az ősmágus felé.
– Csak a delzouni nemes vérű törpék számára közönséges, Jarlaxle legalábbis ezt állította – tájékoztatta Gromph. – Mások számára megmozdíthatatlan.
– Szóval akkor egy ilyen törpe képes meghúzni, és ezzel kiszabadítani az ősfenevadat – következtette ki a nagyasszonyanya.
– Ez egyszer már majdnem Gauntlgrym vesztét okozta – folytatta az ősmágus. – Kitört a vulkán, és ez hívta fel a figyelmünket erre a helyre évekkel ezelőtt.
– De ha egy törpe király megtudná, hogy szent kohójuk drow kézre került, akkor... – fejtegette Quenthel.

Az ősmágus további szó nélkül átvezette őt a termen, megálltak a túloldali csarnokkal szemben, majd mágikus átjárót nyitott, dimenziógörbületet hozva létre, és átléptek rajta, az agyszívóval a nyomukban.

– Egy egyszerű, közönséges emelőkar – dűnnyögött Quenthel, miközben áthaladtak egy boltív alatt, és betértek a félreeső csarnokba.

– Hadd tegyem bonyolultabbá egy cseppet – javasolta az ősmágus. Visszalépett a boltív alá, ahol nagy erejű varázslat ígeit sorolta, megszólítva magát a vizet.

Amikor visszatért a csarnokba, nagytermetű, ringó testű, emberszerű, vízből teremtetett lényt terelt maga előtt.

– Tökéletes ör lesz, útját állja bárminek és bárkinek, aki ide merészkedik – magyarázta. – Kivéve természetesen, ha a Baenre-ház jelvényét viseli.

A nagyasszonyanya elismerően bólintott.

Az ősmágus karcsú ujjai táncával jelzett az agyszívónak, és a csápjai azonnal tekergőzni kezdtek a levegőben.

– Megjelöli? – kérdezte Quenthel, aki természetesen megértette a néma jelbeszédet.

– Nem ez lenne a legmegfelelőbb hely az érkezéshez, ha úgy döntünk, hogy visszatérünk ide? – kérdezett vissza Gromph, és a nagyasszonyanya megértette, hogy az ősmágus és az agyszívó mágikusan összekapcsolódott ezzel a helyiséggel, egyértelmű célállomásként jelölve meg az esetleges későbbi teleportáláshoz, legyen az mágikus vagy pszionikus alapú.

Ezt követően visszatértek a boltív alá, ahol az ősmágus újra megnyitotta a dimenziókaput, és visszatértek az elnyújtott, téglalap alapú terembe.

– Ez legyen Q’Xorlarrin kápolnája – közölte ismét Berellippel. – Az a járat minden bizonnyal megfelelő magánlakosztályként szolgál majd háza nagyasszonya számára.

– Igenis, nagyasszonyanya.

– Rabszolgák vérével szenteljétek meg ezt a helyet – adta utasításba Quenthel. – És ellenségeink húásával etessétek az ősfenevadat.

– Igenis, nagyasszonyanya – felelte a főpapnő túlbuzgón.

Túlságosan is buzgón, gondolta Quenthel. Hirtelen támadt ötlettől vezérelve felemelte és szélesre tárta a karjait, hátraszegte a fejét és becsukta a szemét.

– Vedd kézbe a korbácsod! – utasította a főpapnőt.

– Nagyasszonyanya? – Berellip hangja érezhetően remegett, nem tudta, hogy most mire számíton.

– Úgy illendő, hogy az én vérem hulljon elsőként e hely padlójára, szentesítve az elhatározást. Vedd kézbe a korbácsodat!

A Xorlarrin papnő remegő kézzel engedelmeskedett. Nem sújtott le vele a nagyasszonyanyára, de nem is volt rá szükség. A kígyófejű korbács Lolth úrnő végtelen haragjának eszköze, és a kígyók megértették, hogy mi a feladatuk.

Belemartak Quenthel nagyasszonyanya testébe, feltépve a bőrét, ő pedig élvezettel mártózott meg Lolth dicsőségében, miközben a padlóra csöpögött a vére. Pörgő táncba kezdett, és Berellip tartotta vele a lépést, a kígyók pedig újból és újból lecsaptak.

Tucatnyi tánclépést és rengeteg vért követően Quenthel abbahagyta a táncot, gyógyító varázslathoz folyamodott, hogy begyógyítsa a sebeit, megtisztítsa a vérét a főpapnő kígyóinak mérgétől, és visszanyerje az erejét.

Ezt követően leakasztotta saját ötfejű kígyókorbácsát a derekáról. Berellipre került a sor, hogy táncot lejtessen a Pókkirálynő tiszteletére.

Nem sokkal később Quenthel nagyasszonyanya, az ősmágus és az agyszívó távozott az ősfenevad terméből, ott hagyva a főpapnőt, aki saját kiömlött vérében feküdt a padlón. A kába és zavarodott papnő minden bizonnyal elvérzik, ha nem tudja kitisztítani a gondolatait és nem tud elegendő erőt meríteni a gyógyító varázslathoz, hogy összezárja a sebeit, és kimossa a véreből az ötágú korbács álnok kígyóinak vérét.

Úgy vélte, ha ez bekövetkezne, akkor az Lolth úrnő akarata lenne, és Zeerith nagyasszony senkit sem hibáztathatna, csak saját magát, amiért ilyen mihaszna lányokat nevelt.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

HÁLÓK

Artemis Entreri megcsavarta a testét és megpördült, próbált kiegyenesedni még a zuhanás előtt. Fogalma sem volt, hogy mi sújtott le rá és a többiekre a környezetében, csak annyit érzékelt, hogy a talaj megremeg alatta és feldobja a levegőbe egészen fejmagasságig, sőt még tovább, és magatehetetlenül repül.

Oldalra fordult, és azt látta, hogy az ellenfelével is ugyanez történik. A tekintete továbbsiklott a háta mögé és enyhén oldalra, a sötétséggömb irányába. Afafrenfere barát, aki éppen akkor ért földet, nagyot nyekkent a kemény talajon, visszapattant a levegőbe, próbált megfordulni, de nem sikerült, ezért esetlenül fogott talajt, és kiterült a sötétséggömb pereménél.

A harc ezennel véget ért. Nem maradt más hátra. Végezhetne ugyan ezzel a Baenre nemessel, de mi végre?

Oldalra fordult zuhanás közben, és már mozgatta is a lábát. Amint földet ért, futásnak eredt a síkátorban, a lángoló fogadó jobb oldala felé. Lendített a karjával és szélesre tárta nehéz és vastag köpenyét, hogy így védje magát a drow nyílpuskalövedéktől.

– Gyáva! – érkezett a dühös Tiago Baenre kiáltása.

Az orgyilkos ügyet sem vetett rá, rohant tovább, majd az épület sarkánál befordult, és közben mindkét fegyverét eltette. Felugrott a levegőbe, fogódzót keresve, megkapaszkodott, majd elképesztő erőről és ügyességről téve tanúbizonyságot felhúzta magát, a feje fölé lökte a lábát, és fellendült a tetőre, ahol bukfencet vetett és guggolva fogott talajt.

Ekkor ismét megpillantotta a Baenre nemest, aki lebegve emelkedett a tető pereme fölé.

A drow gonosz vigyorral a képén döngette meg az áttetsző pajzsot páratlan pengéjével, és puhán leereszkedett a tetőre. Tisztelgésre emelte a kardot, ismét harcra buzdítva ellenfelét.

Entreri felmérte a terepet, kiutat keresett: tovább menekülhetne, bevehetné magát a város alacsonyabban fekvő részébe, de az üldözés minden bizonnyal tovább folytatódna... bár az utcán lévő többi csábító célpont talán elterelné a drow-k figyelmét, és így némi előnyhöz juthatna, de...

Megrázta a fejét, elűzve a gondolatot, és úgy döntött, hogy inkább kizárólag az előtte álló drow harcosra összpontosít.

Vállat vont, majd fegyvert rántott, és rohamra indult ellene.

Tomboló szélvészfélegként csaptak össze, cséphadaróként járt a karjuk, a fegyverek cikáztak a levegőben, pörögtek és forogtak, hol kitörtek oldalra, hol visszapenderültek. Kard és tör csattant kardon és pajzsra, szinte követhetetlen sebességgel váltogatták a támadások és hárítások irányát, gyorsan, röviden csapva, majd azonnal odébb szökkenve. Főleg az orgyilkos ügyelt rá, hogy ne akaszkodjanak össze huzamosabban, nehogy a különleges, póknyálas képességgel bíró pajzs ismét csapdába ejtse a kardját.

A felek fáradhatatlanul pörögtek és forogtak, mintha táncot járnának. Próbáltak a másik fölé kerekedni, rést találni a védelmen, de úgy tűnt, hogy méltó ellenfélre leltek egymásban.

Újabb sötételfek lebegtek a tető pereme fölé, körbevették őket, és a magasból nézték a pazar előadást. Ez még jobban feltüzelte az orgyilkost, most már nem szökkent tova azonnal mindenáron, inkább minden egyes visszavágásnál jobban megvetette a lábát, nagyobb erőt adva a csapásainak. Győzni akart, még ha az életébe kerül is. Legyen hát, döntötte el, amíg képes diadalt aratni e felett a Baenre nemes felett, addig a többi nem számít.

Ugyanakkor vészesen fogyott az ideje, a többi drow harcos szép komótosan elhelyezkedett a tető pereme mentén. Eddig a tökéletesen képzett, rendkívül tehetséges Tiago minden egyes próbálkozását sikeresen hárította. A következő visszavágásnál egészen hátranyúlt a lábával, miközben balra penderült, és visszakézből ellenfele felé csapott, de a drow ügyesen lehajolt a penge elől.

Ekkor Tiago is támadásba lendült, átlátta ugyanis az orgyilkos szándékát, aki ismét menekülni akart. Az ékkövekkel kirakott tör megvillant a félhomályban, félresöpörve a drow kardját, de ez csak cselvetés volt, döbbsen rá, a valódi támadás máshonnan érkezett. Tiago a vízszintesen elfektetett pajzs élével csapott le rá térdmagasságban.

Entreri megpördülve ugrott fel a levegőbe, és rúgott, de ő is csak cselezett, megakasztotta a mozdulatot, és oldalra lendítette a lábát, hogy elkerülje Tiago eleve esélytelen kardcsapását. Az orgyilkos továbbfordult, és ezúttal a jobb lábával rúgott. A Baenre nemes későn vette észre a veszélyt, nem tudott időben védekezni ellene, ezért a csizmás láb keményen csattant az arcán.

A drow hátratántorodott.

– Ügyes! – hörögte vért köpve a tetőre.

– Szokj hozzá! – mordult rá Entreri, és folytatta a támadást, de szinte azonnal megtorpant, és oldalra fordult, hogy elkerülje az arca felé roppenő nyílpuskalövedéket, amely Tiago jobb válla fölül érkezett. Pendülő hangot hallott a másik irányból, ismét oldalra fordult, és a második lövedék is elzúgott mellette.

Ekkor rontott rá a Baenre nemes, a pajzsát maga elé tartotta, hogy felöklelje őt, és közben oldalról csapott a kardjával.

Entreri oldalra söpörte a pengét és közben a pajzs mögé nyúlt tört tartó kezével, hogy belemélyessze a halálos fegyvert a drow húsába.

A sötételf harcos lehajolt a döfés elől, és fellökte a levegőbe ellenfele karját a pajzzsal. Az orgyilkos érezte, hogy a mágikus fegyver fogást talál rajta, és ragacsos pókhálóként tapad hozzá a ruhájához. Úgy döntött, hogy nem küzd ellene, inkább egyenesen nekiment a pajzsnak, hátralökve Tiagót. Minden erejét beleadva felágaskodott a levegőbe, hogy földre vigye őt.

Újabb pendülést hallott, és a nyílpuskalövedék ezúttal célt ért, haragosan harapott bele a bal vállába. A második lövedék az arcát érte, de szerencsére csak a bőrét sértette fel. Sikertelen ledöntenie a drow-t a lábáról, és miközben csörömpölve a tetőre zuhantak, a szeme sarkából látta, hogy a többi sötételf harcos azonnal mozgásba lendül, hogy még időben közbeavatkozhassanak. Szóval mégsem csak ártatlan bábázkodók. Be kellett látnia, hogy megpecsételődött a sorsa, örökre elveszett.

Próbálta bevinni a gyilkos döfést, hogy láthassa és hallhassa a Baenre nemes utolsó leheletét, mielőtt őt is elragadja a halál, de a váratlan támadástól letaglózott drow gyorsan összeszedte magát, messze eltolta az orgyilkos tört tartó kezét a pajzzsal, a kardját pedig beékelte a teste és ellenfele pengéje közé, hogy távol tartsa magától.

Entreri nem tudott fölébe kerekedni, a drow méreg szép lassan szétáradt az ereiben, érezte, hogy a Baenre nemes izegve-mozogva kikecmereg alóla.

Dahlia nem tapasztalta meg a Ravel Xorlarrin villámló pókhálójában felgyülemlett mágikus energia mérhetetlen erejét. A sötétgő-szikkasztó háló akkor roppant a fejük fölé, amikor leszállt a fia mellé, és éppen levedlette holló alakját. Le kellett kúporodnia a sikátor talajára, de ez nem akadályozta meg abban, hogy vívóbottá alakítsa Kozah Tűjét, amit korábban cséphadaróként használt. Fellökte a hosszú szálfegyver végét a magasba, hogy a közepébe döfve tartóztassa fel a veszedelmesen ereszkedő villámló pókhálót.

– Menekülj! – hallotta a fia kétségbeesett kiáltását. A hangja nyilvánvaló félelemtől remegett, és abban a pillanatban, amint Kozah Tűje hozzáért a villámló pókhálóhoz, megértette, hogy mi váltotta ki belőle. A mágikus viharfellegben felgyülemlett energia beáramlott a testébe, amitől égnek állt a haja.

A mágikus háló leereszkedett, szikkasztott és sötétgött, majd elszabadult a felgyülemlett energia, a talaj úgy rengett, akár heves vulkánkitörés idején. Az elf nő összekoccanó fogakkal próbált szólni a fiának, hogy fogja meg a kezét, hátha Kozah Tűje mindkettőjüket megóvjá a

pusztulástól, de egyetlen hang sem jött ki a torkán. Nem tudta rendesen elfordítani a fejét, csak a szeme sarkából látta, hogy a torz tiefling megfeketedett roncsként süppedt bele a talajba.

Tovább tombolt a vihar, mennydörgő robajjal, a talaj hullámozott, akár a felkorbácsolt tenger. Dahlia úgy érezte magát, mint akit szűk kanyonba vetettek, és azután rászabadították a fékezhetetlen elemeket, hogy apró darabokra szaggassák a testét.

Még több mágikus energia áramlott a botba, ívesen cikázva a teljes hosszán, megperzselte a kezét és átjárta a tagjait. A szíve olyan hevesen kalapált, hogy majd kiszakadt a helyéről. Erősen lüktetett a halántéka, fekete foltok jelentek meg a szeme előtt. A világ kezdett sötétségbe borulni körülöttük.

Ennek ellenére kitartott, máskülönben ő is szénné égett volna, akárcsak az imént Effron.

Effron! Az ő fia!

A düh új erőt adott neki, és nekiveselkedett a villámló fellegnek, dacos ordítását visszafojtva. Szorosan összezárta a száját, nehogy szilánkosra zúzza összekoccanó fogait, vagy kettéharapja a nyelvét.

Ekkor váratlanul véget ért. A villámló pókháló összezsugorodott, leírt egy utolsó kört a feje felett, majd Kozah Tűje teljes egészében magába szippantotta. Dahlia nem tudta féken tartani a hatalmas erőt; tisztában volt vele, hogy vagy a fémbot hasad ketté, vagy a drow mágia árad szét a testében, és belülről emészt el őt.

Oldalra fordult, de elesett. Zuhanás közben megpillantotta a törpét, aki feküdt a földön, és éppen próbált felkőnyökölni. Mély döbbenet és őszinte rémület tükröződött a tekintetében, amit tökéletesen megértett volna, ha látja saját magát, ugyanis inkább tűnt elemi villámlénynek, semmint elf nőnek. Ívesen meghajolva cikázott az iszonyatos erejű mágikus energia a végtagjai mentén.

Ekkor a nőstény drider is észrevette a törpe mellett, aki egyenesen rá bámult. Magasra emelte a bunkóját, mintha hozzá akarná vágni, hogy letaglőzza.

Sikerült megelőznie őt, Kozah Tűje elhagyta a markát, és lándzsaként suhant a levegőben a célpont felé.

Nem repült elég messzire, jóval a drider póklábai előtt ért földet, de ez mit se számított. A mágikus botba zárt energia elszabadult. A robbanás ereje a levegőbe vetette a félig drow, félig pók szörnyeteget, és megrengette az egész sikátort. A talaj felpúposodott, mintha megolvadt volna, és viharos tengerként hullámozott.

A törpe asszonyosság felrepült a levegőbe. A mellette lévő épület tornáca nyikorogva megcsavarodott, majd az egész ház összeomlott, amikor a sikátoron végigvonuló hullám odaért alá, és feldobta a levegőbe.

Dahlia érezte, hogy a levegőbe emelkedik. A nőstény drider ekkor már lefelé zuhant, a lábai összetöporodtek a teste alatt, mintha elolvadtak volna, az arca eltorzult a fájdalomtól, halálsikolyra nyílt a szája.

A hullám továbbterjedt, fel egészen a dombra, ahol ledöntötte a drow varázslókat a lábukról, és a levegőbe repítette Entrerit és Tiagót, akik a Kőfejtő Pihenője előtt vívtak ádáz párbajt egymással. A hullám az utca túloldalára is átcsapott, odébb penderítve Yerrininae-t, aki torkaszakadtából ordított – a szeretett Flavvart siratta.

Dahlia kifacsarodva zuhant le, nem tudta védeni magát. A bokája és a térde is kificamodott, majd arccal előre terült el az utcakövön. Sikerült felkőnyökölnie. A törpét kereste a tekintetével, aki az utca közepén ücsörgött, kábán, viharverten. Ámbra rémülten nézett vissza rá, kétségbeesett grimaszba ránduló arcáról leolvasta, hogy a hatalmas termetű drider, a hím szörnyeteg időközben odaosont a háta mögé – a következő pillanatban vakító robbanás terítette be őt, messzire repítette, majd minden elsötétült.

A makacs tagadás uralkodott el az orgyilkoson, nem akarta elfogadni a sorsát. Miközben ott birkózott a tetőn a Baenre nemessel, hozzáragadva a különleges erővel bíró pajzshoz, az oldalára billent, környezetének szélesebb látképe tárult a szeme elé. A látóhatár végén az elf nő ekkor esett el. Magatehetetlenül, védtelenül feküdt az utcán, kiszolgáltatva a hatalmas termetű hím dridernek.

A törpe asszonyság sem járt jobban, ezt is azonnal felmérte. Kábán, halálra vált arccal ült az utca közepén, és meredten nézte a közeledő szörnyeteget.

A makacs tagadás és a végtelen harag uralkodott el az orgyilkoson. Sikerült úgy fordulnia, hogy megvethesse a lábát a tetőn, majd dacos ordítás kíséretében felpattant, magával rántva a drow-t. Ugyanezzel a lendülettel megpördült, és minden erejét beleadva oldalra taszította ellenfelét. A ragacsos pajzs végre elengedte a ruháját, ő pedig a tovapenderülő Tiago után tántorgott.

Két lépés után azonban meggondolta magát, irányt váltott, és a tető távolabbi vége felé iramodott.

Újabb nyílpuskalövedék találta el, majd még egy, végül legalább egytucatnyi. A sebhelyek égtek, akár a tűz, a drow méreg gyorsan terjedt szét a testében. A tagjai elnehezültek, a látása homályossá vált, az érzékei eltompultak, és be kellett látnia, hogy a Baenre nemes hamarosan utoléri őt.

A tető pereme felé vetődött, vagy inkább csak zuhant, hiszen béna lábából kiszállt az erő, és összezsugorlott alatta. Előrenyújtotta a karját, hogy kúszva közelítse meg a tető szélét, és levethesse magát a mélybe.

De nem ez volt a szándéka. Nem azért kezdett vad rohanásba, hogy elmeneküljön, hiszen nem nyerhetett egérutat a drow-k elől. A törét azonban még megmenthette.

Lenyúlt az eresz alá, beakasztotta a karját, és utolsó erejével gondosan elrejtette a tört, majd áthúzta magát a peremen, elengedte az ereszt, és egyszerűen csak lezuhant a földre.

Nagyot nyekkent, de makacsul feltápáskodott, és odébb tántorgott, a közeli épületek között cikázott, egyszer jobbra, egyszer balra fordult, de már nem reménykedhetett semmiben, a drow-k gúnyos kacaja kísérte minden egyes lépését. Mikor végre úgy ítélte meg, hogy kellő távolságra csalta el az üldözőit imádott fegyverétől, abbahagyta szánalmas menekülését, megállt, és megfordult, hogy szembenézzen Tiago Baenre-vel.

A drow méreg előbb ragadta el őt, mint hogy az ifjú nemes harcos odaérhetett volna hozzá. Minden erő kiszállt a tagjaiból, az érzékei cserbenhagyták.

Még hallotta Tiago Baenre hangját – aki a nevén szólította őt! –, amit meglehetősen különösnek, sőt hihetetlennek talált, de azt már nem tudta megfejtani, hogy miért.

Hőhullám csapott át a teste felett, és teljes egészében beborította. Szünni nem akaró fémcsőrgés zúgott a fülében. Úgy érzékelte, hogy talpon van, de nem volt biztos benne, és nem is értette, miként lenne ez lehetséges, hiszen szemernyi erő sem maradt a lábában.

Hűvös, fémes tárgy nyomódott az arcának, talán egy kard rideg lapja.

Az elf nő kinyitotta a szemét, és azonnal felismerte a helyet, illetve tudatosult benne, hogy ismeri azt a helyet, de semmit sem értett az egészből. Emlékezett arra a hatalmas robbanásra az utcán, amikor Kozah Tűjéből kiszabadult a felgyülemlett mágikus energia. Maga előtt látta a nőtény dridert, amint összetöporodik, miközben halálra ég.

Összerezzen, amikor felidézte az őt betérítő robbanást, majd metsző hangon felsikoltott, mert Effron jutott az eszébe, a fia, aki szintén szénné égett. Próbálta megmenteni őt, ott állt közvetlenül mellette, mégsem sikerült.

– Üdv az élők közt! – mondta egy felettébb ismerős hang, amitől végre visszazökkent a valóságba.

Nem vette el az arcát a hús fémpánttól, amelyen nyugodott, csak a szemét mozgatta oldalra, így nézett körül, és pillantotta meg a beszélőt, Artemis Entrerit.

A férfi egy fémketrecben lógott, amely leginkább vaspántokból készült koporsónak tűnt, szorosan megfeszítve, erősen tartva őt.

Őt is ugyanolyan ketrecbe zárták.

– Ismét fogságban – hallotta az orgyilkos lemondó hangját. Minden remény elhagyta, semmiféle érzelm nem látszódott rajta, úgy tűnt, nem érdekli, hogy milyen sors vár rájuk.

Dahlia tudta, hogy Gauntlgrymben vannak, méghozzá a kovácsműhelyben, és mindössze néhány lábnnyira lógnak a talaj felett. Goblin rabszolgák sürgölődtek a kohók körül, fémforgácsot és egyéb törmelékét talicskáztak ki, és megmunkálásra váró fémrudakat hoztak be. A drow mesterek az üllők mellett álltak, és lázasan végezték a munkájukat.

Próbált az orgyilkos felé fordulni, de olyan szorosan leszíjazták, hogy egyszerűen nem tudta elfordítani a fejét. Az erőfeszítéstől megmozdult a ketrec, enyhén oldalra fordult, és mielőtt visszabillent volna az eredeti helyére, egy harmadik ketrecet vett észre az orgyilkos mögött.

– Effron – suttogetta hitetlenkedve, nem is mert reménykedni benne, hogy ez igaz lehet.

– Afafrenfere – helyesbített Entreri. – Bár azt hiszem, hogy már rég halott. Órákkal ezelőtt magamhoz tértem, és meg se moccant, még csak egy hangot sem adott ki.

– De ide hozták őt – vitatkozott az elf nő.

– Hogy még ezzel is kínozzanak minket, semmi kétség – vélte Entreri. Hangos nyögéssel fejezte be a mondatot, az egyik drow ugyanis odalépett a ketrece mögé, és kíméletlenül megbökte őt a kezében lévő izzó piszkavassal. Ezt követően komótosan odaballagott Dahlia ketrecéhez, és nagy élvezettel érintette hozzá a forró fémét csupasz bokájához.

Velőtrázó sikoly hasított a kovácsműhely levegőjébe.

Senki sem kapta fel a fejét a hangra, sem a goblin rabszolgák, sem a drow mesterek. Miután elmúlt a fájdalom, ismét az orgyilkosra nézett, és próbálta meghintáztatni a ketrecét, de a férfi tagadólag megrázta a fejét.

Tudta, hogy Entreri volt már hasonló helyzetben, amikor Menzoberranzan sötét városában sínylődött a drow-k fogságában. Néhány részletet elmesélt neki arról az időszakról, és jóval kíméletlenebb esetekről is beszámolt, mint az izzó piszkavas. Egy ízben bevallotta neki, hogy inkább meghalna, mintsem ismét a könyörtelen sötételfek karmai közé kerüljön.

Összerezcent, és egész testében megborzongott a gondolat hatására. Ő felszíni elf, a drow-k ősi, leggyűlöltebb ellensége.

Halálra kínozzák, efelől semmi kétség, és a szenvedései hosszú évekig tartanak majd.

Berellip Xorlarrin magasra emelte négyágú korbácsát, és lesújtott vele a ketrecben lógó alakra. A négy kígyófej egyszerre mart az áldozat lábaiba, mélyen beléjük mélyesztve a fogait, feltépvé a bőrt, de a szerzetes össze se rezzent, meg se nyikkant.

– A barátotok halott – közölte a papnő az orgyilkossal és az elf nővel, miután úgy helyezkedett előttük, hogy mindketten jól láthassák. – Szerencsésnek mondhatja magát – tette hozzá.

Entrerire szegezte a tekintetét, és gonosz vigyor terült szét az arcán.

– Szóval Bregan D'aerthe? – gúnyolódott vele. – Miféle hazugságot tartogatsz még a számomra? Pont ők, az állítólagos szövetségeseid tájékoztattak minket a visszatértetekről.

Az orgyilkos nem felelt.

– Kiderítjük, hogy hol tartózkodtál az elmúlt húsz évben, efelől ne legyenek kétségeid – folytatta. – Utána pedig meghalsz, hogy miként, az már rajtad múlik. Áruld el, hol bujkál Drizzt Do'Urden!

– Nem tudom – felelte az orgyilkos, és beszéd közben oldalra sandított. Két drow férfi lépett be a látóterébe, és ment oda a szerzetes ketrecéhez. Az egyikük csörgő kulcsokkal babrált, mintha arra készülnének, hogy kivigyék a holttestet a kovácműhelyből.

A Xorlarrin főpapnő gonoszul kacagott.

– Legyen! – intett a két drow férfinak, hogy távozzanak. – Hagyjátok! Hadd szagolják a bűzét, hogy egy pillanatra se felejtsek el, milyen sors vár rájuk, hogy hamarosan együtt rohadnak el.

Ezt követően az elf nő felé fordult.

– Hol vannak a társaid? – kérdezte.

Dahlia nem felelt, szorosan összezárta a száját, megfeszítette az izmait, és acélos tekintettel nézett vissza a kízójukra. A főpapnő ismét harsány hangon kacagott, gonoszul, kegyetlenül, semmi mást nem élvezett jobban a fájdalomnál, ebben lelte csak az örömét. Megfordult, magához intett egy szolgát, aki kosarat cipelve sietett oda hozzá, és átnyújtotta neki.

A főpapnő leemelte a fedelét, felfordította, és torz, megfeketedett fejet borított ki belőle a padlóra. Nem pattant fel a levegőbe, és nem is gurult odébb, nedves cuppanással állapodott meg, még ki is lapult kissé, és valamiféle folyadék szivárgott belőle.

– A fiad, gondolom – vetette oda Berellip foghegyről, és bár Dahlia eltökélte, hogy nem adja meg ezeknek a szömyetegeknek az élvezetet, most mégis keservesen felsikított.

Ő maga sem sejtette, hogy ekkora fájdalmat okoz majd, ha rég halottnak hitt fiát valóban holtan látja maga előtt, akiről úgy tudta, hogy ő maga ölte meg évekkal ezelőtt, amikor csecsemőként levetette a szikláról. Most mégis zokogott, és mérhetetlen gyűlöletet érzett az egész világ iránt.

A drow mesterek ezúttal abbahagyták a munkát, felé fordították a fejüket, és gúnyosan kacagtak a nyomorán.

A kohók sosem pihentek, amikor a drow mesterek elfáradtak, váltásként újak álltak a helyükre, hogy folyamatosan folyjon a munka.

Az orgyilkos félig ébren, félig eszméletlenül lógott a ketrecben, az eltelt órák alatt teljesen kimerült, és már hangosan korgott a gyomra az éhségtől. Már rég nem érdekelte a hő, sem a hangok, sem bármi egyéb. A drow-k jöttek-mentek, a goblinok futva végezték a dolgukat, és... többé semmi sem számított, értelmét veszítette minden. A szerzetes még mindig ernyedten, élettelenül lógott a mellette lévő ketrecben.

Dahlia még mindig zokogott a jobbján, de már jobbára csak erőtlenül szipogott.

Kizárólag ez a keserves hang keltett érzelmeket a bensőjében. Önnön sorsát elfogadta – belátta, hogy hamarosan meghal, és ezt semmi sem gátolhatja meg –, de valamiféle érthetetlen oknál fogva mélyen megérintette, ami az elf nővel történt, belesajdult a szíve, ha arra gondolt, amit át kellett élnie.

Oda akart menni hozzá. Meg akarta ölelni, és megnyugtató szavakat sutogni a fülébe, hogy átvészelve ezt az újabb borzalmat. Ki akart szabadulni a ketrecéből, ha másért nem is, csak azért, hogy elvigye azt a torz, megfeketedett fejet onnan, hogy az anyja ne láthassa, hogy ezzel is enyhíthesse a kínjait.

Több alkalommal is felé nyújtotta a kezét, hogy megérintse, és egyszer-egyszer majdnem hozzá is ért a bőréhez, majd egy ízben az elf nő is felemelte a karját.

A drow-k azonban a kízás nagymesterei, tökéletesen értik a módját, hogy miként okozzanak még nagyobb fájdalmat, miként taszítsák még nagyobb reménytelenségbe áldozataikat.

Majdnem összeért az ujjuk.

Dahlia szipogásának hangja ott visszhangzott a fülében és a szívében.

Szentül hitte, hogy Jarlaxle tette ezt vele. A főpapnő a Bregan D'aerthe-t említette. Szóval Jarlaxle ismét feláldozta őt a saját önző céljai érdekében.

Ugyanakkor ennek semmi értelmét nem látta. Jarlaxle oldotta fel a medúza átkát az Árnyzuhatagban, és mentette meg ezzel az életét. De mi végre? Ezért?

Mindenesetre elátkozta a drow zsoldosvezért az orra alatt, és ismét az elf nőre nézett.

Semmire sem vágyott jobban, mint hogy odamehessen hozzá, és segíthessen rajta.

Ezek az idegen érzések alaposan meglepték őt.

TIZENHARMADIK FEJEZET

FAGYOS ÉJSZAKAI KÖD

– Meg sem kérdeztem, hogy érzed magad – fordult Catti-brie Drizzt felé. Az éjszakai tábor szélén ücsörögtek a sima felületű sziklákon, a csillagokkal pettyezett égbolt alatt. Az évszakhoz képest kellemesen meleg szellő csiklandozta az arcukat.

– Mivel kapcsolatban? – kérdezte a drow.

– Ezzel az egésszel – felelte a lány. – Az események alakulásával, a visszatéréssel...

– Mi mást érezhetnék, mint bizsergető borzongást? – beszéd közben a tenyerébe zárta felesége kezét.

– De mindez nyilvánvalóan letaglózó élmény lehet. Eljutottál már arra a pontra, hogy valóban felfogd, mindez valóságos?

A drow halkan, visszafogottan, beletörődően kuncogott.

– Talán túlságosan is belefeledkeztem az örömömbbe ahhoz, hogy komolyan foglalkozzak ezzel a kérdéssel. Persze el kell ismernem, hogy akadtak aggályaim és félelmeim... elvégre Wulfgar is hasonló, nagyszabású ármánykodásról és megtevesztésről mesélt nekünk abból az időszakból, amíg Errtu fogságában sínylődött.

– Szóval ez az egész csak csalfa álom lenne? – kérdezte Catti-brie. – Nagyszabású ármány?

– Nem – vágta rá a drow habozás nélkül. – De ha az is lenne, engem nem érdekel! – A lányra nézett, aki hátradőlt, enyhén elhúzódva tőle, és kíváncsi tekintettel fürkészte az arcát.

– Amit észlelünk és érzékelünk, az valóságos – magyarázta a férfi. – És ez a valóság most mindennél nagyobb örömet okoz a számomra. Mintha elhalasztották volna a halálos ítéletemet – harsányan kacagott, majd előre hajolt, és megcsókolta a lányt.

– Szóval akkor mindez valóság – szögezte le Catti-brie. – De valóban örömet okoz a számodra?

– Talán kételkedsz benne, szerelmem?

– Természetesen nem! De ennek az egésznek letaglózó élménynek kell lennie. Nekünk megadatott a szabad választás lehetősége, főleg nekem és Regisnek, hiszen a mi életünk attól a naptól kezdve nem folytatódott, hogy Mielikki eljött értünk Mithrill Csarnokba és magával vitt, hogy meggyógyítsa sérült elménket. Az idő megállt a számunkra, az évek múlása elvesztette a jelentőségét, nem úgy neked, aki évszázadnyi életet éltél le nélkülünk, és még az utóbbi két évtized is kizárólag azzal telt, hogy eljussunk az előre kijelölt helyre az előre meghatározott időpontban, hogy a Csarnok Vándorai újból egyesülhessenek. Mi tudtuk, hogy mi vár ránk, hogy mire számíthatunk – sőt ami azt illeti, kifejezetten erre készültünk –, téged mindez azonban döbbenetes és felfoghatatlan meglepetésként kellett, hogy érjen, nem számíhattál rá, hogy az ösvény, melyen jártál, ebbe az irányba kanyarodik.

– Ez a legkellemesebb meglepetés, ami bárkit is érhet élete során, nekem elhiheted – biztosította róla a drow.

– Öszintén mondd?

A férfi átkarolta az ifjú asszonyt, és közel húzta magához, hogy puhán összeérjen a testük.

– Száz éven keresztül hiányoztatok. Mindannyian... de leginkább te.

– Ez fájdalommal tölt el – suttogta Catti-brie, ám a kósza leintette őt, és határozottan megrázta a fejét.

– Nem – mondta. – Az emléked tápláló éték volt, nem kínzó teher – magyarázta. Halkan kuncogott, majd ismét előre hajolt, és arcon csókolta őt, hogy megágyazzon a következő mondatnak. – Próbáltalak elfelejteni.

– Ettől úgy érzem magam, mint akit határtalanul szeretnek – dorombolta a lány.

– Őszintén mondom – folytatta Drizzt komoly hangon. – Amikor Innovindil oldalán harcoltam az orkok ellen, amikor azon jártak a gondolataim, hogy halott vagy, hogy mindnyájan halottak vagytok, akkor egészen egyértelmű tanácsot adott nekem. Rövidebb szakaszokra osztva éld az életed, egyik emberöltőből lépve át a másikba. Az elf lét elkerülhetetlenül együtt jár a fájdalmas veszteséggel. Próbáltam megfogadni a tanácsát, és ennek megfelelően élni tovább, de eddig mindig kudarcot vallottam. Próbáltalak elfelejteni, de nem sikerült. Ott voltál velem minden egyes nap. Ki akartalak rekeszteni az elmémből, megtagadni az emlékeket, de mindhiába.

Elhallgatott, és ismét megcsókolta őt.

– Volt másik szeretőm, de soha nem tapasztaltam meg újra az igaz szerelmet – folytatta. – Talán Mielikki nyúlt le hozzám és érintette meg a szívemet, talán ő suttozta a fülembé, hogy egy nap visszatérsz...

– Te nem hiszel ebben.

– Nem, valóban nem – ismerte el a férfi. – Akkor mi a magyarázat? Talán egyszerűen csak szerencsések voltunk, amiért ránk talált az igaz szerelem, és ez a szoros kötelék még a halálon túl is megmaradt?

– Szerencsések vagy átkozottak? – kérdezte Catti-brie fanyar mosollyal az ajkán. – Nem voltál magányos?

– Nem – felelte Drizzt habozás nélkül, egy pillanatig sem kellett gondolkodnia a válaszon. – Csak akkor voltam magányos, amikor megtagadtam az emlékedet. Csak akkor voltam magányos, amikor Dahliával éltem, akit soha nem tudtam szerelemmel szeretni. Amikor azonban Catti-brie szelleme ott vándorolt az oldalamon, akkor nem voltam magányos. Nem, mert akárhányszor mosolyogtam az elmúlt száz esztendő alatt, mindig rád emlékeztem – hátrapillantott a válla felett, és három másik társukra nézett, akik a tűz mellett ücsörögve osztották meg egymással az elmúlt két évtized izgalmas és hihetetlen kalandjait. Érdeklődve ráncolta össze a homlokát, amikor a hatalmas termetű barbár nagy vödör vizet tett le a félszerzet elé, aki teketóriázás nélkül beledugta a fejét. – Vagy éppen rájuk – tette hozzá mosolyogva.

Catti-brie erősen megszorította a kezét.

– Különös aura lengi körül Regist – váltott témát a lány.

– Aggódnunk kellene valami miatt? – kérdezte a kósza.

– Nem, nem ilyesmire gondolok. Egyszer azt mesélte nekem, hogy szinte ugyanúgy elemében érzi magát a vízben, mint a szárazföldön. Nézd csak, számold, hogy milyen hosszú ideig képes a víz alatt tartani a fejét... sokkal tovább, mint bármelyikünk, már ha versenyeznénk.

A kósza éberén figyelt. A félszerzet valóban lenn tartotta a fejét, és közben folyamatosan csettintgetett az ujjával. Talán azért, hogy így kövesse az idő múlását, talán azért, hogy jelezze a barátainak, még mindig életben van. Bruenorra nézett, aki csipőre tett kézzel állt a félszerzet felett. A törpe viszonzta a drow pillantását, és hitetlenkedve csóválta a fejét.

Tovább vártak, a szívverésüket számlálva, de Regist még mindig nem emelte ki a fejét a vödörből, és tovább csettintgetett az ujjával, mindenféle erőlködés nélkül.

– Nem jó ez így – morgott a törpe.

– Talán hal volt az apja? – kérdezte a barbár.

– Az anyja, ezt állítá.

– Egy hal?

– Nem hal, de az egyik őse valami... dzsenaszi, vagy micsoda.

Egy örökkévalóságnak tűnő idő után a félszerzet végre kiemelte a fejét a vödörből. Önelégülten vigyorgott, egyáltalán nem zihált, nem kellett levegő után kapkodnia.

– Genasi – suttogta Catti-brie a drow-nak, miután visszafordultak a csillagos égbolt felé, majd kitekintettek a Szirtek hullámzó vidékére. – Úgy hiszi, hogy genasi vér csörgedezik az ereiben.

– Azt sem tudom, hogy ez mit jelent.

– Azt, hogy ő síkivadék – magyarázta Catti-brie. – A genasi valamilyen elemi képességgel megáldott dzsinn, aki a legendák szerint emberekkel párosodik. Genasi-félszerzet utódról még nem hallottam, de elméletileg lehetséges.

– Úgy tűnik, hogy Regis esett át a legnagyobb változáson közülünk, és nem csak fizikai értelemben – vélte Drizzt.

– Talán igen. Egyikünk számára sem telt el annyi idő, mint számodra, de mindnyájunkat felsőbb erők érintettek meg, ez teljesen bizonyos. Mint ahogy az is teljesen bizonyos, hogy ő a régi Regis, ugyanaz a félszerzet, akit egykor ismertél és szeretted.

– Én a küllemében beállt változásokra gondolok, és az elszántságára és a céltudatosságára, nem a jellemére. Egyáltalán nem.

– Hiszed is, vagy csak reménykedsz benne?

– Mindkettő! – csattant fel a kósza, majd harsány nevetésben tört ki.

– Mi átszeltük a halál birodalmát – jegyezte meg Catti-brie, mintha ezzel mindent megmagyarázna.

A drow hátradőlt, és komoly arckifejezést öltött.

– Azt hinném, hogy e miatt az élmény miatt csak még jobban elborzaszt a lehetőség – jegyezte meg.

– Miféle lehetőség?

– Az újbóli halál lehetősége. Ti négyen mégis önként, félelem nélkül sétáltok bele a legnagyobb veszedelem közepébe is. Éppen vámpírvadászatra készülünk, még hozzá egy igen sötét helyen.

– Utána pedig háborúba indulunk, legalábbis nagyon úgy tűnik, és igen, önként.

– Boldogan? Boldogan mentek a halálba?

– Természetesen nem. De boldogan vágunk bele a kalandba, bármi várjon is ránk.

Ekkor fagyos, dermesztő fuvallat csapta meg őket, mintha megváltozott volna a szélirány, és már az északi, havas hegycsúcsok felől fújt volna. Az enyhén reszkető Catti-brie közelebb húzódott a drow-hoz, hogy felmelegítse magát.

Köd képződött nem sokkal előttük, és a kósza összevont szemöldökkel vizsgálta. Nem talált magyarázatot az időjárásban beállt hirtelen, nagymértékű változásra. A levegő jelentős mértékben lehűlt, mintha valami kiszippantotta volna belőle a meleget, ugyanakkor nem borította hó a tájat és nagyobb vízfelületről sem tudott a közelben. De akkor mi idézte elő a ködöt?

Még hozzá a fagyos ködöt, állapította meg, amikor közelebb gomolygott hozzájuk.

A fagyos, halálos ködöt.

– Mindég egy újabb mese, igaz-e, Bendőkorgi? – hahotázott Bruenor, amikor a félszerzet végre méltóztatott kiemelni a fejét a vízzel teli vödörből. – Véled mindég minden rendhagyó, igaz-e?

– Lételemem a szórakoztatás – felelte a félszerzet modoros és egyben színpadias meghajlás kíséretében, majd felegyenesedett, és hevesen megrázta az üstökét, ahogy a vizes kutyák szokták, beterítve a törpét a kövér vízcseppekkel.

– Brrr – morgott Bruenor, mert hirtelenjében vacogni kezdett a foga, amit a kellemetlen vízcseppeknek tudott be.

De az izmos barbár is felállt, és megdörzsölte a karját, és amikor kifújta a levegőt a tüdejéből, az felhőként rajzolódott ki a szája elé.

– Hideg lett – állapította meg a törpe.

Regis is hozzá akart szólni a témához, de amikor a barátjára nézett, vagyis inkább a háta mögé, akkor a torkára forrtak a szavak.

Észrevette a gomolygó ködöt.

Azonnal felismerte. Látta már ezt a ködöt.

– Mégis miféle mesével akarál még szórakoztatni minket, Bendőkorgi? – kérdezte a törpe széles vigyorral az arcán. – Félig madár vagy, félig meg hal? Repülsz is tán?

Ami azt illeti, Regis valóban tartogatott még egy mesét a barátai számára, de erősen kételkedett benne, hogy Bruenor szórakoztatónak találná. És abban a pillanatban azt kívánta, bárcsak félig madár lenne, és elrepülhetne onnan!

– Fussatok! – lehelte még a suttogásnál is erőteljesebb hangon. – Ó, kérlek, meneküljetek!

– He? – értetlenkedett a törpe.

A félszerzet továbbra is meredten bámulta a törpe háta mögött gomolygó ködöt, és reménytelenül rázta a fejét. Az a bizonyos köd ugyanis szép lassan alakot öltött, és magas, ösztövérférfivé állt össze.

– Fussatok! – kiáltotta ezúttal teli torokból, és hátrált néhány lépést. – Bruenor! Mögöttes!

Wulfgar nekilódult, és beugrott a törpe és a félszerzet közé, miközben istene nevét ordította.

– Tempus! – harsant a csatakiáltás. Meglóbálta a feje felett súlyos harci pörölyét, és útjára engedte. A veszedelmes fegyver pontosan a törpe feje felett zúgott el, a barbár ugyanis Bruenor harci sisakját használta a célzásához, az egyik oldalon az ép, a másikon a csonka szarvat használva irányzékként.

– Héj-hó! – méltatlankodott a törpe, és lehajolt, amennyire csak tudott. Azonnal felegyenesedett és a háta mögé pillantott. Még látta, ahogy Égisz-agyar nekicsapódik a vigyorgó, emberszerű alaknak, aki gomolygó ködfelhőbe burkolózva közeledett felé.

Tekergőző ködpamacsok törtek ki az alak testéből minden irányba, amikor eltalálta őt a fegyver, mintha ő maga lett volna a köd.

Nem mutatta jelét fájdalomnak, tán meg sem érezte a csapást. Úgy tűnt, hogy a találat pillanatában anyagtalanná válik, amíg a halálos harci pöröly keresztülhatol a testén, majd a köd újra gomolyogva sűrűsödni kezdett, és ismét felöltötte annak a sovány, vigyorgó férfinak az alakját.

– Mi folyik itt, Bendőkorgi? – kérdezte Bruenor, miközben a társai mellé hátrált, majd araszolni kezdett a csatabárdja felé.

– Ez... Feketelélek – hebegte a félszerzet. – A halálúr.

Az iszonyatos teremtmény közelebb siklott hozzájuk. A szeme a bensőjében izzó démoni tüztől ragyogott. Lesoványodott, rothadófélben lévő arca folyamatosan rángott, mintha alakot akarna váltani.

A barbár harcos ismét marokra fogta harci pörölyét, a törpe pedig csatlakozott hozzá, immáron éles csatabárdjával a kezében. A félszerzet is Wulfgar mellé lépett a másik oldalon, és mindhárman kiguvadó szemmel, bambán bámultak Feketelélekre, képtelenek voltak kiszabadulni a gomolygó köd bűbája alól.

Mindhárman halálra rémültek. Nem tudtak megmoccanni.

Ebben rejlett a nagyhatalmú halálúr igazi ereje, ami jócskán meghaladta azt a mértéket, amit a tapasztalt kalandozó egy hozzá hasonló élőholt szörnyetegtől várna. Feketelélek behatolt ellenfele bensőjének legmélyére, ott kitapogatta élete legnagyobb félelmét, és azt használta fel, hogy az elkerülhetetlen halál ígéretével riogassa. Aki ránézett rothadó arcára, önmagát látta benne. Aki szemtől szemben állt Feketelélekkel, az a saját sírját látta maga előtt, a saját

rothadófélben lévő tetemét, tekergőző férgekkel a szemgödrökben, amelyek alig várják, hogy lakmározzanak a puha, lágy agyvelőből.

Ez az igazi borzalom.

A félszerzet Pericolo Tolpolinóra gondolt, aki reszketve ült a karosszékében, és szó szerint szörnyethalt a félelemtől. Maga előtt látta, ahogy a Nagyapó haja egyik pillanatról a másikra kifehéredik. A korosodó félszerzet a saját sírját látta visszatükröződni a halálúr arcában, és benne a saját tetemét, és neki sem tetszett a látvány, ő sem tudta feldolgozni, ahogy egyetlen halandó sem.

Regis most értette csak meg, hogy miben is rejlik a halálúr igazi ereje.

És most, hogy ezt megértette, azzal is tisztába jött, hogy ő nem fogékony annyira erre a bűbájra, amennyire az idős Pericolo volt. Ahogy a társai sem, hisz a törpe és a barbár is megjárta már a halált. Sőt mi több, Bruenor elvándorolt Gauntlgrymbe, és a saját szemével látta a kövek alá temetett tetemét, de ő maga is tudta, hogy korábbi teste hol fekszik a Mithrill Csarnokban, ahogy Wulfgar is tudta, hogy a Jeges Szelek Völgyének melyik zugában fűjják a szelek a csontjait.

– Gyűj hát akkor, te ocsmány, rothadó féreg! – hergelte őt a törpe, Wulfgar pedig keményen a tenyerébe csapta harci porölye nyelét.

Feketelélek megállt, kihúzta magát, oldalra nyújtotta mindkét karját, széles ingujjai aláhulltak, és a földet söpörték. Szikrázó villámok cikáztak csontvázszerű ujjai mentén.

– Tud egy s mást! – figyelmeztette Regis a társait.

Bruenor előreszökkent, a barbár pedig ismét meglóbálta harci porölyét, de mindketten megtorpantak, mert ekkor fekete alak tűnt fel a semmiből, és oldalirányból a halálúrra vetette magát. Ismét ködpamacsok törtek ki a halálúr testéből, de ezúttal nem tudott időben anyagtalanná válni, ezért a fekete párdúc – hisz természetesen Guenhwyvar volt a támadó – elsodorta őt.

Drizzt bukkant elő a sötétből, fegyverrel a kezében, és habozás nélkül az élőholt szörnyetegre vetette magát.

Feketelélek ekkora azonban már eltűnt, tovaillanó köddé vált, amit elsodort az esti szellő, és a következő pillanatban már a barbár harcos mellett öltött új alakot. Az egymás mellett álló három bajtárs egyszerre kiáltott fel a meglepetéstől, de nem sokáig táthatták a szájukat, mert a halálúr csontos keze máris lendült, hogy megüsse Wulfgart.

A sovány ujjak mentén cikázó villámok ereje elszabadult az érintkezés pillanatában, és a hatalmas termetű barbár a levegőbe emelkedett, majd átrepült Regis feje felett. A tábor peremén ért földet, ahol átbucskázott a korábban ülőalkalmatosság gyanánt odahelyezett fatörzsön.

Bruenor azonnal lesújtott a csatabárdjával az élőholt teremtményre, de az ismét köddé vált, ő pedig kibillent az egyensúlyából, hisz csak a puszta levegőt találta el, és az ütés lendülete oldalra rántotta. Ha ez még nem lett volna elég, Guenhwyvar is átszáguldott a tovalibbenő ködön, és keményen nekicsapódott a törpének, aki nagyot nyekkenve nyúlt ki a földön.

Regis látta, hogy az anyagtalán halálúr egyenesen felé suhan. Életre hívta mágikus gyűrűjének erejét, átlépett a téren az élőholt szörnyeteg háta mögé, és ezúttal Feketelélek markolta meg a puszta levegőt, ő pedig megpördült, és azzal a lendülettel beledöfte a törét az ellenség hátába.

A félszerzet érezte, hogy a penge szilárd testet ér, de az érzés kérészéletűnek bizonyult, Feketelélek ugyanis szinte azonnal ismét tapinthatatlan köddé vált.

A halálúr ott hagyta Regist, és átsuhan a tábor túloldalára, ahol a drow-t vette célba. A félszerzet figyelmeztetően kiáltott, de a kósza már ezt megelőzően mozgásba lendült. Futtából rugaszkodott el, ugrás közben megpördült a levegőben. Egyszerre mozgatta mindkét szabályját, jobbra és balra, illetve előre és hátra tolva őket, sebes mozdulatokkal váltogatva a két oldalt.

Feketelélek ismét alakot öltött, pont a drow előtt, a két penge pedig kíméletlenül belemart köpenybe bugyolált testébe.

A halálúr azonban önként állta a csapásokat, mert a következő pillanatban kinyújtotta a karját és nyitott tenyerével megérintette a drow-t, aki fájdalmas arccal tántorodott hátra, kiszállt a tagjaiból az erő, és egy pillanatig semmi másra nem tudott figyelni, csak arra, hogy ne ejtse ki a szabályait a markából. Megrázta magát, és gyorsan összeszedte maradék erejét, majd védekező testtartást vett fel, hisz a halálúr tovább közeledett felé.

Oldalra vetődött, olyan messzire, amennyire csak tudott, ugyanis vörösen izzó tűzgolyó jelent meg az élőholt teremtmény feje felett, ami a következő pillanatban hevesen lángoló tűzoszlopként csapott le a halálúrra, teljesen beterítve azt. Feketelének azonban ismét köddé vált, de szinte azonnal újból alakot öltött, mindössze néhány lépésnyire onnan, és megpördült, hogy szembenézzen a támadójával. Megperzselődött köpenye füstöt eregetett, de ez egyáltalán nem zavarta őt, amikor farkasszemet nézett a törpével és a félszerzettel, majd a barbár harcossal, aki tántorogva ugyan, de visszatért a tábortűz fénykörébe. Harcra készen.

Villás végű villám csapott le a három bajtársra. Egyszerre vetődtek oldalra és ordítottak a fájdalomtól. Pörögve-forogva fetrengtek a földön, nehogy lángra kapjon a ruhájuk.

Guenhwyvar fekete alakja tört elő a vakító villanás belsejéből. Újabb, ezúttal misztikus mágikus csapás érkezett oldalirányból. Mágikus lövedékek jelentek meg a tábortűz fénykörében, majd csapódtak nagy sebességgel a halálúr testébe, csúnyán megégetve őt. Az élőholt csak ekkor fedezte fel a hatodik ellenfelet, a fehér köpenyes nőt, aki az éjszakai sötétség leple alatt megbújva ácsorgott a tábor szélén.

Feketelének köddé vált, és tovasuhant a felé repülő fekete párduc elől. Guenhwyvar átsuhant a puszta levegőben, a mancsa nem ért célt, és amikor leértkezett a földre, a karmait mélyen belevájta a földbe, felszántva a talajt, de már pördült is, hogy ismét lendületet vegyen és ugorjon.

– Lyányom! – kiáltotta Bruenor, hogy figyelmeztesse őt.

Catti-brie jól tudta, hogy Feketelének most őt veszi célba.

Istennője erejét hívta segítségül. Ragyogó fényt teremtett maga körül, és amikor megpillantotta a sebesen közeledő ködfelhőt, mindkét kezét előre nyújtotta, az ujjait vízszintesen, legyezőszerűen széttárta, és harapós lángnyelvekkel köszöntötte az ismét alakot öltő élőholt szörnyeteget.

A halálúr azonban átsuhant a mágikus lángokon, és karjának lendületes csapásával arrébb penderítette őt. Catti-brie bukfencet vetett, és amikor talpra szökkent, máris újabb varázslat szavait mormolta, ennek ellenére megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor Wulfgar harci porölye Feketelének halántékán csattant, amitől megtántorodott. A barbár harcos kihasználta az alkalmat, és rárontott, Bruenorral és Regisszel az oldalán. Drizzt is megérkezett a tábor túloldaláról, szédítő sebességgel pörgő szablyákkal a kezében.

Feketelének ismét köddé vált majd alakot öltött, és a hatalmas termetű barbár már szállt is a levegőben, harci porölye nyele még vissza sem tért a tenyerébe.

Ismét köddé vált, hogy az oldalra vetődő félszerzet előtt jelenjen meg, de csak szívverésnyi ideig, mert máris tovasuhant a támadó törpe csatabárdja elől.

Mohó villámok táncoltak Catti-brie ujjainak hegyén, de nem merte szabadjára engedni őket, mert a halálúr most már szélesebben cikázott, hol itt, hol ott bukkant fel, mindig valamelyik bajtársa közvetlen közelében.

Egy ízben úgy vélte, hogy lehetősége nyílik a támadásra, de a halálúr újfent köddé vált, majd a következő pillanatban a döbbsent Bruenor háta mögött jelent meg.

A törpe felmordult és Catti-brie irányába lódult, de ekkor karmos kezek vájtak a hátába, és egy nyitott tenyér érintette meg a tarkóját, amitől előrebucskázott, és arccal előre befűródott a földbe.

Catti-brie lemondott az előkészített varázslatról, a villámok ártalmatlanul cikáztak tova a sötét éjszakába. Próbált tiszta fejjel gondolkodni, számba vette a varázslatait és a bennük rejlő lehetőségeket, végül az egyik mágikus gyűrűje mellett döntött.

A drow kósza pusztító szélvészként csapott le az ellenségre, de Feketelélek még nála is gyorsabbnak bizonyult, anyagtalanná változott, és oldalra libbent.

Drizzt számított erre és üldözőbe vette, de pördülés közben egyenesen belefordult a felé tartó fekete villamba, ami a mellkasát találta el, belé kapaszkodott és szívni kezdte az életerejét. Meredten nézte az élőholt szörnyeteget, aki ismét köddé vált, és szaggatott szélű ködpamacsok röppentek szét a levegőben a hült helyén, amikor Guenhwyvar rávetette magát, de a mancsa ezúttal sem ért húst, tehetetlenül suhant tova.

Az érinthetetlen ködpamacs ide-oda cikázott, hol a tábor elején, hol a végén bukkant fel, egyszer egyik, másszor a másik vándort támadva meg, mindig más célpontot és módszert választva.

A négy bajtárs és a fekete párdúc próbált védekező állásba helyezkedni, de Regis ismét tovaszállt, majd Wulfgar bőgött fel fájdalmas hangon, sőt még térdre is rogyott. Guenhwyvar is hasztalan kergette a zsákmányt, bármilyen gyorsan és váratlanul ugrott is rá, egyetlenegyszer sem tudta eltalálni, a karmaival minden esetben csak a földet szántotta fel.

A vándorok mostanra már súlyos sérüléseket szenvedtek, több sebből véreztek, csúnya zúzódások borították a testüket, és vészesen fogyott az erejük. Noha időnként nekik is sikerült egy-egy ütést bevinniük, ezek szemmel láthatóan meg se kottyantak a halálúrnak.

– Elf, taszajts balra! – kiáltotta Bruenor, pont abban a pillanatban, amikor Feketelélek megjelent mögötte, és halántékon suhintotta őt karmos kezével, amitől oldalra tántorodott.

Drizzt rohanvást érkezett, mágikus bokaperecei felgyorsították a lépteit, de oldalra kellett szökkennie, sőt inkább vetődnie, ugyanis Wulfgar is megérkezett, és tomboló dühvel lendítette meg harci pörölyét. De sajna ezúttal is célt tévesztett, mire a pöröly feje odaért, Feketelélek már nem állt ott.

A kósza belátta, bármivel próbálkozzanak is, egyszerűen nem érnek fel ennek a félelmetes ellenfélnek a gyorsaságával és erejével. Mindannyian belátták ezt, mint ahogy azt is, hogy előbb végeznek egymással a véletlen okán a nagy vagdalkozás közepette, semmint megrendítő csapást mérhetnének a halálúrra.

– Szóródjunk szét! – kiáltotta Regis. – Nem tudjuk eltalálni!

A drow azonban nem engedelmeskedett, a tovasuhanó ködgomolyag után iramodott, és amikor a halálúr ismét alakot öltött, hatalmas elánnal kezdte csépelni. Tisztában volt vele, hogy minden erőfeszítés hasztalan, de nem is az volt a célja, hogy legyőzze őt végre, csak elegendő időt akart nyerni Catti-brie számára.

– Drizzt, ne! – érkezett a félszerzet kétségbeesett kiáltása, de már csak tompán, távolról hallotta, a következő pillanatban ugyanis már a levegőben bucskázva repült tova.

A halálos köd üldözőbe vette őt.

Feketelélek közvetlenül a barbár széles ívben lendülő harci pörölyének feje előtt öltött alakot, amely kis híján letaglózta a tehetetlen drow-t. A levegőben úszó Guenhwyvar is csatlakozott Égisz-agyarhoz, de mindketten célt tévesztettek, a halálúr ugyanis ismételen köddé vált, és ezúttal Regis előtt jelent meg. Félelmet nem ismerve, rendíthetetlenül magasodott a félszerzet fölé, akit elhagyott az erő, megfagyott az ereiben a vér. Önnön végzetét látta visszatükröződni a halálúr tüzesen izzó szemében.

Kétségbeesetten tartotta maga elé a vívótörét, többször egymás után megszúrta az élőholt teremtményt, noha tudta, hogy nem árthat neki, a penge hegye épphogy csak megkarcolta a

bőrét. Feketelélek nem is törődött vele, arra sem vette a fáradságot, hogy köddé váljon, helyette felemelte a karját, és a félszerzet tolvaj felé nyújtotta hegyes karmokban végződő kezét.

– Gyere ide, kicsi kalóz! – mondta a halálúr síron túli, recsegő hangon. Az amúgy is halálra vált félszerzet most már remegett, mint a kocsonya, az ájulás kerülgette. Drizzt figyelmeztetően kiáltott a háta mögött, a tőle balra térdelő Bruenor is teli torokból ordított, ő már látta, hogy a barátja ezúttal nem kerülheti el a végzetét.

Regis nem bírta tovább, elájult, és miközben átzuhant az eszméletvesztés állapotába, csak tompán érzékelte, hogy a halálúr hangja kásássá válik, és csak homályosan látta, hogy az alakja megváltozik. Az arca megnyúlt, mintha megfeszítették, vagy kinyújtották volna, akár a karamellnek hívott kardparti csemegét.

Feketelélek kinyújtotta a karját, de a karmos ujjak nem érték el a tolvajt.

Az élőholt szörnyeteg teste hátrafeszült. Az arckifejezése döbbszerű értetlenségről áruklodott, ismét köddé vált, hogy elmeneküljön szorult helyzetéből.

A köd azonban ezúttal nem segített rajta. A köd, amelyen keresztül ide érkezett, szélvészkként süvített ki a táborból, elsuhant az ismét ádázul rohamozó Wulfgar mellett, és átsapott Drizzt feje felett, mielőtt szertefoszlott volna az éjszaka sötétjében.

Néma csend borult a táborra.

Guenhwyvar morogva, szimatolva forgolódott. A négy bajtárs értetlenül nézett össze.

– Én lányom – törte meg a csendet Bruenor.

Catti-brie sétált be a tábortűz fénykörébe. Az egyik kezét ökölbe szorította, és erősen a mellkasához nyomta, a másikat magasra emelte és előrenyújtotta. Egy nagyméretű ékkövet tartott benne.

– Mit tettél? – kérdezte tőle Drizzt.

– Nem győzhettük le – felelte a lány elfúló hangon. – Meg kellett tennem.

– Elfogta! – dörögte Bruenor, és végre nagy nehezen talpra kecmergett. – A köben van! Ó, te lány!

– Catti? – A drow kérdőn nézett rá.

A lány ránézett, aztán az amulettre irányította a tekintetét, majd bólintott. Végtelenül törekenynek tűnt, mintha elvékonyodott volna az erőfeszítéstől.

– Ezt a varázslatot Pwentnek szántuk – jegyezte meg Wulfgar. – Amit a Harpellek a gyűrűbe zártak.

– Mit művelél, te lány? – kérdezte Bruenor a kétségbeesés határán táncolva.

– Megmentette az életünket – válaszolta Drizzt. – És most mitévők legyünk? Visszatérünk Hosszúnyeregbe?

Catti-brie hosszasan mérlegelte a lehetőségeket, végül megrázta a fejét.

– Nem – felelte. – Folytatjuk tovább az utat. A halálúr csapdába esett, bebörtönöztük a lelkét, többé nem kell tartanunk tőle.

– De felhasználtad a gyűrűben tárolt varázslatot! – sopánkodott a törpe és a félszerzet egyszerre.

– A Harpellek adtak egy varázstekercset, azzal megújíthatom a varázslatot – felelte Catti-brie higgadtan.

– Van még hely a köben? – kérdezte Bruenor.

– Azt mondtad, hogy az a varázslat meghaladja a képességeidet – emlékeztette rá Drizzt.

– Egyszer már sikerült, a gyűrűn keresztül – felelte Catti-brie. – Ismét meglelem hozzá az erőt. Ami az amulettet illeti... majd keresünk egy másikat. Bár vissza is mehetünk, ha úgy akarjátok... de nem azt mondtátok, amikor tábort vertünk, hogy Gauntlgrym már itt van a közelben?

– Egen, napkelte után már oda is érünk a sziklás völgybe – bólintott a törpe.

Catti-brie vállat vont, majd Drizztre nézett, aki végighordozta a tekintetét az egész társaságon.

– Szóval akkor irány Gauntlgrym? – kérdezte tőlük. – Bár tartok tőle, hogy el kell majd pusztítanunk régi barátunkat, és nem tudjuk őt elvinni a főpaphoz, hogy újjáélessze és tisztességes halált hallhasson.

Mire befejezte a mondatot, Catti-brie odaállt elé. Felemelte a karját, és megérintette őt. Kékes árnyalatú ködpamacskok kúsztak ki az ingujjából, és a gyógyító mágikus energia átjárta a drow testét. Melegséggel töltötte el, összezárta a sebeit, lelohasztotta a duzzanatait, és elűzte a fáradtságát.

Mindannyian rosszul aludtak aznap éjjel, leginkább csak forgolódtak, egyikük sem tudta túltenni magát a borzalmas találkozón. Már hajnal előtt útnak indultak, és kisvártatva valóban odaértek ahhoz a sziklás völgyhöz, amelyről Bruenor előző este beszélt. Még mindig magasan járt a nap, amikor beléptek a földalatti járatokba, és megkezdték az ereszkedésüket Gauntlgrymbe.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A JÁTSZMA SZEREPLŐI

A Baenre-különítmény nekivágott Mélysötét járatainak, de nem Menzoberranzan felé vették az irányt, ahogy azt eredetileg tervezték. A nagyasszonyanya utasításának engedelmeskedve előbb elkísérték Tsabrákot keletre, hogy megkezdhesse élete legfontosabb küldetését.

A nagyasszonyanya természetesen nem a közös táborban tartózkodott, amikor rendszeres időközönként megálltak pihenni. Az ősmágus dimenziókon kívüli palotát hozott létre a Baenre-ház kiválasztott nemesei számára, hogy ott tölthessék az idejüket, teljes nyugalomban és biztonságban. Az agyszívó is beléphetett ebbe a menedékbe, és természetesen Tsabrák is kapott saját szobát. Túlágosan fontos szerep hárult rá ahhoz, hogy kockáztathassák a biztonságát.

– Azt hittem, jóval izgatottabb leszel – jegyezte meg a nagyasszonyanya. Az ősmágus mellett ült egy csillogó fal tövében, amely folyamatosan változtatta a színét a létező összes árnyalatban úszva. Minden éjjel életre keltette ezt a látványosságot, hogy elvonulhasson mögé, és zavartalanul élvezhesse szokásos pohár borát. A nagyasszonyanya egyáltalán nem lepődött meg ezen, ugyanezt tette Menzoberranzanban is. Azt azonban különösnek találta, hogy a fivére ennyire elégedettnek tűnik, és hogy a villódzó mágikus fal csillámlása is ennyire békés.

Az ősmágus elmélázva nézett a testvérére.

– Minél tovább tartózkodsz a szobámban, annál nyugtalanabb leszek, ebben biztos lehetsz – felelte, és üdvözlésre emelte a poharát. – De ahogy a kedved tartja, természetesen.

– Hamarosan magára hagyjuk Tsabrákot – közölte vele Quenthel. – Egyedül kell befejeznie az utat.

– Minél hamarabb szabadulok meg a törtető és nyafogó Xorlarrinoktól, annál jobb – dünnyögte a férfi.

– Szóval akkor mégiscsak bosszús vagy – felelte a nagyasszonyanya ravaszul.

– Egyáltalán nem.

– Valóban? Tsabrák felemelkedése nem kelt félelmet benned, kedves fivérem? Egy szemernyt sem? Talán elérkezett az idő, hogy a Pókok Városának új ősmágusa legyen?

– És épp egy Xorlarrin varázsló lépne a helyébe, pont akkor, amikor elhagyják Menzoberranzant? – kérdezett vissza Gromph hitetlenkedve, sőt mintha mulattatta volna a gondolat.

– Tsabrák felemelkedése tán nem erősíti a köteléket Menzoberranzan és az új előőrs között, amit történetesen az ő családja hozott létre?

Az ősmágus hangosan kacagott.

– Kedves hűg... nagyasszonyanya. – Úgy ingatta a fejét beszéd közben, mintha teljesen magától értetődő lenne a válasz. – Ugyan miért kellene Lolth úrnő eme lépésétől tartanom? Tán nem én nyerhetek a legtöbbet a végén? Még nálad is többet? Sőt, bármelyik nagyasszonyanyánál többet? A Pókkirálynő Mystra birodalmát keresi, és figyelembe véve Lolth jelenlegi helyzetét, azon a helyen a tehetséges és tapasztalt férfiaknak nagyobb hasznát venni. És ugyan ki tehetné neki a legnagyobb szolgálatot, ha nem én?

– Vagy Tsabrák! – vágott vissza Quenthel hevesen. Az izgatottsága egyértelműen jelezte, hogy az előző érveléssel sikerült az elevenébe találnia.

– Az agyszívó nem hatol be az agyamba – biztosította róla a férfi –, és én nem mondom el azt a varázslatot. Nem Gromph lesz Lolth úrnő közvetítője az Ezüstgyepűk ege alatt, és biztosíthatlak róla, hogy ez tökéletesen megfelel így nekem.

– Ha Lolth hallaná ezt...

– Hallani is fogja! – szakította félbe az ősmágus. – Épp most osztottam meg a gondolataimat a legfőbb szolgájával az egész Torilon. Még hozzá önként.

– És nem félsz a haragjától?

Az ősmágus vállat vont, majd belekortyolt az italába.

– Én csak azt teszem, amire Lolth utasított. Nem kívánok elbújni előle... ugyan mi értelme lenne? Tudta, hogy milyen érzéseket táplálok irántad, amikor még Quenthel voltál... amikor még csak Quenthel voltál.

– Hogy szövetkeztél Minolin Feyjel ellenem?! – csapott le rá Quenthel nagyasszonya. Az ősmágus ismét vállat vont, és nem is próbálta leplezni a mosolyát.

– Lolth nem támogatott, más tervei voltak veled... és én valósítottam meg ezeket a terveket, méghozzá az ő parancsára. Hűen szolgálom őt, és mindkettőnk érdekében kérlek, ne hagyd, hogy a jelenlegi visszafogottságom és látszólagos érdektelenségem megtévesszen a jövőbeni, nagyszabású terveket és célokat illetően.

– Mégis mit jelentsen ez?

– Azt, nagyasszonya, hogy Menzoberranzan ősmágusának neve Gromph, aki az összes kortársát és vetélytársát túlélte. Az, aki úgy véli, hogy eljárt felettem az idő és már a sír szélén táncolok, azt előbb éri utol a halál, mint engem. És ha valaki el akarja foglalni a helyemet, annak többre lesz szüksége egyetlen varázslatnál, melyet El-Viddenvelptől kapott, még akkor is, ha azt a varázslatot maga a Pókkirálynő ihlette.

Az agyszívó nevének kihangsúlyozása gondolkodásra készítette Quenthel nagyasszonyát.

– Úgy véled, hogy Methil a te teremtményed – jegyezte meg végül.

– Tán nem így van?

– Methil Yvonnal tanácsosa volt.

– Az agyszívó többé nem elég megbízható ahhoz, hogy ismét tanácsadó legyen.

– De neked engedelmeskedik?

Az ősmágus nem felelt, csak a testvérére emelte a poharát, jelezve neki, hogy nem kívánja tagadni a meglátását.

– És Gromph pedig a nagyasszonyának engedelmeskedik – tette egyértelművé Quenthel.

– Természetesen – érkezett a válasz.

Quenthel nagyasszonya nem sokkal később elhagyta a szobát, és bizonytalan léptekkel távozott. A fivére kijelentése ott visszhangzott a fejében, mely szerint ő többet nyerhet a végén, mint ő vagy akármelyik nagyasszonya. Egyenesen a saját szobájába ment, ahol sokáig ücsörgött a sötétben, és az anyja gondolati közt kutatott, próbálta megfejtetni, hogy ő mitévő lenne ebben az esetben.

Quenthel Baenre nagyasszonya világeletében úrnő-szolga összefüggésben tekintett Menzoberranzan női és férfi lakosságára, ezért most Gromph őszinte, nyílt beszéde, hetyke, már-már felsőbbrendű viselkedése alaposan meglepte őt, és kizökkentette a nyugalmából, megrendült a magabiztossága. De a jelenlegi Baenre nagyasszonya meglelte a válaszokat a kérdéseire Yvonnal titkai között, és ezeken az emlékeken keresztül megértette, hogy néhány férfi, és különösen Gromph nem tekinti oly merevnek és sérthetetlennek Menzoberranzan társadalmi rendszerét és szerkezetét, mint ahogy azt ő a neveltetése révén mindig is hitte.

A Pókkirálynő természetesen mindennél többre becsüli a papnőit, efelől semmi kétség, és a férfiak nagy többsége számára az élet valóban olyan, mint amilyennek látszik. De akadtak kivételek: a Xorlarrin-ház férfi mágusai, a Barrison Del'Armgo-ház harcosai, Gromph Baenre, sőt még Jarlaxle is.

Ezek a személyek és csoportok egyszerűen csak kilógtak a sorból, ők képezték a ritka kivételt.

Miután abbahagyta a meditálást, felettébb ironikusnak találta, amit megtudott. A nagyobb tudás és hatalom, amire szert tett, aznap éjszaka őszinte alázatossággal is együtt járt.

Az ősmágus, a fivére csak egy újabb fegyver a kezében, még hozzá olyan értékes fegyver, amit becsülni kell... és tisztelni.

Mire a fogva tartói kiszedték őt a ketrecből, már ahhoz sem maradt ereje, hogy talpon maradjon. Kivonszolták a kovácsműhelyből, be a szomszédos, hagyományos és faliszőnyegekkel, valamint puha párnákkal díszített szobába. Berellip Xorlarrin főpapnő pihengetett a kényelmes helyiségben.

A két drow férfi egyszerűen csak a padlóra dobta Artemis Entreri ernyedtestét, majd mélyen meghajoltak a papnő előtt, és sietve távoztak, nagyon gondosan becsukva maguk mögött az ajtót.

Amikor az orgyilkosban tudatosult, hogy kettesben maradt a papnővel, azon kezdett merengeni, hogy össze tudna-e szedni annyi erőt, hogy torkon ragadhassa őt.

– Szóval ismét találkozunk, és ismét a városomban – mondta neki Berellip.

A földön fekvő férfi meg se moccant.

– Állj fel! – parancsolt rá a papnő, és amikor még mindig nem mozdult meg, felé hajította a keze ügyében lévő, vízzel teli kancsót. Az agyagedény előtt tört össze a padlón, szilánkok csapódtak a testének, és mágikusan hűtött víz fröccsent a bőrére. Hiába próbált ellenállni a kísértésnek, végül csak megmoccant, és lefetyelt az életető folyadékból. Mintha gyógyító balzsammal kengették volna kicserepesedett ajkát és porzó torkát! A fogva tartói adtak ugyan neki ételt és italt, de mindig csak annyit, hogy még éppen életben maradjon.

Senki sem ért jobban a kínzáshoz, mint a drow-k.

A papnő következő cselekedete alaposan meglepte őt. Odalépett hozzá, lehajolt, a homlokára tette a kezét, és közben halk hangon kántált. Mágikus energia áramlott a testébe és járta át a tagjait, megnyugvást hozva, melegséggel töltve fel a bensőjét. Az erő visszatért az izmaiba, és érezte, ahogy kitisztulnak a gondolatai.

– Állj fel! – szólt rá ismét a papnő, ezúttal halkabb, de annál fenyegetőbb hangon.

Az orgyilkos felkönyökölt, majd fájdalmas lassúsággal átfordult, hogy feltérdelhessen. Egészen eddig mozdulatlanul állt a ketrecben, szorosan leszíjazva, ezért az ízületei elgémberedtek, és alig tudott mozogni.

– Okos hazugsággal álltál elő, amikor legutóbb találkoztunk – mondta Berellip.

A férfi rezzenéstelen tekintettel nézett rá.

– Azt állítottad, hogy a Bregan D'aerthe tagja vagy – emlékeztette rá. – De hazudtál.

– Jó pár évet töltöttem el Jarlaxle oldalán – felelte Entreri recsegő hangon, alig tudta szétválasztani száraz ajkait, hogy kipréselje a torkán a hangokat.

– Jarlaxle nem számít – torkolta le a drow olyan felsőbbrendűséggel, amiből érezni lehetett, olyasmiről tud, amit az orgyilkos nem. – Egyetlen ok miatt maradhatsz életben... talán két ok miatt – folytatta a papnő. – Tiéd a döntés.

– Csak úgy dúskálok a lehetőségekben – gúnyolódott Entreri elhaló hangon.

– A csapatod egyik férfitagja nincs itt – tért rá a lényegre a papnő. – Hol van?

– Az a törpe nem férfi, hanem nő – felelte az orgyilkos ártatlanul.

– Nem ő! – rivallt rá Berellip, majd dühösen arcul csapta a másikat. – Hol van?

A férfi feltartotta a kezét, és értetlen képet vágott.

– Ketten halottak, kettőt ketrecbe zártatok, a törpe pedig eltűnt – számolt az ujjaival.

– Engem a csapat hatodik tagja érdekel.

– Csak öten voltunk.

– És az az átkozott drow? – kérdezte a papnő. – Drizzt Do'Urden hol van?

– Már megint ő? – sóhajtott a férfi.

– Utolsó alkalommal kérdezem meg tőled élő emberként, higgy nekem – felelte a papnő.
– Biztos lehetsz benne, hogy a tetemeddel is jól el tudok majd beszélgetni!

– A drow rég halott – válaszolta végre az orgyilkos. – Egy jeges gleccser hasadékában fekszik a messzi északon. Több mint egy évtized...

Olyan természetesen beszélt, tétovázás és megingás nélkül, hogy a papnő egy pillanatra elbizonytalanodott, és gyanakodni kezdett. A válla megereszkedett, és hátrált egy lépést.

– Hogy mersz hazudni nekem!? – fakadt ki, és már nyúlt is a kígyófejű korbácsáért. Próbált magabiztosnak látszani, de az első reakciója elárulta őt, és a tapasztalt orgyilkos, akinek semmi sem került el a figyelmét, tudta, hogy a hazugsága célt ért.

– Mindent elmondasz nekünk, amit csak tudni akarunk – sziszegte Berellip fenyegetően.

– Drizzt Do'Urdenről? Ugyan miért ne tenném. Sosem kedveltem azt a fajankót.

– Mégis megmentetted őt a hazugságoddal, amikor legutóbb találkoztunk!

– Magamat mentettem – felelte a férfi, szép fokozatosan kezdett megerősödni a hangja. – Tán mást vártál volna tőlem? Azért volt hihető a mesém, mert csak az apró részletekben tért el a valóságtól. Felismertél Jarlaxle társaként még Menzoberranzanban...

– Tán félelf vagy? Miféle mágia tart még mindig életben? Az már több mint száz éve történt, de alig tűnsz negyvenéves embernek.

Entreri vállat vont, és halkán kuncogott.

– Nem vagyok elf. Ami pedig a mágiát illeti, azt hittem, hogy értem a lényegét, de sajna tévedtem.

– Akkor hogy lehetsz életben?

– Jarlaxle-t kellene megkérdezned erről, ő talán többet tudna mondani.

A papnő ekkor ismét közelebb lépett hozzá, gonosz vigyorral az arcán. Kinyújtotta a kezét, megfogta a férfi állát, és felemelte a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Egyszer a kedvemre tettél – duruzsolta. – Talán most is.

A férfi nem felelt, és nagyon okosan tette, hogy visszafojtotta az arcára kiülni készülő undort. A papnő hátrébb araszolt, majd odébb lépett tőle, de váratlanul visszafordult felé, a kígyófejű korbáccsal a kezében.

Megütötte a foglyot – de még hogy! –, és hagyta, hogy a kígyók a húzába marjanak és tépjék a bőrét, kízó mérget fecskendezve az ereibe. Sokáig tartott a verés, és miután Berellip megunt a kínzást, otthagya a rángatózó férfit a padlón.

Azonnal drow férfiak jelentek meg a szobában, mintha egész idő alatt ott bujkáltak volna valahol a sarokban, talán a láthatatlanság álcája alatt. Ketten megragadták a bokájánál fogva, és kivonszolták onnan. Ezt még távolról érzékelte, de a vérében fortyogó kígyóméreg fokozatosan eltompította az elméjét.

Amikor a kovácskalapácsok dübörgése felébresztette, és ismét kinyitotta a szemét, a ketrecében találta magát, leszíjazva. Dahlia halkán, keservesen szíjogott mellette, Afafrenfere pedig továbbra is ernyedten lógott a saját ketrecében, bal kéz felé.

A megviselt orgyilkos elraktározta a szeme elé tároló látványt. A drow papnő hibát követett el, nyugtázta.

Célt adott neki a további léthez. Abban ugyan nem reménykedhetett, hogy élve kijut innen, hacsak nem hurcolják el Menzoberranzanba rabszolgaként, de eldöntötte, hogy legalább egy drow-t leterít a fogva tartói közül, mielőtt meghal.

– Kicsi Doe, ó, drága gyermekem! – sóhajtozott Tos'un, miután ismét a lánya mellett lehetett Mélysötét alsó járataiban. A Baenre - különítmény visszatért Menzoberranzanba, magára hagyva a Xorlarrin varázslót.

– Mégis hová hoztál engem? – kérdezte Doum'wielle rémülettől és döbbenettől remegő hangon.

A tekintetébe kiülő szomorúság és a hanghordozásán érződő elkeseredettség jobban megsebezte a férfit, mint azt bármikor gondolta volna. Ő végül is a Barrison Del'Armgo-ház fia, Menzoberranzan második házának magas rangú, nemes drow harcosa, a legnagyobb helyőrség tagja tán az összes drow ház közül az egész világon.

Ugyan miért kellene aggódnia a lányáért, miért kellene törődnie vele azon túlmenően, hogy milyen dicsőséget vagy bajt hoz a fejére?

– Mire számítottál? – kérdezte közönyösen. – Tán nem magyaráztam el neked, hogy a drow-k miként élnek, és hogyan viselkednek? Tán te magad is gyengévé váltál, amiért a puhány rokonaid közt nevelkedtél?

– Apám...

– Hallgass! – rivallt rá az apja, és arcul csapta őt. – Drow vagy, avagy darthiir? – kérdezte, és szándékosan használta a felszíni elfekre használt drow kifejezést, és szemernyi melegség sem lapult a hangjában.

– Ha darthiir lennék, akkor halott lennék – felelte Doum'wielle.

– Ha darthiir lennél, akkor könnyörögnél a megváltó halálért – helyesbített a férfi. – Gondolod, hogy Quenthel nagyasszonya, vagy bárki más, vagy akár én életben hagynálak, ha...

– Szeretted az anyámat? – kérdezte váratlanul a lány.

– Szerelem – Tos'un nyílt megvetéssel köpte ki a szót. A kérdés mélyebb sebet ejtett rajta, mint be merte volna ismerni – még saját magának sem merte elismerni! –, ugyanis valóban megismerte a szerelmet Sinnafein mellett. Kezdetben valóban csak kényelmi okokból maradt a Holderdőben, azért, hogy életben maradjon, de ahogy teltek-múltak az évek, minden megváltozott körülötte.

Most azonban végleg a háta mögött kellett hagynia a múltat, különben megpecsételődik a sorsa... és a lányáé is. Ezzel tökéletesen tisztában volt.

– Szeretetet csak az istennő iránt táplálunk – okította a lányát. – Az anyád a foglyul ejtőm volt, és semmi több. Csupán kiélveztem vele a testi örömeket, amennyire csak tudtam, és ezekből az alkalmakból születél meg te és a testvéred. Csak az életem árán hagyhattam volna el őt és az ocsmányi törzsét. De te most... hazavezetél.

Doum'wielle tökéletesen mozdulatlanul állt a férfi előtt, alaposan megrágta a szavakat, és elgondolkodott, hogy az apja hogyan beszélhet ilyen érzéketlenül. Végül a csípője irányába pillantott.

– Add ide a kardomat! – szólt metsző hangon.

– A nagyasszonya arra utasított, hogy én hordozzam.

Doum'wielle gyűlölködve nézett rá, felsőbbrendűen. Tos'un ugyanazt a vívódást látta az arcán, mint akkor, amikor kézbe vette az érző fegyvert, és harcba szállt vele, hogy fölékerekedjen. Most a lénye darthiir részével küzdött, ezúttal a felszíni elfekre jellemző gyengeséget akarta legyőzni, amit anyjától örökölt, el akarta felejteni, hogy a Holderdőben élt és nevelkedett. A férfi tudta, hogy meg kell nyernie ezt a csatát, méghozzá gyorsan és egyértelműen, különben örök életére ki lesz téve Menzoberranzan borzalmainak, és még az is lehet, hogy nyolclábú szörnyetegként kell tovább élnie.

– Khazid'hea az enyém, vérrel szereztem meg – felelte a lány.

– Amint a nagyasszonya úgy határoz, azonnal visszaadom neked.

Doum'wielle arcából kifutott a vér. Már nem az apját nézte, hanem valami mást a háta mögött. A férfi gyorsan megpördült, csak hogy Quenthel nagyasszonyával találja szemben magát.

– Amikor visszatérünk keletre, vajon engedhetem, hogy Tos'un Armgo vezesse a támadást a Holderdő ellen? – kérdezte Quenthel nagyasszonya ravasz, mosollyal az ajkán.

– Engedd meg nekem – szólt közbe Doum'wielle. – Abban a csatában örökre kiírthatnám magamból a gyengeséget, amit anyámtól örököltem!

– Doe, tudd, hol a helyed! – szólt rá az apja, de a nagyasszonya csak nevetett, szemmel láthatóan mulattatta a helyzet.

– Add vissza neki a kardot! – rendelkezett a papnő. Apa és lánya egyszerre fordult felé, és mindketten hitetlenkedve néztek rá.

– Azonnal! – emelte fel a hangját Quenthel, a férfi pedig habozás nélkül lecsatolta a fegyverövét, és odanyújtotta a lányának. Miután Doum'wielle felcsatolta, a Baenre nagyasszonya egészen közel lépett hozzá.

– Ez a fivérem kardja volt – mondta halkan. – A hatalmas Dantrag Baenre, korának legnagyobb fegyvermesteréé – beszéd közben ravaszul Tos'unra pillantott, vitába mer-e szállni vele, a Barrison Del'Armgo-ház ugyanis büszkén hirdette, hogy annak a kornak a legendás Uthegental volt a legfélelmetesebb fegyvermestere. A két páratlan harcos versengése valóban számos vitára adott okot az évszázadok során Menzoberranzan-szerte.

A férfi természetesen elég okos volt ahhoz, hogy ne szálljon nyílt vitába a nagyasszonyával.

– Helyénvalónak találsz, hogy Dantrag egykori fegyvere egy Armgo-született derekán lógjon? – Quenthel nagyasszonya nem hagyta annyiban, és To'sun kényelmetlenül feszengett.

– Nem, nagyasszonya – felelte végül alig hallhatóan, a lánya pedig csatlakozott hozzá, és halkan helyeselt.

– Ahogyan én sem, természetesen – mondta Quenthel nagyasszonya. – De helyénvaló lesz, ha a házaink újra egyesülnek a közös cél érdekében. Járatok büszkén és felelősséggel, mert ti vagytok Menzoberranzan második házának követői, akik a magasabb szintű tudás helyszínére vezetnek minket.

– Nagyasszonya? – nézett rá kérdően a férfi, és a homlokát ráncolva próbálta értelmezni a felettébb különös szavakat. Tökéletesen belegabalyodott a hálóba, amit Quenthel nagyasszonya vetett ki rájuk, egyúttal mellbe vágta a valóságot, hogy elfogadta őket, mindkettőjüket, még a félig drow, félig darthiir lányát is, és bevonta szövevényes terveibe.

A Baenre nagyasszonya hangos kacaj közepette fordult meg és hagyta ott őket, hogy újra csatlakozzon Andzrelhez és a kísérethez, és elfoglalja a helyét a lebegő mágikus korongon.

– Apám? – kérdezte Doum'wielle hitetlenkedő hangon.

A férfi azonban nem tudott felelni, csak a fejét ingatta, teljes zavarában.

– Ez Baenre- penge – panaszkodott Andzrel az ősmágusnak, miközben tovább haladtak kelet felé Tsabak csapatával. – Az hogy odaadta a Barrison Del'Armgo-ház fiának...

– A nagyasszonya döntése – szakította félbe Gromph hűvösen, és lenézett a fegyvermesterre. Sosem álltak közel egymáshoz, de a kapcsolatuk akkor romlott el véglegesen, amikor Andzrel megtudta, hogy Gromph mekkora szerepet játszott abban, hogy Ravel Xorlarrin megtalálja a Gauntlgrym nevű ősi törpe hont, és hogy ő gondoskodott róla, hogy Tiago Baenre képviselje a Baenre-házat a vártnál is sikeresebb küldetés során, aki az ő legfőbb vetélytársa a fegyvermesteri rangért folytatott harcban.

Szálnalom és undor tükröződött az arcán, amit nem is akart elrejtteni.

– Számos bábu lépett mozgásba – magyarázta az ősmágus. – A nagyasszonya látja, és a megfelelő irányba tereli őket, de akad sok, melyeket most még ő sem lát.

– De te látod őket? – kérdezte a másik drow gúnyos horkantás kíséretében.

– Igen – érkezett a magától értetődő válasz.

– Világosíts fel, kérlek!

– Aligha – rázta le Gromph. – Lenyűgöző a tudatlanságod. Valamit azonban megosztok veled: Tiago nem hív ki téged a Baenre-ház fegyvermesteri rangjáért.

Andzrel hátrahőkölt a döbbenetes kijelentés hallatán, főleg annak tudatában, hogy Quenthel nagyasszonya haladéktalanul visszarendelte Saribel Xorlarrint és Tiagót Menzoberranzanba. Arra számított, hogy a pimasz ifjú harcos, aki nem más, mint a híres Dantrag unokája, és aki mesés karddal és pajzzsal fegyverkezett fel Gauntlgrym kovácsműhelyében, azonnal bejelenti az igényét a fegyvermesteri rangra, amint teheti.

– A Xorlarrin-házzal marad? – kérdezte értetlenkedve.

– Nem.

Andzrel fürkésző pillantást vetett a titokzatos, vén mágusra.

– Túl sok bábu mozog a táblán ahhoz, hogy megérthesd – fejtette ki Gromph. – Tiago megkapja a kiérdemelt jutalmát, de nem a Baenre-ház fegyvermestereként, az ő tehetsége túl értékes ahhoz, hogy ezekben a zavaros időkben erre a jelentéktelen címre vesztegessük.

Az agyafűrt célzás érzékenyen érintette a másik férfit, aki össze is vonta a szemöldökét, de ez nem tartott sokáig, hiszen végtelen megkönnyebbülést érzett az ősmágus kijelentése miatt.

Mindig is ebben rejlettek a korlátai, állapította meg Gromph sokadszorra. Andzrel felvillanyozta a tudat, hogy nem kell párbajoznia Tiagóval, hiszen ő is tisztában volt vele, hogy azt a harcot nem nyerheti meg, ugyanakkor ennél tovább már nem látott, a teljes kép nem bontakozott ki előtte, így azt sem vette észre, hogy merről érkezik az igazi fenyegetés a rangját illetően. Quenthel saját fia, Aumon Baenre hamarosan elhagyja a Melee-Magthere falait, méghozzá a legkiválóbb harcosként, természetesen, és a nagyasszonya szándékai szerint hamarosan ő lesz a Baenre-ház fegyvermestere. Igazából sosem Tiagónak szánta ezt a szerepet, és most, hogy sikerült tökéletesen azonosulnia azzal, hogy mit jelent Baenre nagyasszonyának lenni – szívben, lélekben és gondolatban egyaránt –, már nem is gondolkodott ezen a lehetőségen.

Az ősmágus tudta, hogy egészen más tervei vannak vele és újdonsült menyasszonyával, Saribellel... és ezek a tervek sokkal több mindent tartogattak Tiago számára. Ő ugyanis Andzrellel ellentétben nem pusztán a kardforgatáshoz értett.

Ő azt is tudta, hogy kell boldogulni a cselszövés és ármány világában.

– Tartsd magad szerencsésnek – folytatta Gromph nagy sokára –, mert láthatod a Sötétedést, ezt a mesés eseményt.

A fegyvermester értetlenkedve nézett rá.

– Te nem tartasz Tsabrakkal a felszínre? – kérdezte meglepetten.

– Nem – felelte az idős drow, majd megfordult, és intett az agyszívónak, hogy zárkózzon fel hozzájuk. – Ma reggel felderítő útra mentem. Néhány tíznap múlva lesz a következő út a felszínre, minden biztonságos, úgyhogy én elvégeztem a feladatomat. A többi már Tsabrák dolga. Maradj mellette és vigyázz rá... nem lesz túlságosan nehéz megbízatás.

Varázslat szavait kezdte mormolni, és ajtót rajzolt a levegőbe az ujjhegyével.

– Visszatérsz Menzoberranzanba? – kérdezte a fiatalabb drow.

– Idővel – csak ennyit mondott, majd beterelte a kapuba az agyszívót, biccentett a fegyvermester felé, és ő is átlépett az átjárón. Abban az előcsarnokban jelentek meg az ősfenevad tömlőce közelében, amelyet korábban éppen erre a célra jelöltek ki. Az őrt álló hatalmas termetű elemi vízlény fenyegetően emelkedett fel, de amikor felismerte a behatolókat, visszatért a helyére.

Dimenziókaput nyitott, hogy később az agyszívóval együtt átléphessenek a verem felett, majd betértek a kovácsműhelybe vezető szűk, kanyargós járatba. A kovácskalapácsok jellegzetes hangja már messziről visszhangzott, el sem lehetett volna téveszteni az irányt.

Habozás nélkül átvágtak a kovácsműhelyen, néhány goblin és drow feléjük pillantott, de természetesen egyikük sem merte útjukat állni, vagy kérdéseket feltenni. Az ősmágus észrevette a padló felett lógó ketrecek, de ebben a pillanatban nem keltették fel az érdeklődését.

Törpe kezek által faragott szobrokkal díszített széles folyosóra jutottak. Noha a drow mágus mélységesen megvetette a szakállas népséget, el kellett ismernie, hogy valóban értettek a mesterségükhöz, és örült, hogy a Xorlarrin-csapatok nem szentségtelenítették meg őket, és megőrizték egy másik kor maradványait. Berellip szobája felé tartottak, de amikor elhaladtak az egyik ajtó előtt, megtorpant, és fülelni kezdett. Nem bajlódott a kopogással, ajtónyitó varázslat segítségével rontott be a helyiségbe, ahol három alaposan meglepett drow-t talált.

Beljebb hatolt, az agyszívóval szorosan a nyomában. Meglepetten tapasztalta, hogy az odabent tartózkodó három személy közül éppen a legmagasabb rangú, Saribel Xorlarrin az, aki tiszteletteljesen hátrébb lép és enyhén meghajol előtte. A másik két alak, a papnő testvére, Ravel és a feltörekvő Tiago túlságosan izgatottnak tűnt ahhoz, hogy a maga valójában érzékeljék Menzoberranzan ősmágusának nyomasztó jelenlétét.

– Visszarendeltek Menzoberranzanba! – morgott hangosan Tiago.

– A nagyasszonyanya feladatot szán neked.

– De ez lehetetlen, ősmágus! – tombolt a fiatal harcos, és dühösen összeütötte a tenyerét a mellkasa előtt.

– Már oly közel járunk – magyarázta Ravel. – Elfogtuk a barátait, és ide hoztuk őket. Mindent bevallanak nekünk, és akkor a kezünkben lesz az az öntörvényű kósza!

– Az öntörvényű kósza? Drizzt Do'Urden?

– Igen! – kiáltotta egyszerre a két ifjú drow.

Gromph hirtelenjében nem is tudta eldönteni, hogy mit kezdjen ezzel a hírral. A nagyasszonyanya több tervet is elindított, mind Menzoberranzanban, mind a felszínen, de erősen kételkedett benne, hogy ezek között a Tiago és Drizzt közötti párbaj is szerepelne, főleg nem ezekben az időkben.

– Vezessetek ezekhez a foglyokhoz – döntött végül, és kisvártatva mind az öten ott álltak a kovácsműhelyben lógó ketrecek előtt.

Rövid telepatikus beszélgetést folytatott az agyszívóval, majd úgy rendelkezett, hogy az elf nőt vegyék ki a ketrecből, noha egész idő alatt az ember férfin tartotta a szemét.

– Jarlaxle régi barátja – magyarázta a két ifjú drow-nak. – Félelmetes harcos, ha jól emlékszem.

– Annyira azért mégsem – jegyezte meg Tiago.

Az ősmágus ekkor vette csak le a szemét az orgyilkosról, és a hiú nemesre nézett. Halovány mosoly játszott a szája szélén, amit Tiago nem tudott mire vélni, de ő elképzelte, amint összecsap Drizztel, és tanul némi alázatot, amikor a kósza hajlott pengéi megízlelik a véré.

Elfordította a fejét és végigmérte Dahliát, aki nem tudott volna megállni a saját lábán, ha a két drow ör nem tartja őt erősen.

– Vigyétek egy szobába, ahol magam lehetek vele – rendelkezett az ősmágus. Habozás nélkül elhurcolták onnan a nyomorúságos állapotban lévő elf nőt.

– Mit akarsz tenni vele? – kérdezte Tiago.

Gromph a szemébe nézett és ívesen felvonta a szemöldökét hitetlenkedése jeleként, mutatva, hogy mennyire nevetséges dolog efféle kérdést feltenni neki, főleg ilyen nyegle módon.

– Meg akartátok kínozni? – kérdezte az ősmágus. – És a másikat? Addig akartátok izzó vassal szurkálni őket, amíg ki nem mondják, amit hallani akartok?

– Megfordult a fejében a gondolat – ismerte be Tiago.

– Akkor hadd világítsak rá Tiago korlátaira – vetette oda foghegyről az ősmágus. – És mindenki máséra is, aki a pengét részesíti előnyben a nagyobb erővel szemben.

Nem sokkal később Dahlia velőtrázó sikolya rezgettette meg Gauntlgrym alsóbb termeinek és folyosóinak falait, amikor Methil El-Viddenvelp csápjai behatoltak az elméjébe.

– Hogy merészelsz az ősmágus után kémkedni? – kérdezte Saribel Raveltől egy másik szobában, ahol a Xorlarrin varázsló titokban megfigyelte Dahlia kihallgatását.

– Csendet! – szólt rá Tiago a papnőre. – Hadd végezze a dolgát.

– Ő Menzoberranzan ősmágusa! – vitatkozott Saribel. – Ha észreveszi, hogy...

– Mi lenne, ha magunkra hagynál, ahogy a nagyasszonyanya kérte? Tán fel kellene hagynom ezzel a küldetéssel, amikor már oly közel a cél?

– Amikor oly közel a katasztrófa, már ha valóban azt tervezed, hogy...

– Egy hegyoldalon, a Jeges Szelek Völgyében – szakította félbe őket Ravel, és a másik két drow azonnal éberen felé fordult. Úgy tűnt, hogy a tekintete a távolba réved, és a varázsló érzékei és gondolatai valóban messze jártak: a másik szobában, Gromph, az agyszívó és az elf nő mellett.

– A Harcpöröly törpék – folytatta Ravel. – Azt hiszi, hogy Drizzt a Harcpöröly törpéknél van, a hegyek alatt a Jeges Szelek Völgyében.

– Jól ismerjük az odavezető járatokat – suttozta Saribel lelkesen.

– Nincs túl messze – tette hozzá Tiago. – Gyorsan odaérhetünk, befejezhetjük a küldetést, és győztesen térhetünk vissza Menzoberranzanba, elfogadható késéssel... ami még a nagyasszonyanya számára is elfogadható.

Ekkor hirtelen kinyílt az ajtó. Saribel és Tiago kis híján hanyatt estek a meglepetéstől, Ravel azonban, aki gondolatban máshol járt, nem vett észre belőle semmit, és folytatta a megfigyelést. A fiatal drow pár egyszerre lélegzett fel, amikor Berellipet pillantották meg a küszöbön, és nem az ősmágus valamelyik szolgáját.

– A Jeges Szelek Völgye, északon – hadarta neki Tiago, majd odaugrott az ajtóhoz, és gondosan becsukta. – Dahlia elárulja az igazságot Gromph ocsmány ölebének.

A főpapnő összeszűkülte szemmel nézett Ravelre.

– Ti az ősmágus után kémkedtek? – kérdezte tőlük megrökönyödve.

– Nem, már befejeztük – felelte Ravel, miután megszüntette a távolbalátó és -halló varázslatot, és a gondolatai az érzékeivel együtt visszatértek a szobába.

– Gromph egyetlen csettintéssel elpusztíthat titeket – figyelmeztette őket Berellip.

– Miért tenné? – kérdezte Ravel, pont abban a pillanatban, amikor Tiago is megszólalt.

– Akkor nem, ha Drizzt Do'Urden fejével térünk vissza Menzoberranzanba.

– Megtaláltátok hát? – kérdezte Berellip, és immáron ő is izgatottnak látszott. Közelebb lépett hozzájuk, majd leült Saribellel szemben, a kisméretű asztal túloldalán.

– Zeerith nagyasszony érkezése mikorra várható? – kérdezte Tiago.

– Két tíznap múlva, vagy tán három.

Tiago önfeledten vigyorgott, és Ravelre nézett, aki szintén így tett.

– Az rengeteg idő – bólintott az ifjú varázsló.

Gromph Baenre és Methil jóval többet tudtak meg az elf nőtől, mint amennyit Ravel és a társai kikövetkeztettek, arról nem is beszélve, hogy a csekélyebb értelmi képességű drow-k még véletlenül sem érthették meg a döbbenetes felfedezés valódi jelentőségét. Abban sem lehetett teljesen biztos, hogy ő maga mindent jól értelmezett, de figyelembe véve az események alakulását – a közeledő Sötétedést, a háborút, amit Quenthel nagyasszonyanya mindenképpen meg akart vívni, egy háborút Lolth dicsőségéért, hogy kiterjeszthesse a birodalmát és a

befolyását a misztikus hatalom világában, egy háborút melyben kárt okozhat a Do'Urden kószának, és rajta keresztül az istennőnek, aki mellé állt, és ezzel megkaparintotta őt Lolth markából – alaposan meglepte őt, hogy milyen fontos szerep hárult a Dahlia néven ismert darthiir nőre. Az ősmágusnak csak a legritkább esetben lehetett meglepetést okozni.

Még aznap elhagyta Gauntlgrymet. Még egyszer utoljára emlékeztette Tiagót, hogy Quenthel nagyasszonya haladéktalanul visszavárja Menzoberranzanba, és figyelmeztette őt, hogy Dahliának mindenképpen életben kell maradnia. Kizárólag Berellipet tájékoztatta, akit meg is esketett, hogy nem beszélhet róla, hogy az agyszívó ezúttal nem tart vele, mert még nem végezte el a dolgát.

Nem hitte azt, hogy Tiago egyhamar visszatérne Menzoberranzanba, a Baenre család otthonába, mert természetesen észrevette, hogy az alattomos kis Ravel kémkedett utána, és annyit mindenképpen kiderített, hogy az elf nő hol látta utoljára Drizzt Do'Urden. Minden bizonnyal éppen most is terveket szövöget Tiagóval, hogy miként eredjenek a kósza nyomába, és hogyan vadásszák le.

Legyen hát, döntötte el, hisz ez nem az ő, hanem Lolth úrnő és Quenthel nagyasszonya játszmája. Ő elvégzi a rábízott feladatot, de semmi több.

Alig tért vissza a lakosztályába a Sorcere-be, Dahliát alig helyezték vissza a ketrecébe, amikor a Xorlarrin-egység útnak indult Gauntlgrym gyomrából, hogy Tiago, Ravel, Jearth és Saribel vezetésével megkezdjék a vadászatot az északra vezető járatokon keresztül.

HARMADIK RÉSZ

A TÖRTÉNELEM RIGMUSA

Őrült világban élünk, ahol vad köröket leírva cikázik a mágia, ahol tízezérel jelennek meg az orkok a semmiből, ahol kalózokból lesznek királyok, de még ebben a világban is vannak világos és kiszámítható pillanatok, ahol az események végső soron előre látható módon alakulnak. Én ezt nevezem a történelem rigmusának.

Regis űzött vadként érkezett közénk, méghozzá igen félelmetes ellenség kergette.

Ez a történelem rigmusa, a kiszámíthatóság kényelme!

Ez a félszerzet, a barátunk, alaposan megváltozott előző életéhez képest. Elszánt, felkészült, jól bánik a pengével. Második életét az elejétől kezdve határozott céllal élte, tudta, hogy merre viszi az útja. Amikor a halálúr ránk talált azon az éjszakán, amikor a Szirtek közt táboroztunk, nem menekült el. Sőt mi több, minket akart elzavarni onnan, miközben ő próbálta felvenni a harcot eme félelmetes ellenféllel szemben.

Az események alakulása azonban az eltérések és a különbségek ellenére is felettébb ismerős dallamokat szólaltattak meg a fülemben.

A történelem rigmusát.

Számos alkalommal hallottam már ezt bölcselkedést, főleg az elfektől, és közülük is az idősebbektől, akik számos évszázad hajnalát és alkonyát megélték már. Őket nem lehet meglepni, őket még a Zűrzavarok Kora és a Mágiavész sem döbbenti meg, hisz sokszor hallották már a történelem rigmusát. A visszatérő rigmust, amely különösen tisztán cseng, ha a királyságok felemelkedésére és bukására gondolunk. Szabályos utat járnak be a történelem folyamán, reménykedve kúsznak felfelé, az örök dicsőség lehetősége élteti őket. Olykor elérik a célt, és hibátlan drágakőként ragyognak egy tökéletesnek nevezhető korszakban – gondoljunk csak Myth Drannnor vagy Víz mélyvára tündöklésére, és igen, ide sorolom a Harcpöröly klán újjászületését a Mithrill Csarnokban. Ez a remény és a jövő ígérete.

De a körforgás sosem áll le, a kerék továbbgördül, ezért a bukás ugyanolyan kiszámítható és elkerülhetetlen, mint a felemelkedés.

Vajon a különböző népek nagyravágyása vagy gyengesége táplálja a kultúrák és királyságok felemelkedésének és bukásának eme körforgását? Oly sokan vágnak neki az útnak lelkesen, tele reményekkel. Új ösvény, új nap, új hajnal, és még ezerszám lehetne sorolni a lelkesítő frázisokat.

De úgy tűnik, hogy a fejlődés lendülete minden esetben megtörik, egyensúlyi állapot áll be, és ezekben a nyugalmas időszakokban felüti a fejét a gonosz, rosszakarók és élősködők jelennek meg, hol irigységtől, hol hatalomvágytól hajtva. Féregként fúrják be magukat a királyi udvarokba, meglelik az apró repedéseket a jó szándékú törvénykezés sima falán, a saját érdekeiknek megfelelően értelmezik a szabályokat, kikaparják maguknak a gesztenyét és mások kárára gyarapodnak, és mindig a gyengéket hibáztatják, akik nem tudják megvédeni magukat, akiknek nincs hangjuk, és akiknek nincsenek lehetőségeik. „Óvakodj a vérszopóktól!” – harsogják, és vérszopók a gyengék, az öregek és az elesettek.

Eltorzítják a valóságot, hogy biztosítsák a jelenüket és a jövőjüket, de a történelem rigmusa miatt sosem lehetnek biztonságban, hiszen ha már mindent elloptak, a homokvár összedől, és a törmelék maguk alá temeti az elesetteket és a nemeseiket egyaránt.

Nyomor és szenvedés burjánzik majd a réteken, hullámszik a tengerek felszínén és oson az erdők mélyén, ez lesz osztályrésze a munkásnak, a földművesnek, a halásznak és a vadásznak, annak, aki vet és annak is, aki arat.

A történelem rigmusa búskomor dallam, a hangja akár a riadókürt, amely gyorsan elhalkul, feledésbe merül és mítosszá válik, miközben újabb férgek bújnak elő a földből, hogy befúrják magukat az apró repedésekbe, és mások kárára hízzanak.

Nem kellene így lennie, mégis sok esetben így alakulnak a dolgok. Én is valami újbán és jobban reménykedtem, valamiben, ami örökké tart, ezért jutottam arra a döntésre, hogy alá kell írni a Garumn-szurdoki szerződést. Gyakorta merengek ezen.

Csüggedtnék kellene lennem.

De nem vagyok az, mert megtapasztaltam az isteni igazságszolgáltatást, és áldott vagyok, mert megadattak nekem a legértékesebb dolgok az életben: a legigazabb barátok és a legszeretőbb család, amit csak kívánni lehet. Nyitott szemmel és szívvel járjuk az utunkat, mi a Csarnok Vándorai, és jól ismerjük a történelem rigmusát, és biztosak vagyunk benne, hogy a szomorkás dallamok idővel harsány üdvívalgássá változnak, reményt és igazságot hozó megnyugtató melódiává. A világban zűrzavar uralkodik, de mi a rendet képviseljük benne.

A világ árnyékba borult, de mi eltökéltük, hogy fényes lámpásként világítunk benne.

Nemrég rá kellett beszélnem korábbi társaimat, hogy helyesen cselekedjenek, hogy önzetlenül hajtsanak végre jó tetteket; most olyan társak vesznek körül, akik ugyanerre sarkallnak engem.

Még a történelem sötét, búskomor rigmusa sem nyomhatja el a soha el nem múló reményt, hogy létezik egy jobb és teljesebb jövő, létezik olyan társadalom, amelyben a gyengéknek nem kell rettegniük az erősektől.

Megleljük a helyes utat, és akkor a komor dallamok hamisan csengenek majd, ahogy az a Feketelélek nevű halálúr esetében is történt, akit Regis a nyakunkra hozott, és aki azt hitte, hogy felettünk áll.

Ez is a játszma része volt, és ha jobban odafigyeltünk volna félszerzet barátunkra, ha nem feledkeztünk volna meg az igazságról vele kapcsolatban, akkor számíthattunk volna erre a fordulatra – ha emlékeztünk volna arra a Regisre, aki egykor a régmúltban a nyakunkra hozta Artemis Entrerit, aki akkor maga volt a sötétség (akkor, ezt nem győzőm hangsúlyozni!).

Most már éberebben figyelünk vándorlásunk során, mert van valami ebben a félszerzetben – talán az aurája vagy a modorossága, esetleg a lankadatlan vakmerősége –, ami ellenállhatatlanul vonzza a bajt.

Legyen hát; ahogy a régi mondás tartja, ez is része a vonzerejének.

Én azt mondom, a veszébe űzi a vadat.

Drizzt Do'Urden

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

ÉDES OTTHON

– No, elf, ha van valami terved, itt az ideje, hogy elmondd – fordult Bruenor Drizzt felé, amikor kiszálltak az óriási gombakalapból készített csónakból a keskeny, nedves partra a földalatti kastély magas fala előtt. Gauntlgrym nyitott bejárata hívogatón tátongett előttük. Természetes zuzmó világította meg a hatalmas barlangüreget, a gyér fény az alkalmi csónak mellett derengett a legerősebben, ahol Catti-brie fényvarázst bocsátott egy kis kavicsra, amelyet még a barlangba vezető folyosón talált.

Wulfgar erős kézzel tartotta a lélekvesztőt, a másik karját megfeszítette és kinyújtotta, hogy a társai abba kapaszkodva mászhassanak ki a partra. Amikor a törpe a gombakalap pereméhez ért, a hatalmas termetű barbár egyszerűen a levegőbe emelte őt, és kirakta a szárazra.

Bruenor megrázta bozontos üstökét, és visszafordult a férfi felé.

– Ugyanolyan erős levél, mint legutóbb – dörögte.

– Amikor legutóbb találkoztam Pwenttel abban a barlangban, józanul gondolkodott – felelte a drow a felvetésre. – Talán maradt benne annyi a régi énjéből, hogy meggyőzhessük, hogy jöjjön el velünk egy paphoz, aki enyhíthet a szenvedésein.

– Én nem hinném – búslakodott a törpe. – Mikor én látám, hol barátként kacagott, hol szörnyetegként vicsorgott. Uralkodott magán, de csak énmiattam és a trón miatt. De csak alig.

– Nálam a varázstekercs – szólalt meg Catti-brie, miután Wulfgar őt is kirakta a csónakból –, ezt pedig Regis adta nekem.

– Nem oly biztos börtön, mint amibe a halálurat zártad.

– Működik majd? – kérdezte a drow.

– Ez a legjobb, amim van – felelte a félszerzet, majd félrelökte a barbár erős kezét, és könnyedén kiugrott a csónakból. Alaposan letörölgette a homokszemeket és a vízcseppeket elegáns ruhájáról, végül kisimította nadrágja ráncait.

– Ha meg kell tenni, hát meg kell tenni – dörögte Bruenor.

A négy bajtárs tovább folytatta a beszélgetést, de a sort záró Wulfgar nem csatlakozott hozzájuk, nem is igen figyelt oda rájuk. Hatalmas erejét kihasználva kihúzta a csónakként használt gombakalapot a vízből és felvonszolta a partra, majd a többiek után sietett, akik beléptek Gauntlgrym felső nagycsarnokába.

A barbár azonnal megállapította, hogy merőben másként alakították ki, mint Mithrill Csarnokot, ahol számtalan járat vezetett a jelentősebb termekbe, itt azonban már az első helyiség is hatalmas volt. A különbözőségek ellenére úgy érezte, hogy átélte már egyszer ezt az élményt, hogy járt már itt, és részese volt az eseményeknek. Élénken élt még az emlékezetében a régmúlt nap, amikor a társaság először lépett be Mithrill Csarnokba, amikor Bruenor hazatért.

Különös bizsergést érzett a térdhajlatában, amiről tudta, hogy csak az emlékek különös játéka, hiszen annak a trollnak a karmai azon a bizonyos kalandon egy teljesen másik test húsába mélyedtek bele.

Ugyanazok az érzések kerítették hatalmába, mint akkor, mintha a holt törpék szellemei érzékelhető nyomokat hagytak volna maguk mögött, és ettől a tudata visszatért abba a régmúlt időbe, egy másik helyre, egy másik korba, sőt egy másik testbe.

Megrázta a fejét, hogy elűzze az emlékeket, és a jelen helyzetre összpontosítson. Drizzt, Catti-brie és Regis a fal mellett álltak, az ajtótól jobbra. Catti-brie erős fénnel világította meg a környezetüket, és a barbár harcos ekkor pillantotta meg a lefejezett nő kíméletlenül szétmarcangolt testét.

Mielikki papnője megáldotta a halottat, majd szenteltvizet hintett rá, és Wulfgarnak csak ekkor jutott eszébe, hogy Bruenor mit mesélt erről a helyről, hogy milyen szörnyű vég érte a

társait, amikor visszatért ide. Catti-brie most gondoskodott róla, hogy ebből a tetemből ne váljék élőholt, noha több hónap telt már el azóta, hogy a drow vámpírok végeztek vele.

Wulfgar le sem vette a szemét a törpéről, aki oly lassú léptekkel közeledett az emelvényen álló trón felé, mintha révületben lenne. Tán húsz öles lépésnyire lehetett a bejárat falától. Vetett egy-egy pillantást a társaira, majd felületesen felmérte a tágas csarnokot, és sietős léptekkel csatlakozott a nevelőapjához.

– A törpe istenek trónja – magyarázta neki Bruenor, amikor a barbár odaért mellé. Végighúzta a tenyerét a fenséges trón sima felületű karfáján, oly gyengéden, mintha törékeny élőlény lenne. – Háromszor ülék le rá... kétszer elfogadván engem, egyszer levetvén magáról.

– Levetvén? – értetlenkedett a barbár.

– Egen – bólintott a törpe, és felnézett rá. – Midőn megszegni készültem lányom istennőjének tett eskümet és elárulni e küldetést. Nem a Jeges Szelek Völgyébe tartottam, hanem hazafelé.

– Úgy érted, elárulni Drizztet – helyesbített Wulfgar, miközben három másik társuk is felzárkózott melléjük.

– Egen – bólintott ismét a törpe. – Elfelejtém az ígéretem, és meggyőzőm magam, hogy helyesen teszem, ha elhagyom a küldetést. Mithrill Csarnokért! – hajtogatám. De ez a trón jobb belátásra bírt.

– Elutasított a trón? – kérdezte Catti-brie.

– Áthajíta a termen! – felelte Bruenor. – Úgy biza. Áthajíta, emlékeztetve rá, hogy hol a helyem s a szívem.

– Űlj rá most – noszogatta őt a barbár, és a törpe különös tekintettel nézett fel rá.

– Hiszel benne, hogy helyes úton jársz, hogy Pwent megmentésével és a hazatéréssel jó ügyet szolgálsz? – kérdezte Wulfgar. – Kételyek gyötörnek tán?

– Cseppet sem – vágta rá a törpe habozás nélkül.

A barbár a fenséges trónra mutatott.

– Arra kérsz, zavarjam fel az isteneket, mert úgy gondolám, amit teszek, az helyes? – kérdezte Bruenor. – Nem saját szívem hangjára kellene hallgatnom?

Wulfgar mosolygott és ismét a trónra mutatott. Nem azért, mert nem értett egyet a törpével, hanem látta rajta a feszült izgatottságot.

A törpe ádáz kiáltás kíséretében pördült meg és szökkent fel az emelvényen álló trónra. Habozás nélkül hátradőlt, becsukta szürke szemét, és végtelen nyugalom és békesség ült ki az arcára.

Regis megbökdöste Catti-brie-t, aki ránézett, és azt látta, hogy újabb szenteltvízzel teli üvegcset tart a kezében.

– Egy halott félszerzet, egy halott férfi és pár levágott drow vámpír van itt – emlékeztette. – Még el kell végezni a dolgunkat.

– Mindenkit levetköztettek – állapította meg a lány. – Ezt a helyet kifosztották a harc után.

Bruenor nagyot nyelt a trónon ülve, jól hallhatóan, majd sietve leugrott róla.

– Egen, Pwent s magam sírja ott leledzik a trón túlfelén – magyarázta nekik, és már el is indult abba az irányba. Azon nyomban megtorpant, amint megpillantotta a halmokat, és reszketeg hangon szólalt meg. – Áldd meg régi testem, lányom! Kérlek!

Wulfgar is megkerülte a trónt, és végighordozta a tekintetét a felforgatott sírhalmokon. A közelebb lévő, nagyobb halomhoz lépett – Bruenor sírjához –, és térdre ereszkedett. Nekilátott visszarendezni a csontokat eredeti helyükre, de amikor felpillantott, önkéntelenül is összerezzen.

– Mi az? – kérdezte a törpe aggodalmas hangon. Dübörgő léptekkel robogott oda a nyitott sírhoz, majd vicsorogva megpördült, és sietve indult vissza a trónhoz.

A koponya és a combcsontok hiányoztak.

A barbár folytatta a munkát, visszahelyezte a megmaradt csontokat a helyükre, és elkezdte újrarakni a halmot a szétszóródott kövekből. Valaki megérintette a vállát, és amikor felpillantott, a mosolyogva bólogató drow-t látta maga felett.

– Vajon a múltat temetem el, vagy a jelen biztonságát garantálom? – kérdezte Wulfgar.

– Tán egyiket sem – felelte Drizzt.

– Tán csak apám emléke előtt tisztelgek – bólogatott a barbár harcos, és visszatért a munkájához.

A drow odatért mellé, és hozzá hasonlóan nekiállt újrarakni Thibbledorf Pwent sírhalmát. Az a sírhely természetesen üresen tátongott.

– Különös újra látni e sírt, noha az agyam tudja az igazságot – dörmögte Bruenor, miközben a két térdelő alak közé lépett. – Az ott a saját testem... nemtom miként tudnék megbékélni vele. Mármint azzal, ami maradt belőle! – tette hozzá morogva.

A barbár felnézett a nevelőapjára, és meg kellett állapítania, hogy még sosem látta őt ennyire zaklatottnak. A saját testére gondolt, a tetemre, amely azóta csonttá vált a tundra fagyos talajában, és el sem tudta képzelni, ő miként tekintene saját magára, ha egyszer rábukkanna a sírhelyre. Megfogadta magának, hogy megkeresi azt, hogy bizonyosságot szerezzen korábbi életéről, és hogy illendően elhantolhassa saját maradványait.

Ezt követően folytatta a munkát, gyengéden, szeretetteljesen helyezte vissza a köveket Bruenor sírhalmára.

– Nyugodtnak és békésnek tűntél a trónon – jegyezte meg a barbár merengő hangon, és tovább rakosgatta a köveket.

– Egen, és igazat szóltál, kölok – felelte a törpe, és még mindig érződött a hangján a zaklatottság és döbbenet. – Az utam helyes, az istenek egyetértének. Éreztem, midőn a trónon ültem.

– Most nem vetett le magáról – jegyezte meg a barbár.

A törpe egyik kezével Wulfgar, a másikkal Drizzt vállát szorította meg.

– Az utam a barátaimhoz vezetett – mondta halk hangon. – Egy törpe útjának ilyennek kell lennie.

Befejezték a két halom helyreállítását, Catti-brie sorban megáldotta a csarnokban szétszóródott tetemeket, majd ő is odament a sírokhoz, és szertartásszerűen megszentelte mindkettőt.

– Rakj rá védőrúnát! – kérte Bruenor. – Ha a rablók visszagyűnnek, a csontjuk ott porlad majd a maradványom mellett!

Catti-brie lehajolt, és megcsókolta a törpét az arcán.

– Talán csak egy állat tette – próbálta nyugtatni őt. – Ez a dolgok rendje.

– Ajánlom is – morgott a törpe, Catti-brie pedig elmondta a szertartáshoz szükséges imát.

– Szóval akkor most merre tovább? – kérdezte Regis, miután mindennel végeztek.

Mindannyian Bruenorra néztek, aki tanácstalanul vállat vont.

– Pwent és a szörnyei rajtam ütöttek a múltkor, de most úgy tűnik, hogy nem. Tán azért, mert tiszteletet tanúsítánk... múlt alkalommal a sírt védelmezték.

– Ez jó jel – jegyezte meg a félszerzet.

– Egen, mint korábban mondtam, kiszámíthatatlan. Hol veled, hol ellened – felelte Bruenor. – Nem hinném, hogy a múltkori találkozás után visszatérne ide a sírt védelmezni, hisz a csontjaim eltűntek.

– Én leereszkedtem a mélybe – szólalt meg a drow –, egészen a kohóig és a kohót tápláló ösfenevad verméig.

– Természetesen fel kellett ezt hozni! – vicsorgott a törpe ingerülten.

– Csak azt akartam mondani, hogy jártam ott, és ismerem az utat – helyesbített a kósza.

– Pwent szerint sok drow ólálkodik odalent – jegyezte meg Bruenor, Drizzt pedig egyetértően bólogatott.

– Lassan és óvatosan ereszkedünk le, folyosóról folyosóra, teremről teremre osonunk.
– Ez a fény fáklyaként ragyog majd a drow-k szemében – hívta fel rá a figyelmet a félszerzet, és Catti-brie felé fordult, ahogy a többiek is.
– Mással nem tudok szolgálni – felelte Catti-brie – Neked nincs szükséged fényre, ahogy Bruenorak és Drizztnak sem, de Wulfgar és én...
– Én majd jó előre felderítem a terepet – szakította félbe a drow. – Bruenor követ majd másodikként, és ti hárman zárjátok a sort – elővette párdúc alakú ónixszobrocskáját, és Guenhwyvart szólította. – Teremts halovány fényt, annyit, amennyi éppen szükséges, és rejtsd el. Guen mellettetek marad. Ne aggódjatok!

Miután a hatalmas termetű fekete párdúc megjelent, a maroknyi csapat útra kelt. Drizzt messze előreszaladt, nesztelenül osont, akár az árnyék. Betért a nagycsarnokból tovavezető egyik járatba, karcsú alakja szellemként siklott egyik beugrótól és sziklatömbtől a másikig. Még ki sem ért Catti-brie gyertyafény erősségű fényköréből, máris elvesztették szem elől.

Melkatka nem tartozott a Xorlarrin-ház nemesei közé, de ez a különösen kegyetlen drow komoly elismerést vívott ki magának a nemesek körében. Jearth, a ház fegyvermestere ismerte a nevét, és mindig őszinte érdeklődéssel beszélgetett vele, és gyakorta beszélt róla azokból a történetekből kiindulva, melyeket a nála magasabb rangban álló harcosoktól hallott róla.

Tisztában volt vele, hogy páratlan kegyetlenségének köszönheti a hírnevét. Csak eszköz volt a kezükben, és ő valósággal lubickolt ebben a szerepkörben. A kezében lévő korbácsnak természetesen nem voltak kígyófejei, azok csak Lolth úrnő főpapnőinek jártak, de ez is kíméletlen fegyvernek bizonyult a maga tüskés horgaival kivert ikerágaival.

Szerette a fegyver nyelének tapintását, különösen akkor, amikor a mostani alkalomhoz hasonlóan hosszasan csattogtathatta. Komoly gyakorlatot és odafigyelést igényelt a használata, okosan kellett bánnia vele, de élvezte minden egyes pillanatát.

Az ostor a válla fölé és mögé kunkorodott, majd sebesen előrevágódott, a kemény kiállítású törpe asszonyság pedig akarata ellenére felkiáltott a fájdalomtól.

– Gyorsabban! – kiáltott rá a férfi, és ismét megsuhintotta az ostort, amely ezúttal vércsíkot hagyott maga után a törpe füle tövében, és közben kis híján le is tépte azt! A törpe legszívesebben sikított volna, de keményen összeszorította az ajkait, és csak halk, morgó hangot hallatott, ugyanakkor megbillent és fél térdre zuhant.

Csak okosan, emlékeztette rá magát a férfi. Nem engedhette meg magának, hogy munkaképtelenné tegye a rabszolgákat; nagy szükség volt rájuk a bányákban! Kizárólag ezért maradhattak még mindig életben.

A drow őr háromszor csattogtatta meg az ostort a törpe feje felett gyors egymásutánban.

– Munkára! – rivallt rá.

A törpe rabszolga gyűlölettel telve nézett vissza rá, és a drow nem győzött gyönyörködni abban a tekintetben. Mondani szeretett volna valamit, nyilvánvalóan átkot szórni a kínzója fejére, de csak érthetetlen hörgésre futotta az erejéből, és zöldesfehér hab buggyant ki a szája szélén. Ez a törpe asszonyság varázshasználó volt, még hozzá papnő, és a sötételfek pontosan tudták, hogyan bánjanak a hozzá hasonlókkal. Maga Berellip Xorlarrin főpapnő átkozta meg őt, és amikor szólni próbált, vagy csak szavakat formálni a szájával, akkor fertelmes mérget öklendezett fel a gyomrából, ami megtöltötte a száját.

Kétrét görnyedve próbálta kiköpni a habot a szájából, nehogy megrekedjen a torkán, és megfulladjon tőle. Hirtelen elhagyta az ereje, megtántorodott és elvágódott a földön. Melkatka ismét felemelte a korbácsát, végigcsapott a hátán, hogy vegye kézbe a csákányt, és álljon vissza a sorba a többiek mellé, és folytassa a kőfejtést.

A drow kínzómeister páratlan elégedettséget érzett, amikor ismét meghallotta annak a bizonyos csákánynak a csattogását a kemény sziklafalon, amely elkeveredett a bánya összes többi jellegzetes zajával, mélyen Gauntlgrym kovácsműhelye alatt.

Számos új rabszolgát hoztak abból a part menti városból, amelyet a Xorlarrin-ház nemrég lerohant, szükség volt rájuk, hogy segítsék a goblinok munkáját. A drow mesterembereknek egyre több fémre volt szükségük, a kohók mohón zabálták az alapanyagot, márpedig a mithrillt ezekből a bányákból lehetett kinyerni, de akadtak itt értékes ásványok, sőt még adamantin is. Lázasan folyt a munka Gauntlgrym alsó szintjein, a mesterek újabb és újabb ajtókat és lépcsőket és torlaszokat építettek – természetesen erre nem a legnemesebb fémeket használták, azokat a fegyverek és a páncélok számára tartogatták. Drow várost építettek ide, még hozzá egy ősfenevad által táplált kohó köré, ahol a kovácsok varázslatos fegyvereket és páncélokat tudtak készíteni. Melkatka gyakorta ábrándozott róla, hogy új karddal és láncinggel jutalmazza majd az igyekezetét, ezért ismét meglóbbálta az ostort, és végigvágott szerencsétlen törpe asszonyság hátán, aki csak tehetetlenül morgott, és ismét belevájta a csákány hegyét a kemény sziklafalba.

– Valóban annyira életerősek és kemények, hogy nem érzik az ütések, vagy annyira ostobák, hogy nem tudják, hogy ordítaniuk kellene? – kérdezte az egyik drow őr, és odalépett a kínzómeister mellé.

– Egy picit talán mindkettő, de nem számít – felelte Melkatka. – Az alapos ütlejelés után a legkeményebb bőr is lemállik, és akár üvölt akár nem, hidd el, hogy érzik a korbács harapását.

Teli torokból kacagtak a szerencsétlen törpe kárára, de a kacajuk gyorsan a torkukra forrt, amikor észrevették a feléjük suhanó különös teremtményt: egy hatalmas denevért. Azért találták különösnek, mert eddig egyetlen denevérről sem találkoztak a bánya ezen részében. Ráadásul túl mélyen jártak ahhoz, hogy itt előfordulhasson, hiszen első ránézésre közönséges barlangi denevértűnt, noha nagyobb volt náluk, de egyértelműen különbözött a Mélysötét mélyebb szintjein élőktől. Látszólag vaktában közeledett feléjük, ide-oda csapódott a széles járat oldalfalai között. Melkatka a feje fölé emelte a korbácsát, a társa pedig kardot rántott.

Jó tucatnyi lépésnyire tőlük a denevér röpte váratlanul megtört, átbucskázott a fején, mintha bukfencet vetne a levegőben, és közben furcsán megnyúlt a teste, ráadásul mire földet ért, addigra lábakat növesztett.

Többé már nem egy denevér állt velük szemben, hanem egy mocskos, zömök törpe, aki tüskés páncélt és nevetségesnek tetsző, fémből készült harci sisakot viselt, feleakkora szarvval a tetején, mint ő maga!

Széles terpeszben ért földet, és csípőre tett kézzel meredt a két drow-ra.

– Újabb rabszolga! – örvendezett Melkatka társa, majd a felszíni népek közös nyelvén is megismételte, hiszen a törpék többsége azt megértette.

– Aligha – felelte a külön törpe, és magabiztos léptekkel indult el feléjük. – Úgy vélem, jó szolga válhatnék belőletek – vágott vissza a drow-nak –, de most látám, mit műveltek ama törpasszonnyal, és már másként gondolám.

Melkatka magasra emelte a korbácsot, és közben jó érzéssel elővette kézi nyílpuskáját, és ki is lötte az előkészített lövedéket az ellenségre, miközben a társa sötétséggömböt bocsátott rá. A kínzómeister azonnal eleresztette a nyílpuskát és villámgyors mozdulattal kardot rántott.

A társa oldalra húzódott, mindketten a sötétséggömbre szegezték a tekintetüket, és feszülten vártak.

Számos szívdobbanásnyi idő telt el.

– Vége – szólalt meg Melkatka társa. – Szép lövés, barátom!

Összenéztek, majd értetlenül követték a tekintetükkel a kettejük közt elrepülő nyílpuskalövedéket, amely a hátuk mögül érkezett.

Melkatka megpördült, de a törpe, aki valahogy kijutott a sötétséggömbből és mögéjük került, meglendítette páncélos öklét, a bordái közé csapott, amitől felemelkedett a levegőbe. Kihasználta az ütés lendületét, megpördült a levegőben, és puhán ért földet, tett néhány apró

lépést, hogy teljesen visszanyerje az egyensúlyát. Azonnal le akarta rohanni a felettébb különös ellenfelet, és tett is egy lépést előre, de kizárólag a jövevényre összpontosított, így nem vette észre, hogy a törpe rabszolga közelébe sodródott.

Amikor észrevette a hibáját, már késő volt. Egy pillanatig tartott csupán. Éles, fehér villanás vakította el, amikor a hegyes csákány belemélyedt a koponyájába, majd elragadta az örök sötétség, midőn utolérte az azonnali, könnyörtelen halál.

Buzogányos Ámbra hevesen megrángatta a csákány nyelét, de nem azért, hogy kirántsa az áldozatból, hanem hogy alaposan megforgassa a szerszám fejét a koponyában. Két mozdulat között a járat túlfelére pillantott, ahol a másik drow a különös harci tombolóval hadakozott – azonnal felismerte, hogy ez az ádáz törpe harcos egy harci tomboló –, aki a semmiből bukkant elő.

A drow kardok tökéletes összhangban mozogtak – mint mindig! –, két oldalról csépeltek a pajzsként használt törpe karokat. És a törpe páncélja is káprázatos kell, hogy legyen, állapította meg Ámbra, hiszen semmi baja sem esett azoktól a borotvaéles, pompás drow pengéktől!

A törpe harcos rendíthetetlenül, zavartalanul közeledett a drow felé, aki az egyik karddal a karja mögé nyúlt, és oldalirányból csapott, a másikat pedig ezzel egy időben visszahúzta, majd villámgyorsan döfött.

A törpe ekkor anyagtalanná vált, akár a köd, így az előrelendülő hegyes penge nem ért tapintható célt. A drow meglepetten felrikoltott, majd sarkon fordult, és okosan menekülőre fogta, de néhány lépést követően a törpe ismét alakot öltött mellette, és hiába vetődött oldalra, kitérve előre, és pörgette a pengéit csak a drow-kra jellemző gyorsasággal, a törpe rávetette magát, és ököllel ütötte, ahol csak érte. Sebesen kapkodta kurta lábát, és a járat távolabbi oldalfala felé terelte a drow-t.

A sötételf próbált oldalra kitörni, majd visszafordult a másik irányba, de a törpe mindkétszer útját állta. Ez nem kezdő harcos! – állapította meg.

A drow kétségbeesetten vagdalkozott a kardjaival, de a törpe az egyiket elkapta a tenyerével, majd végigcsúsztotta a kezét a penge mentén és ráfonta az ujjait ellenfele markára, aztán ügyesen elfordította a csuklóját, és beledöfte a kesztyűjéből kiálló tuskét a drow csuklójába és alkarjába.

A másik kard célt ért, tompa cuppanással fúródott bele a törpe vállába, de ha a harci tomboló meg is érezte, semmi jelét nem mutatta.

Nem, épp ellenkezőleg, hagyta, hogy belé mélyedjen a penge, és amikor a drow kirántotta a kardot a sebből, elkapta a karját.

A drow próbálta eltolni őt magától, igyekezett kiszabadulni a szorításból, de a törpe lassan, fokozatosan leszegte sisakos fejét, és előredőlt. A hosszú túske nekinyomódott a sötételf páncéljának, aki úgy reszketett és vonaglott, mint még soha életében.

– Ne! Ne! – könyörgött.

– Hallgass! – suttozta a törpe, és tovább tolta magát előre zömök, izmos lábával.

A drow végleg elveszítette az önuralmát, eldobta a kardjait, és két kézzel ütötte a törpét. A harci tombolót azonban nem lehetett megállítani, és a sisak hosszú tuskéje végre áthatolt a finom drow páncélon.

A felnyársalt sötételf hörgött és zihált, vonaglott és kalimpálva rúgkapált, de a mozdulatai fokozatosan lelassultak, ahogy a túske egyre mélyebbre hatolt a mellkasába, és végül átdöfte a szívét.

A túske hegye hozzáért a sziklafalhoz, teljesen átfúrva a nyomorult áldozat testét, de a törpe tovább tolta magát előre.

A sötételf teste elernyed, és a harci tomboló végre elhátrált a faltól. Felegyenesedett, a harci sisakjára tűzött tetemmel együtt, amely rongybabaként ringatózott a magasban, vérrel terítve be az egész testét.

Ámbra csillogó tekintettel biccentett felé, de önfeledt mosolya azonnal lelohadt, amikor a harci tomboló lehúzta a hosszú tuskéről a felnyársalt drow-t, majd beletartotta az arcát a sebből ömlő vérbe, mintha fürödni benne... de nem fürdött, hanem ivott belőle!

Bizonyos idő elteltével ledobta a tetemet a földre, megragadta a hajánál fogva, és vonszolni kezdte a földön Ámbra felé, aki folyamatosan a fejét rázta, és szólni próbált, de természetesen nem tudott, mert azonnal fertelmes hab töltötte meg a száját.

– Hát nem bájos lányka? – mondta a harci tomboló, amikor Ámbra elé állt, és a földre dobta a halott drow-t, akiben egy csepp vér sem maradt, majd felemelte véres kezét, mintha meg akarná simogatni a nő arcát.

Ámbra ösztönösen rezzent össze és húzódott el tőle, ekkor tudatosult csak benne végleg, hogy mi az, amit lát: egy élőholt szörnyeteg, egy vámpír.

Ismét szólni próbált, meg akarta kérdezni, hogy ki ő, de szavak helyett csak habos nyál buggyant ki a száján. El sem tudta mondani, mennyire gyűlölte a sötételfeket! Mégis ott és akkor már-már azt kívánta, hogy ez a borzalmas szörnyeteg ölje meg őt.

– Bájos, apró lányka – mondta a vámpír töprengő tekintettel, gunyoros hangon. A vastag rabláncokra nézett. – Kiszabadíthatlak, de az átok drow-k téged okolnak majd a holtakért. – Elhallgatott, mintha új gondolat fogant volna meg az elméjében, és ahogy a következő pillanatban a fogolyra nézett, attól Ámbra ereiben megfagyott a vér. – Akadna itten más megoldás is.

Ismét felemelte a kezét, egészen gyengéden... ami Ámbra szemében tökéletes ellentétben állt a halott drow vérétől csöpögő kesztyű iszonyatos látványával. Összerezzen, egész testében reszketett, és hátrébb húzódott tőle. Folyamatosan ingatta a fejét, és halk, szűkülő hangon könyörgött kegyelemért.

A harci tomboló tétozódott, a keze a nő keze fölött állt meg a levegőben, ezernyi érzelműlt ki a tekintetéből: mohó vágytól kezdve a tanácsalanságon át, a megrökönyödésen keresztül a teljes bizonytalanságig. Rövid, állatias morgás hagyta el a torkát.

Ámbra nagy levegőt vett, és közben lenyelte a szájába gyűlt fertelmes mágikus hab egy részét, amitől menten elhányta magát, betérítve a kettejük közti teret a padlón.

– Ennyire ocsmánynak látál engemet, he? – ordította a vámpír, és felemelte a karját, mintha le akarna sújtani rá.

Azonban visszahúzta a kezét, hevesen megrázta a fejét, és közben magában motyogott.

A vágyaival és az étvágyával viaskodik, döbrent rá Ámbra.

Ekkor azonban valami elterelte a figyelmét, felemelte a fejét, és távolba révedő tekintettel bámult bele a sötétségbe, felfelé, a felsőbb járatok irányába. Ismét motyogott valamit az orra alatt.

– A sírok! – nagyot dobbantott a lábával. – Ti tolvaj szukák! Hagyjátok őt! Én királyom!

Szemmel láthatóan felbőszítette valami, és Ámbra teljesen biztos volt benne, hogy most ér véget az élete, az élőholt teremtmény apró cafatokra tépi.

De nem tette. Futásnak eredt, de néhány lépés megtételét követően megtorpant, és visszarohant hozzá. Lesújtott az egyik drow tetemre tuskés kesztyűbe bújtatott kezével, majd a másakra a másik kezével, és úgy rántotta fel őket a földről, ahogy a halász húzza ki a vízből a horogra akadt halat a csónak oldalánál. A hóna alá csapta a holttesteket, és elrohant velük.

Kisvártatva visszatért, és noha denevér alakban suhant a levegőben, Ámbra tudta, hogy ő az. Úgy suhant el mellette, mintha sosem találkoztak volna, és eltűnt a sötétben.

Eltűntette a holttesteket, hogy ne hibáztathassák őt a gyilkosságokért, értette meg Ámbra.

A láncra vert törpe papnő nekidőlt a falnak, letaglózta az események, reszketett a félelemtől. Lecsúszott a fal tövébe, és zokogva ült a rideg padlón. Elátkozta a sötételfeket és az egész életet, habos nyálát öklendezve fel minden egyes szónál.

Időnként felidézte magában, miként vájta bele a hegyes csákányt kínzója koponyájába, kéjesen ízlelgette a pillanatot, és kapirgálni kezdte a talaj puhább rétegeit a szerszámmal, ameddig a láncai engedték, hogy eltüntesse a vérnyomokat és az agycsfatokat.

A három barát és Guenhwyvar óvatosan haladtak a sor végén, és a következő fordulót követően mindkét oldalon ajtókkal tarkított széles folyosóra értek.

– Lassan! – suttogta a félszerzet. A látása lehetővé tette, hogy még a komor félhomályban is láthassa a fénykörön kívülre érő Bruenor alakját. Éppen a folyosó túloldalán járt, amely élesen jobbra fordult. A törpe lekuporodott, és felemelte a kezét, hogy jelezze a mögötte haladó társainak, hogy álljanak meg.

A félszerzet Catti-brie és Wulfgar felé fordult.

– Várjatok! – suttogta. Észrevette, hogy Catti-brie már meg is állt, és hevesen bólogat. A lány Guenhwyvar hátára tette a kezét, és tisztán érezte a testében lüktető feszültséget. A fekete párdúc felfigyelt valamire, veszélyt érzékelt a közelben, tán ellenség lapult valahol. A félszerzet félreérthetetlenül látta rajta, Catti-brie pedig a tenyerén keresztül érezte.

Néhány szívdobbanásnyi időt követően ismét elindultak, lassan, óvatosan, végig Bruenort figyelve, aki még mindig jó húszlépésnyire guggolt tőlük. Regis oldalra nyújtotta a karját, hogy megállítsa a társait, Bruenor ugyanis hátraszökkent, visszaugrott a folyosóra, és a hátát szorosan az oldalfalhoz nyomta. Felemelte a csatabárdját, a nyelét enyhén átlós irányban tartotta a mellkasa előtt, a fegyver sűrűn rovátkolt feje bal vállának elülső csücskén nyugodott.

Vigyorogva nézett vissza várakozó társaira, majd váratlanul kiugrott a búvóhelyéről, és széles ívben meglendítette félelmetes csatabárdját, hogy lesújtson az oldalfolyosóról érkező szörnyek élen haladó tagjára.

– Goblinok! – kiáltott fel Regis, amint felismerte az apró termetű teremtményt, amely hátrarepült a törpe erős, kíméletlen csapásától, széles, lapos lábfeje magasra emelkedett a levegőben.

Catti-brie rácsapott Guenhwyvar horpaszára, a párdúc pedig türelmetlenül lódult meg, futás közben meg is taszította a már szintén rohamozó barbár harcost. A hatalmas termetű Wulfgar megtántorodott, de nem billent ki az egyensúlyából, rohant tovább, maga mögött hagyva egy ajtót a folyosó bal oldalán.

És az az ajtó abban a pillanatban kivágódott mögötte, és kettesével rontottak ki rajta a goblinok, harsány harci üvöltéssel az ajkukon, vadul lóbálva kezdetleges fegyvereiket. A rohamozó barbár előtt is kivágódott egy ajtó, és még több szörnyeteg özönlött ki rajta, még hangosabban ordítva, mint a társaik.

Regis Catti-brie elé szökkent, keményen megvetette a lábát a talajon, és azonnal döfött a vívótőrével, átlukasztva a legközelebbi goblin torkát. Már emelte is a másik kezét, a felhúzott nyílpuskával a markában, és a sor elején rohamozó goblin arca középebe lőtt vele. A teremtmény ordítva próbált megszabadulni a lövedéktől, mögötte érkező társa kíméletlenül félrelökte őt az útból, és döfésre készen megemelte a dárdáját, hogy végezzen a félszerzettel.

Regis azonban már készenlétben tartotta a hárítótörét, és a középső illetve az egyik oldalsó penge közé fogta az előrelendülő dárdát.

– Félre! – kiáltotta Catti-brie.

A félszerzet gyakorlott csuklómozdulattal törte ketté a durván faragott dárda hegyét. Támadást színlelt, de engedelmeskedett Catti-brie utasításának, életre hívta mágikus gyűrűjének erejét, és átlépett a téren. Valamivel lejjebb jelent meg a folyosón, a jobb oldalon, helyet hagyva varázshasználó társának.

Catti-brie mindkét kezét felemelte, az ujjait szétterítette, a hüvelykujjait összeérintette, és lángot lövellt az ellenségre, teljesen beterítve a torkán megszúrt goblint, valamint mellette lévő dárdás társát, és a mögöttük érkező újabb két teremtményt is.

Regis oldalról támadott, kétszer is villámgyorsan döfött, kivégezve a második sorban lángoló goblinokat, és ugyanazzal a lendülettel lesújtott a harmadik sorban érkező egyik teremtményre is, aki fel sem fogta, hogy mi történik vele.

Catti-brie újabb varázslatba kezdett, és amikor a félszerzet meghallotta a hangját, gyors pillantást vetett rá, és a tekintetéből kiolvasta, hogy távol kell tartania tőle a szörnyetegeket, amíg végez.

A folyosó másik végében Bruenor levágta második áldozatát is, majd széles ívben oldalirányba rántotta a csatabárdot, félresöpörve két újabb goblint. Négy ellenséggel már végzett, de az izzó tekintetű törpe nem elégedett meg ennyivel, nem is lankadhatott a figyelme, mert újabb, a goblinoknál nagyobb teremtmények érkeztek az oldalfolyosóról: hobgoblinok és medverémek.

Harcpöröly Bruenor mindennél jobban gyűlölte a bűzös medverémeket!

Az pedig, amelyik ebben a pillanatban felé közeledett, minden eddiginél nagyobb haragra gerjesztette őt, amikor megpillantotta a kezében lévő alkalmi bunkósbót, amellyel hárította a csapását, és visszatámadott – az a bunkósbót ugyanis kísértetiesen hasonlított egy zömök törpe vastag combcsontjára.

Bruenor állta az ütést, beletartotta egyszarvú sisakját, amelyen hatalmasat csattant a combcsont. Válaszképpen karomszerűen begörbítette az ujjait és belemarkolt a szörnyeteg irhaujjasába. Bátor és vakmerő vállalkozás volt ez a csengő fülű törpétől, de meg kellett ragadnia és hátrarántania ellenfelét, Guenhwyvar tűnt fel ugyanis közvetlenül a medverém mögött.

– Nem, azt már nem! – kiáltotta a törpe a szörnyetegnak és a fekete párducnak egyszerre, elhessegetve őt onnan. Megpördült, és az ellenkező irányba penderítette a teremtményt a folyosón. – Az enyém vagy, korcs!

A jóval magasabb és kétszer akkora súlyú medverém nem repült túlságosan messzire Bruenortól, és azonnal bömbölve elrugaszkodott, hogy a törpére vesse magát, teljesítve a kívánságát.

Bruenor vad csapásokkal fogadta a rohamot, rövid, de erős csapásokkal szorította a szörnyeteget a falhoz, semmi másra nem figyelt, csak az ellenségre, a saját fegyverére, és a saját, bunkósbótként használt combcsontjára.

Ez lett a veszte, döbrent rá. Miközben csak Guenhwyvar ádáz hörgése és vicsorgása jutott el a fülébe, elkerülte a figyelmét, hogy egy medverémnek sikerült elosonnia a tomboló párduc mellett.

A teremtmény dárdája utat talált magának a törpe páncéljának résén, és mohón belemart a hátába.

Wulfgar teljesen visszanyerte az egyensúlyát a fekete párduccal történt ütközésből, és már minden figyelmét az egyik ajtó mögül kirontó hobgoblinokra és medverémekre összpontosított.

Próbálta felmérni a kialakult, zűrzavaros helyzetet, de néhány különös részlet felkeltette és egyben elterelte a figyelmét. Először is, a teremtmények egy része nem a tőlük megszokott mocskos, bűzös rongyokat vagy vászongúnyát vagy lopott bőrpáncélt viselt. Egyáltalán nem, a sötételfek puha ingjeit, szárnyaló, ujjatlan köpenyeit, sőt messze földön híres páncéljait hordták.

De még ennél is jobban meglepte őt a teremtmények viselkedése. Nem fejetlenül rontottak ki az ajtón, hogy vakon bele vessék magukat a harcba, sokkal inkább úgy tűnt, mintha menekülre fognák.

Az élen haladó, széles vállú, a barbár harcossal közel egymagasságú hobgoblin észre sem vette őt, sem a felé lendülő Égisz-agyart. Esélye sem volt a hárításra, a harci pöröly feje a mellkasának csapódott, szétzúzva a bordáit. A levegő sípolva süvített ki a tüdejéből, és tátogva terült el a földön.

A másodikként érkező behemót csapásra emelte a bunkóját, de Wulfgar megelőzte őt, és szabad kezével elkapta fegyvert tartó karját. Oldalra lökte, majd visszarántotta, majd megismételte a mozdulatot, de ezúttal erősebben, a harmadik alkalommal pedig belefejejt a szörnyeteg arcába, ripityára törve az orrát.

Még kétszer fejezte meg a már amúgy is kába teremtményt, majd egyszerűen a földre hajította, egyenesen egy rohamozó medverém útjába, aki nem tudta átugrani, megbotlott benne, és fejjel előre nekizuhant a veszedelmesen suhanó Égisz-agyarnak.

Wulfgar felugrott a levegőbe, istene nevével az ajkán, majd kegyelmet nem ismerve rátiport a földön fetregő hobgoblin nyakára. Az ellenállhatatlan barbár harcos ezüstkürtjéért nyúlt, hogy harcosokat hívjon segítségül istene csarnokaiból. Megakasztotta azonban a mozdulatot, amikor végre észrevette, hogy mi okozta a különös felbolydulást. Még többen harcoltak odabent az ajtó mögött, de úgy tűnt, hogy a többség inkább csak azért küzdött, hogy elmenekülhessen onnan.

Fényesen csillogó szablyák felettébb ismerős, kecses táncát látta odabent, a tökéletes harcművészet páratlan bemutatóját, amit már több mint egy évszázada nem láthatott a saját szemével. Drizzt harcolt a folyamatosan szélesedő vértócsa közelében, módszeresen kaszabolva a goblinokat, hobgoblinokat és medverémekeket.

Wulfgar egy röpke pillanat erejéig belefeledkezett a látványba, és ez kis híján a vesztét okozta. Egy medverém vetette rá magát, fej fölé emelt karddal a kezében.

Két kézzel fogta meg Égisz-agyar nyelét, és lándzsaszerűen lökte előre a harci pöröly fejét, csontrepesztő erővel találva el a medverém testét. Még ezzel sem tudta megállítani őt, noha sikerült lélegzetvételnyi időhöz jutnia.

A barbár lehajolt a közeledő kardcsapás elől, és nekiment az iménti ütéstől még mindig tántorgó medverémnek, aki felkészült rá, hogy átbucskázzon a görnyedt hátú ember fölött.

Wulfgar azonban eldobta a harci pörölyt, felegyenesedett, és közben megragadta a továbbra is bizonytalan lábakon álló medverémet, és a feje fölé emelte. Megpördült, és nekivágta a szemközti falnak, pontosabban egy ajtónak, amely darabokra tört a teremtmény súlya alatt, aki mozdulatlanul terült el a faforgáccsal borított talajon.

A barbár harcos azonnal megpördült. Két goblin várt rá, akik egyszerre dőfték a dárdáikkal a szemmel láthatóan fegyvertelen ellenfél teste felé. Újabb medverém magasodott fölük a hátuk mögött.

Drizzt eközben tíz ellenféllel harcolt egyszerre odabent a szobában, és úgy tűnt, hogy a meglepetésszerű támadásával szerzett korábbi helyzeti előnye veszni látszik.

– Drizzt! – kiáltotta Wulfgar, de a szó a torkára forrt, amikor vakító fény villant és iszonyatos hő terítette be őt, és mindenki mást is a folyosón.

A Catti-brie testéből előtörő tűzfal megbontotta, és kettéválasztotta a rohamozó goblinok sorait, és begördült az először kivágódó ajtón. Regis fejhangon sikoltva hőkölt hátra, a szemét eltakarta az égő fény elől, az arcát elfordította, nehogy megégjen a tűztől és az iszonyatos hőtől.

A kintől vonagló goblinok rémült sikoltozása szűrődött ki a helyiségből. A félszerzet úgy ítélte meg, hogy Catti-brie átvette az irányítást a terület felett, ezért tovább-botorkált onnan, hogy csatlakozzon a távolabb harcoló barbárhoz.

Miután visszatért a látása és ismét érzékelte a környezetét, azonnal kiderült, hogy jól döntött. Wulfgar tényleg nagy bajba került.

Két goblin szorította sarokba egyszerre, és az egyikük éppen akkor dőfte bele a dárdáját a nagydarab harcos bal karjába. Eltorzuló képpel grimaszolt, de úgy tűnt, nem foglalkozik a fájdalommal. A bal kezét használta pajzsként, és messze eltolta magától a dárdát, miközben letaglózta a másik goblint a jobb kezében lévő harci pörölyvel.

A goblin mögött lesben álló medverém magasra emelte a bunkósbotját, amely az egyik hiányzó combcsontra emlékeztette a félszerzetet.

– Wulfgar! – figyelmeztette őt Regis, és rohamra indult. Parányi kígyó jelent meg a kezében, és futás közben áthajította a hozzá közelebb lévő goblin feje felett, a medverém mellkasát célozva meg. A kígyó sebesen felkúszott a törzsén és a nyaka köré tekeredett. Mire a nagytermetű, szőrös teremtmény befejezhette volna a fej fölület csapást, a vigyorgó, élőholt kísértet megjelent a válla felett, és fojtogatni kezdte, a föld felé rántva őt.

A félszerzet rohant tovább, magára vonva a hozzá közelebb lévő goblin figyelmét. Erőteljes dőfések sorozatával ostromolta, odébb terelve őt a sebesült barbártól.

A goblin háritott és azonnal visszatámadott, de Regis magasra tolta a dárdát az immáron kétpengéjű háritótőrrel, és közben a másik vállával a magasba lendülő fegyver alá fordult, átlós irányban szúrva a vívótőrrel, amely áthatolt az ellenség rekeszizmán, átlukasztva a tüdejét majd a szívét.

Ezzel egy időben Wulfgar oldalra fordult, átforgatta a bal karját a dárda felett, hogy megragadhassa a véres fanyelet. Még erősebben grimaszolt a fájdalomtól, mint eddig, de kitartott, és emelőkarként használva a dárdát a háta mögé hajította a goblint, aki a szemközti falnak csapódott. Tehetetlenül csúszott le a padlóra.

Nem rántotta ki azonnal a dárdát a karjából, inkább tovább fordult a hajítás lendületével. Égisz-agyar nyele ismét visszatért a tenyerébe, ő pedig magasra lendítette a harci pörölyt a válla fölé. A goblin ebben a pillanatban pattant fel a fal tövéből, de a fej fölület csapás már útnak indult. A pöröly a feje búbján találta el a teremtményt, csontok repedtek, az agya szétloccsant, a feje egész egyszerűen besüppedt a kulcsontok közé. Hátborzongató látványt nyújtott, ahogy a térdei kifordultak a helyéről, a törzse nekicsapódott a padlónak, ahonnan az ütés erejétől visszapatant a levegőbe. Fura módon egy pillanatra megállt sérült lábán, de végül elvágódott, a teste ripityára zúzódott.

– Mögém, Regis! – kiáltotta a barbár, majd a nyitott ajtó felé fordult, hogy felmérje az odabent egyedül harcoló drow kősa helyzetét.

A félszerzet megértette az utasítást. Egy medverém tápáskodott fel éppen az egyik szilánkokra tört ajtó romjai közül. Regis villámgyorsan ott termett, és beledőfte a vívótőret a természetes szörnyetegbe.

– Le a földre! – ordította a barbár a drow-nak. Meglendítette harci pörölyét, és Égisz-agyar feje pontosan Drizzt tarkójának irányába lódult meg.

– Én lábam! – ordította a felbőszült törpe újra és újra. Egyszerre püfölte a pajzsával és kaszabolta rövid nyélre fogott csatabárdjával a medverémet. Még csupasz lábfejére is rátiport súlyos csizmájával, mindent bevetett, amivel fájdalmat okozhatott a gaz szörnyetegnek, aki feldúlta a sírhelyét.

Egész idő alatt próbálta figyelmen kívül hagyni az égető fájdalmat, de a másik medverém egyre mélyebbre dőfte a dárdát a hátába, és végül már nem bírta tovább.

Oly váratlanul és oly vehemensen pördült meg, hogy a mozdulat lendülete és ereje kitépte a dárdát a szörnyeteg kezéből. A medverém kétségbeesetten nyúlt a fegyvere után, Bruenor azonban teljesen megfordult, előrelendülve bukfencet vetett, majd felpattanva felfelé csapott a csatabárddal, egyenesen a lény ágyékába.

A törpe mély torokhangon morgott, lerázta magáról az égető fájdalmat, és ahogy testének minden egyes izma megfeszült, már egyáltalán nem is érezte. Azt viszont igen, ahogy Ezüstszakállú Clangeddin ereje szétárad izmos tagjaiban. Még feljebb rántotta a csatabárdot, keresztül a medverém medencéjén, csontot törve és húst marcangolva. A szörnyeteg a levegőbe emelkedett. Clangeddin hangja tört fel a tomboló, dacosan ordító törpe torkából. Bruenor felegyenesedett és közben megpördült, a válla fölé emelve a medverémet, majd előrefelé lendítette a csatabárd fejét, és a csontbunkót forgató sebesült szörnyeteghez hajította, aki ismét támadásba lendült.

A tomboló törpe követte a levegőben szálló medverémet, magasra ugrott a levegőben, megpörgette a csatabárdot a feje felett, majd olyan iszonyatos erővel sújtott le ellenfelére, hogy kis híján kettéhasította a törzsét.

Bruenor lankadatlanul forgatta félelmetes fegyverét, újra és újra a feje fölé emelte, végtagokat tépve le, mellkasokat szaggatva fel, lehetetlen volt megállapítani, hogy melyik testrész melyik medverémhez tartozik.

Hangos üvöltést hallott a háta mögül, de nem törődött vele, tudta, hogy az Guenhwyvar hangja, méghozzá az erő és a diadal morajlása.

– Fényt! – kiáltotta Catti-brie, figyelmeztetve is egyben a barátait. Vakítóan szikrázó fényesség árasztotta el a folyosót... fényesség, melyhez a vándorok gyorsan hozzászoknak, viszont komoly hátrányt jelent a goblinféléknek.

Regis éppen életre akarta kelteni a hárítótörben lakozó másik kígyót, de a feltápáskodni készülő medverém ösztönösen a szeme elé emelte a kezét és közben fájdalmas arccal grimaszolt.

A karcsú vívótör mozgásba lendült, erőteljes döfések sorozatát vitte be egymás után, és a szörnyeteg drow-öltözékét pillanatok alatt átáztatta a kiserkenő vér. Nem is volt szüksége a második kígyóra.

Miközben sorozatban vitte be az újabb és újabb döféseket, könnyedén találva réseket a medverém védelmén, kezdett ráébredni, hogy soha többé nem lesz szüksége a kígyóhoz hasonló fortélyokra az efféle ellenfelekkel szemben.

Donnola Topolino jutott az eszébe, a szünni nem akaró, végtelen gyakorlatozás, és ekkor rácsodálkozott saját gyorsaságára és pontosságára.

Felidézte a régi emlékeket, a szeretkezéseket és a kettejük közt kialakult különleges köteléket, és amikor belegondolt, hogy milyen messzire sodródtak egymástól, belesajdult a szíve, és lángra lobbantotta a lelkében szunnyadó dühöt.

A szerencsétlen medverém megtapasztalta Regis dühét, minden egyes döféssel jobban és jobban.

– Le a földre! – érkezett a barbár harcos kiáltása. Drizzt szíve nagyot dobbant örömeiben, a gondolatai visszakalandoztak az évtizedekkel korábbi távoli múltba, abba a korba, amikor a barátja utasításai komoly jelentéstartalommal bírtak.

Tökéletesen megbízott Wulfgarban, ezért azonnal hátravetődött, és a földre vetette magát. Még le sem ért a talajra, amikor a pompás Égisz-agyar elzúgott a teste felett, és meglódult a két

rohamozó medverém felé, akik azt hitték, hogy most előnybe kerültek vele szemben. A zúgó harci pöröly pontosan a mellkasa közepén találta el az első, meglepett szörnyeteget, és messzire repítette.

Amint a drow páncéljának vállapjai hozzáérték a padlóhoz, azonnal visszadobta magát a levegőbe, mintha visszapattant volna, az izmai tökéletes összhangban dolgoztak, és mire talpra érkezett, és szemben találta magát a másik szörnyeteggel, már készenlétben is tartotta a szabályait a gyilkos csapáshoz.

Harci táncba kezdett, többször is megsebezte a teremtményt, majd előbb balra pördült, és szemmel követhetetlen sebességgel forgatta a szabályait, de csak távol akarta tartani magától a többi szörnyeteget, csak időt akart nyerni. Számos alkalommal talált rést a védelmükön, de még visszafogta magát, egyre biztosabban hitte, hogy az erőviszonyok hamarosan az ő javára billennek át. Önbizalommal telve mosolygott, visszapenderült abba az irányba, amerről érkezett, és hasonló módon szorította vissza a jobb felől érkező szörnyeket.

Még meg sem pördült teljesen, amikor vadul kapálózó goblin szállt át a feje felett. Nekiütközött a közvetlenül Drizzt előtt magasodó hobgoblin fegyverének, lepattant róla, és messzire szállt. A drow széles vigyorral az arcán használta ki a pillanatnyi figyelemelterelést, előreszökkent, hogy kivégezze a hobgoblint.

Visszahúzta a véres pengét és hátrafelé döfött vele, majd ő is a meglóduló szablyával együtt fordult, hogy szembenézzen a túloldáról támadó ellenséggel. Egyszerre söpörte félre egy hobgoblin és egy medverém dárdáját illetve kardját, majd átugrott egy goblin lendülő dárdája felett, és közben fogást váltott a bal kezében lévő szablyán, és lefelé csapott vele, egyenesen bele a goblin arcába.

Puhán fogott talajt, és már fordult is vissza a másik irányba, hogy hárítsa a felé lendülő fegyverek csapásait.

Még hozzá mosolyogva tette, hiszen régi barátja, megbízható harcostársa, Wulfgar is csatlakozott a harchoz. A szörnyek alakzatának végén álló hobgoblin megfordult, hogy szembenézzen a barbárral, és meglátta az esélyt a győzelemre.

Drizzt még szélesebben mosolygott, hisz nagyon is jól ismerte azt a harci cselt, így hát folytatta a forgást. Még szembe sem került a másik szárnyon fenyegető hobgoblinnal és medverémmel, amikor reccsenő-loccsanó hangot hallott, és egy haldokló hobgoblin utolsó hörgését.

Égisz-agyar nyele visszatért a barbár harcos markába. Drizzt számított erre, a szörnyeteg azonban nem.

Maga elé képzelte a teremtmény ostoba tekintetét, amikor hirtelen rádöbben, hogy utolérte a végzete, hogy a hatalmas termetű férfi ismét a kezében tartja a fegyverét.

Érezte, hogy Wulfgar ott áll mögötte, és ismét vállt vállnak vetve harcolnak, és ezúttal már nem fogta vissza magát, nem kellett azzal foglalkoznia, hogy mi történik a háta mögött. A bal kezében tartott Csillámmal hárította a kardcsapást és a dárdadöfést, szédítő sebességgel forgatva a pengét. Átpörgette a fegyvert dárdán, majd még egyszer, és a második alkalommal a keresztvas pereme és az íves penge pengehasi nyúlványa közé szorította.

Ezzel egy időben tökéletes szögben emelte fel Jégahalált, hogy oldalra söpörje a medverém lefelé irányuló csapását. Egymástól teljesen függetlenül forgatta a pengéket, mintha két harcos küzdött volna egymás mellett, tökéletes összhangban, és még mielőtt a teremtmény visszahúzódhatott volna, hogy újabb támadást indítson ellene, villámgyorsan döfött a jobb kezével.

Nem adott bele nagy erőt, csak megvillantotta a csuklóját. Nem is volt rá szükség, csak pontosan kellett céloznia, hogy eltalálja a medverém szemét. A szörnyeteg ordítva hátrált néhány lépést, magára hagyva a társát, így a szerencsétlen hobgoblinnak egyedül kellett szembenéznie a drow kószával.

A teremtmény erősen megrántotta a beragadt dárdát, de nem volt rá szükség, hiszen Drizzt egy finom csuklómozdulattal eleresztette, méghozzá pont abban a pillanatban, amikor ellenfele megkezdte a mozdulatot. A lendülettől elvesztette az egyensúlyát, hátratántorodott, a drow pedig kihasználta az előnyt, egyetlen ugrással utolérte, veszedelmesen cikázó szablyaival a kezében.

A kósza puhán ért földet, és elszáguldott a hobgoblin mellett, bal oldalról kerülve meg őt, és még mielőtt a teremtmény felfoghatta volna, hogy mi történik, már fel is bukkant a másik oldalon, és megállt a szörnyeteg előtt, pontosan ott, ahol eredetileg is állt.

A hobgoblin értetlenül, hitetlenkedve meredt rá, majd amikor felfogta az igazságot, még inkább kikerekedett a szeme.

– Igen, már halott vagy – közölte vele Drizzt, a haldokló teremtmény pedig a földre hanyatlott, tucatnyi szúrt és vágott sebből vérezve.

A drow a háta mögé pillantott. Újabb goblin szállt át a szobán, Égisz-agyar ismét lecsapott. Drizzt mosolyogva fordult vissza a megmaradt medverém felé.

A teremtmény véres szemét szorongatva fordult meg, és menekült ki a helyiségből egy oldalajtón keresztül, és amikor az ajtó kinyílt, újabb medverém bukkant fel mögüle, méghozzá igen különleges tárggyal a kezében.

– A koponya! – kiáltotta Drizzt, és a becsapódó súlyos ajtóra mutatott a szablyájával. Futásnak eredt, és nagy lendülettel nekiugrott az ajtónak, de az meg se moccant.

– Wulfgar! – hívta segítségül a barátját, miközben visszapattant a kemény fáról, és a barátja felé fordult.

Ekkor Regis lépett be a helyiségbe, és azonnal oldalra húzódott, hogy a bömbölve berontó Guenhwyvar ne sodorja el.

A szoba túloldalán Wulfgar útjára engedte Égisz-agyart, és halántékon suhintott egy menekülő hobgoblint, aki az ütéstől fejfelé nekirepült a szemközti falnak. A másik kezében is tartott egy hajítófegyvert, egy kétségbeesetten rúgkapáló goblin formájában. Drizzt felé fordult, és magasra tartotta a vergődő teremtményt.

Két öles lépéssel lendületet vett, majd teljes erőből elhajította a goblint.

A vaspántokkal megerősített faajtó megremegett ugyan, de kitartott, a nyomorult teremtmény magatehetetlenül csúszott le a padlóra.

– Itt a kulcs! – bömbölte Bruenor, miután ő is berontott a helyiségbe.

– A koponyád...! – kezdte Drizzt, de a törpe csendre intette őt.

– Hallottam, elf!

A törpe teljes erőből rohant, Wulfgar mellett felugrott a levegőbe, aki részben megtámasztotta, részben az ajtó felé irányította őt, majd akkorát taszított rajta, amekkorát csak tudott, tovább növelve a lendületét.

Bruenor erősen megtámasztotta a pajzsot a vállával, amikor becsapódott, és a vastag faajtó ezúttal már nem bírta, hangos reccsenéssel tört be. A törpe bukfencet vetett, és azonnal talpra szökkent, mintha mi sem történt volna, az előtte álló két hatalmas medverém döbbent képpel meredt rá.

Drizzt azonnal futásnak eredt, és átugrott a nyíláson. Néhány szívdobbanásnyi idő telhetett el csupán, de mire odaért, már csak Harcpöröly Bruenor volt talpon a helyiségben.

A kósza megtorpant, és grimaszba rándult az arca. A barátja hátát beborította a vér, és nem a kíméletlenül lekasabolt medverémeke vére fröccsent oda.

Aggodalmas tekintettel nézett a barbárra, és ekkor vette csak észre, hogy ő sem úszta meg sértetlenül a harcot, sőt, ami azt illeti, törött dárdahegy állt ki a bal alkarjából, amely szintén vérben úszott.

– Hol van Catti-brie? – alig hagyták el a szavak az ajkát, amikor pusztító villám fénye villant a folyosón, és mennydörgésszerű robaj rázta meg a folyosó falait.

Rögtön ezt követően Catti-brie jelent meg az ajtóban, és nyugodt léptekkel csatlakozott hozzájuk. Tökéletes nyugalom áradt felőle, kékes ködpamacsok kúsztak ki az ingujja alól és tekergőztek a karja mentén. Végigmérte három bajtársát, majd az oldalsó helyiségből visszatérő Bruenorra pillantott, aki egy koponyát tartott a kezében, és meredten nézegette.

– Régi cimborá – mondta bárgyú képpel, és esetlen kuncogással próbálta leplezni a zavarát. Valójában sokkal jobban megrendült annál, mint azt mutatni merté volna, amikor belenézett az üres szemszögökbe, melyekben egykoron az ő szemgolyói ültek.

Catti-brie magával rángatta a drow-t a törpéhez, majd azonnal gyógyító varázslatba kezdett, miután megvizsgálta Bruenor hátsebét. A törpe fájdalmas arccal grimaszolt, amikor Catti-brie a seb fölé helyezte a tenyerét a vállai felett, és hozzáért a sebben maradt törött dárdahegyhez. A fájdalom azonban szép fokozatosan enyhült, görcsbe rándult izmai felengedtek, ahogy a nyugtató gyógyító mágia átjárta a testét.

– Most már jobb? – kérdezte Catti-brie.

– Huh, egen, gyógykezek – lehelte a törpe elfúló hangon, de még így is elakadt a lélegzete, amikor Catti-brie visszahúzta a kezét, a tenyerében a sebben maradt dárdahegygel. A mellettük ácsorgó Drizzt is kikerekedett szemmel meredt a lányra.

– Még több varázslatra lesz szükséged – közölte Catti-brie.

– Majd visszafelé menet a síromhoz – felelte Bruenor.

– Wulfgarnak is segítségre van szüksége – tette hozzá Drizzt. – Ti hárman térjetek vissza a sírhalmokhoz. Regis, Guen és én itt maradunk, hogy ne foglalhassák vissza tőlünk ezeket a folyosókat és termeket.

Bruenor és fogadott gyermekei szó nélkül indultak el, a koponyával és a két combcsonttal a kezükben.

– Fel kellene derítenünk a környéket – javasolta a kósza.

A félszerzetnek azonban más tervei voltak. Benyúlt feneketlen erszényébe, és többretegű, sokszobú zsákot vett ki belőle. Óvatosan letette a földre, és széthajtogatta, felfedve hordozható alkímiai laboratóriumának alkatrészeit. Kinyitotta a nagyméretű könyvet, és az előre bejelölt oldalhoz lapozott.

– Ilyen zuzmó kellene – mondta, majd felemelte a fejét a képről, és a szoba falának tövében növvő zöld színű, moha lepte gombaféleségre pillantott. – Menj és deríts fel a terepet, Guenhwyvart használd hírnöknek. Ha találsz még ebből a növényből, akkor hozz nekem.

– Minek? – kérdezte a drow.

– Sok mindenhez, és valószínűleg még többhöz, amikről még nincs tudomásom – felelte a félszerzet. Benyúlt a zsák egyik nyitott zsebébe, és kékes színű folyadékkal teli üvegcsét vett ki belőle.

A drow elvette tőle, és élénk érdeklődéssel nézett le rá.

– Tűz elleni védőszerhez – magyarázta Regis, és hátat fordított a társának. – Mármint ahhoz kell a zuzmó. Azt hiszem, hogy képes lennék tűz ellen védő varázslalt készíteni, márpedig ha Catti-brie oldalán maradok, akkor bizony szükségem lesz rá! Úgy tűnik, ráérezett a tűz ízére!

Drizzt mosolyogva bólintott, és megérintette Jégfalál markolatát. A penge védelmet biztosított számára a tűz ellen, ahhoz a gyűrűhöz hasonlóan, amelyet korábban Catti-brie-nek adott. A hosszú távú lehetőségeken gondolkodott, azon, hogy micsoda összhang és erő lakozhat kicsiny csapatukban, mi mindenre lehetnek még képesek, ha a kirakós kisebb darabjai mind a helyükre kerülnek.

Vetett egy utolsó pillantást a félszerzetre, aki belefeledkezett a könyvbe, és vélhetően ő is ugyanezen gondolatmenet mentén indult el.

– Engedd meg! – kérte Wulfgar.

A törpe, aki a koponyát tartotta a kezében, a szemébe nézett, és tétovázott

– Kérlek! – nyaggatta tovább.

– Szomorú vagy, mer’ nem földelhetted el az apád az első alkalommal? – kérdezte Bruenor ravasz, mosollyal az ajkán, miközben átnyújtotta a koponyát a barbárnak.

– Csak a tisztelet miatt – adott magyarázatot Wulfgar. – Az irántad érzett tisztelet miatt.

Letérdelt, és óvatosan leszedegette a halomról a köveket.

– Ez... kijózanító érzés – jegyezte meg Catti-brie, aki kicsit hátrébb ácsorgott a törpével.

– El sem tudom képzelni, hogy mit érzek majd, ha a saját sírom előtt állok a Mithrill Csarnokban.

– Kijózanító? – mordult fel Bruenor. – Bah, úgy érzem, inkább legurítanék némi pálinkát!

– Átölelte a lányát, és egészen közel húzta magához.

Wulfgar a két combsontot illesztette vissza először a helyére, majd gyengéden elhelyezte a koponyát is. Mielőtt visszarakosgatta volna a köveket, a sír fölé állt, ahol mindkét társa is csatlakozott hozzá. Catti-brie megszentelte a sírhalmot, Bruenor és Wulfgar pedig lehajtott fejjel hallgattak.

Felkavaró, de egyben felszabadító pillanat volt ez a különös család számára. Nem a múltjukat temették el, csak a múltjuk és a jelenük közötti különbségeket... ami legfőképpen a barbárra volt igaz.

Amikor Catti-brie befejezte a kántálást, a férfi szorosan magához vonta a lányt.

– Mindig is szerettelek – mondta, de nem érződött feszültség a hangján, sem kettejük között. – Örülök, hogy itt lehetek melletted, mindkettőtök mellett.

– Nem hittem, hogy elhagyod Iruladúnt, hogy visszatérj a Torilra.

– Én sem – felelte a barbár. – Különös módon egyetlen pillanatra sem bántam meg a döntésemet az elmúlt huszonegy év alatt. Ez az én nagy kalandom, a nagy utazás, az én helyem itt van.

– Idővel mesélsz majd nekem a feleségedről és a gyerekeidről? – kérdezte Catti-brie, Wulfgar pedig széles mosollyal az arcán bólogatott.

– Két élet – suttogta olyan átszellemülten, mintha még mindig nem akarna hinni páratlan szerencséjének. – Vagy három, ha korábbi létemet két oldalról szemlélem.

– Bah, csak egy – dörögte a törpe. Odébb lépett két fogadott gyermekétől, és belerúgott a sír mellett heverő egyik kőbe. Úgy nézett vissza rájuk, mint aki váratlanul megvilágosodott. – Ami itt van, az számít – dörögte, és megütögette a mellkasát tömzsi hüvelykujjával. – Nem az, ami ott van – zárta le a gondolatot a sírhalomra bökve.

A másik két személy, akik szintén túléltek a halált, akik szintén második halandó testükben éltek, nem vitakozott vele.

TIZENHATODIK FEJEZET

ÁLLHATATOSSÁG

Az apró termetű tiefling boszorkánymester haragosan rótt a Port Llast lerombolt városrészét, béna karja élettelenül himbálózott a teste mellett, mágikus csontbotját a másik kezében szorongatta. Gyakorta használta a botot támaszkodásra, most azonban nem, most izzott a vére a dühtől, amiből erőt merített.

Elhurcolták az anyját, ha életben maradt egyáltalán.

Elpusztították a kalandozócsapatát, megölték a barátait. A városlakók közül többen is látták Afaferet elesni. Mások pedig azt látták, hogy foglyul ejtik és elviszik Artemis Entrerit. Ámbrát pedig, a szerencsétlen Ámbrát a lábánál fogva lógatták fel, majd a hosszú kötelet rátekerték egy hatalmas termetű drider ocsmány karjára, és úgy himbálózott ott, akár egy rongybaba.

Dahliát alaposan elverték, ezt a saját szemével is látta. Amikor a villámló háló leereszkedett, ő lidércalakot öltött, és a földbe süppedt az utcakövek repedései között, majd tovasuhant a föld alatt, és a legközelebbi épület deszkalapjai között jött fel a felszínre. Legnagyobb szerencséjére nem abba az irányba menekült, amelyikbe az elf nő mágikus fegyvere kieresztette magából a villámló hálóból magába szívott energiát. Az ifjú boszorkánymester túlradó büszkeséggel nyugtázta, hogy az anyja képes ilyen elsöprő erejű csapásra!

De nemcsak ezt látta, hanem a hím drider kegyetlen bosszúját is. Noha kétdimenziós alakban volt, mégis érezte, ahogy elhagyja az ereje, amikor a hatalmas termetű szörnyeteg letaglózta az anyját, aki eszméletlenül terült el a földön.

Dahlia eltűnt. Mind eltűntek, ő pedig magára maradt.

Az Árnyzuhatagra gondolt, korábbi otthonára, és Draygo Quickre, egykori mentorára, de bosszúsan megrázta a fejét, elhessegetve a kósza gondolatot. Folyamatosan motyogott, átkokat szórva, és a romok közt bókászó városlakók fura pillantásokkal illették, többen is úgy vélték, hogy teljesen elvesztette az eszt.

Amikor észrevette, hogy őt figyelik, be kellett látnia, hogy bizony nem állnak messze az igazságtól.

A düh, a tehetetlenség és a mérhetetlen reménytelenség valóban az örületbe kergette. Magára maradt, és két évtized elveszett az életéből... Draygo Quick vajon életben van még? Vajon mennyire távolodott el az Árnyzuhatag időközben a Toril partjaitól? Kételkedni kezdett benne, hogy vissza tudna-e térni arra a sötét helyre, de abban még jobban kételkedett, hogy vissza akarna-e térni egyáltalán.

Minden bizonnyal törvényen kívülivé vált, és nem maradna életben túl sokáig.

Búskomor léptei a Köfjítő Pihenőjének füstölgő romjaihoz vezették. A fogadó romokban hevert, a sötételfek pusztító villámai és tomboló mágikus tüzei szinte semmit sem hagytak belőle. Sokan vesztették életüket a támadásban, eddig legalább tucatnyi holttestet vonszoltak ki az utcára.

A lakosok fennhangon fogadkoztak körülötte, hogy mindent újjáépítenek.

Állhatatos, makacs és szívós népség volt ez, és a bizakodó szavaik megnyugvást hoztak a számára.

Ráébredt, hogy most már szabadon barangolhat, azt az utat választhatja, amelyiket csak akarja, lehetősége nyílt új életet kezdeni. Végül is nagyhatalmú boszorkánymester és nagy erejű mágikus tárgyak birtokosa. A csontbot segítségével, amelyet az Árnyzuhatagban zsákmányolt a félelmetes koponyaúrtól, élőholtak egész seregét is létre hozhatja, és a szolgálatába állíthatja, ha a szükség úgy hozza.

– Magamra maradtam – mondta fennhangon, felszítva saját elszántságát.

A szavak azonban üresen csengtek a fülében, és meglepetten tapasztalta, hogy a gondolatai kivetik őket magukból.

– Nem – motyogta. – Nem.

Úgy döntött, hogy most azonnal útra kel, és megkeresi az anyját. Talán évekbe is telhet, de most már ide tartozott, most már ezt a küldetést kellett teljesítenie, ezt az utat választania. Megkeresi az anyját, és talán a többieket is megtalálja, és utána bosszút áll az elrablóján.

Vagy életét veszti a küldetés során.

Ez utóbbi gondolat meglepetésként érte őt, és elsősorban azért, mert egyáltalán nem zavarta. Ha meghal, miközben próbálja megmenteni Dahlia életét, ám legyen, büszkén áll elébe.

– Ám legyen – mondta fennhangon.

– Mi legyen? – kérdezte egy közelben ácsorgó férfi. Effron a hang irányába fordult, és két alakot vett észre, akik különös pillantásokkal illették őt. – Előbb az átkozott tengeri ördögök, most pedig a drow-k! Gondolod, hogy Port Llast elátkozott hely?

A torz boszorkánymester maga elé tartotta a mágikus csontbotot, majd keményen nekicsapta az utcakőnek. Érezte a benne és a saját bensőjében lüktető erőt.

– A világ veszedelmes hely – felelte a tiefling. – És ez a veszedelem számos módon és alakban üthet rajtunk. Inkább mennél Vízmélyvárába, hogy az egyik sikátorban halálra késeljen egy rabló? Inkább mennél Baldur Kapujához, hogy rabszolgaként hurcoljanak el valamelyik hajón? Vagy inkább itt maradtok és újjáépítitek a várost, és kellőképpen felkészültök arra az esetre, ha a drow kutyák visszatérnének?

– Jól szóltál, ifjú barátom – szólalt meg a férfi társa, és udvariasan meghajolt.

Effron biccentett, majd odébb ballagott.

Végérvényesen eldöntötte, hogy útra kél, és megmenti az anyját.

No persze, fogalma sem volt, hogy hol kezdje.

– Úgy tűnik, nem zavar, hogy ilyen fordulatot vettek az események – szólt Jarlaxle szigorúan Kimmurielhez, amikor a pszionista végre eleget tett a hívásának, és megjelent a Do'Urden-ház hátsó, üres termeinek egyikében.

A férfi hanyagul vállat vont, mintha nem lenne semmi jelentősége.

– Nem számítótól rá, hogy egy napon ez is bekövetkezik? – kérdezte.

– Én arra számítottam, hogy minden folyik tovább a maga medrében, ahogy eddig, fejlődünk és gyarapodunk.

– Szánalmas voltál – felelte Kimmuriel. – Szánalmas kis titkár.

Jarlaxle már azelőtt válaszra nyitotta a száját, hogy a másik drow befejezte volna a kérdést, de midőn megértette a pszionista megjegyzésének valódi jelentését, az előrevetített gondolatokat, visszafogta a nyelvét.

– Még az is jobb volt ennél – mondta inkább nekikeseredve. – Mutass tiszteletet, ház nélküli csavargó, mert a Daermon N'a'shezbaernon, közismertebb nevén a Do'Urden-ház őrségének kapitányával beszélsz. Igazán lenyűgöző, nem?

– Túlcsordul bennem az alázat – felelte Kimmuriel száraz hangerővel.

– A Baenre-ház serege a mai napon tér vissza – magyarázta Jarlaxle. – Quenthel nagyszasszonya felettébb különleges párossal érkezik.

– A Barrison Del'Armgo-ház fiával és az ő féldarthei lányával, igen tudom – bólogatott a másik férfi.

Jarlaxle rámeredt, majd megrázta a fejét, és lemondóan sóhajtott. Ha csak egyszer meg tudná lepni a pszionistát valami újdonsággal!

– Arra használja majd fel az Armgo-ház meglelt fiát, hogy szorosabbra fűzze a köteléket a Baenre-ház és Mez'Barris Armgo nagyasszony között, efelől semmi kétség. De az is elképzelhető, hogy a férfin keresztül akar majd előnyt szerezni Mez'Barisszal szemben. Akár így, akár úgy, eltökélt, hogy megerősíti a hatalmát az egész város felett.

– Quenthel nagyasszonya megerősödött – jegyezte meg Kimmuriel.

– Igen, méghozzá nem is akármilyen mértékben... úgy vélem, hogy egy agyszívó segítségével, de ezzel kapcsolatban hiányosak az ismereteim. Gromph mindenhová magával viszi Methil El-Viddenvelpet.

– Mez'Barris nagyasszony szívből gyűlöli Quenthel nagyasszonyanyát – felelte a másik drow, akit egyáltalán nem leptek meg társa szavai. – Ugyanúgy, ahogy minden más élőlényt is gyűlöl.

– Ő egy erős ház nagyasszonya – emlékeztette rá Jarlaxle. – A személyes bosszúhadjárata nem lényeges. Az ésszerűséget választja majd a gyűlölet és harag helyett.

Kimmuriel egyetértően bólogatott.

– Van valaki, aki még nála is jobban gyűlöli a Baenre-ház nagyasszonyanyját – vetette közbe. – Valaki, aki hosszú idő óta semmi másra nem képes gondolni, csak a bosszúra.

Jarlaxle érdeklődve nézett rá.

– Az anyám – felelte Kimmuriel.

– K'yorl? Ő belezuhant a Karom-hasadékba...

– Eltávolították az Oblodra-ház épületéből, még mielőtt Lolth dühe elpusztította volna az épületet, és egy démonnak adták, rabszolgának.

Jarlaxle arckifejezése mit sem változott – ez a hír meglepetésként érte.

– Az Errtu nevű balornak – magyarázta a pszionista. – K'yorl Odran a kis játékszere, de ő nem foglalkozik ezzel. Az elmúlt évtizedekben semmi egyébre nem gondolt, csak a Yvonnal Baenre nagyasszonya és a gyermekei iránt érzett gyűlöletére, beleértve a jelenlegi nagyasszonyanyát is. Nincs egyéb gondolata, higgy nekem.

– Úgy beszélsz, mintha találkoztál volna vele.

– A magam módján igen – felelte a férfi. – Még nincs vége a történetnek. Mez'Barris nagyasszony összeesküvést szőtt, hogy rászabadítsa K'yorlt a városra, egészen pontosan a Baenre-házra. Gromph ősmágus is részese volt az összeesküvésnek, és egy másik ház főpapnöje is.

– Minolin Fey, gondolom – bólogatott Jarlaxle. Belegondolt a kialakult helyzetbe, és azonnal átlátta, hogy a nagyasszonya mennyire okosan és elegánsan vetett véget ennek az összeesküvésnek. Fürkésző tekintettel vizslatta a társát, egészen egyszerűen fel nem foghatta, hogy honnan tudhat ennyi mindent a Menzoberranzant kitévő pókháló alig érzékelhető rezdüléseiről, de ekkor váratlanul szép fokozatosan kibontakozott előtte a kép.

– Szóval Methil El-Viddenvelp nem is annyira sérült, mint amennyire látszik – tette hozzá Jarlaxle ravaszka mosollyal az ajkán. – Nem sérült annyira, hogy ne csatlakozhasson a közös tudathoz.

Kimmuriel elismerően bólogatott az okos érvelés hallatán.

– Szóval Quenthel most már sokkal jobban hasonlít Yvonnalra, és jóval nagyobb a hatalma, mint korábban – folytatta Jarlaxle. – És én vagyok a Do'Urden-ház helyőrségének kapitánya – megcsóválta a fejét, és halkán kuncogott a kifejezésen. – A Do'Urden-ház helyőrsége – ismételte meg.

– Hamarosan nemes ház válik belőle, és helyet kap a tanácsban is, efelől semmi kétség – jegyezte meg Kimmuriel.

– Hogy helyettesítse a Xorlarrin-házat – vélte a másik férfi.

– És hol helyezkedik el a Bregan D'aerthe ebben a rendszerben? – kérdezte a pszionista, noha mind az arckifejezésén, mind a testbeszédén látszódott, hogy már tudja a választ, bármit mondjon is neki a társa.

– Lecsapunk az esélyre... megjeljük az utunkat – biztosította róla Jarlaxle. – Háború készül... valahol. Semmi egyéb magyarázata nem lehet a nagyasszonyanya lépéseinek. Maga köré gyűjt mindenkit, és rövid pórázon tartja őket, akár az engedelmes szolgákat.

– Erős védelmi vonalat von maga köré – értett egyet a pszionista.

– Lesz néhány repedés azon a falon – vágta rá Jarlaxle a kelleténél határozottabban, még mielőtt visszafoghatta volna a nyelvét.

Kimmuriel ravasz, mosolyt küldött felé.

– Nem azért hoztam létre és építettem fel a Bregan D’aerthe-t, hogy azután beleolvasszák a Baenre-ház helyőrségébe – magyarázta Jarlaxle. Elhallgatott, talán célszerűbb lenne, ha előbb lenyugodna, és csak azután adna hangot a véleményének. De belátta, hogy ez mit se számít, hisz Kimmuriel oly könnyedén olvas a gondolataiban, mintha csak pergamenre vetné azokat a számára, még akkor is, ha a mágikus szemkötő védelmet biztosított számára a pszionikus támadások ellen. Ezen a ponton már oly ideges és nyugtalan volt, hogy nem is akarta elrejteni az érzelmeit.

– Egyelőre azt teszem, amire a nagyasszonyanya utasított – mondta a zsoldosbanda társvezetőjének. – De ez csak átmeneti megállapodás. Nem azért szöktem meg ebből a bűzös, földalatti lyukból, hogy a nőv... a nagyasszonyanya bármikor, kénye-kedve szerint visszarántgathasson.

– A nővéred – mondta ki helyette Kimmuriel. – És ez valóban nem a megfelelő kitérő a Bregan D’aerthe számára.

– Akkor keressük meg a repedéseket a nővérem védelmi falán – javasolta Jarlaxle.

– Mez’Barris Armgo már feltárt egyet – felelte a másik drow.

– K’yorlt?

– Igen. Legutóbb éppen egy Baenre, nevezetesen Tiago ölte meg és üzte el Errtut, ezért a balor nyilvánvalóan nem szíveli a Baenre-házat.

Olyan széles mosolyt terült el Jarlaxle arcán, hogy a pszionista kénytelen volt rászólni a társára. – Nyugalom!

Hát persze, gondolta Jarlaxle, de nem mondta ki hangosan. Vissza akarta szerezni Luskan városát. Vissza akarta kapni a Bregan D’aerthe-t.

Újra látni akarta a csillagokat.

És látni is fogja, még akkor is, ha a nővére, Quenthel holttestén kell is átlépnie hozzá.

TIZENHETEDIK FEJEZET

REND A KÁOSZBAN

Menzoberranzan nyolc uralkodó nagyasszonya a titkos tanácsteremben gyűlt össze a pók alakú asztal körül. Quenthel nagyasszonya és Mez'Barris Armgo nagyasszony a pókszabású leghosszabb lábának két végén foglalt helyet.

A kettejük közötti hely üresen tátongott, és hét uralkodó nagyasszony bízott benne, hogy valaki hamarosan elfoglalja azt a bizonyos helyet.

Quenthel nagyasszonya azonban tudott valamit.

Régóta várták már ezt az ülést, és valóban tovább halogatták, mint azt sokan várták. A Xorlarrin-ház már majdnem teljes egészében elköltözött a városból, és az uralkodó nagyasszonyok közül néhányan alaposan meglepődtek, amikor Zeerith Q'Xorlarrin is megjelent a gyűlésen, és elfoglalta a harmadik ház helyét Quenthel nagyasszonya jobbján. Az a szóbeszéd járta a városban, hogy Zeerith már elhagyta Menzoberranzant.

De ennek már nincs jelentősége, suttogták, hisz nyilvánvalóan ez az a nap, amikor Zeerith hivatalosan is visszavonul az Uralkodó Tanácsból és a Xorlarrin-ház hivatalosan is kivonul Menzoberranzanból. A Gauntlgrym néven ismert egykori törpe honban kialakított új drow város munkálatai minden szempontból szépen haladtak. Több ház máris kereskedelmi egyezményeket kötött a Xorlarrin-házzal, melyek értelmében pompás fegyverek és páncélok érkeztek Menzoberranzanba, amiket kivétel nélkül az ősfenevad által táplált legendás kovácműhelyben készítettek.

Miután túlestek a kötelező imádságon a Pókkirálynő tiszteletére, amit Sos'Umptu Baenre főpapnő vezetett, Quenthel nagyasszonya megnyitotta az ülést.

Nagy meglepetésre Sos'Umptu nem hagyta el a helyiséget, ahogy azt a hagyományok megkívánták. Odament a nagyasszonya és a Mez'Barris nagyasszony közötti üres székhez, és szemrebbenés nélkül leült, ami nyilvánvalóan nem tetszett a Barrison Del'Armgo-ház nagyasszonyának, mert előbb a Baenre főpapnőre nézett fenyegetően, majd a tekintete továbbsiklott Quenthel nagyasszonyára.

– Mindenki tudja, hogy miért gyűltünk ma össze – kezdte a nagyasszonya. – Zeerith Q'Xorlarrin küldetése az újra felfedezett törpe bányákban meglehetősen sikeresnek és gyümölcsözőnek bizonyult. Lolth akaratának megfelelően, és ahogy azt már mi is megtanácskoztuk éppen ebben a teremben, ideje újjáépítenünk mindazt, ami az elmúlt évtizedek zűrzavarában, a Pókkirálynő háborújában és a Mágiavész tombolásakor odaveszett.

Zeerithre nézett, jelt adva neki a beszédre.

– Q'Xorlarrin városa készen áll – kezdte a vén nagyasszony, miközben felemelkedett a székéből. – A csarnokok biztonságosak, és a törpék ősi kohójában is lobog a tűz, a lángokat a fogságban tartott ősfenevad lehelete táplálja.

Semmi újdonságot nem mondott, ezt már minden jelenlévő tudta, mégis elismerő taps volt érte a jutalma.

– Q'Xorlarrin nem önálló egység – vette át a szót Quenthel nagyasszonya, elnémítva az öröm hangjait. Többen is meglepetten néztek rá, de Zeerith nagyasszony arckifejezése, aki még mindig állt, mit sem változott. A két nagyasszony ezt már rég megbeszélte és eldöntötte egymás között, döbrentek rá a többiek.

– Megkaptad a városodat, amire vágytál, Zeerith nagyasszony – folytatta a nagyasszonya –, és az önállóságot... egy bizonyos fokig.

Quenthel nagyasszonya legyintett, jelezve Zeerithnek, hogy üljön vissza a helyére, és miután engedelmeskedett, folytatta a mondandóját:

– Q'Xorlarrin Menzoberranzan testvérvárosa, és tizedet fizet majd, elsősorban fegyverek, páncélok, harcászati gépek, és efféle portékák formájában. A hétköznapiakban Zeerith

nagyasszony úgy irányítja a várost, ahogy jónak látja. De jól figyelj most régi vetélytársam, régi barátom és régi ellenségem: a szükség óráján Menzoberranzan szólítani fog, és neked engedelmeskedned kell. Háború idején a katonáid Menzoberranzan zászlaja alatt indulnak hadba, és a Baenre-helyőrség parancsainak engedelmeskednek. A Lolth úrnőhöz intézett imáid megerősítik majd a szavaimat. Megállapodtunk?

Zeerith nagyasszony bólintott.

– A családom megalázkodik Lolth úrnő előtt a tőle kapott tisztelet és hatalmas lehetőség okán. Q’Xorlarrin Menzoberranzan mellett áll békében és háborúban egyaránt.

– Ti lesztok a mi szemünk a fenti világra, és kovácsmestereitek remek munkájának hangja dicsőségesen visszhangozzék Mélysötét járataiban – tette hozzá Mez’Barris nagyasszony, de mindenki tisztában volt vele, csak azért tette, hogy hallassa a hangját, hogy megtörje Quenthel nyomasztó felsőbbrendűségét.

A beszélgetés teljes egészében Mez’Barris jóváhagyása, sőt véleménynyilvánítása nélkül zajlott.

– Úgy döntöttél hát, hogy elhagyod e várost és átköltözől a sajátodba? – kérdezte Quenthel nagyasszonyanya ünnepélyesen Zeerith nagyasszonytól.

– Igen – érkezett a válasz – Még ezen a tíznapon elhagyom Menzoberranzant.

– A székedet is itt hagyod?

Zeerith nagyasszony nagy levegőt vett, majd az asztal túloldalára nézett, a Mez’Barris nagyasszony balján ülő Vadalma Tlabbar nagyasszonyra a negyedik házból, Faen Tlabbar és Zeerith leggyűlöltebb ellenségére. Ezután a saját jobbján ülő Miz’ri Mizzrym, az ötödik ház nagyasszonyára pillantott, aki szintén gyűlölt vetélytársa volt. Zeerith tett egy lépést hátrafelé, a széke mögé állt, majd belökte azt az asztal alá, jelezve, hogy az ő szerepe itt véget ért.

– Távozz! – szólt rá Quenthel nagyasszonyanya fagyos hangon. – Neked itt többé nincs helyed.

Zeerith nagyasszony meghajlás, tisztelgés, sőt egyetlen szó nélkül hagyta ott az Uralkodó Tanácsot.

A többiek Quenthel nagyasszonyanyát nézték, útmutatást vártak tőle, és ő tökéletesen megértette az elvárásukat. Vajon utasításba kellene adnia, hogy mindenki lépjen egyvel feljebb a ranglétrán, így töltve fel a megüresedett helyet? Vagy inkább nyitva kellene hagynia a kérdést, hogy valaki, bárki megpróbálja megkaparintani magának a megüresedett széket, ami bizonyosan házak közötti háborúhoz vezetne?

De volt egy harmadik lehetőség is, a rendezett felemelkedés és az élvezetes káosz egyvelege.

– Vadalma nagyasszony – szólította Quenthel nagyasszonyanya a Mez’Barris jobbján ülő papnőt, és az üres székre mutatott.

Vadalma Tlabbar felállt, és megkerülte a hosszú asztalt, nem akart a két magasabb rangú ház, a Baenre és az Armgo, vezetőinek háta mögött elsétálni. Újonnan támadt felsőbbrendűséggel hordozta végig a tekintetét a többieken, majd kihúzta a székét, és elfoglalta a helyét, mint Menzoberranzan harmadik házában nagyasszonya.

– Miz’ri nagyasszony – szólította őt Quenthel nagyasszonyanya, ő pedig Vadalma útvonalát követve elfoglalta Vadalma korábbi helyét és rangját.

Ez így folytatódott a következő három ház esetében is, a nagyasszonyok szép sorban elfoglalták az egyvel feljebb lévő helyet és rangot, a negyediktől nyolcadikig rangsorolt házak rendezett módon emelkedtek feljebb és kerültek a harmadiktól a hetedikig terjedő rangsorba. Mire ezzel végeztek, a nagyasszonyanyával átellenesen lévő hely üresen maradt.

Quenthel nagyasszonyanya sokáig nem szólalt meg, hagyta, hogy többiek magukban mérlegeljék a lehetőségeket.

– Prae’anelle Duskryn nagyasszony? – vetette fel végül Mez’Barris nagyasszony, a Duskryn-ház, Menzoberranzan jelenleg kilencedik számú házában vezetőjére utalva.

– Ha a Duskryn lenne a nyolcadik számú ház, akkor vajon meddig tartana a jelenlegi egyezség és felállás? – kérdezte Quenthel nagyasszonya gonosz kuncogás kíséretében, amihez a többiek is csatlakoztak, mert igazán csengtek a szavai. A Hunzrin-ház állt a tizenegyedik helyen, de mindenki tisztában volt vele, hogy könnyedén legyőzhetné a nála alacsonyabb rangú házakat, sőt néhányat még az uralkodó házak közül is. Annál is inkább, mert Q’Xorlarrin megalapításával még tovább nőttek a lehetőségeik, ugyanis a Hunzrin-ház számított egész Menzoberranzan egyik legerősebb és legmeghatározóbb gazdasági és kereskedelmi tényezőjének. Kiterjedt kapcsolatrendszerük pókhálószerűen terült szét Mélysötét távolabbi területein is, sőt még a felszíni világra is felnyúltak. Menzoberranzanban már évek óta várták, hogy támadást intézzenek az Uralkodó Tanács ellen, és kizárólag a nyolc uralkodó ház között kialakult szövetségek kusza hálóját tartotta féken Shakti Hunzrin nagyasszony kezét.

A Duskryn-ház azonban nem rendelkezett komoly szövetségeseikkel, ezért ha ők kerülnének be az Uralkodó Tanácsba, akkor a Hunzrin-ház azonnal kivetné rájuk a hálóját, ebben az asztal körül mindenki biztos volt.

– A Duskryn-ház a kilencedik, és Prae’anelle nagyasszony felkészült rá, hogy elfoglalja jogos helyét – Mez’Barris nem hagyta annyiban a dolgot.

Hát persze, hogy felkészült rá, gondolta Quenthel nagyasszonya. A Duskryn-ház ájtatos és elszigetelt klán volt, mindössze maroknyi szövetségessel, akik megvédehetik a Hunzrin-háztól, és a Hunzrin-ház legközelebbi szövetségese nem más, mint Mez’Barris saját háza, a Barrison Del’Armgo-ház. Csupán egyetlen közös vonása akadt Shaktinak és Mez’Barrisnak: mindketten gyűlölték a Baenre-házat. Ha a Duskryn-ház kapná meg a nyolcadik helyet az Uralkodó Tanácsban, akkor Mez’Barris rábírná Shaktit, hogy hagyjon fel a kifinomult ármánykodással, és indítson nyílt támadást, hogy megkaparinthassa a nyolcadik helyet a tanácsban.

– Prae’anelle nagyasszony megkapja a helyét annak rendje és módja szerint – közölte a nagyasszonya. – Amint megüresedik egy hely a tanácsban.

Mez’Barris éppen fel akarta tenni a nyilvánvaló kérdést, többen is kényelmetlenül fészkelődtek a helyükön a váratlan kijelentés hallatán, de a nagyasszonya nem zavartatta magát, balra fordult és biccentett. Sos’Umptu felállt a székéből, megkerülte az asztalt – szándékosan haladt el Mez’Barris háta mögött –, és elfoglalta a nyolcadik ház megüresedett helyét.

– A Baenre-ház két helyet is elfoglal az Uralkodó Tanácsban? Ez lenne hát a terved? – kérdezte Mez’Barris döbbenten.

– Nem – felelte kurtán a nagyasszonya. – Sos’Umptu már nem a Baenre-ház tagja.

– Kihez csatlakozott? Vagy saját házat alapított? Ha igen, akkor a hagyományoknak megfelelően alul van a rangsorban!

– Lolth akaratának megfelelően a Daermon N’a’shezbaernon-ház újjáalakult – jelentette be a nagyasszonya.

– A Daermon... – hebegte Mez’Barris, alig tudta kiejteni a szót a száján.

– Az átkozott Do’Urden-ház? – vicsorgott Zhindia Melarn, a tanács legifjabb tagja, és egyben Lolth legfanatikusabb híve, a vallási tanok legmerevebb követője. – Hitárulás!

– Menj, és imádkozz, nagyasszony! – vetette oda a nagyasszonya fagyos hangon Zhindiának. – Ha végeztél, gondosabban válogatod majd meg a szavaidat.

– Erre még nem akadt példa – jegyezte meg Mez’Barris nagyasszony.

– Nem éltünk még a mostanihoz hasonló időket – felelte erre a nagyasszonya. – Mindannyian hallottátok már a pletykákat Tsabrak Xorlarrin keleti utazásáról. A hírek igazak, Lolth áldásával kelt útra, az istennő nagy erejű varázslatával, a Sötétedéssel felvértezve. Háborút vívunk majd a keleten, a felszínen, a Pókkirálynő kívánságának eleget téve, a Do’Urden-ház nevében.

Elhallgatott, hogy mindenkiben alaposan leülepedjenek a hallottak.

– Sos’Umptu, a Sorcere úrnője, az istennő templomának főpapnője, ezennel lemond a Baenre-ház főpapnői tisztségéről, hogy a Do’Urden-ház nagyasszonyává lépjen elő.

Még a Baenre-ház szövetségesei is felmordultak kissé eme nyilvánvaló erőfitogtatás láttán.

– Ez csak átmeneti kinevezés – biztosította róla őket a nagyasszonyanya. – Egy olyan ház esetében, amely a többi uralkodó ház összefogásával és együttműködésével jön létre. A nagyura példának okáért...

Elhallgatott, majd az egyik oldalajtóra pillantott, amelyet hangos parancsszóval nyitott ki.

Középkorú drow férfi bicegett be a tanácsterembe. Kimérten lépdelt, a szemét végig lesütötte, miközben odabotorkált Sos’Umptu megüresedett székéhez, és leült.

– Egy hím, itt benn! – háborodott fel Zhindia Melarn, és kiköpött a padlóra.

– Akkor megegyeztünk, Mez’Barris nagyasszony? – kérdezte a nagyasszonyanya és vigyorral az arcán nézte, ahogy a Barrison Del’Armgo-ház nagyasszonya kíváncsian végigméri a vendéget.

– Felismered a fiadat?

– Tos’un – lehelte elfúló hangon, majd gyilkos pillantást vetett Quenthel nagyasszonyanyára. Quenthel azonban állta a tekintetét, sőt ádáz mosolyt villantott, amely mögött nyilvánvaló fenyegetés bújt meg. Quenthel mosolya elárulta neki, hogy kell lennie valaminek a háttérben, amivel szégyenbe hozhatja Menzoberranzan második nagyasszonyát és az egész családját.

– Megegyeztünk, Mez’Barris nagyasszony? – kérdezte ismét a nagyasszonyanya.

– Majd imádkozom – Mez’Barris nagyasszony egyelőre csak ennyit volt hajlandó felelni.

– Helyes, imádkozz – mondta a nagyasszonyanya. – Mindannyian imádkozzatok. Majd várom az elismerő szavakat, miután Lolth úrnő tájékoztatott benneteket, hogy az ő akaratának megfélemlően cselekszem.

Ezzel összecsapta a tenyerét, váratlanul véget vetve az Uralkodó Tanács ülésének.

A hat nem Baenre nagyasszony kisietett a tanácsteremből, és kisebb csoportokba verődve, suttogva vitatták meg az események illetően váratlan fordulatát. Quenthel észrevette, hogy Zhindia Melarn csak addig maradt távol Mez’Barris csoportjától, amíg oda nem érték az ajtóhoz. Jól tudta, hogy a két nagyasszony hosszan és alaposan megvitatja majd a fejleményeket. Most már mindannyian tudták, hogy a Bregan D’aerthe katonái miért járőröznek a korábbi Do’Urden-ház folyosóin és termeiben.

Panaszkodnak természetesen, de ennél tovább nem merészkednek. Most, hogy küszöbön állt a Sötétedés, és kihirdetésre került a háború, egészen biztosan nem. És addig sem, amíg Mez’Barris nagyasszony meg nem érti teljesen, hogy mi mindent jelenthet, és miféle következményekkel járhat fia váratlan visszatérése.

A Barrison Del’Armgo-ház nem dúskált a szövetségeseikben, és ha nyilvánosan megszégyenülne a ház, akkor a város többi része viharebesen ott teremne a kapuk előtt.

– Úgy zajlott, ahogy vártad? – kérdezte Gromph a nagyasszonyanyától, amikor a papnő betért hozzá a Baenre-ház otthonában lévő lakosztályába.

– Természetesen.

– Szívesen megnéztem volna Mez’Barris nagyasszony arckifejezését, amikor rég elveszett fia belépett a tanácsterembe.

– Újra ellátogattál Q’Xorlarrinba?

– Igen – felelte az ősmágus, de nem bocsátkozott részletekbe, főleg a Dahlia nevű felszíni elffel kapcsolatos megdöbbenő felfedezésére vonatkozóan. – Tiago visszatért veled?

– Nem, de minden bizonnyal hamarosan megérkezik, méghozzá Saribel Xorlarrinnal, aki a menyasszonya lesz.

– Remek, sok dolga lesz.

– A Do’Urden-ház fegyvermestereként, gondolom – jegyezte meg Gromph. A nagyasszonya először érdeklődve, majd gyanakvón nézett rá, hisz ő nem osztotta meg vele az ezzel kapcsolatos tudnivalókat.

– A logikus gondolkodás ezt kívánná – adott magyarázatot az ősmágus. – A saját sarjad, Aumon követi majd Andzrelt a rangsorban a Baenre-házon belül, és erősen kétlem, hogy a Gol’fanin által Gauntlgrymben készített mesés fegyverekkel felvértezett Tiago örkapitányi vagy egyéb jelentéktelen tisztséget kapna tőled.

– Jó érvelés – ismerte el a nagyasszonya, de az arckifejezése elárulta, nem hiszi, hogy ez csak merő okoskodás.

– És ki lesz a Do’Urden-ház varázslója? – kérdezte az ősmágus ártatlanul.

– Te mondd meg.

– Nem Gromph, az biztos! – felelte az ősmágus. – Nekem már így sincs lélegzetvételnyi időm sem.

Quenthel nagyasszonya rezzenéstelen tekintettel nézett rá.

– Tsabrák Xorlarrin – felelte végül, és lemondóan bólintott, csak ezt a nevet mondhatta, nem maradt más választása.

– Ő Lolth kegyeltje – felelte a nagyasszonya.

– Korábban arra utaltál, hogy ő lesz Q’Xorlarrin ősmágusa – emlékeztette rá Gromph.

– Csak elhúztam előtte a mézesmadzagot. Nem hagyom, hogy Zeerith nagyasszony abban a hitben éljen, hogy teljesen elszakadhat tőlünk – a nagyasszonya elhallgatott, és ravasz képpel nézett az ősmágusra. – Nem aggaszt téged, hogy Tsabrák ily hamar visszatér Menzoberranzanba, azt követően, hogy ekkora tette hajtott végre, és dicsőségesen ragyog a Pókkirálynő szemében?

– Lolth egy pók! – vakkantotta az ősmágus. – Az ő szeme számos dicsőséges tettet lát egyszerre.

Nem lehetett biztos benne, de úgy tűnt, hogy a testvérét nem mulattatja a megjegyzés.

– Korábban már elmondtam neked az aggályaimat Tsabrákkal kapcsolatban – folytatta a férfi ezúttal komolyan. – Ezek az aggályok pedig... mit se számítanak.

– Majd meglátjuk – mondta a nagyasszonya, és távozni készült. – Majd meglátjuk.

Amíg a testvére el nem hagyta a szobát, Gromph megőrizte komoly arckifejezését, majd a megfelelő parancsszóval becsukta utána az ajtót. Úgy döntött, meghagyja neki az irányítás illúzióját.

Megtehetette, hiszen Quenthel még nem jött rá, hogy Methil El-Viddenvelp nem csupán őt látja el folyamatosan emlékekkel, de egyúttal kifürkészi a szándékait és ezeket utána közli vele. Az agyafűrt, vén ősmágus tulajdonképpen ugyanúgy használta ki az agyszívó képességeit, ahogy Yvonnel használta fel őt ahhoz, hogy az irányítása alá vonhassa az Uralkodó Tanácsot.

Quenthel esze élesebben vágott, az agyszívóval történt találkozások óta, és sokkal többet tudott Lolth világról és jobban megértette a folyamatokat, mint azelőtt.

De egyelőre ő még nem Yvonnel. Még nem.

Abból kiindulva, hogy Quenthel mennyire könnyedén kerekedett ő és Minolin Fey fölé az Alapítási Fesztivál napján a Fey-Branche-ház otthonában, és milyen könnyedén kényszerítette rájuk az akaratát, az ősmágus felettébb örült ennek.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

EGY CSIPETNYI BOSSZÚ

Miközben ott lógott a vaskalstkában, nem tudta eldönteni, hogy mit is gondoljon az eseményekről. Valami történt Dahliával, efelől semmi kétség. Valami borzalmas dolog, amit az agyszívó tett vele.

Nem Effron miatt sírt. Nem rántotta görcsbe az izmait a düh, nem járkált fel-alá izgalomban vagy idegességében. Egyetlen szót sem szólt, még az orgyilkos halk suttogására sem válaszolt. Még csak rá sem nézett, mint ahogy semmi egyébre sem, csak meredt maga elé, és egy helyben ücsörgött. Nem zárták ketrecbe, nem állítottak mellé őrt, teljesen összetört. Csupán az egyik bokájára raktak bilincset, amit egy vasgolyóhoz láncoltak, de úgy tűnt, hogy még erre sem lett volna szükség.

– Dahlia! – szólította Artemis Entreri olyan hangosan, amennyire csak merte. Nem akart ürügyet szolgáltatni a kovácsműhelyben serénykedő sötételfeknek arra, hogy odarohanjanak hozzá, és újabb alapos verésben részesítsék – természetesen nem kellett ürügy hozzá, hogy gyötörjék és kínozzák; gyakorta megálltak előtte, miközben a kohójukhoz, vagy éppen a kohójuktól tartottak valahová, és izzó késekkel vagy felhevített piszkavassal szurkálták, vagy vöröslő parazsat szórtak az arcába, és kacagva nézték, ahogy próbál ösztönösen félrefordulni, de mindhiába.

Az elf nő meg sem moccant, semmi jelét sem mutatta, hogy hallaná a hangját, vagy hogy odafigyelne rá egyáltalán.

Összetört, talán helyrehozhatatlan sérüléseket szenvedett, és noha szívből akarta, nem tagadhatta, hogy Dahlia rettenetes sorsa bizony marcangolja a lelkét.

Marcangolta a lelkét, és olyan húrokat pendített meg a szívében, amit korábban el sem tudott volna képzelni.

Tudta, hogy ezek a gondolatok hová vezethetnek, ezért próbálta kirekeszteni őket az elméjéből, de nem sikerült.

Régi emlékek törtek felszínre, Calihye-t látta maga előtt, és Dahlia helyébe képzelte őt. Őt is sötételfek raboltál el, méghozzá Jarlaxle és a Bregan D'aerthe.

Elvették őt tőle.

Valóban szerette Calihye-t? A mai napig ezen gondolkodott, és számára, aki világ életében úgy vélte, a szerelem nem létezik, ez a talány teljes egészében kitöltötte a gondolatait. Akár szerette őt, akár nem, az biztos, hogy a hozzá fűződő kapcsolata állt eddig a legközelebb ahhoz az érzéshez, amit szerelemnek lehet nevezni.

Egészen eddig? Egészen Dahliáig?

Az elf nőre nézett ketrece mélyéről.

Ez nem maradhat így.

Lassan, módszeresen mozgatni kezdte a vállait, körözött velük, próbálta nyújtani az edzett izmokat az egész oldala mentén, mígnem sikerült lefelé mozdítania a bal lapockáját, lényegében lejjebb húzva a karját. Még tovább fordult és nyújtózkodott, és a bal keze bekerült a látóterébe.

Hüvelykujjának kivételesen hosszú körmére pillantott, szándékosan hagyta, hogy ennyire megnőjön.

Az utolsó fájdalmas csavarásnál kiugrasztotta a karját a helyéről, hogy kívülről dughassa vissza a ketrec rácsain keresztül, és a szájához emelhesse azt a bizonyos körmöt.

Egy ideig szopogatta a hüvelykujját, hogy megpuhuljon rajta a köröm, majd lassan, óvatosan lehántotta a köröm végét, úgy, hogy egy hosszú darabban jöjjön le.

A kovácsműhelyben nagy volt a nyüzsgés, ezért idő előtt el kellett húznia a karját a szája elől, így nem pottyanthatta bele a körömdarabot a tenyerébe. A nyelvét használta, hogy mélyen

az alsó ínyéhez tapassza, ahol nem vehetik észre, és a nyelvét is szabadon forgathatja, ha esetleg beszélnie kellene.

Berellip főpapnő érkezett az ősfenevad verméhez vezető folyosó felől, mágikus fénnel izzó, lebegő korongon ülve. Az orgyilkos nem tudott másra gondolni, mint hogy újabb kíméletlen kínzásnak néz elébe. Az aggodalma azonban gyorsan tovaszállt, ugyanis újabb nevezetes személyek érkeztek, köztük Tiago Baenre és a másik Xorlarrin papnő, a második sorban, majd mögöttük a ház varázslója és fegyvermestere. A papnő hasonló lebegő korongon ült, mint a nővére, meglehetősen kényelmesen, a férfiak pedig mind harci gyíkon lovagoltak.

Még többen érkeztek, még hozzá nyilvánvalóan harchoz öltözve, a hosszú sort pedig driderekből álló félelmetes egység zárta le.

Az orgyilkos végiggondolta a látottakat. Az elfojtott suttogásokból megtudta, hogy a csarnokból, amelyből épp kijöttek, időközben az új drow város kápolnája lett. Mindez pedig azt jelentette, hogy Lolth áldásával keltek útra, ez esetben pedig minden bizonnyal háborúra készülnek.

Ismét kilovagolnak Gauntlgrymből, ahogyan tették azt Port Llast esetében is. Még több foglyot ejtenek, még több rabszolgát vernek láncra, még több halott és még több vér. Ez a drow-k módszere.

Egészen közel jöttek az orgyilkos ketrecéhez és Dahliához, Berellip ezért meg is állította a menetet feltartott kezével, majd az elf nő fölé lebegett a korong hátán ülve.

– Darthiir – mondta gonosz vigyorral az arcán, a fejét csóválva. – Csak hogy tudd, kínpadra kötnélek, és kitépném a lábadat, ha rajtam múlna. Utána életben tartanálak, és megelném a módját, miként kínozzalak tovább. Reményt adnék neked, majd Yerrininae elé vetnélek, és boldogan nézném, hogy mi mindent művel veled, amiért megölted Flavvart, imádott szerelmét.

– Papnő – Jearth vette a bátorságot, hogy közbeszóljon, amiért gyilkos pillantás lett a jutalma. Nem nézett hosszan rá, és Entreri észrevette, hogy az a gyilkos pillantás inkább a húga mellett ülő férfinak szól, a harcosnak, akit ő Tiago Baenre néven ismert.

A főpapnő arca megrándult a féktelen dühtől, miközben összekapcsolódott a tekintete a Baenre nemessel.

Ez alatt a néma pengeváltás alatt Entreri megértette, hogy az ősmágus utasította a főpapnőt, hogy hagyja békén Dahliát. A Menzoberranzanban töltött ideje alatt megtanulta, hogy kevesen akadnak, akik szembe mernek szállni az ősmágussal. Még Jarlaxle is őszinte tisztelettel viseltetett a veszedelmes varázsló iránt. Noha alig tudott megmozdulni a szűk ketrecben, sikerült enyhén oldalra fordítania a fejét, és kíváncsian figyelt. Ezek szerint az ősmágus és a Baenre-ház védelmezi Dahliát?

A másik lebegő korong közelebb siklott hozzá.

– Utasítanod kellene Yerrininae-t arra, hogy velünk tartson – mondta a fiatalabb Xorlarrin papnő a nővérének.

– Gyászol... nem is tudtam, hogy a driderek képesek efféle érzésekre – felelte Berellip.

– Mindennél jobban gyűlöl a darthiirt.

– Engedelmeskedni fog a parancsomnak – biztosította róla a főpapnő. – Most induljatok, Q’Xorlarrin dicsőségéért. Drizzt Do’Urden fejével térjete vissza!

Már megint ő!

Miután túltette magát kezdeti döbbenetén, Entreri megvilágosodott: ez az egész nem csupán szerencsétlen véletlen. Nem a balszerencsájuknak köszönhetik, hogy rosszkor tartózkodtak Port Llast városában, pont akkor, amikor rajta ütöttek a drow-k. Épp ellenkezőleg, azért támadták meg a várost, mert ő és a barátai ott tartózkodtak. Még ennyi év után sem mondtak le Drizstről. Talán azért tartják életben Dahliát, hogy csaliként használják fel ellene?

Kis híján elnevette magát, ha arra gondolt, hogy legutóbb milyen véres párbajt vívtak egymással.

De csak kis híján, mert jelenlegi szorult helyzetében nem sok minden akadt, amiben örömét lelte, és ami megmosolyogtatta.

Berellip időközben jelzett a húgának, hogy térjen vissza Tiago mellé, és ismét útnak indította a menetet. A harci csapat gyorsan és fegyelmezetten masírozott, pillanatok alatt elhagyták a kovácműhelyt.

Entreri némán és mozdulatlanul lógott a ketrecében, vigyázott rá, hogy ne bámulja nyíltan a főpapnőt és az elf nőt, úgy tett, mint aki már rég nem foglalkozik a környezetében zajló eseményekkel, mint akit kizárólag a saját fájdalma és nyomorúsága érdekel. Tökéletesen közönyösnek mutatta magát, aki túlságosan megtört és elgyötört ahhoz, hogy bármi is felkeltse a figyelmét.

De nagyon is érdekelték a fejlemények. Úgy becsülte, hogy a Xorlarrin helyőrség több mint fele elhagyta a várost, az összes nemes, Berellip főpapnőt leszámítva, a goblinféle rabszolgákból álló sereg, és a rettenetes driderek jelentős része is.

Élni fog a lehetőséggel.

Csend és nyugalom honolt a kovácműhelyben, csak időnként csattant a magányos drow kovácmester kalapácsa a fémen, aki még nem végzett a munkájával, a szolgák azonban már mind aludtak, és hangosan horkoltak.

Dahlia is mélyen aludt, közvetlenül az orgyilkos ketrece előtt feküdt a földön.

Entreri folyamatosan őt nézte, azon morfondírozott, hogy mit művelhettek vele a sötételfek, és milyen válogatott kínzások várnak még rá.

Ezen gondolkodott, miközben felemelte a karját, a körömdarabbal a kezében, és matatni kezdett vele a ketrec zárján. Benn tartotta a levegőt, a mutatóujját bedugta a fülébe, hogy kizárja a külső zajokat, a másik fülét pedig ahhoz a vasrúdhhoz tapasztotta, amelyikre a lakatot tették.

Enyhe remegést érzett a vasrúdon, majd meghallotta a várva várt kattanást, amikor elmozdult a retesz.

Abban a pillanatban semmi egyéb nem érdekelt. A képzett és tapasztalt orgyilkos minden idegszálával a zárnyitásra összpontosított, ide-oda mozgatta a körömdarabot, míg meg nem halotta a hangot.

A második reteszen is túljutott.

Még erősebben összpontosított, minden külső ingert kizárt.

Csak a zárra koncentrált.

A harmadik, majd a negyedik kattanás is megérkezett.

Ekkor nem várt hangot hallott. A zár kinyílt, az előrehajló orgyilkos pedig önkéntelenül kinyitotta a ketrec ajtaját. Épphogy csak résnyire, de ez is elégnek bizonyult ahhoz, hogy megtörje a védőrúnát, és villám csapjon a testébe. Erős, szúró fájdalmat érzett, és a zaj illetve az éles villanás felkeltette a műhelyben tartózkodók figyelmét.

Leeresztette a karját, és úgy tett, mintha eszméletlenül lógna, a magányos kovács ennek ellenére izzó piszkavassal a kezében indult el hozzá. A drow hangosan kurjantott, és a következő pillanatban két másik sötételf rohant be a helyiségbe a folyosóról, hogy segítsenek a társuknak.

Odaálltak Entreri elé, és idegesen méricskéltek.

A ketrec ajtaja alig észrevehetően megmozdult, és újabb villámcsapás érte az orgyilkost, aki fájdalmasan nyögött, és oldalra billentette a fejét.

Konyított annyit a drow nyelvhez, hogy megértse a nyilvánvaló kérdést, és magában mosolygott a válaszon.

– A súlya annyira kilazította az ajtót, hogy működésbe hozza Berellip hercegnő mágikus csapdáit!

Az orgyilkos elernyesztette az izmait, hogy az ajtó ismét kissé kijebbn nyíljon, melynek eredményeként újra mágikus villám haladt át a testén.

Hangosan nyögött.

A sötételfek harsányan nevettek.

A két őr még akkor is kacagott, amikor visszatértek a helyükre a folyosóra. A kovács még mindig kacagott, amikor visszatért a munkájához, és újból felemelte a kalapácsot.

Entreri hagyta, hogy a ketrec még egyszer, sőt még sokszor lesújtson rá, különböző időközönként, eltérő ideig és mértékben rázva a testét a kínzó villámokkal.

A kovács még a munkáját is abbahagyta, hogy élvezze a szenvedését.

A ketrec ismét sistergett és zörgött, majd elnémult, amikor az immáron földön álló Entreri halkan becsukta az ajtaját.

Dahlia ott feküdt előtte, kiterülve, és legszívesebben azonnal odarohant volna hozzá! Ehelyett azonban beleolvadt az árnyékokba, elosont az alvó és horkoló goblinok között, és magához vett egy hosszú nyelű lapátot.

Kora esti szellőként suhant kohótól kohóig, árnyékból árnyékba, egyik halomtól a másikig. Semminek sincs élesebb hallása a drow-nál, de semmi sem képes úgy osonni, mint Artemis Entreri.

Nesztelenül lépett a kovácsmester háta mögé, és átlósan a munkapad oldalához támasztotta a lapátot. Könnyed mozdulattal lépett áldozata mellé, felkapta az izzó piszkavasat, és a férfi hasának nyomta. A döbbsent kovácsmester ösztönösen ugrott hátra, behúzza a hasát, kitolva a csípőjét. Az orgyilkos segített neki elkerülni a forró vas érintését, megragadta a hajánál fogva, és teljes erőből előretaszította. Mivel már amúgy is görnyedt testhelyzetben volt, alig fejtett ki ellenállást, így az orgyilkos játszi könnyedséggel verte bele a fejét az előtte lévő fém munkapad szélébe.

Entreri durván felrántotta a kábult és vérző homlokú drow fejét, majd ismét hozzácsapta a munkapadhoz, ezúttal még keményebben.

Erősen rálépett a munkapadhoz támasztott lapátra, és még mielőtt a törött nyél felső fele leeshetett volna a földre, ügyesen lekapta a levegőből szabad kezével.

A döbbsent és kába kovácsmesternek időközben sikerült annyira összeszednie magát, hogy segítségért kiáltson, de ekkor az orgyilkos immáron az alkalmi fegyverrel a kezében ismét mozgásba lendült, és beledöfte a törött lapátnyél hegyes végét az állába. Szavak helyett csak vér bugyogott fel a torkából.

Harmadszorra is beleverte a fejét a munkapadba, amitől a férfi izmai végre elernyedtek, alig volt eszméleténél. Nem engedte el, tovább tartotta a hajánál fogva. Letette az alkalmi dárdát, és szabad kezével megragadta a kovácsot az ágyékánál fogva, majd a sok évtizednyi csatában edzett harcos erejével felemelte őt, és belehajította a kohóba, drow hússal táplálva a lángokat.

Az ösfenevad tüze szinte azonnal elemésztette a sötételfet, a húsa leolvadt a csontjairól, amelyek elporladtak, arra sem maradt ideje, hogy kiáltson.

Némi hangot azért kiadott, ezért Entreri nem nyugodhatott meg, tudta, hogy sietnie kell. Újra összeillesztette a törött lapátnyelet, és úgy rendezte el a szilánkokat, hogy felületes ránézésre teljesen épnek tűnjön. Talált egy szöveget a munkapadon, és magához vette, elvégre az sokkal alkalmasabb záruk feltörésére, mint a hüvelykujj végén lévő köröm. Ezután sietve hamut szórt a padlóra a kohó elé, majd ismét bevette magát az árnyékok takarásába, elosont az alvó goblinok között, és visszatette a lapátot a többi szerszám közé.

Visszamaszott a ketrecbe, újabb fájdalmas villámcsapást szenvedve el, amikor kinyitotta az ajtót, felvette az eredeti testhelyzetet, ügyelt rá, hogy úgy állítsa be a karját és a vállát,

mintha az ajtó sosem nyílt volna ki. Kifacsarodott testhelyzetben felnyúlt, új tolvajkulcsával bezárta az egyik reteszt, majd a szájába rejtette a szöget, az ínyéhez szorítva.

Most már megnyugodhatott, elernyedtek az izmai, arccal előre nekidőlt a ketrecnek, és hangosan felkiáltott, röviden, de harsányan, hogy felébressze a goblinokat, és felkeltse a folyosói örök figyelmét.

Ezután teljesen elengedte magát, aki ránézett, annyi életet sem láthatott benne, mint a szomszédos ketrecben lévő szerzetesben, és magatehetetlenül dőlt neki a rácsoknak.

A következő pillanatban észrevette, hogy az egyik goblin ide-oda forgatja a fejét, és értetlenül ráncolja a homlokát. Belerúgott a társába, majd egy másikba és így tovább, amíg jó páran fel nem keltek. Fejüket vakargatva mutogattak a még mindig lángoló kohó irányába, ahol korábban a drow kovácsmester dolgozott.

Odaballagtak a kohóhoz, összetaposva a földre hintett hamut, ide-oda tekingettek, míg az egyikük észre nem vette a kohó belsejében égő tetemet. Riadt ugrálásba kezdtek, egymást letiporva próbáltak eltávolodni az iszonyatos gyilkosság színhelyétől.

Bukdácsolva rohantak oda a szerszámtárolóhoz, hogy alkalmi fegyvereket szerezzenek a behatoló ellen, akárki vagy akármi legyen is az, ami végzett a kovácsmesterrel.

Az egyre nagyobb zűrzavar hallatán a két drow ör berohant a műhelybe, és amikor felmérték a helyzetet, segítséget hívtak.

Az orgyilkos félig kinyitotta az egyik szemét, és növekvő élvezettel nézte, ahogy a sötételfek magyarázatot követelnek a goblinoktól, akik azonban nem tudtak magyarázatot adni a gyilkosságra. Csupán egy ízben rémült meg, amikor az egyik goblin Dahliára mutatott, azt hangoztatva, hogy csakis ő lehet a tettes.

Ekkor érkezett el a pillanat, amikor az egyik ocsmány kis teremtmény a lapátért nyúlt, amit az orgyilkos kölcsönvett tőle egy kis időre. Észrevette rajta a gyanús nyomokat, és amikor felemelte, hogy közelebről is megvizsgálja, a kettétört nyél szétvált.

A goblin ott tartotta a kezében az alkalmi dárdát, a gyilkos fegyvert.

A kohó, a gyilkossági színhely előtti hamu telis-tele volt goblin lábnyomokkal.

A goblinok továbbra is az elf nőre mutogattak, akinek szemmel láthatóan fogalma sem volt róla, hogy mi történik körülötte, de a sötételfek ügyet sem vetettek rájuk.

Helyette viszont ütlegelték és levágták őket, majd egymás után a kohóba hajigálták mindet.

Entreri gondosan ügyelt rá, hogy elrejtse ádáz mosolyát, miközben a szeme előtt kibontakozó mészárlást nézte. Szép munka volt éjszakára.

– Vidd és menekülj! – kiáltotta az egyik drow a másiknak.

Az orgyilkos gondolatai vadul cikáztak, ugyanis minden kétséget kizáróan Dahliáról beszéltek, és a két közelben álló személy, egy férfi katona és egy papnő izgatottan rohant oda hozzá. Forogni kezdte a szöget a nyelvével, arra az esetre, ha gyorsan kellene cselekednie. Történt valami, ami hatalmas felbolydulást és izgalmat keltett.

Ez lenne az a kínáló alkalom, amit ki kellene használnia, hogy kiszabaduljon és elmeneküljön?

Az elf nőre nézett, és összerezzent. Úgy tűnt, észre sem veszi a körülötte kialakult váratlan felbolydulást. Csak ült ott mozdulatlanul, és üres tekintettel bámult bele a semmibe. Nyilvánvaló volt, hogy nem tudná rábeszélni őt a szökésre, és ha maga után kellene vonszolnia, akkor semmi esélye sem lenne a menekülésre a drow-kkal szemben.

Levette róla a tekintetét, és a közeledő sötételfeket figyelte. Megacélozta a lelkét, és elszánta magát. Talán nem sikerül elmenekülnie, de jó néhányat magával visz magával a halálba, az biztos.

A zavara tovább fokozódott, amikor nem sokkal később kiderült, hogy mi okozza a váratlan zűrzavart. Hatalmas termetű drider jelent meg a látóterében.

– Saribel papnő mellett kellene lenned! – rivallt rá az egyik drow.

– Hallgass! – förmedt rá a szörnyeteg, akit Entreri emlékei szerint korábban többször Yerrinae néven emlegettek. – Hol van az a gyarló darthiir?

– Ő nem a te gondod! – mondta a papnő, és Dahlia elé állt. – Ez Berellip papnő parancsa!

Észrevette a földön kuporgó elfet, és elindult felé. Mind a nyolc póklába hangosan kopogott a kemény padlón, a hatalmas, súlyos buzogány könnyedén himbálózott hosszú, izmos karja végén.

Az orgyilkos jól ismerte azt a fegyvert, a Koponyazúzót, amelyet valaha Ámbra forgatott. Engedélyezett magának egy szívdobbanásnyi gyengeséget, és meggyászolta a törpe asszonyiség halálát.

De csak egyetlen szívdobbanásnyit, mert máris meg kellett terveznie, hogy mitévő legyen. Kitörhetne a ketrecből, majd odarohanhatna a legközelebbi kohóhoz, hogy fegyvernek valót vegyen magához, utána pedig...

– Yerrinae! – jól ismerte azt a szigorú hangot.

A drider is jól ismerte, mert megtorpant, és megpördült, hogy szembenézzen a beviharzó Berellip Xorlarrinnal, aki egyenesen elé állt. Elé, illetve közé és az elf fogoly közé.

– A darthiir azért van életben, mert Gromph ősmágus így kívánja – dörögte a papnő.

A drider nem felelt, csak mély torokhangon morgott válaszképpen.

– Jól tudod, mit tehet veled – figyelmeztette őt Berellip, és miután a szörnyeteg nem hátrált meg, sőt fenyegetően előrehajolt, folytatta: – Találkoztál már az útítársával!

Az orgyilkost meglepte, hogy az agyszívó pusztá említése ennyire megfélemlíthet egy ilyen nagy erejű teremtményt, mint ez a drider. A félig drow, félig pók lény arcából kifutott a vér, és hátrált néhány lépést.

– Nem felejtettelek el, gyilkos! – üvöltött rá Dahliára, és magasra emelte a kezében lévő fegyvert. Berellip ráordított, hogy ne tegye, de már lendült a karja.

Nem az elf nőre sújtott le.

A Koponyazúzó csontrepesztő erővel csapódott neki Entreri ketrecének, kellemetlen, szúró fájdalmat okozva neki, a felfüggesztett tömlőc pedig vad hintázásba és pörgésbe kezdett. Mielőtt felfoghatta volna, hogy pontosan mi történt, és rácsodálkozhatott volna az ütés hihetetlen erejére, újabb csapás érte a ketrecet.

Berellip ujjongott, ahogyan a többi drow és goblin is a kovácsműhelyben.

– Adjátok nekem ezt itt, hadd egyem meg a dobogó szívét a darthiir szeme láttára! – kérte a vérre szomjazó drider.

– Ne öld meg! – szólt rá a papnő. – Most még ne!

– Akkor hadd tépjem ki és faljam fel a karját!

Berellip harsányan kacagott, az orgyilkos pedig biztos volt benne, hogy eljött a végzet órája, és ismét azon kezdett el gondolkodni, hogy miként okozhatna minél nagyobb pusztítást, mielőtt elragadja az elkerülhetetlen halál.

– Sértetlenül van szükségem a karjára – felelte a papnő a dridernek. – Az egyik lábát talán...

És ebben a pillanatban Dahlia nevetni kezdett.

Entreri ketrece még mindig vadul pörgött, így csak akkor láthatta, ha éppen úgy fordult, hogy szembekerült vele, de így is kidüldelt szemmel meredt rá, mint ahogy sokan mások is a jelenlevők közül.

– Igen, az egyik lábát – az elf nő eszelősen kuncogott. – Mint a gazda a rántott csirkét!

Beletelt némi időbe, mire a ketrec féktelen pörgése lelassult, majd leállt, és visszatért eredeti állapotába. Az orgyilkos hitetlenkedve nézte Dahliát, akárcsak a döbbszent drider, aki szélesen oldalra tartotta a buzogányt, mintha ismét le akarna sújtani a ketrecre.

– No csak, ez aztán az érdekes fordulat – suttogta Berellip.

– Ígérem, hogy bosszút állok Flavvar haláláért – fenyegetőzött a drider, és egész közel tolta gonoszul vigyorgó arcát Dahliához, aki üveges tekintettel nézett vissza rá, mint akinek fogalma sincs, hogy miről beszél.

Berellip intett a katonának és a papnőnek, akik először érkeztek a helyszínre.

– Vigyétek! – parancsolt rájuk, majd fürgé ujjával további néma utasításokat adott, háttal az orgyilkosnak, hogy ne láthassa. Vélhetően a helyszínt nevezte meg, ahová vitetni akarta Dahliát.

Entreri búcsúpillantást váltott ugyan Dahliával, de nem tudta megállapítani, hogy a tekintete együttérzésről, ellenszenvről vagy teljes közönyről árulkodik-e.

– Ha rajtam múlna... – mondta Dahlia méla hangon a dridernek.

Yerrinae bólintott, majd haragos tekintettel fordult vissza Entreri felé.

– Még egyszer utoljára – engedte meg neki Berellip. A drider két marokra fogta Koponyazúzót és megzörgette vele a ketrecet, és ezzel együtt az orgyilkos csontjait is. Entrerit egyszer telibe találta egy óriás a bunkójával, de még az is eltörpült ehhez a borzalmas élményhez képest.

Mire a ketrec vad pörgése és himbálózása megszűnt, Berellip és Yerrinae már rég elhagyták a kovácsműhelyt.

A ketrec ismét mozdulatlanul lógott a talaj felett, mintha mi sem történt volna.

Entreri azonban már korántsem volt olyan jó állapotban, mint korábban, sajgott az oldala, a csípőjét mintha fáklyával égették volna, és csak remélhette, hogy nem szenvedett komoly sérüléseket.

Olyan gyorsan ki kell jutnia ebből a ketrecből, amennyire csak lehet.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

FÉLIG-MEDDIG SZÖRNYETEG

– Túl sok – sopánkodott Regis. A nagy zűrzavarban véletlenül az üvegcese teljes tartalmát rálötytyintette Égisz-agyar mithrillfejére.

– Túl sok? – kérdezte a barbár kétségbeesetten, amikor a szemközti ajtó hatalmas robajjal kivágódott, és goblinfélék egész serege bukkant fel mögüle.

– Csak hajítsd el! – kiáltotta a félszerzet, és a társának nem kellett kétszer mondani.

– Tempus! – üvöltötte a nagydarab harcos, majd meglóbálta a harci pörölyt a feje felett, és elhajította a szemközti fal, pontosabban a szemközti ajtó és a küszöbön álló medverém irányába.

A pöröly akkora erővel csapódott be, mintha a legendás Elminster bocsátott volna rájuk pusztító varázslatot. Maga a félszerzet készítette a hatás olaját, amivel bekenték a fegyver fejét, és amikor hozzáért a célponthoz, földrengető tűzlabdaként robbant fel. A medverém messzire repült, magával sodorva mögötte tolongó társait, az ajtó kiszakadt a helyéről, és pörögve pattogott a szoba oldalsó sarka felé, füstölgő lángcsóvát húzva maga után.

Az ajtókeret beszakadt, és kötörmelék potyogott a padlóra. A talaj csikorgott, a mennyezet nyikorgott.

– Kifelé! – kiáltotta a félszerzet, és az ajtó felé lökdöste Wulfgart, amerről jöttek.

– A pörölyöm! – üvöltötte a barbár, és ebben a pillanatban Égisz-agyar újra megjelent a markában, épen és sértetlenül, egyetlen karcolás sem esett rajta.

Kirontottak a folyosóra, a szoba mennyezete pedig fülsiketítő robajlás kíséretében beomlott mögöttük. Sűrű porfelhő borította be őket, és apró kődarabok csapódtak a testüknek, mint megannyi parányi lövedék.

– Mi volt ez? – kérdezte a hüledező barbár.

– Olyan nyílhegyet akarok készíteni, amilyeneket Cadderly használt – adott magyarázatot a félszerzet. – Emlékszel rá? A lövedékekben lévő üvegcese összetörik, amikor becsapódik, és...

A barbár felsóhajtott, mert mielőtt bármit is mondhatott volna, újabb ajtó nyílt ki nem sokkal előttük, és még több goblin özönlött ki rajta. Vállt vállnak vetve fogadták a szörnyek rohamát. Wulfgar féllépésnyivel a félszerzet előtt helyezkedett, és széles pörölycsapásokkal söpörte félre a goblinokat, Regis pedig gyors kitörésekkel dőfte le a megzavarodott, kábult teremtményeket, a vívótőre kecsesen táncolt a levegőben.

Hárman azonnal elestek, majd öten, és amikor egy hobgoblin parancsokat kezdett osztogatni a roham harmadik hullámában, Regis a térugrás segítségével mellette termett, és elhallgattatta.

Wulfgar felismerte a trükköt, és a félszerzet még meg sem jelent a hobgoblin mellett, ő már mozgásba is lendült. Regis dőfött, a vívótőr pengéje oldalról hatolt be a szörnyeteg koponyájába, és amint visszarántotta a fegyvert, a barbár megragadta a vállánál fogva, és hátrapenderítette.

Nem kellett volna ennyire aggódnia. Vezérük villámgyors halála láttán a kisebb goblinok sarkon fordultak, és egymás tiporva menekültek el a legyőzhetetlennek tűnő páros elől. Néhányan visszahúzódtak a szobába, mások továbbrohantak a folyosó vége felé, ott azonban a T alakú elágazás bal szárából, visszafelé tartó Drizztbe és Bruenorba botlottak.

A két halálos páros közé rekedt goblinok az egyetlen lehetséges menekülési utat választották, és egyszerre próbáltak benyomakodni a szobába a nyitott ajtón keresztül, amitől kisebb tumultus alakult ki a folyosón.

Lángoló labdacs jelent meg a fejük felett, rövid ideig pörgött, majd váratlanul pusztító lángoszlop formájában csapott le a rájuk, egyenesen a lökdösődő társaság kellős közepébe.

Wulfgar és Regis déli irányból rohamoztak, Bruenor és Drizzt, Catti-brie-vel a sarkukban, pedig északról. A harapófogó összezárt.

A goblinok mind meghaltak.

– Mi volt az a robbanás? – kérdezte Drizzt, miután ismét egyesültek.

A barbár a félszerzetre nézett, aki vállat vont, és csak ennyit mondott:

– A hatás olaja. Jó kis löket.

– Ja, az alapot is megrengette – jegyezte meg Bruenor, és próbált ugyan szigorúnak látszani, de nem tudta leplezni a mosolyát. – El akarál mesélni mindent itten és most?

Ekkor Guenhwyvar bömbölése hullámszórt végig a járatokon, a hangja valahonnan a hátuk mögül érkezett.

Drizzt jelzett Wulfgarnak és Regisnek, hogy üldözzék tovább a szobába menekült goblinokat, ők hárman pedig a folyosó végébe rohantak, ahol jobbra kanyarodtak, és eltűntek szem elől.

– Korábban gyengén ütöttem, most meg attól tartok, hogy túl erősen – sópáncodott a félszerzet.

– Túl erősen? – kacagott Wulfgar. – Ilyesmi nem létezik, barátom. Ilyesmi nem létezik!

A goblinok után iramodtak, vállt vállnak vetve, akár a száguldó szélvész.

– Akkó' hát megütközünk velük? – kérdezte Bruenor. Már emelte is a csatabárdját, a vállát erősen nekivetette a pajzsának, és célba vette a soron következő ajtót.

– A két út párhuzamosan fut, ugyanarra a folyosóra vezetnek – biztosította róla Drizzt, és felemelte Szívkeresőt.

– Na, gyerünk, te lány! – bömbölte a törpe, és még el sem ült a hangja, máris elcikázott mellette a sistersgős villám, és az ősi fába csapódott. A kósza villámló nyílveesszeje követte, ami szintén robajló csattanással csapódott az ajtóba.

A törpe azon a ponton ugrott neki az ajtónak, ahol a lövedékek becsapódtak, a csatabárd feje könnyedén törte át a meggyengült fát, az ajtó nem állhatott ellen előreszegezett vállának. Szándékosan terült el a földön, és a két hobgoblin gondolkodás nélkül vetette rá magát a védtelennek tűnő ellenségre.

Guenhwyvar ugrott át felette elsőként, szárnyalva repült be a helyiségbe a betört ajtón keresztül, és épphogy csak földet ért, máris szökött tovább, egyenesen az egyik hobgoblin képébe vetődött, messze hátratasztva a szörnyet.

A másik hobgoblin elkövette azt a szörnyű hibát, hogy bajba jutott társa után nézett. Még éppen idejében fordult vissza ahhoz, hogy lássa, ahogy újabb ellenség ugrik át a földön fekvő törpe felett, és ér földet mindössze egy lépésnyire tőle, még éppen idejében ahhoz, hogy láthassa a pompásan csillogó ikerpengéket, ahogy elsuhanak a szeme előtt, és keresztezik egymást, ahogy X alakban felszántják az arcát.

– Fél pont az enyém! – kiáltotta Bruenor, aki időközben felpattant a földről, és elrohant a drow mellett. Menet közben visszakézből belevágta a csatabárdját a hobgoblinba, csak a biztonság kedvéért. Gondolkodás nélkül nekiment a szemközti ajtónak, nagy lendülettel berúgta, csak hogy egy újabb folyosóra jussanak, melynek jobb oldalán végig ajtók sorakoztak.

– Nem tetszik ez nekem – morgott a törpe. Hátrapillantott a válla felett, Catti-brie ott loholt szorosan a nyomában. Amint felmérte a folyosót, azonnal varázsolni kezdett, Bruenor pedig elővigyázatosságból félrehúzódott az útjából.

Tűz áramlott ki a testéből, és képzett forrón sistersgő falat a folyosó közepén, annak teljes hosszában. A harapós lángok ide-oda cikáztak, de csak az ajtók irányába nyúltak ki.

– Maradj a bal oldalon! – mondta Catti-brie a törpének.

Bruenor óvatos léptekkel indult el, mert bár a tűz valóban csak az ajtók irányába korlátozódott, az iszonyatos hő azért ő is érzékelte.

– Jobban kedveltelek azzal az íjjal – morgott, és olyan sebesen osont a fal mellett, amennyire csak a lába bírta.

Az egész társaság átjutott a folyosó túloldalára. Nem figyelték az ajtókat, de legalább egy kinyílt, és a goblin visítva menekült vissza a tűzfal elől.

Drizzt a hang irányába fordult, és több nyílvezzőt is útjára bocsátott. A távoli sikolyból ítélve az egyik lövedék behatolt a nyitott ajtón, és telibe találta a célt.

A folyosó a végénél leágazott jobb oldali irányba, egyébként pedig balra kanyarodott, majd visszakunkorodott az eredeti irányba.

Catti-brie megszüntette a tűzfalat, és a makacs goblinok azonnal kiözönlöttek a folyosóra, és néhányan ostoba módon megfordultak, és arrafelé menekültek, ahonnan a vándorok érkeztek.

A kósza útjára bocsátott néhány nyílvezzőt, Guenhwyvar pedig felüvöltött.

A goblinok ide-oda forgolódtak, és kettesével, hármasával haltak Taulmaril lövedékeitől.

Néhányan rohamra indultak, de vagy Guenhwyvar karmai közt, vagy Bruenor csatabárdjának élén végezték. Az egyik goblinnak majdnem sikerült megszúrnia Bruenort a dárdájával, de Drizzt leszedte őt, holtan rogyott össze.

Majdnem sikerült.

Égisz-agyar pörögve repült a levegőben, átütötte a medverém pajzsát, a testének csapódott, és halálra sújtotta.

– Heves harc oldalt! – kiáltotta a félszerzet a társának.

A barbár bólintott, ő is hallotta a becsapódó villámok folyamatos csattanását, Guenhwyvar bömbölését és a mágikus tűz ropogását.

Drizzt úgy vélte, hogy a goblin fészek legsűrűbben lakott része felé tartanak, ezért tartotta maga mellett a csapat nagyobbik részét. Regis és Wulfgar útja könnyebbnek ígérkezett, csak elvértve akadt ellenség az útjukba, és azok is inkább menekülőre fogták, nem álltak le harcolni velük.

Égisz-agyar visszatért Wulfgar kezébe, majd a páros kikerülte a medverém tetemét. Miután áthaladtak az előttük tátongó boltív alatt, egy széles folyosóra jutottak. Elkanyarodhattak balra, átlós irányban visszafelé, vagy mehettek tovább jobbra, a barátaik felé.

Jobbra indultak el, könnyed kocogással, de a folyosó jobb oldali fala váratlanul félresiklott, és csapatnyi hobgoblin özönlött ki mögüle. A barbár nem vesztegette az időt, azonnal közéjük hajította a pusztító Égisz-agyart.

– Jöjjenek csak – mondta Regis. Wulfgar a kis barátjára pillantott, aki a nyílpuskáját tartotta a kezében.

A hobgoblinok rendezték a soraikat, majd támadásba lendültek. Az élen haladó azon nyomban lövedéket kapott a képébe. A félszerzet eleresztette a nyílpuskát, és kisméretű agyagedényt vett elő az erszényéből.

– Jöjjenek csak – ismételte meg, majd dobásra emelte a karját, kivárt kicsit, végül elhajította. Az agyagedény a rohamozó szörnyek előtt tört össze a padlón, cserépdarabok repültek szerteszét, és a benne lévő folyadék betérítette a hobgoblinok lábát és a folyosó falát és talaját.

A folyadék, a félszerzet következő fortélyá, oly sikamlóssá tette a talajt, mintha vizet locsolt volna a csupasz kőre egy különösen fagyos éjszakán a Jeges Szelek Völgyében. A hobgoblinok estek keltek, akár a részeg tengerészek, egymásba gabalyodtak és egymás hegyén-hátán terültek el a földön.

A barbár odarohant, megállt az alattomos pocsolya szélén, és ütlegelni kezdte őket a harci pöröllyel. Ócska pajzsok és gyenge páncélok hasadtak és csontok törtek.

Regis is odarohant Wulfgar mellé, de váratlanul eltűnt szem elől. A térugrás segítségével a pocsolya másik oldalára lépett, és habozás nélkül leszúrta a hozzá legközelebb lévő, döbönt hobgoblint, aki fel sem fogta, hogy mi történik vele.

Tucatnyi döfést vitt be gyors egymásutánban, javarészt ugyanannak a szerencsétlen teremtménynek, akiből patakokban folyt a vér.

A többiek sarkon fordultak, és menekülőre fogták, a félszerzet pedig üldözőbe vette őket.

Regis joggal gondolhatta, hogy belefutottak a társaiba, ugyanis a menekülők csoportja megtorpant, és reszketni kezdett. Az egyikük a levegőbe emelkedett, és keményen nekicsapódott a falnak, egy másik átszállt a társai feje felett, jó néhányukat a földre döntve, majd a folyosó közepén ért földet, és egészen a félszerzetig csúszott. Vonaglott néhányat a lába előtt, mielőtt kimúlt volna.

Regis hátrapillantott a válla felett, megállapította, hogy a barbár jól boldogul a csapdába esett hobgoblinokkal, ezért előreszaladt a folyosó végébe, ahol azonnal észrevette a szörnyek gyűrűjében tomboló, pusztító erejű törpét.

– Bruenor! – kiáltotta, de még el sem halt a hangja, amikor észrevette, hogy az a tomboló törpe nem Bruenor.

Az a törpe Thibbledorf Pwent.

Bruenor ujjá minden bizonnyal eltört, meglehetősen természetellenes szögben állt ki oldalra.

– Szorítsd össze a fogadat! – mondta neki Catti-brie, és amikor látta, hogy a törpe arcizmai megfeszülnek, óvatosan visszaigazította a sérült ujját a helyére, majd rögtön utána elmondott egy kisebb gyógyító varázslatot. Kékes árnyalatú köd gomolygott ki az ingujja alól, és telepedett rá a sziklakemény törpe kézfejére.

– Mára kimerítettem a mágikus energiáimat, a misztikust és az istenit egyaránt – közölte Drizzttel és Bruenorral.

– Bah, előző éltünkben is megvoltunk nélküle, most is meglészünk – felelte Bruenor.

Catti-brie nem felelt, csak rátette a tenyerét a törpe hátsebére, amit a medverém dárdája okozott, és amit nemrég gyógyított meg. A törpe fájdalmas arccal grimaszolt, elhúzódott fogadott lányától, majd a szemébe nézett, elismerve, hogy ezúttal neki van igaza.

– Add neki az íjat, elf – javasolta Bruenor.

Drizzt bólintott, és odanyújtotta Taulmarilt a papnőnek, de ő nem fogadta el.

– Abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán tudnám-e használni – mondta. – Ebben az új életben egyszer sem volt íj a kezemben, nem gyakoroltam és...

– Majd belejössz – vakkantotta a törpe. Kivette a drow kezéből az íjat, és odanyújtotta Catti-brie-nek.

– Maradt azért még néhány mágikus trükk a tarsolyomban – felelte Catti-brie, és meglehetősen tétován vette el a fegyvert, és vetette át a vállán a felé nyújtott tegez.

– Akkó' használd, ha tudod, és nyilazz, ha nem tudod – ezzel a törpe lezárta a vitát, és útnak indult. Többször is megrázta a kézfejét, majd felvette a földről a csatabárdját.

A drow kérdően nézett az ifjú nőre, aki feleletképpen megvonta a vállát. A szoba betört ajtajára mutatott, amely félig leszakadva lógott a zsanéron.

Catti-brie felemelte Taulmarilt, nyilvánsszót illesztett a húrra, és célzott. Nagy levegőt vett, hogy megnyugtassa magát és ne remegjen a keze, megfeszítette a húrt, de végül visszaengedte és gyászos képpel nézett a drow-ra.

– Gyerünk! – noszogatta Drizzt. – Csak nyugodtan, a nyilvánsszók sosem fogynak el.

Catti-brie becsukta a szemét, nagy levegőt vett, megfeszítette a húrt, célzott, és útjára engedte a nyílveesszőt. A villámló nyílveessző süvítve röppent tova, fényes csíkot húzva maga után a levegőben, és a betört ajtó közepébe csapódott, szétforgácsolva a fát.

– Én úgy látám, semmit sem feledtél! – örvendezett Bruenor, és ismét útnak indult. – Pont a szívébe, ahogy a neve tartja!

A kósza is mosolygott, és ő is megdicsérte Catti-brie-t, noha jóval visszafogottabban.

A lány visszamosolygott rá, majd bólintott. Még véletlenül sem árulta el nekik, hogy valójában nem az ajtó közepére célzott, hanem a megmaradt zsanérra.

Még ki sem léptek a túloldali ajtón a folyosóra, amikor heves csatazajt hallottak a közelből, amiből tudták, hogy a társaik újabb goblin csapatba botlottak.

Guenhwyvar, aki a másik ajtón keresztül vett üldözőbe egy menekülő goblint, szintén hallotta az új zajokat. Visszafordult, berobogott a szobába, majd átugrott a törpe feje felett, és ő állt a kis csapat élére.

A félszerzet megrökönyödve nézte, ahogy Pwent beleharap a hobgoblinba, és nemes egyszerűséggel kitépi a torkát. A törpe ránézett, ádázul vigyorgott, majd játszi könnyedséggel elhajította a rángatózó szörnyeteget.

Játszi könnyedséggel! Egy kézzel. Alig mozdította a karját, a nagydarab, súlyos hobgoblin mégis átrepült a folyosón, és csontrepesztő erővel csapódott neki a szemközti falnak.

– Üdv néked, Thibbledorf Pwent! – köszöntötte őt Regis olyan könnyeden és jó kedélyűen, amennyire csak tellett tőle, miután sikerült megszabadulnia hirtelen támadt félelmétől, ami görcsbe rántotta a gyomrát.

– Héj, te kis tolvaj patkány! – mormogta a törpe, és lassú, kényelmes léptekkel elindult felé.

– Pwent, én vagyok az! – sipítozott Regis. – Én vagyok az, Regis!

– Ó, tudám ám – mondta a törpe, de a félszerzetnek olyan érzése támadt, hogy nem rá gondol, hiszen Pwent emlékezetében neki már réges-régen halottnak kellett lennie.

A vámpír tovább közeledett, Regis pedig felemelte a vívótőrét.

– Pwent! – kiáltott rá a félszerzet. – Én vagyok az, Regis!

Még szinte ki sem ejtette a nevét, amikor az élőholt törpe váratlanul felgyorsult, mintha ő is képes lenne a térugrásra, úgy mozgott, mint Feketelélek szelleme. Regis sikoltva vetődött oldalra, de a felé lendülő kéz így is eltalálta a vállát, amitől megpördült a levegőben. Zuhanás közben hátracsapott a háritótőrével, hogy távol tartsa magától a vámpírt, de a törpe tüskés kesztyűje felsértette a félszerzet kézfejét. Fájdalmas nyögés kíséretében rántotta vissza a karját.

Térdre emelkedett, gyorsan megpördült, és a védekező vívóálláshoz hasonló testhelyzetet vett fel – noha fogalma sem volt, hogy mit tehetne egy ennyire nagy erejű, tetőtől talpig páncélba öltözött harcos ellen, mint a sebesen közeledő Pwent!

A vámpír elrugaszkodott, és kimeresztett fogakkal, szélesre tárt karokkal vetődött a zsákmányra. Regis nem menekült, tudomásul vette és elfogadta a sorsát.

Pwent azonban nem ért oda, sebesen pörgő harci pöröly találta el ugrás közben, és oldalra sodorta, visszarepítve őt a folyosó közepére. Azonnal megpördült, csillapíthatatlan gyűlölettel izzó tekintettel meredt a félszerzetre, majd olyan állatias hörgés kíséretében indult rohamra, amitől Regis ereiben megfagyott a vér.

A félszerzet felsikoltott, és a törpére hajította maradék kígyóját. Az élő fojtózsínór megtette a dolgát, felkúszott a törpe nyakába, rátekeredett, megjelent a válla felett a kísértetfej, és fojtogatni kezdte, miközben próbálta lerántani a földre.

A vámpír azonban nem lélegzett. Észre sem vette a nyakában lévő kígyót.

A félszerzet ismét megmenekült, ezúttal maga Wulfgar vetődött át a feje felett, és ugrott neki a törpének, aki le akarta taglózni őt egy balhoroggal, de a barbár elkapta a lendülő öklöt, majd lefogta a jobb kezét is, és próbálta kicsavarni a karját.

A két nagy erejű harcos összekapaszkodott és egymásnak feszült. Először úgy tűnt, hogy az alacsonyabb súlypontú törpe kerekedik fölül, vicsorogva veselkedett neki a barbárnak, aki csúszni kezdett hátrafelé.

Wulfgar az istene nevét hörögte, összeszedte minden erejét, és sikerült megakasztania ellenfele lendületét.

Pwent oldalra fordult, és a barbár kénytelen volt vele együtt mozdulni, elkeseredetten kapaszkodott bele, nem engedhette, hogy kiszabaduljon a szorításból.

A barbár ekkor abba az irányba szökkent, amerre a törpe menekülni próbált, és ezzel kibillentette őt az egyensúlyából. Egy pillanatra eleresztette a vámpír bal kezét, beleöklözött az arcába, majd ismét megfogta a karját, mielőtt még a törpe is válaszolhatott volna egy balegyenessel.

Regis legszívesebben ujjongott volna a szép találat láttán, de ahogy a kígyó, úgy ez a csapás sem tett kárt benne, nem kábult el tőle, nem lassult le, meg sem érezte. Ráadásul egyre inkább úgy tűnt, Wulfgar sínyle meg a birkózást, a keze egyre több helyen vérzett, ahol a törpe rücskös felületű páncélja felsértette a bőrét.

Pwent leszegte a fejét, előreszegezve a harci sisak tuskóját, és a barbár épphogy csak megúsza, hogy beledöfje az arcába. Ekkor Wulfgar is előrehajolt, és nekinyomta a fejét a harci sisaknak, hogy sakkban tartsa ellenfelét.

Tudta, hogy nem eresztheti el a vámpírt, ki kell tartania, ameddig csak bírja.

– Pwent! Thibbledorf Pwent! Ez Wulfgar és Regis! Ismersz minket! – kiáltotta a félszerzet, próbált szót érteni a vicsorgó, megvadult vámpírral. Beszéd közben felállt, odarohant a harcoló felekhez, és amikor észlelte, hogy Pwent meg sem hallja a hangját, vicsorogva előretört, és kíméletlenül megszúrta a vívótörével.

A vámpír felordított, talán a fájdalomtól, talán csak dühében, és még hevesebben küzdött, csapkodni kezdett a karjával, és ide-oda rángatta a fejét. Wulfgar próbált lépést tartani vele, nem eresztette, és mindent megtett azért, hogy közel maradjon hozzá, nehogy komolyabb sérülést szerezzen.

– Szúrd le! – kiáltotta a barbár, de elcsuklott a hangja, a törpének ugyanis sikerült elrántania a fejét, és oldalirányból visszafejelnie, kemény csapást mérve ellenfele állkapcsára.

Regis ismét döfött a pengével, de a törpe ezúttal csak mordult egyet, majd megpördült, magával rántva a barbárt, aki így közé és a félszerzet közé került. A mozdulat közben elsodorták Regis karját, aki ettől hátratántorodott néhány lépést. Wulfgar továbbpenderült, de nem önszántából, a törpe rántotta el, mert vele ellentétben a vámpír nem fáradt. A barbár váratlanul a levegőbe emelkedett, és visszafelé szállva nekicsapódott a folyosó oldalfalának, majd rögtön ezután már az ellenkező irányba repült, és a tomboló törpe nekihajította őt a félszerzetnek.

Regis ösztönösen bukott le, így Wulfgar egyenesen nekicsapódott a háta mögött lévő falnak.

– Pwent! – Ezúttal nem Regis kiáltott rá, hanem Bruenor, aki ekkor jelent meg a folyosó végében. – Ismersz engem, Pwent! Te adád vissza a sisakom!

Ettől a vámpír egy pillanatra megtorpant. Guenhwyvar kihasználta a kínálkozó lehetőséget, átszökkent a törpe feje felett, és az ellenségre vetette magát, de Pwent köddé vált. A párdúc átszánkázott rajta, és végigcsúszott a folyosó padlóján, egészen a félszerzetig és a barbárig.

A vámpír menten ismét alakot öltött, de ezúttal Drizzt robogott el Bruenor mellett.

– Ott hagytalak a barlang szájában, barátom! – kiáltotta futás közben.

– Egen, te ostoba! – ordította az élőholt teremtmény, és a drow-ra rontott, kemény ökölcsapásokkal söpörve félre a szemkápráztatóan cikázó szablyákat.

– Pwent! – rivallt rá Bruenor.

Úgy tűnt, hogy végre eljutott a hang a tudatáig. Abbahagyta féktelen tombolását, és elhárított Drizzttől, egészen a felszerzetig, aki visszafogta a karját, és nem döfött belé.

Nem úgy Wulfgar! Égisz-agyar időközben visszatért a markába, amit most jó erősen meglendített, és Pwent mellkasának közepébe vágta. Ezt a csapást még a vámpír is megérezte, és még hátrébb csúszott a folyosón. A barbár a folyosó közepére ugrott, és oltalmazón a háta mögé terelte a felszerzetet.

A kósza azonnal mellette termett, ott álltak váltott vállnak vetve.

– Pwent, te ismerél minket! – kiáltotta Bruenor, és beszéd közben odaállt Regis mellé, Drizzt mögött. – Segíteni akarunk.

A vámpír dühösen morgott.

A háta mögött Guenhwyvar is ezt tette.

– Pwent, öreg barátom, emlékezz az ősfenevad verménél vívott csatára – próbálta észhez téríteni a drow. – Azon a napon megmentettél minket. Az egész vidéket megmentetted az újabb katasztrófától.

A vámpír egyenesen ránézett, látszott rajta, hogy próbál emlékezni, hogy a belső démonokkal küzd.

– Egen, és átokkal sújtám magam – felelte, és a hangja minden egyes szótagnál remegett.

– Igen, ott abban a barlangban – folytatta a drow. – Kinn a napon.

– Nem tudtam... – kezdte a törpe erőtlen hangon, majd egész testében megremegett, és ide-oda villant a tekintete. Mind tudták, hogy menekülő utat keres, de gyorsan meggondolta magát. Hangosan morgott, majd kihúzta magát, és gyűlölködve meredt rájuk... és különös módon szomorúan.

– Akkor végezz velem! – ordította, és tett egy lépést előre, mintha újra akarná kezdeni a harcot.

Váratlanul azonban megtorpant, és érdeklődő kifejezés ült ki halott arcára. Végigmérte a vándorokat, majd elnézett a válluk felett, és megcsóválta a fejét.

Távolba révedő tekintete hatására mindannyian megfordultak. Catti-brie állt valamivel lejjebb a folyosón, egyik kezét kinyújtotta, tenyérrel felfelé, amelyen egy zafírt egyensúlyozott, a másik kezében varázstekercset tartott, és halk hangon kántált.

– Ne! – morgott a vámpír, és közelebb akart menni hozzájuk, de nem tudott, Catti-brie erős mágiája fogást talált rajta, és nem engedte. – Ne, ti kutyák!

Ezt követően előredőlt, az alakja megnyúlt, mintha kötéllal húznák, a teste anyagtalanná vált. Váratlanul elszakadt a talajtól, szélsebesen süvített el a vándorok mellett, és beleszállt a Catti-brie kezében lévő amulettbe.

– Elkaptad, te lány! – kurjantotta Bruenor, és megpördült, hogy odasiessen hozzá, de azon nyomban meg is torpant.

Catti-brie egész testében remegett és a fejét rázta, lerítt róla, hogy valami nincs rendjén.

Különösebb előzetes figyelmeztetés nélkül a drágakő milliányi darabra hasadt, a robbanás ereje hátravetette a fiatal nőt, a folyosó padlóját borító por és kötörmelék felkavarodott, és szerteszét repült.

Ahol az imént még Catti-brie állt, ahol a drágakő szétrobbant, ott állt a megrendült Thibbledorf Pwent.

– Foglyokat ejtettek – mondta Bruenornek reszketeg hangon. – Entrerit a kovácműhelyben tartják fogva. Mások is vannak mellette, és van még egy törpe asszonyság is lent a bányában...

Tett egy lépést balra, majd jobbra, majd ismét visszapenderült a másik irányba, még hozzá szédítő sebességgel, és torkon ragadta a kábult Catti-brie-t.

– Megölhetnélek – suttogta a fülébe, majd a földre hajította. Elrugaskodott, és még mielőtt a lány földet ért volna, denevérré változott, és abba az irányba repült tova, amerről érkezett.

Catti-brie feltápáskodott a földről, és megtapogatta vérző arcát... soktucatnyi apró sebből vérzett, amiket a szétpattanó ékkő éles szilánkjai okoztak.

– Lyányom! – kiáltotta Bruenor, és odarohant hozzá, ahogy a többiek is.

– Jól vagyok – nyugtatta meg őket, és a tovarepülő Pwent után nézett. – A drágakő nem volt alkalmas rá, hogy fogva tartsa – közölte.

– Szörnyeteg lett – suttogta a félszerzet halálra vált arccal. Mélységesen megrendítette, amit Pwent élettelen tekintetében látott.

– Félig-meddig – felelte Catti-brie, és a tény, hogy életben maradt, és most beszélhetett a társaival, alátámasztotta a kijelentését.

– Több mint félig, és a rossz oldala győz felette – merengett Bruenor. – Vadabb, mint a trónteremben volt hónapokkal ezelőtt.

– Az átok – bólogatott Catti-brie. – Nem tud ellenállni neki.

– Ők – suttogta Drizzt, és minden szempár felé fordult a különös szavak hallatán.

– Azt mondta, hogy foglyokat ejtettek – magyarázta a drow, látva társai értetlenkedő tekintetét.

– A drow-k bevették a kovácműhelyt, ezt bizony tudánk, abból is, amit mondott – fejtegette Bruenor. – Által kell vágnunk magunk rajtuk, hogy megint elkapjuk Pwentet.

– És hogy kiszabadítsuk Entrerit – tette hozzá Drizzt. – Nem hagyom, hogy a sötételfek martalékává váljon.

– Egen – dörmögte a törpe csípőre tett kézzel. – Gondoltam, hogy eztet mondd, te átok elf.

– Szóval akkor átvágjuk magunkat rajtuk – állapította meg Wulfgar.

– Nem gondolád, hogy szólani kellene az átok drow-knak, hogy a saját fajtájuk közelg, hátha feltüzelődnének egy csöppet? – fordult Bruenor Drizzthez. – Csupán csak pár százat kell levágni belőlük.

Drizzt végighordozta a tekintetét a társain. Mindannyian mosolyogva bólogattak, alig várták már az újabb kalandot. Még Regis is.

Legyen hát.

NEGYEDIK RÉSZ

A HŐS HÍVÁSA

A meggondolatlanul kimondott szavak gyakorta igazan csengenek.

Szívből jönnek, valódi, leplezetlen érzelmekről mesélnek, mert a beszélőnek nincs ideje alaposan megrágni azokat, nincs lehetősége alakoskodásra sem félelemből, sem érdekből. Előbb buggyannak ki a száján, mintsem fegyelmezni tudná a nyelvét, megóva önmagát a megaláztatástól vagy a büntetéstől. Előbb, mint hogy a jó neveltségnek hívott finom szűrő felfoghatná őket, hogy ne bántassák az érzékenyebb lelkületűeket, vagy tompíthatná a rideg igazság életét, mielőtt belemarna a másíkba.

„Zsigerből szóla” – ahogy Bruenor nevezi ezt a jelenséget.

Mindnyájunkkal megesik, bár a többség próbálja visszafogni magát, ami bizonyos esetekben hasznos dolog, főleg, ha az illemnek és az etikettnek megfelelően kell viselkedni.

De ha zsigerből szólánk, az olykor felér egy megvilágosodással, hiszen őszintén elmondjuk, mi nyomja a szívünket, igaz gondolatokat közlünk, még akkor is, ha kifinomult közösségben nevelkedtünk, ahol udvariasságra tanítottak minket.

Így esett ez azon a napon is Gauntlgrym felső csarnokaiban, amikor közöltem, hogy nem hagyom ott Artemis Entrerit a drow-k fogságában. Egy pillanatig sem kételkedtem azt követően, hogy Thibbledorf Pwent feltárta előttem a kialakult helyzetet. Megkeresem Artemis Entrerit, és kiszabadítom a fogságból – és a többieket is, ha őket is elfogták.

Ez ennyire egyszerű.

Ha azonban visszagondolok arra a pillanatra, be kell vallanom magamnak, hogy korántsem volt ennyire egyszerű. Ami azt illeti, igen meglepőnek találom a döntésemet és az eltökéltségemet, méghozzá két merőben eltérő okból.

Először is, ahogy visszacsengtek a fülembé a saját szavaim, el kellett ismernem, hogy a szívemen viselem Artemis Entreri sorsát. Nem pusztán kényelmi szempontok miatt maradtam vele, nem csak azért, mert magányosnak éreztem magam, és nem is azért, hogy kielégítsem saját beteges vágyamat arra, hogy a helyes útra tereljek másokat. Azért maradtam mellette, mert érdekelt a sorsa, ahogy Dahlia sorsa is.

Az elmúlt évek során számos alkalommal körbejártam ezt a kérdést. Amikor megtudtam, hogy Artemis Entreri és Jarlaxle barátságot kötöttek egymással, azt hittem, hogy a drow most majd végre megszabadítja őt a démonaitól. Tiszta szívből kívántam neki sok szerencsét, abban bízva, hogy sikerül egy jobb élethez vezető utat találnia. Gyakorta jutott eszembe ez a gondolat, sosem hunyt ki az iránta táplált remény.

De ebben a bizonyos esetben meglepett, hogy zsigerből szólottam, mert nem várt mély érzések törtek fel belőlem, melyek létezéséről addig tudomást sem vettem.

Ott voltak mellettem a társaim, a Csarnok Vándorai, a legkedvesebb barátok akiket csak ismertem, és a legszeretőbb család, az egyetlen család, amelyhez életemben tartoztam. Amikor zsigerből szólottam, amikor ellentmondást nem tűrően közöltem, hogy Entreri után megyek, akkor nem pusztán a személyes véleményemet közöltem, hanem a többieket is bevontam, hiszen nyilvánvaló volt, hogy szeretett barátaim is velem tartanak. Ez pedig azt jelentette, hogy kész vagyok a halálos veszedelem kellős közepébe vezetni a legkedvesebb barátaimat Artemis Entreri kedvéért!

Úgy vélem, hogy ez mindenféleképpen jelentőségteljes dolog, és ha visszatekintek az eseményekre, jóval többről volt ott szó, mint a vágyam, hogy kiszabadítsam Artemis Entrerit a fogságból.

Amikor első ízben látogattam el a Jeges Szelek Völgyébe, mindenki azt gondolta a környezetemben, hogy ez hatalmas felelőtlenség. Még Bruenor is gyakorta rázta a fejét, és

elátkozott a harci szokásaim miatt, pedig ő úgy ugrott rá az árnyéksárkány hátára, hogy olajjal teli, lángoló hordót kötözött a saját hátára!

Úgy harcoltam, mint akinek nincs semmi veszítenivalója, mert valóban nem volt veszítenivalóm. Ekkor azonban megismerkedtem a szívemnek legkedvesebb barátokkal, és beleszerettem a nőbe, aki a feleségem lett, és egy csapásra rengeteg veszítenivalóm lett.

Ez persze nem új felfedezés. Fél évszázadot töltöttem azzal, hogy megszabaduljak a kötelékektől, melyekkel én kötöttem gúzsba saját magamat, és amikor Bruenor, a Csarnok Vándorainak utolsó tagja is eltávozott Törpehonba, azt hittem, hogy végre szabadságra letem. Noha a szívem mélyéből gyászoltam őt, mégis úgy éreztem, hogy végre elnyertem a szabadságomat.

És ekkor a barátaim, a családom – a gúzsba kötő kötelékek? – visszatértek hozzám. Mégis mit jelent ez? Természetesen kicsattantam a boldogságtól és borsódzott a hátam, de ezzel egy időben visszatért az összes régi félelmem és aggodalmam. Most akkor áldott vagyok, vagy inkább átkozott?

Ott akkor abban a pillanatban, amikor zsigerből szóltam, és ellentmondást nem tűrően közöltem, hogy Entreri után megyek –megyünk – és kiszabadítom őt, éreztem, hogy régi barátaim nem hozták magukkal a lelki béklyókat, amelyek esetleg gúzsba köthetnének. Talán a barátaim átalakulása, a halál birodalmában tett utazásuk erősítette meg a hitemet és az eltökéltségemet, hogy nekivágjak ennek a nyaktörő kalandnak. Talán abból az érzésből és lelki állapotból merítettem erőt, hogy egyszer már elfogadtam, hogy elveszítettem őket, és ezért nem vert gyökeret bennem a félelem, hogy ez ismét megtörténhet.

Sőt, egészen másról volt szó, egészen más gubózta be gondolataim csíráját. Az események sodrásában azt hisszük, hogy amit teszünk az jó és helyénvaló, és meggyőződéssel hisszük, hogy az út, amelyen elindultunk, valóban jó irányba halad. Ha valóban ez lakozik a szívemben, és meggyőződéssel ki is jelentem, akkor végtelenül gyáva alak lennék, ha félelemből nem indulnék el ezen az úton, még akkor is, ha ezt a félelmet szeretett barátaim biztonsága miatt táplálom.

Ösztönösen buggyantak ki a szavak a számból, amikor értesültem róla, hogy Entreri fogságba esett, gondolkodás nélkül jelöltem ki magam számára az utat, amiről úgy hittem, hogy az a helyes irány, de amikor később visszatekintettem arra a pillanatra, ráébredtem, hogy valójában új dolgot fedeztem fel magamban.

És a barátaimban is új dolgokra letem, ami a kijelentésemre adott válaszukból derült ki számomra. Egyáltalán nem haboztak, fellelkesültek a közelgő csata lehetőségétől – akárcsak én. Még Regis szemében sem volt nyoma félelemnek. Ez volt a helyes út, az ösvény, amelyen el kellett indulnunk.

És el is indultunk rajta. Hosszú évtizedek óta nem volt ennyire könnyű a léptem, még jóval azelőtt éreztem magam ennyire felszabadultnak, mielőtt eljött volna a Mágiavész, és elveszítettem Catti-brie-t. Oly hosszan vártam és vágytam erre a szabadságra, hogy a visszafoglalását követően elbarangolhassak Mithrill Csarnokból Catti-brie-vel az oldalamon, és közösen keressük a boldogságot.

De ez most más volt. Ez nem dédelgetett álom volt, nem alaposan megfontolt gondolat, nem nyíltan tett eskü vagy fogadalom. Ez olyan lehetőség volt, amit régóta kerestem, hogy befejezhessem a kört, ami akkor kezdődött, amikor Wulfgarral az oldalamon beléptem a Biggrin nevű verbeeg fészkebe. Ezt nem kellett többször is átgondolni... probléma adódott, amit meg akartunk oldani, méghozzá túlcsorduló magabiztossággal és önbizalommal, és az egymásba vetett hitünk erejével.

– Nem gondolád, hogy szólni kellene az átok drow-knak, hogy a saját fajtájuk közelg, hátha feltüzelődnének egy csöppet? – tréfálgozott Bruenor, bár alkalmasint akár komolyan is vehettük volna.

A szívünk mélyén ugyanis tudtuk, hogy győzelmet aratunk.

Mert csakis a győzelmünkkel érhetett véget a kaland.

Ez ennyire egyszerű.

Ugyanakkor ezek sötételfek voltak, méghozzá nagy számban, akiknek sikerült valahogy legyőzniük és elfogniuk Artemis Entrerit és a többieket, így amikor ráléptünk az útra és megtettük az első néhány lépést, a kétely magja szárba szökken a szívünkben.

Nem a választott utat kérdőjeleztük meg, csak elbizonytalanodtunk, hogy valóban diadalt arathatunk-e.

Aggódni kezdtünk, hogy mekkora árat kell majd fizetnünk a győzelemért.

De ez lett az utunk.

A hitvallásunk.

Ez a Csarnok Vándorainak hitvallása.

Másként nem is lehetne.

Mivel tudtuk, hogy igaz úton járunk, a kétely nem győzedelmeskedhetett az utólagos megbánás és sajnálkozás felett.

Nem számít a fizetendő ár.

Drizzt Do'Urden

HUSZADIK FEJEZET

MIDŐN MEGJÖTTEK A DROW-K

– Ez az ér kimerült – közölte az Ezüstkalapácsos Minto néven ismert bányász, miután előbukkant az egyik oldalsó járatból a Kelvin Halma alatt húzódó bánya legmélyebb tárnáiban. Rendszerint azzal kérkedett, mind a Harcpöröly, mind az Ezüstpataki klánban vannak felmenői. – Visszhangot hallék, midőn rácsapok, így nem árok mélyebbre, mert még új járatokra találok.

– Tedd el hát a csákányt – mondta neki Kötörő Junkular, a munkacsoport vezetője, a sok telet megélt, erős testalkatú törpe.

– Akkó’ ma nem kell sokat cipekednünk, mi, Junky? – felelte a másik bányász, a férfi közismert becenevét használva.

– Inkább legyen kevesebb fém, mint egy nyílás a Mélysötétre – jegyezte meg a Fújtató névre hallgató törpe, és hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak, nekítámaszkodott a vaskos fémajtónak, amelyet nemrég helyeztek oda, hogy lezárják az alatt lévő kiterjedt járat- és barlangrendszerre nyíló főfolyosót.

– És ha lezárnánk a nyílást? – kérdezte valaki a csapatból, és többen is mormogva bólogattak.

Régóta tartott már ez a vita a Jeges Szelek Völgyének törpéi, Ezüstpataki Tömzsi fiai között. Egy állandó gondolat ülte meg az elméjüket: Gauntlgrym.

Ismerték az odavezető utat, jártak már ott, ennek ellenére nem tudták rátenni a mancsukat az elhagyatott, ősi törpe honra. Ellentmondásos módon a gauntlgrymi utazás új veszélyeket sodort Kelvin Halma irányába. Most már első kézből tudták, hogy mi minden ólálkodik a birodalmuk határán túl: ördögimádó fanatikusokat találtak Gauntlgrymben, és egyes jelentések szerint – amit legutóbb Bruenor és Drizzt is megerősített –, igen jelentős számú sötételf vette be magát a bányákba és a kovácsműhelybe, és lepte el a környéket.

– Felderítjük a terepet a faladon túl – mondta Junky Mintónak. – Új ajtókat rakunk be, ha kell. Ha minden biztonságos, te üthetsz rést az új tárnákhoz – biztosította róla a bányászt.

– Bah! – mordult fel Fújtató. Ide-oda ficáinkolt, próbálta megvakarni a hátát a vaskos fémajtót tartó hatalmas zsanérok egyikében.

A többiek kuncogni kezdtek, mert tudták, hogy ebből hamarosan heves vita kerekedik. Hatalmas megtiszteltetésnek számított, ha valaki áttörhette a falat, hogy új járatokat nyissanak.

– Én már egy tíznapal ezelőtt is mondtam, hogy másik járat van ottan a fal megett! – vetette Junky és Minto szemére, ahogy azt várni lehetett. – Felhajíték egy érmét Minto ellenében, ha úgy akarád, de...

Zagyva beszéde és az azt kísérő kacagás egyik pillanatról a másikra abbamaradt. Pukkanó hangot hallottak, amit sisterség követett. Fújtató megmerevedett, és hitetlenkedő kifejezéssel az arcán meredt maga elé.

Újabb pukkanás hallatszott, de ezúttal jóval hangosabb volt, mint az imént, és a sisterség is állandósult, mintha tucatnyi pattogó-szikrázó tűzijátékot lőttek volna fel egyszerre a magasba. A szerencsétlen Fújtató előreröpült, sűrű füstcsíkot húzva maga után.

A társai döbbenet, szájtátva nézték a röptét, majd egyszerre fordultak a fémajtó felé. Kék színű, szikrázó mágikus energianyalábok folytak körbe a pereme mentén, megperzselve a fém felületét, árkokat szántva belé.

– Menten berobban! – kiáltotta Minto. Megragadta Junky grabancát, és berángatta a közeli oldalsó járatba. A többiek egymást lökdösve próbáltak elmenekülni az útból.

Az iszonyatos robbanás alapjaiban rázta meg folyosót, és Minto elhűlve nézte, ahogy a vastag, súlyos fémajtó elsüvít az oldalsó járat szája előtt, porfelleget és kötörmeléket vonva maga után. Fájdalmas mordulást hallott, az ajtó nyilvánvalóan eltalálta az egyik bányásztársát,

aki a főfolyosón próbált elmenekülni, majd újabb mordulás hangja jutott el hozzá, amikor az ajtó a földre zuhant – vélhetően szerencsétlen Fújtatóra.

Minto és Junky egyszerre rontottak ki a főfolyosóra, de nem Fújtató irányába fordultak, hanem az immár szabad nyílás felé fordultak, hogy megnézzék, miféle ellenség üthetett rajtuk.

Levegőhöz sem jutottak, amikor látták, hogy seregnyi sötétlöffel kell szembenézniük.

– Bányaomlás? – kérdezte a szomszédos járatban dolgozó bányász a társától, mert a föld igen hevesen rázkódott a talpa alatt.

Mind a ketten kirohantak az alagútból. A többiek is abbahagyták a munkát, és mindenki kiszállingózott a főfolyosóra. Kikerekedett szemmel, értetlenül tekingettek egymásra, porral és fekete fáklyafüsttel borított arcukból más nem is látszódott, csak a szemük fehérje. Mindenki a másiktól várta a választ a talányra.

Újabb robbanás rázta meg a falakat, és egyszerre fordultak a merőlegesen futó másik főfolyosó irányába.

– Omlás! – kiáltotta valaki, és azonnal futásnak eredtek, de nem az ellenkező irányba, hanem a robajlás felé, ahol a nyilvánvalóan bajba jutott társaik dolgoztak. Csákánnyal és fáklyával a kezükben robogtak végig az oldalfolyosón. Ugyanolyan jól ismerték ezeket a távoli járatokat, akár a saját otthonukat odafent, és tudták, hogy a barátaik a csatlakozó alagútban tartózkodnak. Többen is Junky nevét kiáltották.

Még mindig meg voltak győződve róla, hogy bányaomlás történt, ezért felkészültek az ásásra. Amikor a párhuzamosan futó főfolyosó közelébe értek, vakító villámlást láttak, ami elűzte a sötétséget, és azt a gondolatukat is, hogy ez egy véletlen baleset. Rádöbbsentek a kíméletlen igazságra.

A mentéshez érkező törpék nem fordultak vissza, felkészültek a harcra, bármilyen ellenséggel kelljen is szembenézniük.

Ravel Xorlarrin ádázul vigyorgott, amikor a súlyos fémajtó berobbant. A villámló hálónak elnevezett, saját fejlesztésű varázslata újabb áldozatot szedett. Ő és a varázslótársai egyetlen ellenállhatatlan és halálos csapásban egyesítették a különálló villámok erejét, és azt szabadították rá az áthatolhatatlannak tűnő akadályra.

Egyikük sem, még maga Gromph ősmágus sem tudta volna egyetlen villámcsapással bezúzni azt a vaskos fémajtót. Egyesített erejüknek köszönhetően azonban a villámló háló kitépte a helyéről az ajtót, és messzire repítette a folyosón a kétségbeesetten menekülő törpék után.

Ravel gonosz vigyora harsány kacajjá alakult, amikor a szeme elé tárult a látvány.

A goblin rohamcsapat nyomult be elsőként a nyíláson, hogy összezsapjon a maroknyi, harcra kész törpével, akik ott maradtak.

Ravel Tiagóra nézett, aki bólintott, és a következő pillanatban sistergős tűzgolyók röppentek be a folyosóra, elsöpörve a törpéket és a goblinokat egyaránt. Amikor a lángok elaludtak és eloszlott a füst, azt látták, hogy a törpék talpon maradtak, noha igencsak legyengültek, és alig álltak a lábukon, a goblinok viszont egytől egyig odavesztek.

Ravel villámot küldött a törpék csapatának kellős közepébe, és a villám továbbcikázott abból a pontból, hogy üldözőbe vegye az egyik törpét, aki sarkon fordult, és menekülőre fogta a főfolyosón.

Tiago megsarkantyúzta a harci gyíkját, és rohamra indult, Jearth Xorlarrinnal az oldalán, őket pedig gyalogos katonák követték. Amikor a nyílás közelébe értek, Tiago és Jearth kitérték

jobbra, illetve balra, és felszaladtak a járat oldalfalára, hogy helyet adjanak a katonáknak, akik lerohanták a várakozó törpéket.

Közvetlenül a berobbant ajtó mögött csaptak össze, fém csattant fémen, törpék ordítottak, csizmás lábak dobogtak a padlón. Ezek jól képzett, edzett, jól felszerelt drow harcosok voltak. Arra születtek, hogy megnyerjék az efféle csatákat, méghez a gyorsan.

De ezek a törpék itt a Harcpöröly klán tagjai voltak, és a Jeges Szelek Völgyében éltek, a kibányászott kő edzette az izmaikat, a szünni nem akaró fagyos szelek cserzették a bőrüket, és hosszú éveken keresztül vívtak elkeseredett harcokat a fehér férgelkkel, az orkokkal, és az állandóan felbukkanó jetikkel. Több kard és lándzsa is célba talált a roham első pillanataiban, de egyetlen törpét sem tudtak leteríteni. A Harcpöröly klán tagjai az otthonukért harcoltak.

– Menekülő! Menekülő! – kiáltotta a gyalogos csapat parancsnoka Tiagónak és a fegyvermestereknek, közölve velük, hogy a törpe nem esett el, és nyilvánvalóan erősítésért rohan.

A két harcos összenézett, majd felkapaszkodtak a mennyezetre a gyíkok tapadókorongszerű lábainak segítségével. Egymás mellett haladva suhantak el a harcoló felek felett. Azonnal észrevették a menekülő törpét a folyosó végében, és célba vették, de ekkor lapátok és csákányok emelkedtek a magasba, és próbálták megállítani őket, mielőtt túljutottak volna a csatatéren.

Tiago Jearth elé ugratott, keresztbe tette maga előtt a pajzsát, amely felvette a teljes méretét, a kardjával pedig félresöpörte a többi, felé tartó fegyvert.

– Menj! – utasította a fegyver mestert, aki elrobogott a Baenre nemes mellett, és maga mögött hagyta az egymással viaskodó törpéket és sötételfeket.

Jearth fejfelé vágta, könnyedén hagyta le az őt üldöző törpéket, és sebesen közeledett a menekülő bányászhoz.

Egy pillanatra sem lassított, noha fejfelé lógott, ügyesen hátranyúlt a nyereg mögé, tüskés hegyű harci gerelyt húzott elő mögüle, és kötelet fűzött az elkapó fegyver nyelének végén található gyűrűbe. Dobásra emelte a karját, és közben emlékeztette rá magát, hogy ezúttal másként kell céloznia, hiszen fejfelé lóg, így a fent most a lent, a lent pedig a fent.

Lendített a karjával, de ebben a pillanatban valami elterelte a figyelmét – pörgő lövedékek záporoztak rá.

Jearth a sebes vágta közben elhaladt egy oldalfolyosó mellett, pont abban a pillanatban, amikor törpék egy maroknyi csapata a kereszteződéshez ért. Nem tévőváltak, azonnal felé hajították a bányászcsákányokat. Néhány szerszám ártalmatlanul pattant le az egyetlen felszínű mennyezetről, mások azonban eltalálták a drow-t és a harci gyíkot, de nem tettek komoly kárt bennük.

Az egyik csákány feje azonban pont úgy fordult, hogy a hegye mélyen befürödött a gyík hátsó fertályába, méghez a combjába.

A sebesült háts meg torpant, és rángatózni kezdett, próbált ellenszegülni gazdája utasításainak. A jobb lábával elengedte a mennyezetet, erősen megrázta, hogy megszabaduljon a csákánytól, a fejével is hátrakapott, hogy odamarjon a sebesült részhez.

Jearth eközben próbálta megnyugtatni a harci gyíkot, és mozgásra bírni, ugyanis nem találta jó ötletnek, hogy ott lógjon kiszolgáltatva egy csapatnyi dühös törpének.

Belátta, hogy mindenképpen ki kell szabadulnia a nyeregből, de későn döntött, újabb csákány repült felé veszedelmesen pörögve, és csak az utolsó pillanatban sikerült elhajolnia előle.

Őt nem találta el, de a harci gyíkot igen, egészen pontosan a nyereg egyik szíját, amely elszakadt, így a fegyvermester jobb lába kiszabadult, amitől oldalra billent, és már nem tudta irányítani a zuhanását.

Kiesett a nyeregből, de nem ért földet, mert a bal lába beakadt, ezért csak lógott ott, esetlenül himbálózva, és fejfelé nézett bele a sebesen közeledő dühös törpék izzó szemébe.

Mélyet sóhajtott, megcsóválta a fejét, és előhúzza a kardját.

Tiago még mindig a mennyezethez tapadva próbálta távol tartani magától a lapátokat és a csákányokat, de harc közben is vetett egy futó pillantást a folyosó végébe. Jearth kardja kecsesen cikázott a levegőben, minden tőle telhetőt megtett, hogy távol tartsa magától a törpéket. A Xorlarrin-ház fegyvermestere félresöpört egy bányászcsákányt az egyik kardjával, a másikkal pedig elmeteszte a szomszédos törpe torkát. Azonnal visszarántotta a véres pengét, szorosan a teste mellé, hogy útját állja vele egy kalapács fejének. Az ütés erejétől pörögni kezdett, és Tiago azonnal átlátta, hogy ez a pörgés segít majd neki abban, hogy kiszabadíthassa beszorult bal lábát.

A fegyvermester lezuhant, de ezúttal tudatosan irányította az esést. Még a levegőben átpördült a feje felett, így puhán fogott talajt, akár egy párdúc, pontosan a dühös törpe bányászok harcvonala előtt.

Tiago mosolyogva bólintott, majd eltűnt a drow harcosok mögött. Biztos volt benne, hogy a fegyvermester elbánik a törpékkel, de legalábbis képes addig kordában tartani őket, amíg a gyalogos katonák levágják a bányászokat, hogy a segítségére siethessenek.

A Baenre nemes visszatért a talajra, és beugratott két harcos közé, félresöpörve őket az útból, és nagy elánnal vetette bele magát a küzdelembe. A harci gyík mohón lódult meg, hangosan csattogtatta az állkapcsát, és vissza kellett fogni, hogy ne iramodjon a hátráló törpék után.

Természetesen ezt a gyíkot is tökéletesen idomították, akárcsak Tiago összes többi hátasát, ezért csupán csettintenie kellett a nyelvével, és enyhén belemélyeszteti a bal sarkát az oldalába, hogy lecsillapítsa, ami azt jelentette, hogy a kezei szabadon maradtak.

A pajzsával sújtott le a tőle balra álló törpére, de mielőtt a korong elhaladt volna a célpont előtt, aki alig várta, hogy beugorhasson a pajzs mögé és visszatámadhasson, Tiago lekicsinyítette a mágikus fegyvert. A pajzs magába roskadva zsugorodott össze, lehetőséget adva a drow-nak, hogy elsőként támadhasson. Felemelte a kardját, és a pajzs alsó pereme alatt döfte bele a pompás pengét a gyanútlan törpe testébe.

Kihúzta a véres kardot a sebből, és azzal a lendülettel jobb oldalra rántotta, hogy félresöpörjön egy közeledő csákányt. Átgörgette a pengét a csákány fején, majd egy hirtelen, de erőteljes, oldalirányú mozdulattal kirántotta az alkalmi fegyvert a bányász markából. Ezúttal nem szakított időt rá, hogy gyönyörködjön a tovaszálló csákány röptében, azonnal döfött, méghozzá a törpe mellkasának közepébe.

Ekkor rohamra vezényelte a harci gyíkot, ő pedig leugrott a hátáról, méghozzá egy tökéletesen kivitelezett hátraszaltóval. Puhán fogott talajt, és azonnal előrelendült, belevetve magát a harc sűrűjébe.

A képzetebb, jobb páncélt viselő és jobb fegyvereket forgató sötételfek rövid időn belül a maguk javára fordították a csata menetét. Csak kevesen vehették fel a versenyt a képzett drow harcosokkal egy az egy elleni küzdelemben, de Tiago Baenre még e kiváló katonák közül is kitűnt a tudásával. A kardja és a pajzsa tökéletes összhangban mozgott, vágott és döfött, hárított és támadott. Nem a hagyományos módon, előretörve és előre felé haladva vívott, inkább kecses harci táncot lejtett, és a drow közkatonák szívesen adták át neki a terepet, amikor eléjük vagy melléjük került. A törpék legnagyobb bánatára!

A folyosóért vívott harc eleve a sötételfeknek állt, de miután Tiago is csatlakozott a társaihoz, megsemmisítő vereséget mértek a törpékre, a harci vonaluk pillanatok alatt megtört.

Gyors mozdulattal emelte fel a pajzsát, hogy hárítson egy csákánycsapást, és a csattanás pillanatában működésbe hozta a Pókháló névre keresztelt fegyverbe kovácsolt mágikus erőt. A csákány hozzátapadt a pajzshoz, miközben erősen oldalra rántotta azt, a törpe pedig arra

kényszerült, hogy támadásba lendüljön, és a szakállas férfi így is tett, ököllel esett neki ellenfelének.

A drow azonban éppen erre számított. Előreszegezte a kardját, így a bányász a penge hegyét találta el, amely könnyedén hatolt át a védőkesztyűn, zúzta szét az ujjperceket és fúrta át a csuklót, kettérepesztve az alkar csontjait.

A törpe soha életében nem üvöltött még így. Tiago visszarántotta pajzsot tartó karját, és közben megszabadult a hozzátapadt csákánytól. A kardot lefelé húzta, átvágva a kemény izmokat, röviden döfött vele, majd válla elfordításával maga elé tartotta, mint alapállás esetén, és közben a visszatérő pajzzsal felöklelte szerencsétlen törpét, aki tehetetlenül terült el a földön.

Egyetlen hang nélkül zuhant a hátára, azzal a rövid döféssel ugyanis átlukasztotta a torkát.

Az ifjú Baenre nemes átugrott a Harcpöröly klán halott tagján, otthagya a csatateret, és a folyosó vége felé indult, gonosz vigyorral az arcán.

A fegyvermester ádázul küzdött, a pengéje a magasba emelkedett, vér csillant az élen, majd lesújtott vele az újabb ellenségre. Újra és újra.

Csak egy pengét látott, ezért izgatottan indult futásnak.

Csak egy pengét!

A fegyvermester egyik karja ernyedten lógott az oldala mellett!

Egyetlen pengével kellett szembenéznie a felbőszült törpék seregével, akik minden irányból szorongatták. Jearth pörgött és forgott, ide-oda szökölt, hol oldalra, hol előre, hol hátra, kecsesen mozgatva a tagjait.

A törpék gyűrűje azonban folyamatosan szűkült, a csákányok és a csupasz öklök egyre közelebb kerültek hozzá.

– Ide hozzám! – kiáltotta Tiago a harcosoknak, akik rohanva siettek a fegyvermester segítségére.

Hiába igyekeztek, Tiagónak be kellett látnia, hogy nem érhetnek oda időben.

– Ravel! – kiáltott hátra a varázslónak. Az erős törpe karok időközben földre vitték a magányosan harcoló fegyvermestert.

A katonák rohantak tovább, és közben a mágus varázslata alakatlan, zöld színű, gömbszerű formában testesült meg és suhant el a fejük felett. A Jearth körül kialakult csetepaté kellős közepébe csapódott, ahol szétrobbant, és zöldes árnyalatú gázfelhőként oszlott szét. A fertelmes bűz betöltötte a folyosót, és még Tiago orrát is facsarta, erős hányinger lett úrrá rajta. Nem látta a csata kimenetelét a fertelmes gázfelhő miatt, a fegyverek csattogása is elhalkult, a sűrű felleg elnyomta még a hangokat is.

Bízott benne, hogy nemcsak a hangok halkultak el, hanem maga a harc is abbamaradt, és a törpék kétrét görnyedve öklendeznek az undorító köd sűrűjében.

Ekkor azonban néhány törpe kilépett a gázfelhőből, köpködtek és krákoztak ugyan, de úgy tűnt, hogy a hányingert keltő füst nem bénította le őket, nem lassította le a mozdulataikat.

– Jearth – lehelte Tiago halálra váltan, miközben nekiment a törpéknek.

A törpék ádázul küzdöttek, de a berobbant ajtót védő társaikhoz hasonlóan ők sem győzhettek a képzettebb és jobban felfegyverkezett sötételfek ellen. Több drow is a halálát lelte a folyosón, de legalább háromszor annyi hősieken küzdő törpe vesztette az életét, és ugyanennyit ejtettek fogva a Harcpöröly klánból.

Tiago Baenre ennek ellenére nem tekintette dicsőséges diadalnak a csatát, mert a harc Kelvin Halmáért még csak épphogy megkezdődött, és az egyik törpének sikerült elmenekülnie, hogy figyelmeztesse szakállas társait a közelgő veszélyre.

És azért sem, mert Jearth, a Xorlarrin-ház fegyvermestere, bajtársa és barátja véresen feküdt a folyosó talaján.

Visszafojtott lélegzettel nézte, ahogyan Saribel odarohan a fegyvermesterhez, letérdel mellé, és kétségbeesetten igyekszik segítségül hívni Lolth erejét, hogy meggyógyíthassa a sebesült harcost.

Mindhiába.

Jearth Xorlarrin, Tiago legmegbízhatóbb társa a rivális ház tagjai közül, holtan feküdt a földön.

– Nem lett volna szabad hagynod, hogy egyedül menjen előre! – acsarkodott Ravel, miután Saribel felállt a halott fegyvermester mellől, a fejét csóválva.

Tiago szigorú pillantással tudatta vele, hogy éppen egy Baenre nemest szidalmaz, ráadásul olyasvalakit, aki könnyedén apró darabokra hasogathatja a kardjával.

– Mégis miféle bolond bocsát mérgező füstfelhőt törpékre? – vágott vissza metsző hangon. – Ocsmányabb italt isznak és ételt esznek, mint a te szánalmas varázslatod! Valószínűleg egyedül Jearth lett rosszul tőle... vagy talán végig ez volt a szándékod?

Ravelt mélységesen megdöbbenette ez a felháborító feltételezés... vajon van annyira felháborító, hogy magára vonja vele Zeerith nagyasszony haragját?

– Rögtön az első csata alkalmával – jegyezte meg Saribel mélységesen gyászos hangon, magára vonva a többiek figyelmét. Elkeseredetten ingatta a fejét. – Be kell fejeznünk a harcot, hogy kárpótoljuk magunkat a veszteségekért. Berellip nem lesz elégedett, ahogy Zeerith nagyasszony sem.

– Hacsak nem térünk vissza seregnyi rabszolgával, akik a bányákban dolgozhatnak – vélte Tiago. Jelzett a dridereknek, hogy hozzák a bilincseket és a láncokat, és tereljék össze a foglyokat. – És Drizzt Do'Urden fejével. Gyerünk! – mondta Saribelnek és Ravelnek, elég hangosan ahhoz, hogy mindenki hallhassa. – Bosszuljuk meg Jearth halálát!

– Méghozzá sietve, mielőtt rendezhetik a soraikat és megszervezhetik a védelmüket – értett egyet a varázsló. Varázsszemet hívott életre, és előreküldte az oldalsó járatba.

A többi varázsló is hasonlóképpen tett. Varázsszemek árasztották el a szomszédos folyosókat, feltérképezve az előttük álló utat.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

ÉJFÉRGEK KUPACA

– Hol van a kis házikedvenced? – kérdezte Quenthel Gromphtól, aki ismét a Baenre-ház otthonában lévő lakosztályában múlatta az idejét.

Az ősmágus halkán kuncogott, ezzel a szóval még nem illették az agyszívót.

– Methil Q’Xorlarrinban marad.

Quenthel leült a szemközt lévő székre, és úgy tűnt, egyáltalán nem örül ennek a hírnek.

– Meddig? – kérdezte savanyú ábrázattal.

– Bármikor visszarendelhetem – válaszolta Gromph. – Ráadásul folyamatos mentális kapcsolatban állok vele. A fizikai távolság mit se számít az agyszívóknak.

– Tsabrák elindult keletre – közölte a nagyasszonyanya. – Zeerith nagyasszony még mindig nem indult el Q’Xorlarrinba. Nem bízom a lányában, Berellipben...

– Berellip miatt nem kell aggódni. Sem neked, sem nekem, sem Methilnek.

– Akkor miért hagytad hátra az agyszívót?

– Találtunk ott egy... eszközt – felelte Gromph, és nem tudta megakadályozni, hogy kiüljön a vigyor az arcára.

Quenthel nagyasszonyanya kíváncsian meredt rá, egyáltalán nem tetszett neki, hogy a férfi talányokban beszél.

– Egy eszközt?

– Igen, nagyon úgy tűnik – bólintott Gromph.

– Egy olyan eszközt, ami még előrébb lendítheti a Pókkirálynő ügyét?

– Vagy olyat, ami talán már eddig is őt segítette – felelte az ősmágus.

– Mesélj! – utasította a nagyasszonyanya.

– Ez is csak egy újabb mozgó bábu a táblán – mondta a férfi. – Talán. De talán nem. Hát nem elképesztő, hogy hány esemény és fejlemény és apró részlet rótt le a maga körét, hogy most ebben a felettébb kritikus időszakban mind itt legyen a kezünk ügyében?

Egy pillanatra úgy tűnt, hogy Quenthel nagyasszonyanya végérvényesen elveszti a türelmét az ősmágus kitérő válasza miatt, és teli torokból ráordít, de ahelyett, hogy durva szavakkal esett volna neki, kívárt, és enyhén oldalra billentette a fejét.

Gromph megértette, hogy alaposan átgondol minden egyes szót, ami újabb jele és bizonyítéka volt annak, hogy a korábban éretlen és gyenge testvére micsoda fejlődésen megy keresztül. Újra és újra meghökkentette Methil munkájának eredménye, hogy milyen hatékonyan sikerült átültetni belé Yvonnal emlékeit.

– A Barrison Del’Armgo-ház fia éppen most tért vissza hozzánk – magyarázta az ősmágus. – Ráadásul halott fivérünk kardjával az oldalán! Akit ugyanaz az eretnek ölt meg, aki egykoron téged is.

Quenthel szeme résnyire szűkült, de Gromph tudta, hogy nem haragszik rá a megjegyzés miatt.

– Ugyanaz a csavargó, aki kiváltotta Lolth dühét, és amire te felettébb okosan úgy feleltél, hogy helyreállítottad elátkozott, bukott házát.

– A csavargó, akit Jarlaxle jól ismer – bólogatott Quenthel. – Akit Drizzt mostanra bizonyára behálózott.

– Minden biztonnal kikényszerítet a szövetséget Mez’Barris nagyasszonytól Tos’unon keresztül, ahogy Zeerith nagyasszonnyal is szorosabbra fűzöd a kapcsolatot Tsabrákon és Saribelen keresztül. És létezik a háborúnál alkalmasabb eszköz arra, hogy egymás mellé állítsd a különböző házakat?

– És most van még egy újabb eszközünk is, ahogy sugallod – Quenthel próbálta ismét szóra bírni a férfit.

– Mily sok véletlen egybeesésnek tűnő esemény! – harsogta az ősmágus ünnepélyes hangon. – Az, hogy Jarlaxle éppen most elhozta nekem halott anyánk fejét, az, hogy Methil El-Viddenvelp ismét feltűnt, és éppen a mi otthonunk melletti járatokban kísértett, vagy az, hogy ő és Yvonne az Örökkévaló a segítségünkre lehet ezekben a zűrzavaros időkben. Ezek talán csak egyszerűen szerencsés véletlenek lennének? Vagy talán az istenek, vagy maga Lolth úrnő rendezte és időzítette volna így az eseményeket?

– Már az is elég, ha úgy érzed, hogy istenfélőbbnek kellene lenned – jegyezte meg Quenthel ravasz, mosolygós ajkán.

Gromph harsányan kacagott.

– Elég ájtatos vagyok, nézd csak meg, milyen szerep hárul rám a Pókkirálynő kesze-kusza játszmájában.

Quenthel kurta biccentéssel ismerte el a találatot.

– És most van még egy újabb eszközünk, ahogy állítod – noszogatta ismét az ősmágust, ezúttal már türelmetlenebbül.

– Talán.

– Mesélj!

Az ősmágus hosszasan nézett rá, végül megrázta a fejét.

– Majd ha már biztos leszek a dolgomban – felelte, magára haragítva a testvérét.

– Túlságosan sok a mozgó alkatrész ebben a hatalmas óraszerkezetben – magyarázta a férfi. – Jelen pillanatban nem kell ezzel az újabb fogaskerékkel bajlódnod.

– Nem a te tiszted meghatározni, hogy mivel bajlódjak, és mivel ne! – figyelmeztette a nagymama.

Gromph azonban csak mosolygott.

– Én is a te játékodat játszom – fogott rövid magyarázatba az ősmágus –, ahogy akkor is, amikor kivittelek a városon kívülre, hogy találkozz Methillel. Menj és imádkozz, és majd meglátod, hogy a döntésem Lolth úrnő javát szolgálja. Magad mellé kell állítanod egy veszélyes ellenfelet, újjá kell építened egy házat, és fel kell készülnöd egy háborúra, vagy tévedek? Ha ez az új eszköz valóban a hasznodra lehet, akkor beavatlak és elérhetővé teszem a számodra, és attól kezdve a te gondod lesz. Ha azonban nincs hasznunkra, akkor jobb, ha nem tereled el vele a figyelmedet.

– A saját érdekeid miatt rejtegeted előlem?

– Én semmit sem rejtegetek. Csak abban az esetben akarom elterelni ezzel a figyelmedet, ha az valóban megéri az időt és a fáradságot.

Élénken fürkészte a húga arcát beszéd közben, és azon merengett, miként reagál majd Quenthel erre a kijelentésre, főleg annak tudatában, hogy mire kellett volna számítnia Yvonne nagymamájától.

És Quenthel valóban heves belső harcot vívott, ez lerítt róla, noha minden tőle telhetőt megtett, hogy nyugodtnak mutatkozzon, és megőrizze higgadt arckifejezését.

– Szóval ugyanazt a játékot játszunk, a közös cél érdekében – szólalt meg nagy sokára, és felemelkedett a székéből, hogy távozzon. – Értesíts, ha az agyszívó visszatért.

Gromph bólintott, a húga pedig – nem, abban a pillanatban nem tudott a testvéreként gondolni rá, mert ugyanolyan megfontoltan és okosan válaszolt, ahogy Yvonne is tette volna –, Menzoberranzan nagymamája pedig elhagyta a szobáját.

A csápok behatolása nem töltötte el mély undorral, a viszolygása minden egyes alkalommal csökkent – ezek a bizonyos alkalmak rendszeressé, mindennapivá váltak, bár alig tudta követni az idő múlását.

Ismerte ezt a helyet, legalábbis úgy gondolta. Az elemi vízlények surrogása és a verem alján tomboló ősfenevad szünni nem akaró dobolása régi emlékeket idézett fel, és visszarepítették őt Sylora Salm és Neverwinter elpusztításának idejébe.

Nem tudta mire vélni az eseményeket.

Azt tudta, hogy ez a csarnok megváltozott, látta a drow mestereket és a goblin szolgákat, akik folyamatosan különböző fémeket cipeltek. Létrákat? Korlátokat?

Csikorgó hang harsant fel közvetlenül előtte, kő csúszott kövön, ahogy a goblinok próbálták ráilleszteni a márványfedeleket a...

Mire? Egy szarkofágra? Egy oltárra? Egy áldozati asztalra? Sima felületű fekete kőlap volt, vörös erezzel, akár a vér.

Igen, akár a vér.

Képek cikáztak a szeme előtt, régi emlékek, olyan dolgokat is látott, amiket nem is értett. A szoba homályba veszett, és nem tudta megállapítani, hogy az agyszívó mit vett el tőle, vagy mit ajánlott fel neki.

Elmosódottá vált minden, és nem tudta kirekeszteni magából a Methil csápjai okozta lüktető, zsibbasztó fájdalmat.

Hallotta a saját sikolyát, de csak távolról, tompán érzékelte, mintha egy másik asszony ordított volna a szomszédos szobában, miközben erőszakot követnek el rajta.

Próbált kapálózni, de a pókok alapos munkát végeztek, a finom pókfonalak szorosan tartották. Kitárt karral állt, mereven, mintha karóba húzták és megfeszítették volna.

Magatehetetlenül.

Idővel elvesztette az eszméletét, legyőzte őt a behatolás okozta borzalom és zavarodottság.

– Íme! – kiáltott fel Regis diadalittasan. Kisméretű, levesestálra emlékeztető edényt tartott a kezében, amelyet ő maga készített.

Wulfgar futó pillantást vetett rá, majd a füstölgő üvegcsék, a fémcsővecskék és a kisméretű tűzgödör felé siklott a tekintete. Végül ismét a félszerzetre nézett, méghozzá értetlenkedő, üveges tekintettel.

– Csodás, nem igaz? – kérdezte Regis vigyorogva.

– Nem igazán – vakkantotta a barbár. – A vénasszonyok feleennyit sem bajlódnak az agyagégetéssel, és ők olyasmit készítenek, amit utána használni is lehet.

– Semmit sem értesz, ez nem közönséges edény – legyintett a félszerzet.

– Egy mókusnak biztos jó lenne.

Regis mélyet sóhajtott, majd Wulfgar szemébe nézett, aki nem szólt, csak vállat vont. A kisméretű szoba végében ücsörgő Catti-brie halkan kuncogott a szóváltás hallatán.

– Gyere és nézd meg – hívta oda a félszerzet.

– Mit? – kérdezte a barbár. – Ennyit vesződni egy mókustálért!

– Milyen tárgyra olvastad rá a fényvarázslatot? – kérdezte a félszerzet, amikor Catti-brie végül odasétált hozzá. A goblinokkal vívott harc közben Catti-brie vakító fényárba borította a folyosót, és még mindig fenntartotta, hogy Regis könnyebben boldogulhasson az alkímiai eszközeivel.

– A gyűrűmre – felelte, és megmutatta a Drizzttól kapott rubinkarikát.

– Tedd az asztalra! – kérte Regis, Catti-brie pedig engedelmeskedett, és lehúzta az ujjáról a mágikus ékszer.

– Nézzétek, az asztal nem fogja fel a fényt – magyarázta Regis. Ezt természetesen ők is tudták, ennek ellenére ösztönösen az asztal alá pillantottak. Halovány árnyékokat láttak csupán, a

fényvarázs egyik jellegzetessége ugyanis, hogy nem magából a forrásból sugárzik, inkább csak felülről egy adott területet.

– Persze hogy nem – felelte Catti-brie.

Regis széles mosollyal az arcán fordította fel a kisméretű tálat, és rakta rá a világító gyűrűre. A tál sötét maradt, a szoba megvilágítása azonban nem szűnt meg, az agyagedény nem oltotta ki a gyűrű fényét.

– Mint a lámpaernyő! – örvendezett Regis.

Catti-brie elmélyülten bólogatott, az apró trükkben rejlő lehetőségeket mérlegelte, a barbár harcos azonban értetlenül nézte a jelenetet, nem tudott mit kezdeni vele.

– Ezt hogy csináltad? – kérdezte a félszerzettől.

– A zuzmó – magyarázta Regis. – Begyűjtés közben észrevettem, hogy saját fényt bocsát ki magából, ugyanakkor külső fény hatására nem áttetsző, még a tiédre sem. Olvastam már ilyesmiről – tette hozzá, és a könyvére mutatott –, de hittem, hogy sikerül előállítani a megfelelő hozzávalót.

– Szép kis trükk, de mire jó? – kérdezte a barbár.

Regis még szélesebben vigyorgott, mint eddig. Újabb edényt vett kézbe, majd felvette az asztalról az elsőt, benne a gyűrűvel, és összeillesztette a két agyagtálat, gömböt formálva belőlük. A szoba elsötétült, de az illesztés mentén szivárgott azért némi fény. A lepárló berendezés mellett lévő tálcához lépett, és beledugta az ujját a még mindig cseppfolyós anyagba. Felemelte az ujját, hogy a társai jól láthassák a ráragadt sötétbarnás foltot, majd bekente vele a két egymásra rakott agyagedény illesztését.

A helyiség sötétségbe borult, és a lepárló berendezés apró tüze, illetve a fal tövében növő zuzmó zöldes fénye nélkül semmit sem láttak volna.

– Kioltottad a fényt – állapította meg Wulfgar, tökéletesen színtelen, érdektelen hangon.

– Nem – helyesbített Catti-brie. – A varázslatot oltottad ki.

– Pontosan – felelte a félszerzet.

– Mit jelent ez? – kérdezte a barbár harcos.

– Ha a gyűrű az ujjamon lenne, és bedugnám a kezem a köpenyem fodrai alá, akkor a mágia nem szűnne meg, nem hunyna ki a fény – magyarázta Catti-brie. – Nagyon vastag anyagra lenne szükség a mágikus fény kioltásához, Regisnek mégis sikerült ezekkel a kisméretű agyagedényekkel.

A gyér fényben látszódott ugyan, hogy a barbár harcos elismerően vállat von és bólint, de a következő kérdéséből egyértelműen kiderült, hogy még mindig nem fogta fel a félszerzet teljesítményének valódi jelentőségét.

– És mire jó ez? – kérdezte.

– Az agyag törekeny anyag – válaszolta Regis. – Mit gondolsz, mi történik, ha elhajítom a gömböt, vagy a falhoz vágom?

A barbár némi gondolkodási időt követően elnevette magát.

– Gondolom, alaposan meglepődik majd az ellenség – felelte.

– Főleg, ha drow-król van szó – tette hozzá a félszerzet –, akik a sötétséget kedvelik.

– Héj-hó! – Az ajtó kivágódott, és Bruenor árnyékba burkolózott alakja tűnt fel a kezében pislákoló fáklya narancsos fénykörében. A csatabárdját harca készen tartotta a kezében.

– Bruenor! – kiáltotta Regis és Catti-brie egyszerre, hogy megnyugtassák őt.

– Azt hittük, hogy bajban vagytok – érkezett Drizzt suttogó hangja, aki egyszer csak valahogy ott termett a három egymással szemben álló alak között.

Mind a hárman hatalmasat ugrottak meglepetésükben.

– Kihuny a fény, és azt hittem, hogy a drow-k tértek vissza, és ők szüntették meg a varázslatot – magyarázta a kósza.

Regis összetörte a kezében lévő agyaggolyót, és azonnal fény árasztotta el a szobát.

- A mi kis félszerzet barátunk igen értékes tárgyakat készít nekünk az út hátralevő részére – jegyezte meg Catti-brie. Visszavette a mágikus rubingyűrűt, és az ujjára húzta.
- Jó néhányat, ha el tudod mondani a varázslatokat – egészítette ki a félszerzet.
- Majd holnap – ígérte Catti-brie.
- És ellenmérget is készíték – folytatta Regis, és a lepárló berendezéséhez ment. – Mióta méreggel töltöm meg a nyílpuskalövedékek hegyét, egészen belejöttem, mert folyton megszurom az ujjaimat. Többször is elaludtam, amikor folytatni kellett volna a munkát!
- Ja, és úgy gondolád, hogy ez minket meglep – dörmögte a törpe.
- A félszerzet önelégülten vigyorgott, majd maroknyi üvegcsét emelt fel. Tejszerű folyadék lötyögött bennük.
- Elsősorban a drow méreg ellen kell felkészülni – mondta a társainak. – Ha közel kerülünk hozzájuk, akkor mindenki igyon meg egy üvegcsével, és attól kezdve fél napon keresztül védve leszünk az alattomos altató méreggel szemben.
- Pompás! – dicsérte meg Drizzt. – Biztos, hogy közel kerülünk hozzájuk. Bruenorral elmentünk egészen a nagy lépcsőig... mélyen van, de nem jelenthet különösebben nagy kihívást – beszéd közben Catti-brie-re nézett, aki vizsgozta a pillantását, és magabiztosan bólintott.
- Jó hír, hogy az alsó terem üres – folytatta a drow. – Úgy tűnik, hogy mégsem lepték el a sötételfek Gauntlgrymet oly mértékben, mint előzetesen vártuk.
- De ha ez így van, akkor talán magukkal vitték a foglyokat – vélte Wulfgar.
- Pihenjünk, ne vesztegessük tovább az időt – nem mondta ki, de mindannyian ugyanattól tartottak, hogy be kell hatolniuk Mélysötét kellős közepébe, ha üldözőbe akarják venni a sötételfeket.

Amikor órákkal később magához tért, ismét a kovácműhelyben feküdt a három felfüggesztett ketrec előtt. A halott Afafrenfere barátja pillantott, de csak gyorsan múló szájalmat érzett.

Artemis Entreri felé fordult, aki ernyedten lógott a rácsok mögött, az arca a vasrudakhoz nyomódott. Félelem markolt Dahlia szívébe, megrémült, hogy ő is meghalt.

Igen, félelem, és ez az ösztönös érzés emlékeztette rá, hogy ki is ő valójában, hogy milyen is a valódi személyisége. Hatalmas erőfeszítések árán felült, és megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor látta, hogy az orgyilkos kinyitja a szemét, és ránéz.

De ez az érzés is ugyanolyan gyorsan elillant, akár a halott szerzetes iránt érzett szájalma. Új gondolatok töltötték ki az elméjét és ravasz mosoly terült szét az arcán, elképzelte, mennyire kellemes érzés lenne, ha megragadna egy izzó pizskavasat, és megbökné vele az orgyilkost.

A kép kizökkentette őt, a mosoly eltűnt az arcáról, és haragos ráncok jelentek meg a homlokán, de a dühét nem Entrerire, hanem önmagára irányította. Lesújtottnak érezte magát, mintha a valódi gondolatai egyetlen féreggé fonódtak volna össze az izgó-mozgó éjférgek kupacának közepén, melyeknek egyetlen célja, hogy eluralkodjanak az elméje felett.

– Dahlia? – szólt hozzá Entreri, meglepően erős hangon egy olyan fogolyhoz képest, aki ennyi ideig lógott megfeszítve. Dahlia azonban túlságosan elgyötört volt ahhoz, hogy felfigyeljen erre a különös érdekességre. – Szóval elnyerted a bizalmukat? – kérdezte az orgyilkos, és az elf nő lábára mutatott, amelyet többé már nem láncoltak le.

Dahlia azonban nem értette, hogy a férfi mire gondol.

– Most kevesen vannak – suttozta Entreri.

– Azt hiszed, hogy megszökhetsz? – szólt hátra Dahlia gúnyos hangon.

– Mi szökhetünk meg – helyesbített az orgyilkos.

– Mi nem – szögezte le határozottan az elf nő.

– Megéri a kockázatot – unszolta tovább a férfi. – Jobb, ha elfognak, és ott helyben megölnek... – váratlanul elhallgatott, felkapta a fejét, majd úgy dőlt neki a ketrec rácsainak, mint akiben már alig pislákol az élet.

Az ősfenevad kamrájába vezető mithrillajtó kinyílt, és Berellip papnő lépett be a kovácsműhelybe. A tekintete azonnal Dahliára, és ezáltal az orgyilkosra esett. Odasietett a Gauntlgrym nagy kohójánál dolgozó elf mesterhez, majd beszélgetésbe elegyedett vele, de közben folyamatosan a két fogoly irányába tekingetett.

– Meg kell próbálnunk – suttogta Entreri az elf nőnek, de közben meg se moccant.

Dahlia vállat vont, nem tudta rendezni a gondolatait, nem értette a javaslatot, nem tudta felfogni, hogy mit is jelent az, hogy távozás.

Értette, hogy mit mond neki a férfi, és az elméjét uraló éjféreges kupacának egyik tagja úgy vélte, hogy a javaslat helyes. Ez a bizonyos magányos féreg azonban szép lassan eltűnt a kupac alján, az agyszívó erőszakos behatolásai ugyanis egyéb emlékeket hoztak felszínre, más képeket festettek fel elé, más javaslatokkal csábították.

Dahlia hangosan kacagott, és egyszerűen csak hátat fordított a férfinak.

Valamivel később Berellip Xorlarrin és Yerrininae az ősfenevad terméből kialakított kápolna áldozati oltára mellett állt, háttal a veremnek, és a falat nézték, amelyet már olyan sűrűn benőtt a finom pókháló, hogy nem is lehetett látni a köveket.

Egy-egy hatalmas jádepók állt a pókhálófal két oldalán. Az egyik a kovácsműhelybe vezető folyosó bejáratát őrizte, a másik a most már lezárt járatot védte, amely Zeerith nagyasszony lakosztályaként szolgál majd.

Ezt a jádepókot szinte már látni sem lehetett, annyira beterítette őt a finom pókháló.

Berellip balra nézett Zeerith magánlakosztálya mellett, és végigfuttatta a tekintetét az újjáépített közlekedőúton, amely az ősfenevad vermének túloldalán található előcsarnokba vezetett. Folyamatosan zubogott az ősfenevadat kordában tartó víz, és oly sűrű gőz szállt fel a mélyből, hogy csak időnként pillantotta meg a csillogó fémeket.

Még tovább fordult, egészen kitekerve a nyakát, és az előcsarnokban meditáló agyszívóra nézett. Hatalmas elemi vízlény állt mellette, és az emelőkart őrizte – természetesen ő sem maradt védtelen, hiszen Methil El-Viddenvelp összeköttetésben állt Gromph Baenre ősmágussal.

– Ravel hamarosan visszatér – mondta Berellip a dridernek. Másra akarta terelni a gondolatait, minél kevesebbszer akart arra gondolni, hogy az ármánykodó Baenrek milyen magától értetődően használják e szent helyet.

– Sikeres volt a vadászat?

A papnő nem válaszolt azonnal, amitől a dühös drider fenyegetően húzta résnyire a szemét.

– Tiago Baenre Drizzt Do'Urden iránti megszállottsága nagyon sokba került nekem – emlékeztette rá a papnőt.

– Ez nem rólad szól, rémség! – felelte a különös, gurgulázó, de egyértelműen női hang. Mindketten a váratlan zajforrás irányába fordultak. A Zeerith nagyasszony lakosztálya előtti finom pókhálók legombolyodtak és pörögni kezdtek, akárcsak Tiago forgó pajzsa, és a szálak körökké fonódtak össze, kaput nyitva előttük. Szemképráztatóan gyönyörű, mezítelen drow nő lépett ki rajta.

– Ha még egyszer megszólalsz, akkor odavetlek az ősfenevad elé – közölte fenyegetően.

Yerrininae pedig engedelmeskedett, mert Berelliphez hasonlóan ő is tudta, hogy ez a nő nem közönséges drow, hanem Lolth egyik szolgája, egy yochlol, aki hívatlanul lépett be a családi kápolnába.

A papnő térdre ereszkedett, a tenyerébe temette az arcát, és imádkozni kezdett. A hatalmas termetű drider behajlította a lábait és leguggolt, gumó alakú teste hozzáért a talajhoz, és ő is leszegte a tekintetét. Ő azonban nem imádkozott, a driderek nem imádkozhattak.

– Állj fel! – parancsolta az isteni szolga a papnőnek, aki sietve engedelmeskedett, amitől ügyetlenül kibillent az egyensúlyából. Meglehetősen ostobának érezte magát, amiért kis híján nekiesett az oltárnak, pont a yochlol szeme láttára.

Az isteni szolga nem vette észre, nem is őt nézte. A gyönyörű drow nő lassan körbefordult a helyiségben, és végig elégedetten bólogatott.

– Hol van a bot? – kérdezte, miután körbefordult, és ismét szembekerült a papnővel.

Berellip értetlenül nézett vissza rá.

– A darthiir fegyvere – világított rá a yochlol.

– A... lakosztályomban – hebegte Berellip. Még jobban meglepődött, mint az imént, mert el sem tudta képzelni azt, hogy az isteni szolga vajon honnan tudhat az elf nő különleges vívóbotjáról.

A yochlol bólintott majd lassan körbefordult. A mozdulat a teremtmény valódi, láb nélküli, félig olvadt gyertyára hasonlító alakjára emlékeztette a papnőt, és nem arra a gyönyörű drow nőre, aki ott állt előtte. A szolga felemelte a karját, és a verem túloldalán lévő előcsarnokra mutatott, noha a sűrű gőzben alig látszódott belőle valami.

– Itt az idő – mondta, és a hangja kitöltötte a szoba levegőjét. Visszaballagott az alagútszerű szobához, átlépett a pókhálóból szőtt kapun, amely ismét forogni kezdett, ezúttal a másik irányba, lezárva az átjárót.

„Hozzátok!” – váratlanul mind a papnőnek, mind a dridernek ugyanaz az utasítás töltötte ki a gondolatait, és mind a ketten tudták, hogy mit kell tenniük. Azonnal mozgásba lendültek, méghozzá sietve, még mielőtt az agyszívó átszelhette volna a kápolnába vezető hidat.

Dahlia vadul rázkódott álmában, ordított, és maradék ruháit tépkedte magáról. Az inge cafatokban lógott rajta, lábának selymes, fehér bőre több helyen is kivillant nadrágja hasadásai alól, és a csizmája már rég leesett a lábáról – de az is lehet, hogy a kínzói vették el tőle.

Entreri mély együttérzéssel nézte őt, osztozott az elf nő fájdalmában – illetve csak próbált osztozni benne, mert el sem tudta képzelni, hogy a sötételfek miféle válogatott kínszerekkel sanyargathatják őt, miféle eszközökkel csikarhatják ki belőle a távoli, de metsző sikolyokat, amelyeket végig tisztán hallott.

Rádöbbsent, hogy mindenféleképpen ki kell őt juttatnia innen.

Nem, inkább végeznie kellene vele, a saját érdekében. Csupán morzsákat vetettek elé, apró falatokat, és érezte, hogy fogytán az ereje. Nem várhatott tovább, és tudta, hogy nem győzheti meg az elf nőt. Eldöntötte, hogy még aznap megszökik, amint leégnek és elcsendesülnek a kohók.

Dahliára nézett, és ekkor tudatosult csak benne, hogy mennyire nehéz lesz elvenni az életét, függetlenül attól, hogy milyen célból teszi, hogy ezzel az ő érdekeit szolgálja.

Hangos robajlás vonta el a figyelmét, levette a tekintetét az elf nőről, és a terem közepén található kisméretű ajtó irányába nézett, amely az ősfenevad termére nyílt. Drow-k kis csoportja dolgozott ott, éppen egy új boltívet fejeztek be, hogy még tovább erősítsék a mithrillajtót. Goblin rabszolgák serénykedtek körülöttük a különböző parancsokat teljesítve.

Az egyik drow mester, vélhetően egy papnő, drider alakú domborművet készített, azzal ékesítve a sima felületű ajtót. A fekete adamantindíszítés élesen elütött a csillogó, ezüstös fényű mithrilltől.

A drow-k elhelyezték saját kézjegyüket a törpék otthonán.

A következő pillanatban a nő és a többiek szétspricceltek az ajtó elől, amely dörögve vágódott ki. Az orgyilkos mély undorral és gyűlölettel nézte a kitüremkedő póklábakat, amelyek a Yerrinae nevű, hatalmas termetű drideret cipelték ki a folyosóról. Mélyen lehajolva mászott ki, hiszen alig fért el a törpék által vájt járatokban. Az oda nem illő teremtmény felegyenesedett, ami az Abyss mélyéről felemelkedő démonra emlékeztette Entrerit.

Hatalmas, fekete démoni alakmás, amely egyszerre gyönyörű és rémséges.

Könnyedén vetette át a vállán Ámbra buzogányát, majd egyenesen az orgyilkos ketrece felé indult, aki úgy tett, mintha eszméletlen lenne, de közben felkészült és megfeszítette az izmait, nem számíthatott baráti üdvözlésre. Egyik szemét résnyire nyitotta, és még éppen látta, hogy Berellip is kilép a járatból a kovácműhelybe, majd a lakosztálya felé siet.

– Felkelni, apró darthiir! – parancsolt rá a szörnyeteg az elf nőre magasan fölé tornyosulva, és az orgyilkos ketrecét használta harangként, hogy felriassza őt.

A heves pörgés közben Entreri levegő után kapkodott, és biztos volt benne, hogy több bordája is eltörött.

Amikor a ketrec visszapördült eredeti helyére, láthatta, ahogy a drider megragadja Dahlia copfba font haját.

Amikor ismét abba az irányba pördült, az elf nő már talpon volt, de összegörnyedt, csak azért maradhatott talpon, mert a drider megtartotta a hajánál fogva.

Amikor harmadszor is körbefordult, Dahlia már küzdött és tiltakozott, megragadta a félig drow, félig pók testű szörnyeteg kezét, hogy kiszabaduljon a szorításból. Pörgés közben is hallotta az elf nő sikolyát, és amikor ismét megpillantotta, a teste megfeszült, mert a drider kíméletlenül felrántotta a levegőbe.

A ketrec újabb teljes kört írt le, így Entreri láthatta, ahogy Dahlia tovaszáll és elterül a földön a hatalmas teremtmény iszonyatos erejű pofonjától.

– Ne! – kiáltott fel önkéntelenül.

A buzogány előrelendült, hogy megállítsa a ketrec pörgését.

– Életben van! – dörögte a drider fellelkesülten.

A súlyos buzogány csontrepesztő ütése kiszorította a szuszt az orgyilkosból, és még mielőtt magához térhetett volna, újabb erős csapás érte a ketrecet.

A goblinok kurjongattak, Yerrinae pedig újabb pusztító csapást mért a ketrecre.

A kovácműhelyben dolgozó drow mesterek abbahagyták a munkát, hogy tovább lelkesítsék a drideret.

Entreri érezte, hogy a ketrec oldala benyomódik, egészen a lábáig, amely időközben összeroskadott a teste alatt.

A sötételfek ujjongtak, a goblinok kéjes élvezettel kiáltoztak.

– Drider! – érkezett a kiáltás, de Entreri olyan távolinak hallotta, hogy szinte nem is értette a szót.

Az ujjongás és kiáltozás azonnal abbamaradt, átható csend ereszkedett a helyiségre, csupán a kohók tüzének ropogása és Entreri vadul pörgő ketrecének nyikorgása hallatszott.

Az orgyilkos azonban semmit sem hallott, még Dahlia újabb fájdalmas sikolyát sem, amikor a hatalmas termetű drider ismét felrántotta a földről, majd végigvonszolta a helyiségen.

Hosszú időbe telt, mire visszatértek az érzékei. Vér ízét érezte a szájában. Égető, szűrő fájdalmat érzett, amikor levegőt vett, és biztos volt benne, hogy az egyik lába nem tartja majd meg a súlyát.

Be kellett látnia, hogy most már semmi remény a szökésre.

Dahliát pedig elhurcolták, és amíg nem hozzák vissza és vetik le elé a földre, addig az ő szenvedéseinek sem tud véget vetni.

Dahlia egyenesen állt, a karjait oldalra feszítették, és ezernyi pók rohangált körülötte.

Túlságosan jól ismerte ezt a helyzetet.

Ezúttal azonban valami eltérőt tapasztalt, de nem igazán tudta megállapítani, hogy mi lehet az. Érezte, hogy finom pókháló tekeredik a testére, ahogy a pókok szép fokozatosan hozzákötözték őt a háta mögötti pókhálófalhoz, gúzsba kötve mindkét karját.

A karjai teljesen megfeszültek, szemernyre sem tudta behajlítani őket. Ez hát a különbség, rudat illesztettek a vállaihoz, és hozzákötözték a karjait.

A következő pillanatban döbbenetes felfedezést tett: az nem közönséges rúd, hanem Kozah Tűje.

Fegyvert adtak a kezébe!

Egy röpké pillanatig úgy vélte, hogy a fogva tartói végzetes hibát követtek el, úgy vélte, hogy kiszabadulhat a pókháló fogságából, és lesújthat az előtte ácsorgó Xorlarrin papnőre.

De képtelen volt rá, a pókfonalak ugyanis annyira megfeszültek, hogy előbb lábujjhegyre emelkedett, végül teljesen elemelkedett a talajtól.

Himbálózva lógott a levegőben.

A pókok folytatták a munkájukat, tökéletesen bebugyolálva őt.

Az agyszívó odalépett hozzá, csápjai fenyegetően vonaglottak.

Ismét velőtrázó sikoly hagyta el a torkát.

Ernyedten lógott a levegőben, nem volt tudatánál.

„Most már a tiéd”, üzenté Methil El-Viddenvelp telepatikusan Berellipnek. Komótosan megfordult, és elindult a verem túloldalán található előcsarnokba vezető közlekedő folyosó felé. „Méltó dísz lesz befejezésre váró kápolnádnak”, hangzott Methil vizenyős hangja a papnő és mindenki más fejében, akik még a helyiségben tartózkodtak.

Fanyar mosoly terült szét a papnő arcán, miközben a pókok folytatták a munkájukat, és begubózták Dahliát. Sebesen cikáztak az arca előtt, amely kisvártatva eltűnt szem elől.

Az elf nő kinyitotta kék szemét, amelyben vak rémület tükröződött. Az arca eltorzult, a finom fonalakból szőtt pókhálómaszk elfojtotta a hangját.

Berellip rezzenéstelen arccal nézte őt. A papnő belátta, hogy most, hogy az ünnepi szertartás a végéhez közeledett, nem illő hangosan kacagni. Berellip a kétoldalt őrt álló jádepókokra nézett, és hangosan összecsapta a tenyerét. A mágikus teremtmények húzni kezdték a pókháló miatt nem látható gerendához hurkolt pókfonalakat, melynek eredményeként a begubózott Dahlia a magasba emelkedett.

Enyhe szögben emelkedett, előrebillenve, majd a háta mögött lévő pókfonálnak nyomódott.

Előbb csak nekinyomódott, majd belesüppedt, csupán alig látható körvonal maradt belőle.

Q’Xorlarrin kápolnájának díszévé vált, egy fogságba zárt és megkínzott darthiir, aki arra kárhoztatott, hogy az idők végezetéig az áldozati oltárt nézze.

– Ezen a helyen, a halál markába zárva nézed végig számtalan fajtársad feláldozását – zengte Berellip jellegzetes imahangon.

Dahlia nem hallotta a szavait.

Dahlia semmit sem hallott.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

TÖMZSI ELLENÁLL

– Húszat megöltünk, és vagy tucatnyit fogságba ejtettünk – merengett Tiago.
– Nem könnyű élve elfogni őket – felelte Ravel Xorlarrin. – A mérgünk alig lassítja le őket, és még akkor is folytatják a harcot, ha súlyosan megsebesülnek. Átkozott törpék.
– Rabszolgákért jöttünk, de csak hullákat találtunk! – füstölgött Tiago.
– Drizztért jöttünk – emlékeztette rá a másik drow.
– Aki most, miután híre ment, hogy itt vagyunk, nyilvánvalóan rég továbbállt.
A varázsló halkán kuncogott, amiért a harcos gyilkos pillantással illette.
– A hírneve alapján Drizzt Do'Urden nem menekül el – vélekedett Ravel, így oldva a feszültséget. – Nem, ő odafent van a Tömzsi nevű törpe vezérrel. Ezt a nevet emlegették a törpék, mielőtt elestek.

A varázsló okosan elhallgatta, hogy mi minden jár még a fejében: hogy Drizzt már jóval a támadás előtt továbbállt. Kihallgatott néhány megmérgezett törpét, és amennyire meg tudta állapítani egyikük sem hazudott a kósza távozását illetően. De ezt Tiagónak nem kellett tudnia, mert a hön áhított trófea nélkül a lobbanékony ifjú harcos vélhetően lefűjné az egész támadást, és azonnal visszatérne Q'Xorlarrinba.

Márpedig az ő véleménye szerint ez nem lenne helyes döntés. Számos drow-t és egy dridert vesztek, és Zeerith nagyasszony nem elégedne meg néhány rabszolgával cserébe. Arról nem is beszélve, hogy Jearth, a Xorlarrin-ház fegyvermestere, a helyőrség parancsnoka, a nagyasszony kedvelt alattvalója is az életét vesztesse.

Ha most térnének vissza, mindössze ennyi rabszolgával, akkor Zeerith nagyasszony tombolna dühében. Tiagót nem hibáztathatná és büntethetné meg, tekintettel a származására és a háttérére. Ráadásul most, hogy Saribel a felesége lesz, és vissza kell térniük Menzoberranzanba Quenthel nagyasszonyanyával, őrá sem róna ki büntetést. A másik két személy, akire esetleg át lehetne hárítani a felelősséget, nevezetesen Berellip és Yerrinae, Q'Xorlarrinban maradt.

Mindez azt jelentette Ravel számára, hogy csakis ő hibáztatható a kudarcért.

Ezért még több rabszolgára és egy fényes diadalra van szükségük, illetve személy szerint neki, ahhoz, hogy elkerülje Zeerith nagyasszony elkerülhetetlen haragját, amiért Jearth meghalt.

– Menjünk tovább – javasolta a varázsló. – A felsőbb szinteken értékesebb kincsekre lelhetünk.

– Kincsekre és rabszolgákra, remélem – kezdte Tiago, de nem fejezhette be, mert a mondat felénél megrázkódott a folyosó, majd por és kődarabok hullottak alá a mennyezetről. Idővel olyan hevéssé vált a rengés, hogy Ravel előkészített egy késleltetett menekülővarázslatot, arra az esetre, ha rosszul alakulnának a dolgok. A rengés azonban abbamaradt, mielőtt még befejezhette volna a varázslást, és ebből arra következtek, hogy egy közeli, szomszédos járat omolhatott be.

Egymás mellett haladva indultak el, hogy csatlakozzanak a védelmi vonalhoz. Tiago a harci gyíkja hátán, Ravel pedig egy általa teremtetten lebegő korongon, de alig tettek meg néhány lépést, amikor hisztérikusan kiáltozó drow nő rohant eléjük.

– Rájuk omlott a mennyezet! – visította, majd az egyik oldalfolyosóra mutatott, amelyből sűrű porfelhő és törmelék gomolygott ki. – Ezek a törpe ördögök!

A drow nemes vágára fogta, betért az oldalfolyosóba, néhány lépéssel átszelte, és máris annak a főfolyosónak a kereszteződéséhez ért, amely párhuzamosan futott azzal, amelyben az imént a varázslóval beszélgetett. Hatalmas kőhalom zárta el az utat, sötételfek és goblinok tucatjai igyekeztek beásni magukat a mélyére.

Ravel megpaskolta Tiago vállát, és oldalra irányította a tekintetét. Drider láb lógott ki a törmelék alól, és hevesen rángatózott, az összezúzott teremtmény a haláltusáját vívta.

– Mennyi? – kérdezte Tiago ordítva a kőhalom körül sürgölődő sötételfektől.

– Jó néhányan, Baenre nagyúr – felelte valaki.

– Három drider – tette hozzá másvalaki.

– Seregnyi goblin rohamkatona – egészítette ki egy harmadik drow.

– Úgy építették meg, hogy beomoljon – állapította meg Ravel – Ez veszedelmes ellenség, minden egyes folyosóért és teremért meg kell majd küzdenünk.

– Nem – felelte Tiago. – Keressetek egy utat. Te és a varázslóid keressetek egy utat. Minél gyorsabban be kell fejeznünk ezt a harcot.

A varázsló vitatkozni akart, de eszébe jutott saját kényes helyzete, és tudta, hogy a Baenre nemesnek kétszeresen is igaza van, részben a küldetésben betöltött szerepét, részben az épségét illetően a visszatérésüket követően. Sarkon fordult, és elment, hogy megvitassa a dolgot a varázslókkal, akiket magával hozott a küldetésre.

Egy óra múlva tucatnyi lebegő mágikus szem suhant végig a törpék otthonának folyosóin, teljes egészében feltérképezve azt.

Amikor ide jöttek, alábecsülték a törpék elszántságát és felkészültségét, de még egyszer nem követik el ezt a hibát.

– Üzentünk Pusztardőnek – közölte egy törpe futár Ezüstpataki Törmzsivel. – A csónakok kinn vannak, idő, mire visszatérnek.

– Mint a többi tavi városban is – jelentette egy másik törpe.

– Minden Bryn Shanderen áll – dörmögte a törpe vezér, a többiek pedig egyetértően bólogattak. Bryn Shander nem tóparton épült, ezért a helyőrsége állandóan rendelkezésre állt. Ennek ellenére jó pár órába beletelik, mire megérkezik az erősítés.

– Ki kell tartani, majd még erősebben, midőn a Bryn Shander-i fiúk megérkeznek – magyarázta Törmzsi. – A fiúk a tavakról később gyűnnek, és reméljük, hogy a Keleti-révben találnak egy barbár törzset, és csatlakoznak a harcra.

– Héj-hó! – kurjantotta az egyik törpe.

– Nem nehéz rávenni egy barbárt a harcra, igaz-e? – szólalt meg egy másik törpe is. – Ezért kedvelem én ama magas fiúkat!

Többen is az öklüket rázták a kijelentés hallatán, Törmzsi pedig bátorítóan bólogatott.

Reggel úgy tűnt, hogy megsemmisítő vereséget szenvednek a váratlan támadásban, de Junky hősies vágójának, és a többiek vitéz önfeláldozásának hála, akik hátramaradtak, hogy feltartóztassák a sötételfeket, maradt még némi esélyük.

Ezek Harcpöröly törpék voltak, olyanok, akik számos ádáz csatát megéltek már. Maga Bruenor király felügyelte a járatok megépítésének java részét, a legmegbízhatóbb, harcedzett pajzstörpék segítségével, éppen ezért a védelem volt az elsődleges szempont a kialakításukkor.

Gyorsan és váratlanul csaptak le a drow-k, de Törmzsi fiai készen álltak a harcra, és ami még ennél is fontosabb, a törpék járatai készen álltak rá, hogy útját állják az ostromnak.

– Lenn tartánk őket, és visszaverénk a támadást, úgy biza – mondta Törmzsi a körülötte álló törpéknek.

– Egen, és tán vissza is kergeténk őket egész Gauntlgrymig! – tódította valaki. – Héj-hó!!

– Héj-hó! – csatlakoztak hozzá a többiek, Törmzsi pedig elégedetten bólogatott.

Ebben a pillanatban a fal mellett álló öt törpe váratlanul eltűnt, a talaj ugyanis egész egyszerűen megnyílt a talpuk alatt.

A szemközti fal leomlott, és hosszú harci gerelyek záporoztak a társaságra. Hatalmas termetű dridereket rontottak rá a törpékre, őket pedig goblinok egész serege követte.

– Ostrom! – kiáltotta Tömzsi és még néhány törpe egyszerre. Mindenki azonnal mozgásba lendült, hogy védelmi vonalat hozzanak létre. A helyiség ajtói kivágódtak, és még több Harcpöröly törpe rontott be rajtuk, hogy csatlakozzanak a harchoz.

Tömzsi a váratlanul keletkezett veremhez rohant, és letérdelt a pereme mellett. Többen is csatlakoztak hozzá, akik köteleket és kampókat hoztak. A sima felületű falak – oly simák és egyenletesek, mintha maga a kő egyszerűen csak eltűnt volna – mintegy húsz láb mélyre nyúltak le, egészen csarnok alatt futó járatig. Ott heverték a pórul járt törpék, ketten halottnak tűntek, ketten a földön kúsztak, az egyiküknek azonban sikerült talpra kecmeregnie, ő egyértelműen túlélte a zuhanást.

Tömzsi jelezni akart neki, de a szerencsétlenül járt törpe forgolódni kezdett, ami csak egyet jelenthetett, a drow-k célba vették, és nyílpuskalövedékeket zúdítottak rá.

Tömzsi ismét szólni akart neki, de ekkor fényes villanás vakította el, sietgős villám hasította ketté a sötétséget. Amikor ismét látni lehetett, az összes törpe a földön hevert, és már csak az egyikük próbált kúszva menekülni.

Időközben beakasztották a horgonyokat és leeresztették a köteleket. Rájuk ugrottak, és mászni kezdtek lefelé, hogy segítsenek bajba jutott társaikon. Tömzsi is megragadta az egyik kötél végét.

– Ne! Ne! – kiáltotta a Brimble névre hallgató papnő, Tömzsi legmegbízhatóbb tanácsosa. A férfi megtorpant, és a nőre nézett, a többiek azonban megkezdték az ereszkedést.

– Ez mágikus átjáró – magyarázta a papnő. – Megszüntethetik, és akkor...

Mielőtt befejezhetné volna a mondatot, Tömzsi már érezte is, hogy a kezében lévő kötél elveszíti a feszességét. Visszaugrott a perem széléről a padlóra, se közben kibillent az egyensúlyából. A veremre meredt, ami többé nem verem volt, hanem sima felületű padló.

A törpék pedig megkezdték az ereszkedést!

Néhányan a bátor hősök közül most ott heverték körülötte, kivetette őket a járat, ami már nem volt járat.

– Hol van McGrits? Elöttem volt a kötél! – kiáltotta az egyik földön heverő törpe, miközben talpra ugrott. A többiek is ugyanígy tettek, az előttük haladó társaik felől érdeklődtek.

– Odalent lehetnek a járatban – felelte a papnő.

Tömzsi eldobta a kötelet, és leakasztotta a válláról a csatabárdját.

– Csapjunk közübük itt fenn! – kiáltotta, és megrohamozta a driderek és goblinok harci vonalát.

Még több törpe csatlakozott a társaikhoz az oldalsó járatokból.

De a drow-k is megjelentek, és a goblinokat kaszaboló törpék kisvártatva jobban felfegyverzett, jóval gyorsabb, képzetesebb és halálosabb ellenséggel találták szemben magukat.

A roham kezdeti lendülete megtört, a harci vonalak megtörtek, zűrzavar uralkodott el a csarnokban, ádáz csata dúlt minden egyes sarokban.

– A párbajokat kard által nyerik, a csatákat viszont mágiával – mondta Ravel Tiagónak, miközben a csata helyszíne felé közeledtek.

– Mennyi ideig marad meg az átjáró? – kérdezte Tiago.

– Az éjszaka jelentős részében, hacsak nem távolítjuk el – felelte magabiztosan a varázsló.

Alig hagyták el a szavak a száját, amikor a mágikus úton teremtett átjáró ismét kővé vált. A két nemes közelében lévő folyosón több drow-t is földre vetett a mágia váratlan megszűnése, akik meglepetten tápászkodtak fel a földről.

Tiago rosszállóan nézett a társára.

– Vannak papjaik – magyarázta Ravel olyan nyugalommal, mintha ez teljesen magától értetődő fejlemény lenne. – Mostantól a hagyományos folyosókat használjuk, alaposan feltérképeztük őket, biztosan megtaláljuk a helyes utat.

A nyugalma azonban nem tűnt meggyőzőnek, és Tiago továbbra is rosszállóan nézett rá. Megfordította harci gyíkját, és jelzett a többieknek, hogy zárkózzanak fel mellé, méghozzá gyorsan.

Ravel szólt két varázslótársának, akik előreszaladtak, hogy vezessék a sort, és közben jeleztek a drow csapat magjának, hogy kövessék őket. Valóban sikerült alaposan feltérképezniük a közeli járatokat, és mágia segítségével nélkül is meglették a tróntermet.

– Odaérünk – mondta a hetyke varázsló magabiztosan, de azt nem tette hozzá, hogy időbe telik, mire odaérnek... vélhetően több időbe, mint amennyi a trónteremben rekedtek számára rendelkezésre áll.

Tiago pillantása azonban arról árulkodott, hogy átlát a varázsló túlzott magabiztosságán. Tucatnyi drow, maroknyi drider és egy csapatnyi goblin hatolt be a trónterembe, a törpe erőd szívébe, mielőtt a mágikus átjáró megszűnt. Minden szempontból nézve figyelemre méltó haderő, de most az ádáz törpék tömegével kellett megküzdeniük, méghozzá mágikus támogatás nélkül.

Az ifjú Baenre-harcos elég képzett és tapasztalt volt ahhoz, hogy tisztában legyen vele, hogy milyen látvány fogadja majd őket, ha odaérnek. Grimaszolva átkozta el az agyafűrt törpéket, és közben ismét megrázkódott a talpuk alatt a talaj, amikor újabb folyosó omlott be a távolban.

A tucatnyi goblinnak, akik elmenekültek a mészárlássá vált csata elől, kis híján sikerült kijutnia a helyiségből. Amikor azonban kiléptek az ajtón, nem üres folyosóra jutottak, négy ádáz tekintetű törpe várt rájuk, szorosan elzárva a szűk járatot. Ketten egymás mellett álltak, ketten néhány lépésnyire mögöttük.

Az élen haladó goblinok této vázáltak, de fejvesztetten menekülő társaik tovább taszigálták őket előre, és még akkor is talpon maradtak, amikor az egyikük koponyáját egy csatabárd, a másikat egy harci pöröly zúzta be, egész egyszerűen a törpe pajzsok a társaik közé szorultak.

– Nem tudjuk feltartóztatni őket! – figyelmeztette a többieket Tregor Hornbruck, egy sárga szakállú pajzstörpe az első sorból. Még lejjebb eresztette a vállát, és erőtlen pörölycsapással próbálkozott, de azonnal vissza is rántotta a karját, hogy két kézzel tarthassa a pajzsot az erősödő nyomás ellen. Tekintettel arra, hogy ő volt Kelvin Halmának legnagyobb termetű és erejű törpéje, a szavai vészharangként kongtak a társa fülében.

A folyosó az ajtón túl kiszélesedett, ami azt jelentette, ha a goblinoknak sikerül átjutniuk a szűkületen, akkor mindent elárasztanak.

A társa a fogát csikorgatta a nagy erőfeszítéstől, túlságosan kimerült ahhoz, hogy válaszoljon az aggasztó szavakra.

Tregor és küszködő társa legnagyobb meglepetésére a második sorban álló két goblin felhagyott az erőlködéssel, és váratlanul elrohantak.

– Héj! – ordított utánuk Tregor, miközben a bajtársa tovább vicsorgott.

Ekkor egy dárda hatolt át a két pajzs közötti résen, felsértve Tregor vállát, aki ebből csak még nagyobb erőt merített, és az összes erejét beleadva tolta előre a pajzsot.

– Vissza! – érkezett a kiáltás a hátuk mögül. Mindketten megfordultak és Tregor azonnal átlátta a helyzetet. Fekete nyelvű alabárdok suhantak el mellettük és a halott goblinok mellett, hogy hátrébb szorítsák az ellenséget, így enyhítve a nyomást.

– Jó ötlet! – gratulált Tregor, ugyanis a hátuk mögött kőből faragott szobrok álltak, melyeket az alkotók alabárdokkal fegyvereztek fel, de a hegyüket közönséges vas helyett értékes mithrillből és adamantinból készítették.

A reménytelennek tűnő helyzet ellenére Tregor kacagott, amikor az alabárd ismét elsuhant mellette, és észrevette, hogy csuklóból letört kőkar tartja a fegyver nyelét.

A goblinok újabb rohamra indultak, nekifeszültek a pajzsoknak, fokozatosan hátrébb tolva az élen álló két törpét. A mögöttük álló páros önkívületi állapotban ugrott előre és dőött az alabárdokkal, hogy megtörjék a roham lendületét.

Noha már patakokban folyt a vér a padlón, nem sikerült megtörni a goblinok ellenállását, és a négy törpe hirtelenjében úgy érezte, hogy a csata elveszett.

A nyomás ekkor azonban váratlanul megszűnt, és a négy törpe ráébredt, hogy ez volt a menekülő goblinok utolsó nagy, kétségbeesett erőfeszítése, Tömzsi és fiai ugyanis hátulról utolérték őket.

– Jól küzdöttetek – gratulált nekik Tömzsi, miközben az utolsó goblinok is kilehelték a lelküket.

Tregor benézett a trónterembe Tömzsi mellett, hogy felmérje a mézszárlást. Oly heves harc dúlt odabent, hogy szabad szemmel nem lehetett megállapítani, hogy az egyes szétszaggatott tetemek hol kezdődnek, és hol érnek véget. Az átláthatatlan zűrzavar ellenére az ifjú harcos számos társa holttestét is felfedezte a tetemek között.

– A drow-k elfoglalták ezt a szintet, és mindent ez alatt – jelentette Brimble Tömzsinek rohanás közben.

– Hol jönnek fel? – kérdezte Tömzsi.

– A keleti lépcsőn, de... – kezdte Brimble, de félbehagyta a választ, és keservesen felsóhajtott, így emlékeztetve a másik törpét a trónterem padlóján megjelenő veremre. Ugyan miféle védelmi vonalat húzhatnának a mágikus átjáró és az egyéb varázslatok ellen?

Tömzsi Tregorra és három társára nézett, majd végighordozta a tekintetét a mögöttük futó folyosón, amely az épületegyüttes felső szintjére, majd onnan a külső ajtóhoz vezetett.

– Mik a hírek? – kérdezte reménykedve.

– Bryn Shander többóránnyira van. – felelte Tregor komoran. – Ha elgyűnnek egyáltalán.

– Három óra maradt a napból – emlékeztette őket Brimble, és látva elkeseredett arckifejezését, mindketten megértették, hogy mire gondol.

– Nem! – kiáltott fel, és mindenki, aki körülötte állt, rázni kezdte a fejét.

Ezüstpataki Tömzsi visszafordult a trónterem felé, ahol tucatnál is több társuk feküdt holtan a földön. Többen a váratlanul eltűnő padló alá zuhantak, és vélhetően szörnyet haltak, vagy fogságba estek. Ádázul, félelmet nem ismerve küzdöttek, tucatjával heverték a halott goblinok a földön, és néhány iszonyatos drider is látszódott közöttük, felfordulva, undorító póklábuk felfelé kunkorodott. Drow-k is estek el a csatában, de Tömzsi nem rökönyödött meg, hiszen a saját szemével látta az összecsapásokat, sőt az egyikben ő maga is részt vett.

Úgy tűnt, saját fiai közül is odavesztek ketten, ez bizony kíméletlen összecsapás lehetett.

– Előőröket visszahívni! – adta utasításba a körülötte állóknak. – Kimegyünk a fényre a völgybe, és az átok drow-k oda nem követnek!

Senki sem moccant, csalódott szempárok néztek vissza rá. Éppen arra kérte őket, hogy hagyják el az otthonukat, amit soha, egyetlen törpe sem tenne meg.

– Visszatérünk! – ígérte Tömzsi. – A városok helyőrségeivel és barbár hordákkal! Higgyétek el!

Többen is bólogatni kezdtek.

– Most eridjetek! – adta parancsba, megtörve a csüggedt törpék révületét, és mindenki mozgásba lendült.

Ekkor azonban beburkolta őket az áthatolhatatlan sötétség, amelyben még a sistergős villámok szikrázását, és a tűzgolyók vakító robbanásait sem látták.

De annál inkább érezték.

Ezüstpataki Tömzsi és Brimble betántorgott az egyik oldalsó helyiségbe, hogy egy kis levegőhöz jussanak.

– Junky elesett – közölte Brimble. Rátámaszkodott a főfolyosóra vezető ajtó mellett álló székre, miközben Tömzsi keresztülrohant a szobán, a másik ajtóhoz. Csikorogva-nyikorogva nyílt ki.

– Szabad az út – közölte, és visszafordult a törpe asszony felé. – Itt könnyebben eljuthatunk az elülső ajtóhoz – a szavak mélyen az elevenébe vágtak, miközben kiejtette őket. Szétzilálták a csapata sorait a trónteremben és körülötte, sötételf mágiával és pörgő-forgó pengékkel kerekedve följük.

A törpéi magukra maradtak, amivel soha, egyetlen klán vezetője sem akar szembesülni.

Tudta, hogy Brimble-nek igaza van. Junky és még néhányan szintén kitörtek a sötétségből, de nem sikerült felzárkózniuk hozzájuk. A legtöbb, amiben ezek után reménykedhetett, hogy sikerül kijutniuk az épületegyüttesből, hogy erősítést kerítsenek, és visszatérhessenek ide.

De még ez sem töltötte el túl nagy reménnyel. Mégis hány törpe marad életben ahhoz, hogy újra benépesítsék régi otthonukat?

Ebben a komor, sötét pillanatban Ezüstpataki Tömzsi úgy érezte, hogy a Harcpöröly klán Jeges Szelek Völgyében lévő több évszázados uradalma ezennel elveszett.

– Menjünk hát – mondta.

Brimble rezzenéstelen tekintettel nézett rá.

– Leány? – kérdezte, és tett felé egy lépést.

Azonnal megtorpant. Két drow lépett be a Brimble háta mögötti ajtón, egy férfi és egy nő. Mindketten pompás felszerelést viseltek, különösen a férfi, akinek a kardja és a pajzsa is fényesen csillogott, már-már áttetszőek voltak, és úgy tűnt, mintha magukat a csillagokat ejtették volna fogságba a belsejükben.

– Hová rohansz, törpe? – kérdezte a férfi, és elhaladt Brimble mellett, ügyet sem vetve rá. Tömzsi abban a pillanatban hálás volt, amiért oly kedvelt papnője az őáltala is gyakorta használt varázslat áldozatául esett, és meg sem tudott moccanni.

A drow harcossal oldalra nyújtotta a karját, és a magatehetetlen törpe papnő torkához érintette a kard pengéjét.

– Fuss csak! – noszogatta Tömzsit. – Érezni fogja a fájdalmat, ebben biztos lehetsz, és lassú halála lesz.

– Mentsd magad... talán sikerül elmenekülnöd – mondta a nő, majd odalépett Brimble mellé, és gonoszul simogatni kezdte a haját. Nem beszélte tökéletesen a felszíni nyelvet, alig lehetett érteni, amit mond, Tömzsi is a homlokát ráncolva próbálta megfejteni a szavak jelentését.

– De ne feledd, mindig emlékezni fogsz rá, hogy elmenekültél, és hátrahagytad a barátodat, hogy meghaljon, – egészen addig, amíg a sötét halál végre nagy kegyesen el nem ragad, megszabadítva a magányos gyötrődéstől.

Ezüstpataki Tömzsi eltávolodott az ajtótól, és megdöngötte a pajzsát a csatabárdjával.

– Gyere hát! – hergelte a drow harcost, és a helyiség közepe felé indult. – Vagy túl gyáva levél, hogy egymagad harcolj ellenem?

– Vagy? – kérdezte a drow harcossal, és kihívón előrelépett. – Ugye nem tudod, hogy ki vagyok, törpe?

Tömzsi előreugrott, meglóbálva a csatabárdját, hogy egyetlen csapással végezzen az ellenséggel – ez volt az egyetlen esélye rá, hogy megmentse a papnőt, és odébb lökje őt.

A drow harcos kezében lévő pajzs pörögni kezdett, és minden egyes fordulattal nagyobb lett. Tömzsi úgy tervezte, hogy a pajzs pereme felett sújt majd le az ellenfelére, de mire a fegyver hozzáért a pajzshoz, az már akkora lett, hogy teljesen hárítani tudta a csapást.

Tömzsi jobbra tért ki, és ő is maga elé tartotta a pajzsát, hogy felfogja a drow dőfését.

A pompás mágikus penge áthatolt az egyik fából kihasított betéten, de az adamantinpántok kitartottak, noha épphogy csak, vette észre döbbenet a törpe, amikor hátrébb lépve a pajzsra pillantott. Az egyik pánt keresztben kettéhasadt.

– Megöltem egy balort az egyik város kapujánál – harsogta a drow, miközben Tömzsi újabb támadásra készült. – Tiago neve ilyen gyorsan feledésbe merült?

Eme kijelentés hatására a törpe megtorpant.

– Igen, törpe – folytatta a drow. – Tiago, Drizzt barátja.

– Nem Drizzt barátja! – mordult fel a törpe. – Drizzt a Harcpöröly klán bar... nem, a tagja!

Támadásba lendült oldalirányból és fej fölül is csapott, módszeresen véghezvitte a jól begyakorolt, leghatékonyabb mozdulatsorokat. Az egyik keresztirányú ütés alkalmával nem fogta vissza karja lendületét, hagyta, hogy a fegyver magával rántsza. Fordulás közben keresztbe fordította a pajzsát, hogy azzal sújtson le a drow-ra, ha esetleg be akarna ugrani a tovalendülő csatabárd mögé, és amikor teljesen körbefordult, újabb csapásra emelte a fegyverét.

A drow azonban nem volt ott, Tömzsi pedig okosan előrevetődött, hogy elkerülje a kardszúrást.

– Nem, ostoba törpe! – mondta a drow, aki elég fürgén mozgott ahhoz, hogy kitérjen a megpördülő törpe elől. – Drizzt a Do’Urden-ház tagja, mindig is az volt, és az is marad.

Ezúttal Tiago lendült támadásba, ellenállhatatlanul indult el ellenfele irányába, villámgyors dőfésekkel fenyegetve őt.

Tömzsi bízott benne, hogy a pajzs elég ideig kitart, és képes lesz felfogni az egymást követő dőféseket, és kétségbeesetten kezdett hátrálni. Végül sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és megvetnie a lábát, hogy ellentámadásba lendülhessen. Meglóbálta a csatabárdját, és minden erejét beleadta az ütésbe. Keményen eltalálta a pajzsot, de úgy érezte, mintha puha párnába vágta volna a bárd fejét, ugyanis nem harsant csattanás, nem hallatszódott fémes csikorgás. A pajzs minden hangot elnyelt.

El sem tudta képzelni, hogy milyen anyagból készíthették, és a zavara csak tovább fokozódott, amikor megpróbálta visszahúzni a fegyvert, de nem tudta, mert mozdíthatatlanul hozzáragadt.

Habozott, tétován bámult maga elé.

Drow penge sújtott le az előrenyújtott karjának könyökrészére, amitől ő rögtön elengedte a fegyvert, hogy visszahúzhassa a sérült végtagját. Tömzsi maga elé emelte a pajzsát, és közben lázasan járt az agya, hogy miként szerezhetné vissza pajzshoz ragadt fegyverét, vagy miként téphetné ki a buzogányt a dermedt Brimble markából.

Ebben a pillanatban azonban rádöbbsent, hogy erre semmi esélye sincs.

A drow harcos olyan heves rohamot indított ellene, hogy nem tudott oldalra vetődni, sem kitérni előre, sem elmenekülni, ugyanis néhány lépést követően a háta a szoba falának ütközött. Csapdába esett, és próbált a pajzs fedezékébe bújni, de a drow harcos túlságosan jól képzetnek, tapasztaltnak, és ami még fontosabb, túlságosan jól felszereltnek bizonyult.

Számos dőfést kellett hárítania, amelyek átütötték a pajzs fabetéteit, majd számos fej fölüli csapás következett, amelyek meghajlították a pajzsot erősítő adamantingyűrűt. Tiago ekkor ismét dőfött, a penge áthatolt az összeroppanó pajzsra, elvágta az egyik szíjat, amely a törpe alkarjához rögzítette azt, és hosszan felhasította Tömzsi ingujját és bőrét egyaránt!

A pajzs darabokra hullott. A törpe a drow felé hajította a maradványokat, majd ő maga is rávetődött.

Úgy érezte mintha tűzzel égetnék az arcát, amikor a penge ugrás közben az arcán csattant. Zuhanás közben kinyújtotta a karját, eltökélten, hogy torkon ragadja a drow-t.

Tiago azonban könnyeden oldalra szökkent, és amikor Tömzsi talajt fogott, megtántorodott, és csak a puszta levegőt markolászta.

A következő velőtrázó csapás messzire repítette Tömzsi harci sisakját, és bezúzta a koponyáját. Az ütés ereje még tovább taszította az amúgy is tántorgó törpét, aki fejjel előre a kőpadlóra zuhant, és elnyelte őt a sötétség.

A Kelvin Halmáért vívott harc véget ért, Tiago Baenre nagy diadalt aratott.

A drow nemes mégsem lelte örömét benne, hisz amikor a harcosai odavezették elé a csekély számú foglyot, Drizzt Do'Urden nem volt köztük.

A Q'Xorlarrin-ház fegyvermestere, Jearth Xorlarrin pedig odaveszett a csatában.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

AZ ÉRZÉKENY EGYENSÚLY

A Gromph Baenre arcára kiülő mosoly szemernyi sem enyhítette a Mez'Barris nagyasszony trónja körül álló Armgo nemesek nyugtalanságát.

– Minolin Fey férje megtisztel minket a jelenlétével – jelentette be Taayrul főpapnő a nagyasszonynak. Az ősmágus azonnal átlátta, hogy a bosszantó kis színjátékot Taayrul jó alaposan begyakorolta, és Mez'Barris hagyta jóvá. A főpapnő nyafka kis boszorkány volt, aki sosem merné magára vonni az ősmágus haragját nagyhatalmú anyja áldása, sőt határozott kérése nélkül.

– Magának Lolth úrnőnek akaratából – felelte Gromph, oly könnyeden, mintha meg sem hallotta volna a sértő szavakat. – Szánalmas szolgálja lennék a Pókkirálynőnek, ha nem teljesíteném a parancsát, és ostoba, ha nem fogadnám el az akaratát, mely szerint a gyermekem a kegyeltje lesz.

– Gyermek? – kérdezte Mez'Barris nagyasszony

Az ősmágus még szélesebben mosolygott.

– Így hát Minolin Fey lesz a Baenre-ház nagyasszonya, feltételezem – erőszakoskodott Mez'Barris – Most, hogy a testvéred, Sos'Umptu továbbállt, hogy a Do'Urden-házat szolgálja, egyenes út vezet a felemelkedéséhez.

– A felemelkedés útja Quenthel nagyasszonyanyán keresztül vezet – felelte Gromph. – Márpedig ez korántsem egyszerű, ennél nehezebb utat el sem lehet képzelni Menzoberranzanban.

– Nehéz bizony, de tudjuk, miként menjünk végig azon az úton.

Az ősmágus széles vigyorral és halk kacajjal viszonzta a nagyasszony ravasz mosolyát. A mindig óvatos Taayrul főpapnő szigorúan nézett rá, Malagdorl fegyvermester, a hirtelen haragú fajankó pedig még egy fenyegető lépést is tett felé, és kardja markolatára csúsztatta a kezét.

– Ezt a beszélgetést már lefolytattad Minolin papnővel – jegyezte meg az ősmágus.

– Úgy kellene tennünk, mintha korábbi terveink meg sem születtek volna?

– Az okos döntés lenne.

– Akkor talán meg kellene látogatnom Quenthel nagyasszonyanyát, és mesélni neki az ellene szőtt terveidről – fenyegetőzött Mez'Barris nagyasszony.

– Akkor induljunk most azonnal – felelte Gromph nyeglén. A Barrison Del'Armgo-ház nemesei összesúgtak egymás között, és kíváncsi pillantásokkal illették őt. – Vagy ami még jobb... – Az ősmágus félbehagyta a mondatot, és varázslásba kezdett.

Malagdorl előrántotta a fegyverét, Taayrul imádságba kezdett, Mez'Barris nagyasszony felugrott a székéből az elfogadhatatlan sértés láttán. Mégis hogy merészel engedély nélkül varázsolni egy ellenséges ház fogadótermében, méghozzá a nagyasszony jelenlétében...?

Gromph félbehagyta a varázslatot, és hitetlenkedve nézett Mez'Barrisra. Enyhén oldalra vonta a tekintetét, és Malagdorlra pillantott. Visszatért a mosolya, de ezúttal fenyegetően nézett rá, az azonnali, kegyetlen halál ígéretével.

– Nem kell aggódnod, Barrison Del'Armgo-ház nagyasszonya – nyugtatta meg őt Gromph. – Bár ha a fegyvermestered tesz felém még egy lépést, akkor helyettesítened kell őt valakivel.

Mez'Barris nagyasszony heves természetű fiára nézett, majd rászisszent, és addig sziszegett, míg a másik vissza nem hátrált a trón mellé, és el nem tette kétkezes kardját.

– Ez az egység ideje – magyarázta az ősmágus. – Nézd meg a prizmán keresztül, hogy miféle lépéseket tett a nagyasszonyanyja az utóbbi időben, és megérted a terve lényegét.

– Vajon a Melarn-ház is egyetértene mindezzel?

– A Melarn-ház? – kérdezett vissza az ősmágus ártatlanul, Mez'Barris szeme pedig résnyire szűkült. Tisztában volt vele, hogy a nagyasszony ki karja hívni őt, de nem teheti. Ha további részletekbe bocsátkozna a Melarn-házat ért sértést illetően, akkor azzal egyidejűleg azt is elismerné, hogy a Melarn-ház vezényelte a katonákat és a dridereket a félreeső és elhagyatott Do'Urden-házba, az Uralkodó Tanács egyértelmű rendelkezése ellenére.

Ráadásul távoli utalást tenne önnön bűnrészességére is, hiszen a Baenre-ház Barrison Del'Armgo-katonákat is talált a helyőrség tagjai között, amikor megtisztította az egykori Do'Urden-ház elhagyatott folyosóit és termeit.

– A Xorlarrin-ház kiválásával a Melarn-ház lesz a hatodik a rangsorban – felelte Gromph. – Ez kielégíti majd a mohó Zhindia nagyasszony vágyait.

– Jóval erősebbek az előttük álló házaknál, és jóval ájtatosabbak – emlékeztette rá Mez'Barris.

– Ha Zhindia nagyasszony valóban annyira ájtatos, ahogy állítod... és én ezt nem is vitatom – tette hozzá gyorsan az ősmágus látva a nagyasszony összeráncolódó homlokát –, akkor azt is tudja, hogy a Pókkirálynő nem szentesítene egy házak közötti háborút ezekben az időkben. Ha a Fey-Branche-ház ellen vonulna, akkor azzal szembesülne, hogy a Mizzrym-ház és a Faen Tlabbar-ház szövetekezett az ellenségével.

A nagyasszony ráncai még tovább mélyültek, előre látta az ősmágus következő megjegyzését.

– És hogy mindannyian a Baenre-ház szövetségesei – közölte Gromph. – Egyesített erővel szállnánk szembe a Melarn-házzal, kiirtanánk Zhindia családját és megsemmisítenénk az egész házat, ahogy Yvonnal nagyasszonya is tette az Oblodra-házzal a Zűrzavarok Korában. A Pókkirálynő kedvét lelné benne, ebben ne kételkedj.

– Azért jöttél, hogy fenyegetőzz...

– Épp ellenkezőleg, nagyasszony – szakította félbe az ősmágus, és beszéd közben meghajolt. Amikor felegyenesedett, ugyanúgy tartotta a karját, ahogy korábban is, amikor varázsolni akart. Megmerevedett, és Mez'Barris nagyasszonyra nézett, hogy engedélyt kérjen tőle a folytatáshoz.

Malagdorl ismét előre mozdult, haragos arccal, és az ősmágus legszívesebben ott helyben porrá zúzta volna, hogy semmi se maradjon belőle.

Gromph azonban emlékeztette rá magát, hogy követként érkezett, így be kellett érnie a fantáziaképpel, melyben szénné égeti a fegyvermestert.

Mez'Barris nagyasszony a helyére intette a fiát, majd intett az ősmágusnak, hogy folytassa.

Gromph halk kántálásba kezdett. Az ujjai fekete energiától izzottak. Ajtót rajzolt maga elé, az energiaszálak fekete vonalakként jelentek meg a levegőben, mintha vászonra festett volna.

A fekete vonalak csillámlottak és szikráztak, és sötétséget hánytak az ősmágus által rajzolt négyszög belsejébe, míg már az egész ajtó egyöntetűen csillámlott, akár egy függöny. Egy fekete kapu.

Mez'Barris és a gyermekei, valamint az örök mind készen álltak. Többen is úgy néztek össze, mintha arra számítanának, hogy kapu nyílt az Abyssra, és menten bömbölő démonok seregei rontanak be a fogadóterembe.

Nem érkeztek seregek, csupán egy magányos, korántsem démoni, női alak, egy drow: Menzoberranzan nagyasszonya.

Amikor körbenézett, nem kerülte el az éles szemű Gromph figyelmét, hogy a második ház nemesei nem kevésbé hőkölték hátra Quenthel nagyasszonya látványától, mintha démon seregek özönlöttek volna a terembe.

– Mez'Barris nagyasszony, fogadsz az otthonodban a mai napon? – kérdezte a nagyasszonya.

A Barrison Del'Armgo-ház nagyasszonya ősi vetélytársára meredt, nem tudta mire vélni a váratlan látogatását. Nagyot nyelt, amikor a tekintete a még mindig csillámló, még mindig nyitott kapura siklott. Az arkifejezése félelemről árulkodott: vajon egy Baenre-sereg várakozik a túloldalon, a nagyasszonya parancsára várva?

– Természetesen, nagyasszonya, amennyiben a Pókkirálynő nevében jöttél – felelte Mez'Barris illendően.

– Én vagyok Menzoberranzan nagyasszonya – mondta Quenthel felsőbbrendűen. – Bárhová menjek is, a Pókkirálynő is velem van, névben és szívben egyaránt.

– I... igen, nagyasszonya – hebegte Mez'Barris meglepetten, és okosan lesütötte a tekintetét.

Quenthel a legjobb hangot ütötte meg, a legmegfelelőbb módon mutatta meg az erejét, állapította meg Gromph, és alig tudta elrejtteni a mosolyát.

– Nem fenyeget veszély, Barrison Del'Armgo nagyasszonya – közölte a nagyasszonya. – Az összefogás és az együttműködés miatt vagyok itt. Most kifelé kell tekintenünk... a Pókkirálynő nem engedi az ármánykodást és a viszályt a nagyasszonyok között. Most nem. A Baenre-ház védelme alatt álltok.

Az ősmágus lélegzete elakadt eme lobbanékony kijelentés hallatán. Mez'Barris és két lánya arkifejezése ismét rideggé és szigorúvá változott.

– Nincs szükségünk a Baenre-ház védelmére – csattant fel a büszke Mez'Barris, de Quenthel zavartalanul folytatta:

– A Baenre-ház pedig a ti védelmetek alatt áll – mondta, egy szempillantás alatt lehűtve fortyogó ellenlábasát, elűzve a dühét.

Mez'Barris érthetetlenül hebegett-habogott egy ideig.

Gromph most már nyíltan mosolygott, és kis híján elnevette magát. Quenthel csak játszadozott a másik nagyasszonnyal. A büszkeség trónjára ültette Mez'Barrist, majd le is taszította onnan önnön alázatosságával, és tette mindezt két egyszerű mondattal!

– Háborúba megyünk, Mez'Barris nagyasszony – folytatta a nagyasszonya, és kihúzta a vállát, hogy még nagyobb nyomatékot adjon a komoly szavaknak. – Tsabarak Xorlarrin készíti elő a csatateret, és a Do'Urden-ház vezeti a sereget Menzoberranzanból és Q'Xorlarrinból.

– Az anyád járt már ezen az úton – emlékeztette rá Mez'Barris nagyasszony.

– Fájdalmasan él az emlékeimben – felelte a nagyasszonya, személyes hangot ütve meg, emlékezvén rá, hogy ő maga is meghalt abban a hadjáratban.

– Az anyád Menzoberranzan újkori történelmének legnagyobb seregét küldte hadba, mégis vert sereggént tértünk vissza.

– Oly hiba ez, ami nem ismétlődik meg – biztosította róla Quenthel. – Ezúttal visszafogottak leszünk, ebben a harcban nem lesz szükség hatalmas drow seregére.

Mez'Barris és a többiek kíváncsian néztek rá.

– Miféle cél... – kezdte Mez'Barris.

– Már készen áll egy nagy létszámú sereg, és csak az indulásra vár – magyarázta a nagyasszonya. – Egy ork királyság sikeresen megvetette a lábát a vidéken, azzal a céllal, hogy idővel lerohanja az Ezüstgyepűk városainak és citadelláinak lakóit. Azoknak a bányákban élő törpéknek a legnagyobb bánatára, akik száz évvel ezelőtt megfutamítottak minket, és természetesen a két szomszédos törpe citadella legnagyobb bánatára. A Holderdő elfjeinek, és a két nagyváros, Sundabar és Ezüsthöld legnagyobb bánatára.

– Nagyszabású tervek.

– Több tízezer, sőt tán több százezer fős a sereg – tájékoztatta őt Quenthel. – Egy sereg, amely kifejezetten erre a napra lett felállítva. Egy sereg, amely arra vár, hogy mi megérkezzünk és hadba küldjük.

– Szóval hadba indulunk – merengett Mez'Barris. – Az összes ház, vagy csak a Do'Urden?

– A Do’Urden-ház a Pókkirálynő hozta létre, hogy azon keresztül fecskendezhessen mérget az áldozatába – magyarázta a nagyasszonya. – Lolth úrnő számára ez személyes hadjárat, hogy szíven döfhessen egy istennőt. Az összes ház képviselteti majd magát. Arra számítok, hogy a büszke Barrison Del’Armgo-ház a harcosok sorait erősíti majd. Rajtad áll, de nyíltan megvallom, hogy a Baenre-ház nagy számban képviselteti magát.

– Sos’Umptun keresztül, aki a csapatokat vezeti – vélekedett Mez’Barris, de Quenthel megrázta a fejét.

– Sos’Umptu nem tart a csapatokkal – szögezte le a nagyasszonya határozott hangon. – Időlegesen ő vezeti a Do’Urden-házat, és ő irányítja a Bregan D’aerthe-t, míg nem vesszük teljesen birtokba az épületegyüttest. Kijelöljük a sereg vezetésére legalkalmasabb vezetőket, de a soraikban ott lesznek a...

Gromph elégedetten hallgatta a finom utalást, a nagyasszonya elérte, hogy Mez’Barris előredőljön a trónján.

– Az orkok vívják meg az Ezüstgyepűk népei elleni harcot, és a vezetőjük a...

Ismét elhallgatott, és lebegve hagyta a kérdést. A hosszú hallgatással elérte, hogy Mez’Barris két lánya is kíváncsian dőljön előre.

– Barrison Del’Armgo fia lesz – fejezte be a korábbi gondolatmenetet a nagyasszonya.

– Malagdor! – kérdezte Mez’Barris nagyasszony hitetlenkedve.

– Tos’un Armgo – helyesbített Quenthel. – Dantrag Baenre kardját forgatja majd, a Daermon N’a’shezbaermon, a Do’Urden-ház nevében. Véres bosszút állunk az Ezüstgyepűkön, méghozzá úgy, hogy orkok ezreit tereljük magunk előtt. Megfizetnek a száz évvel ezelőtti vereségünkért, és leromboljuk annak a hitehagyott Drizztnek a hírnevét, Lolth dicsőségére.

– Drizzt? – kérdezte Mez’Barris hitetlenkedve. – Drizzt Do’Urden engem nem érdekel!

– A Pókkirálynőt azonban igen, így hát téged is – felelte a nagyasszonya. – Menj és imádkozz, és kérj útmutatást! Te és Taayrul és a háza összes papnője. Majd meglátod. Megszólítottak és hívnak minket, semmi kétség.

Mez’Barris és a lánya aggodalmas pillantást váltottak egymással. Quenthel fogást talált rajtuk, ezt az ősmágus tisztán látta. Biccentett, némán gratulálva a testvérének, aki sokkal inkább hasonlított az anyjukra, mint a régi Quenthelre.

– Ezúttal nincs ármánykodás és cselszövés közöttünk – jelentette ki Quenthel nagyasszonya olyan metsző, ellentmondást nem tűrő hangon, amely kizárta bármiféle további vita lehetőségét. – Most nincs rá idő.

– Szóval a Baenre-ház két helyet is kap a tanácsban! – hozta fel a témát Mez’Barris, és vörös szeme haragosan villant.

– Nem – vágta rá a nagyasszonya. – Sos’Umptu nem marad a Do’Urden-ház nagyasszonya.

– Akkor ki lesz az?

– Majd meglátjuk – Quenthel nagyasszonya csak ennyit válaszolt.

– De ettől még a nagyasszonya hozza létre a Do’Urden-házat, ezért az ő irányítása alatt marad – érvelt Mez’Barris.

– Ha a Barrison Del’Armgo-ház fia nem vall kudarcot, akkor talán Mez’Barris nagyasszony is szövetségesre lelhet az újjáépített Do’Urden-házban... ha Mez’Barris nagyasszony elég bölcs ahhoz, hogy kellőképpen támogassa Lolth küldetését. Ez esetben tán mindketten kapnánk egy második hangot a tanácsban.

Miután bedobta ezt a felettébb csábító csalit, a nagyasszonya meghajolt, és átlépett az ősmágus által létrehozott kapun. Gromph időzött még egy keveset a fogadóteremben, és az Armgo nemesek arckifejezését méricskélte.

Nem feledem az összeesküvésünket, sem a gyengeségedet, míg be nem érik a gyümölcs, figyelmeztette őt Mez'Barris néma jelbeszéddel. Nem mert fennhangon szólni, nehogy Quenthel meghallja a mágikus átjáró túloldalán.

– Menj, és idézz meg egy isteni szolgát, és vitassátok meg a kialakult helyzetet – javasolta Gromph. – Bölcsességre lelsz a... gyengeségemben, és alázatosságot, mellyel kordában tarthatod veszedelmes büszkeségedet.

Meghajolt, majd átlépett a kapun, amely bezárult és eltűnt.

– Nem tudjuk már sokáig megtartani Luskant, ha ragaszkodsz hozzá, hogy ekkora erővel állomásozzunk itt Menzoberranzanban – Jarlaxle vette a bátorságot, hogy ezt Quenthel nagyasszonya szemére hányja, amikor ő és Gromph látogatást tettek nála a Do'Urden lakban.

– Beniago erős kézzel tartja a várost – felelte a nagyasszonya. – Tiago a közelben van, és a Xorlarrin-ház ugrik a hívó szóra.

– Úgy hírlik, hogy Tiago visszafelé tart ide, noha alaposan kihasználja az idejét – mondta Jarlaxle ravaszkan, és úgy ütögette össze az ujjait, mint aki jóval többet tud a piperkőc ifjú harcos viselt dolgairól.

Pedig nem.

– Hát, nem a Xorlarrin-ház áll az első helyen a keleti úttal kapcsolatban? – folytatta Jarlaxle. – Gondolom, Zeerith nagyasszony helyőrsége is csatlakozik a seregedhez.

A zsoldosvezér észrevette Gromph rosszálló pillantását. Az ősmágus a nagyasszonya mögött állt, és fintorogva rázta a fejét jelezve, hogy hagyja abba az ilyen irányú kérdezősködést.

Mert nem hagyta, hogy Quenthel megtévessze őt, jött rá Jarlaxle. Azzal, hogy őt és a Bregan D'aerthe-t itt tartja a Do'Urden-házban, alaposan meggyengíti a jól felépített luskani hálózatot, amely így nehezen tud majd ellenállni a fenti világ hagyományos erőinek és mesterkedéseinek: a többi főkapitány minden bizonnyal megtámadja a Kurth-hajót, ha úgy vélik, hogy megszabadulhatnak Beniagótól, és főleg, ha úgy gondolják, hogy visszaszerezhetik a városukat Jarlaxle markából.

– Kevesebb mint négyszáz katonám van – fejtette ki Jarlaxle. – Mindet belevéve. Több mint százan vannak odakint Mélysötétben vagy a felszínen, felderítőként vagy követként. Az állomány maradékának kétharmada áll a rendelkezésedre.

Jarlaxle észrevette, hogy Gromph visszatartja a lélegzetét, mintha attól tartana, hogy a testvérük lesújt rá a korbácsával a szavai hallatán, de Quenthel csak hallgatott, és alaposan megrágta a zsoldosvezér szavait.

– Ez azt jelenti, hogy Beniagónak kevesebb mint száz katona áll a rendelkezésére a többezres városban... és a több ezer kalóz és semmirekellő között – fejezte be Jarlaxle.

– Azt mondják, egyetlen képzett drow harcos felér száz másikkal – jegyezte meg Quenthel.

– Sok mindenről pletykálnak, és ezeknek csak egy része igaz – felelte bátran a zsoldosvezér. – Bármire is vetette ki a hálóját Lolth úrnő keleten, nem lenne bölcs dolog emiatt elveszíteni Luskant. Ez a város a mi legfőbb kereskedelmi útvonalunk a felszínre, melyen keresztül Menzoberranzan még több vagyonra és hatalomra tett szert az utóbbi időben, nem is beszélve a Netheri Birodalomból beáramló különleges és nagy erejű erekléről. És noha ez kereskedelmi útvonal, egyenesen keresztülhalad Q'Xorlarrin városán, amely a Baenre-ház szoros ellenőrzése alatt áll.

– Sem te, sem Beniago nem akarja használni e családi nevet – emlékeztette rá Quenthel.

– Szeretnéd, ha használnák? – kérdezte Jarlaxle ártatlanul, mert előre tudta a választ, és Quenthelnek el kellett fogadnia az igazságot. – Luskan városán, az én szervezeten keresztül ellenőrizni tudod Q’Xorlarrin kereskedelmi tevékenységét, és teljesen az irányításod alatt tarthatod.

– Túlbecsülöd a szerepedet és a fontosságodat.

– Shakti Hunzrin nagyasszony másként vélekedne – vágta rá Jarlaxle habozás nélkül, felemlegetve a tizenegyedik ház nagyasszonyának nevét. Noha ő nem volt tagja az Uralkodó Tanácsnak, félelmetes hatalommal rendelkezett, ugyanis a Hunzrin-ház képviselte a legnagyobb gazdasági erőt Menzoberranzanban, a jóval a város határain túlnyúló, kifinomult alapossággal kiépített hálózatának köszönhetően.

Quenthel nagyasszonya megfordult, és az ősmágusra nézett, aki már-már bocsánatkérően biccentett Jarlaxle felé, jelezve, hogy neki ad igazat.

– Bebiztosítottad a szövetséget a Barrison Del’Armgo-házzal. – érvelt Gromph. – Sikerült teljesen behálóznod Mez’Barris nagyasszonyt. Tekintettel a Do’Urden-házhoz fűződő alapvető viszonyunkra, a Barrison Del’Armgo-ház támogatása nélkül a jelenlegi helyzetben senki sem merne támadást intézni a Do’Urden-ház ellen, márpedig erre Mez’Barris nem fog rábólintani.

Quenthel szemmel láthatóan megnyugodott, és nyugodtan végiggondolta az elhangzottakat.

– Visszatérhetek Luskanba? – kérdezte Jarlaxle némi hallgatást követően.

– Nem! – csattant fel a nagyasszonya metsző hangon, majd halkabban folytatta: – Nem, de Beniagóhoz vezényelheted a katonáid felét a Do’Urden-házból.

– Szóval akkor csatlakozom a keleti küldetéshez – állapította meg Jarlaxle lemondó sóhaj kíséretében, amely egyértelműen arról árulkodott, hogy mennyire felesleges és fárasztó kalandnak tartja az utazást.

– Nem – válaszolta Quenthel nemes egyszerűséggel.

A válasz meglepte a zsoldost. Amit eddig a nagyasszonyanyától, vagy máshol másoktól hallott, ez a keleti küldetés sokkal inkább diplomáciai, semmint harci tevékenység. Mégis ki lenne alkalmasabb a feladatra Jarlaxle-nél?

– Nem küldünk nagy erőket keletre – magyarázta Quenthel, de a mindig mindenre éberén figyelő zsoldosvezér valami mást is kihallott a nagyasszonya ravaszkodó szavaiból, valamit, ami személyesen őt érinti. – Mi csak hadi tanácsadóként veszünk részt a harcokban, az orkok ezreit irányítjuk a háttérből. Nem követem el még egyszer Yvonnal hibáját. Akár diadalt aratunk az Ezüst Mocsarak felett, akár nem, a veszteségek nem lesznek számottevőek Menzoberranzan számára.

– Felzavarod a darázsfészket – figyelmeztetett a zsoldosvezér.

– És hagyom, hogy a darazsak kedvük szerint csípjenek – felelte Quenthel.

Jarlaxle hosszasan ízlelgette a szavakat. Nem tudott megbékélni gondolattal, hogy Menzoberranzan kirobbant egy háborút, de a végkimenetele már fikarcnyit sem érdekli. Egyáltalán nem.

Felmérte a környezetét, és kiválasztotta a célpontot. Hosszasan tanulmányozta Quenthelt.

Drizztről szólna ez az egész? Drizzt végső soron egyszer már megölte Quenthelt, méghozzá igen fájdalmas módon.

– A Do’Urden-ház vezeti a hadjáratot keleten, de te itt maradsz mellettem, hogy bármikor a rendelkezésemre állj – jelentette ki Quenthel ellentmondást nem tűrően.

A Drizzthez fűződő viszony miatt, Jarlaxle ebben biztos volt, de nem merte szóvá tenni.

A zsoldosvezér fejet hajtott, felismerve, hogy a találkozó ezzel véget ért.

– Tehát az Ezüstgyepűk elleni csatát Tos'un, a Do'Urden-ház nagyura vezeti – nyugtázta Gromph miután Quenthellel visszatértek a Baenre-ház otthonába. – És Tiago, a Baenre-ház fegyvermestere.

– Így ésszerű – felelte a nagyasszonya. – Na, és hol van az a felfuvalkodott kölyök?

– Itt lesz – biztosította az ősmágus. – Sos'Umptut keletre küldöd? – Mindenáron témát akart váltani, nem szeretett volna arról beszélgetni a lobbanékony nagyasszonyával, hogy Tiago elkalandozott a Jeges Szelek Völgyébe.

– Ezt már Mez'barris is megkérdezte.

– Akkor mondd el nekem négyszemközt – noszogatta őt a férfi.

– Nem – felelte, miután alaposan végigmérte az ősmágust. – Saribel papnő is megteszi.

– Mennyien mennek a házunkból?

– Néhányan – felelte Quenthel. – Összesen mintegy száz harcost küld a város, abból húszat a Barrison Del'Armgo-ház, a többi egységet az alacsonyabb házak adják a fegyvermestereikkel a soraikban, akik hírnévre vágnak. A papnőket a kisebb házak adják, és Saribelnek engedelmeskednek, a varázslók Q'Xorlarrinból érkeznek. Az összes, egyet kivéve.

– Engem – állapította meg az ősmágus, és felettébb ügyelt rá, hogy egyáltalán ne tűnjön lelkesnek a lehetőség hallatán.

– Nem, az egyik talpnyalód – helyesbített Quenthel Gromph nagy meglepetésére és örömére –, bárkit válassz is. A te feladatod felettébb egyszerű, ősmágus: állandó, közvetlen kapcsolatot kell tartanunk Tiago erődjével, bárhol állítsa is fel keleten. Folyamatosan tájékozódunk kell a háború menetéről, és nagy erővel sietünk a segítségére, ha szükséges, vagy visszarendeljük, ha a helyzet úgy kívánja.

– Mert elősegítheti, hogy a Do'Urden-ház törvényesen is megszerezze a kellő rangot magának, és ezzel nyersz magadnak egy második szavazatot az Uralkodó Tanácsban.

– A keleti diadalt követően a Do'Urden-ház magasra emelkedik majd a rangsorban, Lolth kegyeltjeként – értett egyet Quenthel az ősmágussal, és Gromph ekkor megértette, hogy a nagyasszonyát két cél vezérli keleten: Tiago nem eshet el, Tos'un Armgo viszont igen.

Biccentéssel tisztelgett húga agyafűrt észjárása előtt.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

A TÁRS A HARCBA

Életében nem a lopakodás volt a legnagyobb erénye. Sőt, épp ellenkezőleg, a fékezhetetlen harci tomboló felettébb büszke volt rá, hogy már jóval azelőtt jelezte a közeledtét az ellenségnek, mielőtt belevetette volna magát a harcba, még akkor is, ha nyílveesszőket és dárdákat kapott érte jutalmul.

Nem úgy mint halálában. A vámpírlét lehetővé tette számára, hogy egybeolvadjon az árnyékokkal, ami hatalmas előnyt jelentett neki, mert a léptei légiessé váltak, köszönhetően annak, hogy egyszerre létezett szilárd és légnemű alakban is, mert egyszerre volt a két különböző sík teremtménye. Erre szüksége is volt, mert a sötételfek közt vadászott, méghozzá rájuk, a sötétség uraira, a nesztelen gyilkosokra, akik Mélysötét örök sötétségének birodalmában éltek, és a vámpír tökélyre fejlesztette eme képességét, legalábbis ő így vélte. Teljesen zavartalanul ólálkodott a drow-k, goblinok és a félig drow, félig pók testű fertelmes szörnyetegek körül. Azok sehogy sem tudtak a nyomára bukkanni, képtelenek voltak tudatosan érzékelni a jelenlétét, már csak azt érezték, hogy végigfut a borzongás a gerincük mentén, hogy feláll a szőr a karjukon vagy a tarkójukon, amikor a közelükbe ér.

Pwent húsz drow-t ölt meg eddig, és a feléből élőholt szolgát teremtett magának, emellett gyakorta lakmározott a goblinok véréből, méghozzá bőségesen.

A legendás törpe hon idővel az ő birodalmává vált, hisz egyetlen élő sem ismerte annyira Gauntlgrym titkait, mint Pwent. Az összes folyosót és járatot, az összes repedést a falakon, mind az épületegyüttes korai időszakából, mind abból az időből, amikor az ősfenevad tíz esztendőre kiszabadult, és kitört a vulkán.

Mindig is otthon érezte itt magát, mert úgy érezte, ide tartozott. Gauntlgrym Őrzőjének képzelte magát, aki a törpék lakhelyét védelmezi.

Lénye egyik felének tudta be ezt, de volt egy másik fele is, a sötétebbik, amelyet gyűlölt, és amely képes volt akár még Bruenor, a saját királya ellen fordítani őt.

Tudatosan próbálta elnyomni ezt a sötét oldalt, miközben egy négyes elágazás feletti kiszögellésen guggolt. Érezte, hogy a királya a közelben van, méghozzá a társaival együtt, akik szintén Gauntlgrym barátai, noha fogalma sem volt róla, hogy egykoron hol és mennyire és miért ismerte őket, ha ismerte őket egyáltalán.

– Én királyom – formálta meg a szavakat némán, de a következő pillanatban már vicsorgott is, és ez volt a legtöbb, amit tehetett, ennyire tudta visszafogni magát, hogy torz dühe ne törjön ki hangos, állati hörgésben.

Természetesen nem tudott nagy, megnyugtató levegőt venni, hiszen már nem lélegzett, de azért kényelmesebb testhelyzetet vett fel, mintha hagyta volna, hogy gáznemű alakja megszilárduljon. Mohón kulcsolta össze az ujjait, harci kesztyűjének tüskéi csikorogva csúsztak egymás hátán.

Tudta, hogy hol vannak, és tudta, hol tudna a leghatékonyabban rajtuk ütni élőholt szolgálival.

– Én királyom – formálta meg ismét a szavakat, emlékeztetve rá magát, hogy valójában nem akar rajtaütni ezen a társaságon.

Vagy mégis?

Hátrafordult, és azon morfondírozott, hogy okos és taktikus lépés lenne magához rendelni élőholt szolgálit, és ekkor, fordulás közben mozgást érzékelt a szeme sarkából, méghozzá olyan közlőrl, hogy tudta, előbb érheti csapás őt, mint ahogy mozgásba lendülhetne.

Hogy juthattak ilyen közel hozzá a sötételfek? Miféle felderítő lehet ez?

Megfordult, hogy szembenézzen leendő orgyilkosával, és közben mély morgás hagyta el a torkát, és úgy mozdult, mintha csapásra készülne.

De nem támadott, mert Drizzt Do'Urden lépett ki elé az árnyékok takarásából.

A vámpír alaposan végigmérte őt, nem értette, miként juthatott ilyen közel hozzá, ennyire könnyedén, ennyire észrevétlenül, ennyire nesztelenül. A sötételf kósza nem rántotta elő a szablyáit, a mágikus pengék békésen pihentek a csípőjénél.

Pwent és Drizzt tekintete összefonódott, és az élőholt teremtmény ekkor ismét felmordult.

– Ott hagytalak a barlang szájában – szólalt meg Drizzt. – Barátként. Bízván benned.

– Akkó' bolond levél – felelte a törpe.

– Az lennék? Az a Thibbledorf Pwent, akit egykoron ismertem nem volt gyáva.

Amint a sértés eljutott a tudatáig, a vámpír a kószára vetette magát.

A drow pengéi fényes villanással kerültek elő, és úgy tűnt, hogy még el sem hagyták a hüvelyüket, de már vágott és szúrt velük. A törpe tomboló dühe és nem e világi fizikai állapota ellenére is megérezte a csapásokat, amelyek le is lassították, de csak egy pillanatig, mert ismét megvetette a lábát, hangosan ordított, és újra előreszökkent.

Meglepetten tapasztalta, hogy célt tévesztett, a zsákmány mellé ugrott, pedig jól mérte fel az irányt és a távolságot, csak hogy a kósza hihetetlen sebesen és könnyeden tért ki előle.

A szablyák ismét belemartak a testébe, miközben próbált lassítani és megfordulni, ide-oda terelgetve őt. Kibillent az egyensúlyából, és amikor végre kiszabadult szorult helyzetéből, megpördült, készen rá, hogy leszegje a fejét, és futtából felnyársalja ostoba ellenfelét, de a drow már ott volt mellette, és pontos csapásokkal terelte hátrafelé, az oldalfal irányába.

A vámpír nem tudta felvenni a harcot ellenfelével; bármivel próbálkozott is, a drow mindig kitért előle, a szablyák minden alkalommal más irányból és más szögből sújtottak le rá.

Az élőholt teremtmény végül felugrott a magasba, megpördült a levegőben, terpeszállásban megvetette a lábát, és jobbra-balra hadonászott a karjaival.

Drizzt azonban addigra már eltávolodott tőle, halálos nyugalommal ácsorgott, és könnyeden pörgette a szablyáit.

– Feltétlenül így kell ennek történnie, öreg barátom? – kérdezte a kósza.

Pwent félig gázneművé változott, és a magasabb rendű élőholt teremtmény oly sebesen hajtotta végre a váratlan támadást, hogy ködpamacsot húzott maga után a levegőben. A kósza azonban már látott ehhez hasonlót, magától a vámpírtól és Feketelelektől is, így még idejében oldalra szökkent, és amikor a törpe visszanyerte eredeti alakját, akkor harca készen várta, és íves pengéjének újabb döfésével üdvözölte őt.

Ezt követően oldalra iszkolt, a dühösen morgó Pwent pedig ismét megpördült, hogy szembeszálljon vele.

– Nem ártol nekem, elf – hörgött a vámpír. – Te elfáradol, de nem én, én nem – gonosz vigyor ült ki az arcára, és fenyegetően indult el a drow felé.

– Mindig is bátor törpének ismertelek – mondta Drizzt

– He? – a harci tomboló értetlenül torpant meg.

– Ott hagytalak téged a barlang szájában, a felkelő napra várva – magyarázta a drow. – Bízom benne, hogy te, az a Thibbledorf Pwent, akit egykoron ismertem, bebizonyítja, hogy elég erős és elég bátor ahhoz, hogy szembenézzen a végzetével, és megmutatja, hogy jobb sorsa érdemes. De csalódást okoztál nekem, öreg barátom. A halálban meg sem közelítéd azt a törpét, akit az életben ismertem.

– Bah, mit tudsz te?! – vágott vissza a vámpír. – Meglelém én az utam s helyem.

– Egy helyet, ahol azokat az elveket követheted, melyeket egykoron?

– Egen.

– Gauntlgrym védelmezője vagy hát? – kérdezte Drizzt.

– Egen! – harsogta Pwent túlradó lelkesedéssel. – Gauntlgrym Őrzője!

– És Bruenor király sírjának oltalmazója?

– Egen, de ezt tudod.

– Mégis rám támadsz? Szeretett királyod bajtársára?

- Ki innen! – ordította a törpe, és tett egy lépést előre.
- Mert éhes vagy – mondta a kósza, és eltette a szablyáit.

A mozdulat hatására a vámpír ismét megtorpant, és elveszetten, értetlenül meredt a kószára.

- Megtevék minden tőlem telhetőt, elf – nyögte.
- Entrerit és a társait keressük.
- Sok a drow – figyelmeztette őt a vámpír. – De vannak utak befelé.
- Ismered ezeket az utakat?
- Egen.
- Akkor segíts nekünk.

A törpe összerezte; az arca rángatózott majd eltorzult, a felső ínye felhúzódott, így láthatóvá váltak hosszú, kutyaszerű fogai.

– Én... én... én, nem lehetek veletek... a közeletekben – hebegte esdeklő hangon. – A szag...

- Szag?

A vámpír mély hangon morgott.

- Pwent! – rivallt rá a drow metsző hangon.
- A véred! – adott magyarázatot a törpe. – Ó, a legédesebb szag.
- Akkor haladj előttünk! – folytatta a kósza. – Karcold meg a sziklafalat minden egyes elágazásnál! Vezess minket a sötételfekhez, Entrerihez és a többiekhez!
- A lány elment – hörögte a törpe. – A drow-k halálra ölték, asszem. Feletették az pókokkal...

Hatalmas gombóc nőtt a kósza torkában, de sikerült megszólalnia.

- Vezess minket! – kérte tőle, de ekkor mágikus fénybe borult az előttük elnyúló terület.

A vámpír ismét félig gáznemű, félig szilárd alakot öltött, és olyan sebesen rontott rá a drow-ra, hogy az moccanni sem tudott, biztos volt benne, hogy ott abban a pillanatban utolérte a végzete.

Az élőholt teremtmény azonban elsuhant mellette, végigszáguldt a folyosón, és elkanyarodott a legközelebbi fordulónál. A következő pillanatban Bruenor hangja gördült végig a járatban.

- Elf!

Fülsértő hang érkezett a folyosó másik végéből, fém csikorgott kövön, és a kósza megnyugodhatott, Pwent elvezeti őket a célhoz.

– Irigyellek – mondta Artemis Entreri Afafrenfere barátának, aki mozdulatlanul lógott mellette.

Ennek ellenére nem tudta rávenni magát, hogy csatlakozzon a szerzeteshez az élet utáni véget nem érő álomban. Tudta, hogy könnyedén elérhetné a célját, ha valóban vágyna rá. Kinyithatná a zárat, hogy résnyire nyissa az ajtót, és hagyja, hogy a villámok szétmárcangolják a testét. Vagy kiszökhethet a ketrecből, megölhetne egy újabb drow-t, elvetné a fegyvereit, és addig harcolna, amíg a túlérő végül legyűri. Igen, ez megfelelő vég lenne, gondolta.

Számos alkalommal gyözködte magát, hogy meg kellene tenni.

Számos alkalommal emelte fel a karját, hogy kinyissa a ketrecet a zárnál elrejtett apró szöggel.

De minden egyes alkalommal visszahúzta a kezét.

Dahlia odakint volt valahol, és Entreri folyton azt hajtogatta magának, hogy az elfnek szüksége van rá a kijutáshoz. Nem adhatta fel. Egyelőre nem.

Miközben ezen morfondírozott, és próbálta győzködni magát, a keze ösztönösen elindult a zár felé. Ugyan mit számít mindez? Dahlia szóba sem állna vele – még akkor sem tudná rábeszélni a szökésre, ha sikerülne a lehetetlen, és megelné a kivezető utat.

Döntött hát... nem. Nincs kivezető út. Inkább kiszabadul a ketrecből, szerez magának fegyvert, megöl néhány drow-t, és ezzel véget vet az egésznek.

Az ujjai időközben elérték a zárat, és éppen becsúsztotta a szöveget a zárba, amikor váratlanul zajt hallott, és ösztönösen visszarántotta a kezét.

A hang irányába nézett. Yerrinae, a hatalmas termetű drider közeledett sietős léptekkel, nyolc póklába hangos csikorgással kopogott a kemény kőpadlón. Egyik kezében Koponyazúzó, a másikban hosszú, háromágú szigonyát tartotta. Három drider követte őt a hosszúkás, keskeny helyiség szemközti fala mentén. Elhaladtak az ősfenevad verméhez vezető kapu, az új, díszes, mithrillből készült, adamantinnal szegélyezett ajtó előtt, majd elsiettek Entreri ketrece mellett. Megálltak, hogy beszéljenek néhány sötételfel, kovácsokkal és örökkel egyaránt. Úgy tűnt, hogy a hatalmas termetű drider utasításokat osztogat nekik.

A driderek továbbálltak, betértek az utolsó oldalfolyosóba és elhagyták a helyiséget, az orgyilkos helyzetéhez képest jobbra, átlós irányban. Entreri tudta, hogy az a járat túlnyúlik az ősfenevad vermén, és a külső járatokba torkollik. A kovácsműhely felbolydult, a sötételfek izgatottan sürgölődtek, a goblinok becsukták a kohók ajtóit, elfojtva a nyílt lángokat.

A terem elsötétedett, és még sötétebbé vált, amikor a drow-k mágikus sötétséget bocsátottak a kohókra, ahol az ajtók rácsain keresztül kiviláglott a parázs narancssárgás izzása.

– Dahlia? – kérdezte Entreri suttogva, hátha az elf nőnek sikerült megszöknie valahogy.

Dulakodás zaját hallotta hátulról, a helyiség közelebbi vége felől. Teljesen kitekerte a nyakát, hogy megnézzé, mi történik, de a sötétben semmit sem lehetett látni. Goblin visítást hallott, még hozzá olyan rémült hangon, ami még az orgyilkost is meglepte. Az ocsmány kis teremtmény a ketrece közelébe került, elég közel ahhoz, hogy láthassa, amint egy drow lepelként borul rá, és tépi-szagatja és harapja.

Harapja? Entreri nem tudta mire vélni a dolgot, de hinnie kellett a szemének, hiszen ott történt közvetlenül előtte.

Újra csatazaj hallatszott a háta mögül, még hozzá egyre hangosabban és hevesebben. Goblinok visítogtak, a sötételfek segítség után kiáltogtak, és az ellenséget átkozták. Fellázadtak volna a goblinok, találgatott az orgyilkos?

A következő pillanatban azonban már el is vetette az ötletet. Újabb sikoly érkezett, ezúttal egy törpétől, amit egy sötételf rikoltása követett, de szinte azonnal el is némították.

Újabb verekedő páros rontott be a helyiségbe, nekicsapódtak az orgyilkos ketrecének, amittől az himbálózni kezdett. Gyorsan a zár felé nyúlt, kiváló lehetőséget látott arra, hogy megszökjön, de abban a pillanatban, amint megpillantotta a két harcoló felet, egy sötételf nőt és egy sötételf férfit, egész testében ledermedt. A nő sértetlennek tűnt, annak ellenére, hogy a férfi vadul csépelte őt.

Újra és újra lecsapott ellenfelére a pompás drow karddal, mély sebeket ejtve, de a sötételf nő ügyet sem vetett rá. Megragadta a férfit, beleharapott, és közben mély árkokat szántott az arcába karmos kezével. A férfi eszeveszetten vagdalkozott a kardjával, le is vágta ellenfele egyik karját, de a nőt ez sem állította meg, letéperte a férfit a földre, beleharapott az arcába, majd tovagurultak, be az áthatolhatatlan sötétségbe.

Az orgyilkos továbbra sem tudta, hogy mit higgyen, és mit tegyen.

Egészen egyszerűen nem volt értelme annak, amit látott.

Éles fény villant a túloldalon, a kovácsműhelyt uraló központi nagy kohó mögött, csodás fényárba borítva a helyiség azon részét. A sötétben tartózkodó sötételfek a szemük elé emelték a tenyerüket, és hátrálni kezdtek – az egyikük varázshasználóként mozgatta a kezét, de minden egyes szónál hunyorognia kellett, erős kínokat okozott neki az éles fény. A sötétségvarázslat

elűzte ugyan a bántó fényességet, de csak röpke ideig, a következő pillanatban ismét fényárba borult minden.

A drow nő hátratántorodott, és ekkor olyan támadás érte, amit Artemis Entreri nagyon is jól ismert. Sistergős, kékesfehér színű, villámló nyílvessző kergette a drow-t az árnyékok sűrűjébe, és űzte el azokat a bizonyos árnyékokat, amikor becsapódott a sötételf mellkasába, messzire repítve őt.

Újabb villámló nyílvessző érkezett, és az orgyilkos ezúttal már számított rá, ezért meg tudta figyelni, hogy honnan érkezik a lövedék. Azonnal felfedezte a drow íjászt, aki a mithrillajtó tövében bújt meg. Egy röpke pillanatig elgondolkodott rajta, hogy miként juthatott oda az éber és halálos ellenség gyűrűjében, de nem kellett sokat törnie a fejét, ugyanis nagyon is jól ismerte azt a drow-t, Drizzt Do'Urden-t a Vadászt, és ezt a felismerést követően már nem lepődött meg semmin.

Újabb fényes villanás törte meg a sötétséget, és Entreri ezúttal jobban meg tudta figyelni a támadókat: egy törpe, egy félszerzet és egy óriás termetű ember állt sorfalat egy aranybarna hajú ifjú asszonyka előtt, aki a varázshasználókra jellemző mozdulatsorokat tett, fehér ruhája és fekete sálja minden egyes pörgésnél szellemfátyolként szállt a levegőben, mintha részben éteri lenne. Kék színnel átítatott ködpamacsok gomolyogtak ki ruhájának bő ingujja alól, és úgy fonódtak rá a karjára, mintha a megidézett mágikus energia megelevenedett volna.

– Nem – lehelte maga elé az orgyilkos, amikor a három elől álló alak egyszerre emelte fel a kezét, és hajított el kavicsnak látszó tárgyakat. Mint kiderült, nem kavicsokat, hanem apró agyaggolyókat, amik a földet érés pillanatában széttörtek, és éles fény szabadult ki a belsejükből, bevilágítva az egész kovácsműhelyt.

– Ez lehetetlen! – tátozott Entreri némán.

Borsószem nagyságú lángnyelv vált le az ifjú asszonyka tenyeréről, és röppent a helyiség oldalfalához, ahol pusztító tűzlabdaként robbant fel, azonnal megsemmisítve goblinok egy csoportját, és a megmaradt sötét sarokba űzve két sötételfet, akik a fejüket védve összekuporodtak, előrebukfenceztek, és közben próbálták eloltani a harapós lángnyelveket.

A négyes ekkor megindult, feltartóztathatatlanul, az útjukat villámló nyílvesszők áradata biztosította, megbontva a rájuk váró szoros védelmi vonalat.

Ugyanolyan hatékonysággal használták a fényt, ahogy a sötételfek szokták a sötétséget. Megvakították az ellenséget, ahogy a drow-k szokták elvenni a felszíni ellenfelek látását, csak ők a sötétség segítségével.

A maroknyi csapat nem egyedül érkezett, a túloldalon még hevesebb csata dúlt. Drow harcolt drow ellen, drow goblin ellen, és egy magányos törpe forgolódott vadul a zúrzavar kellős közepén. Egy törpe, aki hosszú tuskét viselt harci sisakja tetején, aki tuskés páncélt és kesztyűt hordott, és akit tetőtől talpig vér borított, és aki élvezte, hogy fürdőzhet a vérben.

A túloldalon csatakiáltás harsant, és Tempus neve vert visszhangot a köveken és a kohók oldalán. Súlyos harci pöröly írt le széles kört a levegőben, messzire repítve egy sötételfet, aki már azelőtt meghalt, hogy földet ért volna.

– Ez lehetetlen! – suttozta maga elé az orgyilkos ismételten, és most már kifejezetten a három harcost nézte, kíváncsi volt, hogy miként fogadják a támadóikat.

Kürtszó harsant, dallamos ugyanakkor robajló, kellemes mégis fagyos, mintha egyenesen egy barbár isten termeiből érkezne a hangja.

– Ez lehetetlen! – suttozta harmadszorra is, ám ekkor meghallotta a hatalmas termetű, vadászni induló párdúc bömbölését, és tudta, hogy mégis lehetséges.

Drizztnak a kedvéért jöttek le ide a mélybe, segíteni akartak neki teljesíteni a küldetését, még akkor is, ha olyasvalakit kellett megmenteni, aki korábban a Csarnok Vándorainak végzete volt, egy kegyetlen férfit, aki oly sok évvel ezelőtt levágta Regis egyik ujját!

Regis most mégis beállt a csatasorba, és ádázul küzdött Artemis Entrieriért, a Drizzthez fűződő barátsága kedvéért.

Ez természetesen nem kerülte el Bruenor figyelmét, a félszerzet hozzáállása megerősítette a kötelékeket a csapaton belül, rámutatott az igaz barátság jelentőségére. Sokadszorra állapította meg, hogy mekkora bolond volt, amikor meg akarta szegni az esküjét, és nem akart elvándorolni Kelvin Halmához a megadott időpontban, és végtelenül boldognak érezte magát, hogy most itt küzdhet a Csarnok Vándoraiért és oly kedves barátjáért, Drizztért.

De valami más is hajtotta a törpét, más cél is vezérelte őt, ami erőt adott neki. A barbár és a félszerzet közé állt, és ő vezette a sort, vadul lóbálva rovátkolt csatabárdját, pajzsokat repesztve ketté és goblin koponyákat zúzva szét. Minél hamarabb el akart jutni a sötételfekhez, akik elfoglalták ezt a helyet.

Ez Gauntlgrym, a delzouni törpék ősi otthona. Ezek a kohók, főleg a központi nagy kohó hozta el a gazdagságot és a hírnevet Bruenor népe számára, és teremtette meg a kereskedelmi tevékenység alapjait.

Az átok drow-knak itt nincs helyük!

Bruenor érezte, hogy a törpe istenek szelleme ott lüktet a bensőjében; Moradin bölcsessége, Clangeddin ereje és Dumathoin titkai. Amikor legutóbb ezen a helyen harcolt, akkor hasonlatossá vált ezekhez a törpe istenekhez, és megütközött egy pokolbéli fenevaddal a Kilenc Pokol egyik legnagyobb hatalmú ördögével, egy iszonyatos szörnyeteggel, amely messze a képességei felett állt. De győzött. A bölcsességnek, az erőnek és a titkoknak köszönhetően legyőzte azt a félelmetes ellenfelet, és úgy döntött, hogy ez ezúttal is így lesz.

Egy goblin ugrott elé, a csatabárd pedig a magasba emelkedett, ahogy az apró teremtmény pajzsa is.

Clangeddin ereje járta át Bruenor karját, amikor fej fölül lesújtott a csatabárdal. A pajzs, amelyet éppen ebben a kovácműhelyben készítettek, kitartott, de a csapás ereje megrogyasztotta a goblin lábát, aki térdre esett.

Regis azonnal ott termett, és a fülén keresztül döfte le a teremtményt.

A törpe félrerúgta a haldokló goblint az útból, és rárontott két sötételfre.

Harci pöröly zúgott el a feje felett, mágikus nyílvevő érkezett oldalirányból, és mágikus lövedékek cikáztak zömök alakja körül, majd zúdultak rá az ellenségeire, megkönnyítve az útját.

– Bah! – mordult fel Bruenor csalódottan, mert Wulfgar harci pörölye agyonzúzta az egyik drow-t, a másik pedig hátrálni kezdett, és közben goblinok után kiáltozott, hogy fedezzék őt bicegő menekülése közben.

– Bah! – mordult fel Bruenor ismét, és félresöpört az útjából két goblint. – Elrontjátok a mókám! – bosszankodott. A csatabárd mélyen belevágott az egyik goblin oldalába, odébb penderítve az áldozatot, amely nekiszállt a másik goblinnak, oldalra taszítva azt. Az ép goblin a törpére összpontosított, így alaposan meglepődött, amikor a hatalmas termetű barbár nyakon ragadta, felemelte a levegőbe, és nagy erővel a legközelebbi kohó oldalához csapta.

– Ide nekem valami nagyot! – ordította Bruenor. Alig hagyták el a szavak a száját, a kívánsága máris teljesült, ugyanis négy rémisztő drider bukkant fel a csatatéren. Ügyet sem vetettek Pwentre és vámpír szolgálóira, elrobogtak a véres csetepaté mellett, és egyenesen a Csarnok Vándoraira rontottak.

– Ez mán igen! – dörögte Bruenor lelkesen.

Amikor a mágikus sötétség elűzte a földhöz vágott agyaggolyóból kiszabaduló fényt, Drizzt tudta, hogy leleplezték a bűvőhelyét. Leadott még egy utolsó célzott lövést, és a mágikus lövedék könnyedén hatolt át a Bruenor előtt álló drow páncélján, majd a csatatér közepe felé fordult, a drow-k és goblinok csapata felé, amely Pwent és a vámpírhajók, illetve a közeledő vándorok közé szorult, és nyílzáporot zúdított az ellenségre.

Nem vesztegette az időt a pontos célzással, de így is leterített egy goblint és egy drow-t a heves tüzelés közepette. Nem is az ölés volt az elsődleges célja, hanem a zavarkeltés, hogy ne rendeződhessenek csatarendbe, ne mozoghassanak összehangoltan.

Az éles fülű kósza még a heves csata robajló zaján túl is hallotta a nyílpuskák pendülését. Ösztönösen lekuporodott és összehúzta magát, hogy így védekezzen az összehangolt támadás ellen, még éppen időben, hogy elkerülje a felé záporozó lövedékeket.

Ennek ellenére érezte, hogy egy lövedék eltalálja, majd még egy és egy harmadik is, valahogy rést találtak a páncélján, és a nyílhegyek a húsába martak. Nem szenvedett komoly sérüléseket, és bízott benne, hogy a mérge sem lesz rá hatással.

Nem nehezedett el a karja, ezért némán hálát adott a félszerzetnek, aki különféle varázssitalokat itatott meg velük, mielőtt beléptek volna a helyiségbe, elixíreket, amelyek Regis szerint ellenállóvá teszik őket a drow mérge ellen. Mindannyian ebben bíztak.

Drizzt felegyenesedett, villámgyorsan előrántotta a szablyáit, és vívóállást vett fel, hogy fogadja a két drow harcos rohamát. Nem érzett tompultságot, sem bénultságot, az altatómérge nem hatott rá. A pengéi jobbra-balra cikáztak, hangosan csilingeltek, miközben egyszerre védekezett négy másik támadó penge ellen.

Már azelőtt lehajolt, mielőtt kiszabadult volna a két drow szorításából, így elkerülte, hogy az ellenfelei közt elrepülő harci gerely az arcába fúródjon.

– Guen! – kiáltotta. A háttérben álló drow nő újabb harci gerelyt vett kézbe.

Hátravonta a karját, újabb dobásra készen, de arra már nem került sor. A karja és az egész teste oldalra billent, és a következő pillanatban egy háromszáz kilós párdúc karmos mancsai alatt találta magát.

A kósza nem gyönyörködhetett a látványban, teljes köröket írt le a szablyáival, előbb keresztbe fektette azokat a teste előtt, majd visszakézből támadott velük. Próbált felmérni az ellenfeleit, hogy kiderítse melyikük a gyengébb, a sebezhetőbb. De ezek képzett és tapasztalt harcosoknak bizonyultak, és számos alkalommal harcoltak már egymás oldalán, így Drizzt nem tehetett egyebet, mint hogy védi magát és kordában tartja őket.

Be kellett látnia, hogy segítségre lesz szüksége ahhoz, hogy kitörhessen szorult helyzetéből. Guenhwyvar irányába nézett, és szólni akart neki, hogy igyekezzen, de ekkor észrevette a dridereket.

Az egyikük a fekete párdúcot vette célba, és vad rohamot indított ellene, ezért a sürgetésből inkább figyelmeztető kiáltás lett.

A terem ajtaja kivágódott, meglepve a benn tartózkodó drow nőket. Egyszerre pattantak fel a helyükről és fordultak meg varázslásra készen, de a behatoló közülük tartozott, az a papnő volt, akit felderítőútra küldtek.

– A kovácsműhely, úrnő! – kiáltotta a fiatal drow magas fejhangon Berellipnek.

Berellip Xorlarrin az alsó ajkát harapdálta, és közben nagyravágyó fivérét és az ostoba Tiagót átkozta magában. Túl sok harcost vittek magukkal, Q’Xorlarrin sebezhetővé vált.

– Hívd ide az öröket a bányákból, és az összes goblin munkást! – adta parancsba. – Hol van Yerrinae.

– Csatlakozott a harchoz a dridereivel – jelentette a fiatal papnő, és Berellip elégedetten bólintott.

Már éppen arra készült, hogy kiadja a megfelelő utasításokat, és csatasorba rendezze a papnőket, amikor észrevette, hogy a fiatal papnő ajka remeg. Lerítt róla, hogy még nem végzett, hogy tartogat még valami meglepetést a számára.

– Mi az? – förmedt rá Berellip.

– Az a csavargó – magarázta a fiatal papnő –, az a Drizzt Do’Urden itt van Q’Xorlarrinban!

Berellip nagy levegőt vett, a szeme kiguvadt, és majdnem megbicsaklott a lába a döbbenetes hír hallatán. Végighordozta a tekintetét a többi papnőn, de ők teljesen tanácstalannak tűntek.

Átfutott az agyán, hogy learathatná a babérokat, hogy megszerezhetné a trófeát, és akkor Tiago Baenre évtizedeken át szenvedhetne, amiért Saribelt választotta hitveséül.

– Hívjátok az őrseget! – adta parancsba, de nem tudta folytatni, mert ekkor éles szúrást érzett, behatoltak az elméjébe, és vizenyős hang járta át a gondolatait.

Erősebbek nálad – mondta a hang, és Berellip zavartan nézett körül. Ne bocsátkozz harcba a csavargóval Xorlarrin-ház leánya. Erősebb nálad.

– Methil – suttogta maga elé Berellip.

– Úrnő? – kérdezte a fiatal papnő és az egyik társa egyszerre.

Berellip hevesen pislogott, próbált ismét a szobára összpontosítani. Vitába akart szállni az agyszívóval, de azt sem tudta, miként léphetne kapcsolatba vele. Biztos volt benne, hogy ő szólt hozzá, figyelmeztető szavai ott keringtek a gondolatai közt.

– Indulunk! – közölte Berellip a többiekkel.

– Harcra fel! – lelkesedett az egyik papnő.

– Nem! – hűtötte le a kedélyeket Berellip. A csoport legidősebb és legerősebb tagjához fordult. – Hívd vissza az összes katonát, akit csak elérsz – adta parancsba, majd a többiekhez szólt. – Le a bányákba. A bányákba, és még mélyebbre.

– Elmenekülsz a hitehagyott elől? – érkezett a vakmerő kérdés az egyik papnőtől.

Ugyanebben a pillanatban ismét felharsant az agyszívó vizenyős hangja Berellip fejében. Elfoglalják a termet, mielőtt odaérnél. Erősebbek nálad.

– Egyedül jött? – kérdezte Berellip a fiatal papnőtől, miközben folyamatosan Methil megállapításán morfondírozott.

A fiatal lány megrázta a fejét.

– Szöv... szövetségesekkel – hebegte. – És, úrnő, elveszett társaink is itt vannak, és Drizzt oldalán harcolnak! – a mondat végére egészen elfogyott a hangja. – Mind élőholtak, úrnő, és egy törpe vámpír parancsol nekik.

Berellip ismét elátkozta a testvérét és Tiagót, majd átfutott az agyán, hogy a vadászcsapat talán mégis rátalált Drizztre, és vereséget szenvedtek. Elképzelhető, hogy ez a csavargó pont Tiagón keresztül jutott el Q’Xorlarrinba? Túl sok volt ez már neki, ilyen kevés tudás birtokában képtelen volt megfejteti a talányt, nem értette, hogy mi folyik körülötte.

Bármi álljon is a háttérben, neki most a várossal kellett foglalkoznia, és azokkal, akik ott maradtak. Ugyan mi maradna a családjából, ha kitartana és szembeszállna az ellenséggel, és a végén veszítene, ahogy azt az agyszívó megjósolta? Zeerith nagyasszony elveszett csarnokokat találna, az álma romba dőlne.

Berellip mélyet lélegzett. Ha harcba szállna az ellenséggel, és vereséget szenvedne, akkor Zeerith nagyasszony csapdába sétálna!

Nem! Életben kell maradnia, hogy figyelmeztethesse Zeerith nagyasszonyt, és egész Menzoberranzant.

– Le a bányákba! – adta parancsba még egyszer, és kivezette a társaságot a lakosztályából.

Ez kész örület, gondolta Entreri. Bal felé fordult, és a közeledő vándorokat nézte, majd a három rohamozó driderre pillantott, akik igyekeztek útjukat állni.

De még ez a szó sem fejezte ki kellőképpen azt, ami tőle balra zajlott a teremben: élőholt drow-k harcoltak élő drow-kkal és goblinokkal, és az a fékezhetetlen törpe – akiről az orgyilkos úgy vélte, hogy Bruenor egykori pajzstörpéje –, újra és újra megmártózott a lekaszabolt ellenség vérében.

És ha ez még nem zavarta volna össze eléggé az elméjét és az érzékeit, füstfelhő jelent meg a levegőben, amely a kürtszó dallamának ritmusára örvénylett, és egy osztagnyi harcos bukkant elő a felleg sűrűjéből. Barbár harcosok ugrottak vagy csak egyszerűen zuhantak le a földre, és gondolkodás nélkül belevetették magukat a harcba.

Nem mérlegelték, hogy ki az ellenfél.

Mindannyian egy-egy bárdot szorongattak a markukban, amivel bármit lekaszaboltak, ami csak az útjukba került, legyen az akár goblin vagy drow, élő vagy holt, nekik semmi sem számított.

Berzerkerek, ismerte fel őket az orgyilkos, és vélhetően egyenesen a Harcosok Nyughelyéről érkeztek.

Nem tudta eldönteni, hogy nyugton maradjon-e, és várja meg a végkifejletet, vagy valamilyen módon csatlakozzon a harcoló felekhez. Ismét felnyúlt a zárhoz, és a szöggel könnyedén kinyitotta, de szorosan tartotta a ketrec ajtaját, még mindig nem volt biztos benne, hogy ez a megfelelő lépés, és egyáltalán nem vágyott Berellip védőőrúnájának villámcsapásaira.

A lába és a bordái még mindig sajogtak az ütlegetéstől, amit a dridertől kapott. Óvatosan ránehezedett sérült lábára, hogy ellenőrizze, megtartaná-e a súlyát egyáltalán. Ekkor úgy döntött, hogy félreteszi az aggályait, és előhívta a bensőjéből a vérbeli harcost, aki nem foglalkozik a fájdalommal, ha a szükség úgy kívánja.

És a szükség máris úgy kívánta. Észrevette, hogy Drizztet sarokba szorította két képzett drow harcos, és már egy harmadik is sebesen közeledett, kardokkal a kezében.

– Az alsó szintekre! – kiáltotta egy negyedik sötételf a futva érkezőnek, aki bólintott ugyan, de nem engedelmeskedett.

Nem bizony, sőt mi több, Entreri felé vette az irányt, és vérre szomjazva, mohón szorongatta pengéi markolatát, a szándéka egyértelműen kiviláglott vörösen izzó szeméből.

Entreri hintáztatni kezdte a ketrecet.

– Nem kapnak vissza téged, iblith! – kiáltotta a drow, és amint odaért a ketrechez, már döfött is. A penge behatolt a rácsok közé, az orgyilkos ekkor azonban ügyesen megpörgette a ketrecet, a penge a vasrudak közé szorult, és kifordult a drow tenyeréből.

Ezzel egy időben Entreri kinyitotta a ketrec ajtaját, háttal állva a rácsok közé szorult pengének és hátrafelé felugrott a levegőbe. Ismét villám csapott ki a védőőrúnából, de számított rá, és már hozzá is szokott, az ellenfele azonban nem.

A villámba zárt energia végigáramlott a pengén, majd a markolaton keresztül behatolt a drow testébe, aki előbb meglepődött, majd fájdalmasan felüvöltött, és eleresztette a kardot.

A ketrec leírt egy kört, és a szikrázó villámokkal övezett ajtó mohó, tátott szájként közeledett a harcos felé.

A drow azonban fürgén odébb ugrott, majd elhátrál, de előbb elvetődött, hogy visszaszerezze a kardját.

Csakhogya kard már nem volt ott, ahová esett.

A pörgő, villámokat szóró ketrec pedig üres volt.

A földön fekve, meglepetten és döbbenten, semmi esélye sem volt Artemis Entreri ellen. Az első szúrást sikerült hárítania, még a másodikat is félre tudta söpörni, és a lábát is majdnem sikerült maga alá húzni.

Majdnem.

Érezte, hogy vér bugyog fel a torkából, érezte, hogy az ember harcos kicsavarja a másik kardot a kezéből, érezte a padló rideg érintését, amely váratlanul roppant fagyossá vált.
Roppant fagyossá.

Wulfgar egész hordányi vérre szomjazó goblin gyűrűjébe került, akik egymást tiporva próbáltak a zsákmány közelébe férközni.

Regisnek csak egy ellenféllel kellett szembenéznie, de szívesen helyet cserélt volna hatalmas természetű barátjával. Ez ugyanis egy drow volt, egy kiválóan képzett és pazarul felszerelkezett sötételf harcos, és elég volt egyetlen pengeváltás – előreszaladó vívótőrét könnyedén söpörték félre, az arca felé tartó kardot pedig csak az utolsó pillanatban sikerült odébb terelnie – ahhoz, hogy belássa, össze sem lehet hasonlítani a harci jártasságát az ellenfeléével.

A drow támadásba lendült, szabad szemmel alig lehetett követni a mozdulatait, és a felszerzet semmi egyebet nem tehetett, csak hátrált, és az is megfordult a fejében, hogy menekülésre használja a térugrást, amit a varázsgyűrűje tett lehetővé a számára!

Inkább mégsem, egy kígyó került a keze ügyébe, amely visszanőtt a törre. Megragadta, és menekülés közben a drow harcosra hajította. A kígyó sebesen felmászott a férfi torkáig, a vigyorgó kísértet megjelent a váll felett, a lába pedig kicsúszott alóla, amikor a nyakánál fogva erősen hátrarántották.

– He-hej! – ujjongott Regis, és már szökelte is előre, hogy leszúrja a harcost, de döbbenetesen torpant meg, amikor a drow kifacsarodott testhelyzetben hátradőfött a pengéjével, egyenesen bele a kísértet pofájába, amely ettől azonnal eltűnt.

A sötételf feldobta magát a levegőbe, és mielőtt a felszerzet tehetett volna egy újabb lépést előre, már talpon is volt.

– Wulfgar! – kiáltotta Regis, és elhajította a második kígyót is. A harcost ismét fojtogatni kezdte a kísértet, de ő ismét hátradőfött kiszabadulva a szorításból, és azonnal talpon volt.

És támadott, a felszerzet pedig belelőtt az arcába kézi nyílpuskájával.

A drow megtántorodott, Regis a földre vetette magát, és a következő pillanatban Égisz-agyar zúgott el a feje felett, majd találta telibe a sötételfet, és repítette messzire.

– Jól harcoltál! – dicsérte meg őt a barbár.

A felszerzet biccentett, majd feltápáskodott a földről. Nem értett egyet a barátjával, de rettenetesen örült neki, hogy ilyen kiváló és pótolhatatlan bajtársakkal van körülvéve... és hogy efféle különleges és hasznos játékszereket hordanak maguknál.

És akkor örült ennek csak igazán, amikor felbukkantak az újabb szörnyetegek. Három borzalmasan torz lény rontott a csatatérre, hatalmas természetű, félig drow, félig pók testű teremtmények, amelyek messze a felszerzet képességei és harci tudása felett álltak, agyafűrt játékszerek ide vagy oda.

A drow ádázul küzdött, felfelé döfött a késével, de Guenhwyvar leszorította a kezét karmos mancsával, a hátsó lábával pedig kaparó mozdulatokat tett. Az egyik hátsó lába fogást talált, hátrarúgott, és a pusztá ereje elég volt ahhoz, hogy megbontsa az összegömbölyödött drow védelemét. Noha kiváló minőségű páncélt viselt, a párdúc karmai újra és újra beleakadtak, és módszeresen elszaggatta a tartó- és összekötő szíjakat, fokozatosan lefejtve a páncél darabkáit, és az újabb kaparó mozdulatnál már húst ért.

A drow kétségbeesetten próbált kiszabadulni, oldalra dobta magát, Guenhwyvar pedig az egyik mancsán visszahúzta a karmait.

Amennyiben a sötételf ezt részsikerként élte meg, akkor hatalmasat tévedett, a mancs ugyanis visszatért, méghozzá az arcát célozva meg, kieresztett, hajlott karmokkal.

Hatalmas ütés érte a fekete párducot a hátsó fertályán, amitől oldalra fordult a teste. A drow, akit a megpördülő párduc magával rántott, hatalmasat visított, részben a fájdalomtól, részben a benne fortyogó dühtől. Guenhwyvar visszarántotta a mancsát, letépve a szerencsétlen drow arcát. Még meg sem állapodott a sötételf teste, a fekete párduc már kiütötte a hátsó fertályába fúródott dárdát, és félelmet nem ismerve ugrott neki a közbeavatkozó drider törzsének.

A drider előrébb araszolt, felkészült a becsapódásra, és a feles lándzsájával próbálta féken tartani a fekete párducot.

A nagymacska nem hagyta levegőhöz jutni, karmolt és harapott, az állkapcsával folyamatosan a drider arcát kereste, egyre hátrébb és hátrébb szorítva, míg végül sikerült feljebb kapaszkodnia, ahonnan még hevesebben tudta támadni. A két teremtmény elterült a földön, és egymásba gabalyodva gurultak jobbra-balra a halálos birkózás közepette.

A drider segítségért kiáltott, de a goblinoknak eszük ágában sem volt közel menni ehhez a fékezhetetlen és legyőzhetetlen fekete állathoz, és úgy tűnt, hogy alig akad sötételf a közelben.

A drider ismét kiáltott, de rémülten kellett tapasztalnia, hogy egyenesen Guenhwyvar kitátott pofájába ordít. A párduc állkapcsa keményen csattant a drider arcán.

– Válaszd szét őket, te lány! – kiáltotta Bruenor, de Catti-brie már bele is kezdett a varázslatba. Előrelépett, a jobbján a törpével, a balján a félszerzettel, és a barbár harcossal, aki Regis balján állt. Kinyújtotta a karját, és lángcsóvát lövellt a középen haladó driderre.

A megtámadott teremtmény felsikoltott fájdalmában, és próbált jobbra húzni, mert a hevesen lobogó tűzfal elzárta a másik utat, de épphogy csak kimenekült a vakító lángok közül, Égisz-agyar találta telibe, amitől megszedült, és visszatántorgott a pusztító tűzbe.

Catti-brie hátrébb lépett és Bruenor mögé helyezkedett, aki oldalra húzódott, majd azonnal újabb varázslatba kezdett.

A szélén haladó drider támadásba lendült a tűzfal forró oldalán, Bruenor pedig elébe ment, hogy fogadja a rohamot. Futás közben térdre ereszkedett, hogy kitérjen az előrelendülő lándzsa elől, és belevájta a fejszójét az egyik kitingpáncélos póklába.

A feje fölé emelte habzó korsót ábrázoló körpajzsát, hogy hárítson egy újabb döfést, és ismét lesújtott a szörnyeteg lábára.

A törpe ekkor meglepetten és vaksin ugrott hátra, ugyanis sistergős villám zúgott el a feje felett, és csapott bele a lény testébe, hátrataszítva a szörnyet.

Catti-brie idézte meg a villámot, jött rá Bruenor. Az ellenfele mögött időközben feltűnt a középső drider, aki hasztalan próbálta eloltani a testét mardosó lángnyelveket. A tovacikázó villám ereje hátravetette a tűzoltással bajlódó dridert, a lábai összegabalyodtak, és összeesett, a mohó lángok még mindig égették a bőrét.

Miután magához tért, Bruenor lendületet vett, és úgy döntött, hogy megrohamozza a kiszolgáltatott dridert. Catti-brie ekkor azonban megérintette a vállát, és újabb varázsigéket mormolt az orra alatt.

A törpe váratlanul végtelenül könnyűnek érezte a lábát – légiesnek! Catti-brie könnyedén a levegőbe emelte őt, majd elhajította, akár egy élő lövedéket, és Bruenor kecsesen szállt a még mindig küszködő szörnyeteg irányába.

A törpe a drider fölé ért, túl közel ahhoz, hogy a teremtmény megfelelően használhassa hosszú lándzsáját.

A szörnyeteg ezért inkább harapott, de csak a kemény, kör alakú pajzs szélét ízlelhette meg. A következő pillanatban Bruenor csatabárdjának rovátkolt feje jelent meg a szeme előtt.

A legnagyobb termetű drider átgázolt a tűzfalon. Egyik kezében súlyos buzogányt, a másikban hosszú háromágú szigonyt tartott. Ügyet sem vetett az apró félszerzetre, a pillanatnyilag fegyvertelen Wulfgart vette célba, és már döfött is a szigonnyal.

A barbár harcos hátraugrott, majd előrevetődött, és próbált oldalra gurulni, de a hosszú szigony utolérte őt, áthatolt a csizmáján, és belefürödött a lábfejebe!

Összeszorított fogakkal hörgött a fájdalomtól, és próbált kitérni a póklábak, és a lefelé csapódó buzogány elől.

A félszerzet oldalról rohamozott, felugrott a levegőbe, és közben elsütötte kézi nyílpuskáját. Ezúttal nem méreggel töltötte meg a nyílhegyet, mert erősen kételkedett benne, hogy bármilyen méreg hatással lenne a pókszerű teremtményre. Azt a kísérleti lövedéket használta, amelyet Cadderly mintájára készített: a hatás olajával teletöltött üvegcsét helyezett el a lövedék belsejében.

A lövedék célt ért, de épphogy csak megkarcolta a teremtmény törzsét, ugyanakkor a becsapódás erejétől összetört az üvegcsé. A hatás olaja kiömlött és berobbant, meglepve a dridert, amely megtántorodott. A félszerzet ugyanakkor nem lehetett elégedett, nem éppen erre a hatásra számított. A robbanás inkább csak meglepte a szörnyeteget, de nem okozott súlyos sérülést, nem sikerült jól beállítani a robbanás irányát, a felszabaduló energia jelentős része az ellentétes irányba szabadult el, átrepítve a kettétört lövedék hátsó részét a termen.

A félszerzet nem lassított, ezért Wulfgar sem tétovázhatott, nem hagyhatta magára a bajtársát. A Pók hű maradt a hírnevéhez, ügyesen felmászott a drider egyik lábán, és mélyen beledöfte a keskeny vívótört a törzsébe.

Ezúttal már sikerült megsebeznie, méghozzá fájdalmasan. A drider felüvöltött, eleresztette a barbár lábába döfött háromágú szigonyt, hogy a szabad kezével lesöpörhesse magáról a kellemetlen félszerzetet.

Regis messzire repült, és többször is átbucskázott a fején, de nem foglalkozott a sérülésekkel, megfordult, felpattant, és újabb rohamra készült. Nem maradt rá esélye, a hatalmas termetű szörnyeteg ugyanis jóval gyorsabb volt, mint gondolta. Még talpra sem tudott kecmeregni, amikor a drider már ott tornyosult felette, négy mellső lábát a levegőbe emelte és felágaskodott, hogy még nagyobb erővel tudjon lesújtani a buzogánnyal.

A buzogány útnak indult, de Regis még a becsapódás előtt elájult.
Szerencséjére.

Egyszerre támadtak rá jobbról és balról, és mind a ketten két kardot forgattak. És ami még rosszabb, a jobb oldali felváltva szúrt és vágott, a bal oldali viszont porgetni kezdte a pengéit a levegőben.

Drizzt egymástól függetlenül mozgatta a karjait, a bal oldalon függőlegesen tartotta a pengéjét, és úgy védekezett, a jobb oldalon felváltva hárította a döféseket és vágásokat. Minden egyes fémes csattanás Drizzt Do'Urden páratlan harci képességeiről árulkodott, ez a két drow ugyanis magasan képzett harcos volt, összehangoltan mozogtak, látszott rajtuk, hogy számos harcot vívtak már meg egymás oldalán.

A kósza azonban nem tudott kiszabadulni szorult helyzetéből, csak annyit tehetett, hogy távol tartja magától a halálos pengéket. A társaira pillantott, hátha a segítségére tudnának sietni, de ekkor megpillantotta a lángoló tűzfalat és a hatalmas termetű, iszonyatos dridert. Guenhwyvar kereste a tekintetével, de a párduc is az életéért küzdött, törött lándzsa állt ki a hátsó fertályából, és ádáz csatát vívott egy driderrel.

Vadul pörögtek a pengék a balján, és az egyik kard kiszámítható mozgása váratlanul megtört, és alacsonyan előretört. Drizztnek oldalra kellett lépnie, és kénytelen volt lefelé rántani Csillámot, hogy hárítsa a ravasz támadást. Azzal, hogy oldalra kellett lépnie, elkeserítően nagy hátrányba került a jobb oldali harcossal szemben. A drow alacsonyan döfött, lefelé kényszerítve a kósza másik pengéjét is, majd egyszerre döfött alacsonyan és magasan.

Túlságosan gyorsan.

Drizzt nem tudott hárítani.

Csakis az ugrás maradt, és abban a szorult helyzetben egyetlen lehetőséget látott a menekülésre. Elrugaszkodott, és hátraszaltót vetett. Tudta, hogy a harcosok üldözőbe veszik, és tisztában volt vele, hogy ugyanolyan szorult helyzetben lesz a földet érést követően, mint az ugrás előtt.

Tudta, hogy eljött a végzete, és ha ez még nem lett volna elég, a hátraszaltóval átugett egy harmadik drow harcos feje felett, aki a földön csúszva érkezett a háta mögül.

Drizzt kecsesen ért földet, széles köröket írt le a szablyaival, immáron hat pengével kellett szembenéznie.

Vagy mégsem. Nem egy újabb drow-t, hanem egy embert ugrott át, aki két drow kardot forgatott egyszerre, méghozzá a Melee-Maghtere-ből kikerülő fegyvermesterek képzettségével és ügyességével. Úgy forgatta azokat a pengéket, mint maga Drizzt Do'Urden!

– Siess, ostoba! – rivallt rá az orgyilkos, miközben közé és a két sötételf harcos közé állt.

A kósza előreugrott, és egyúttal kifordult oldalra. „Jobbra!” – kiáltotta, és Entreri a legjobb pillanatban penderült a kósza bal oldalára, hogy szembenézzen az ott lévő harcossal, míg Drizzt átgördült társa hátán, hogy felvegye a harcot a másik támadóval.

Most már támadások is vegyültek a védekező mozdulatok közé, Drizzt és Entreri egymás tükörképeiként harcoltak, gyorsan és könnyedén találták meg a közös ritmust, a képzett és tapasztalt harcosokkal szemben. A Xorlarrin-ház mindkét harcosa képes volt rá, hogy jó ideig tartsa magát ezekkel a félelmetes ellenfelekkel szemben, és éppen ezért kölcsönösen úgy vélték, hogy összeszokott csapatmunkával képesek győzelmet aratni.

Mind a ketten rosszul gondolták.

Drizzt és Entreri megközelítőleg sem harcolt annyit együtt, mint a két drow, de ez mit sem számított. Az ő esetükben ennek nem volt jelentősége, tökéletesen illettek egymáshoz, mindenben azonnal megértették egymást.

A kósza támadásba lendült, Csillám és Jégahalál félelmetes sebességgel cikáztak a levegőben, és fokozatosan hátrébb szorította ellenfelét. Drizzt azonban nem követte, váratlanul hátralépett, lekuporodott, és megpördült.

Az orgyilkos érzékelte, hogy a társa eltávolodik tőle, és élesen fülelt a neszekre, hogy mikor tér vissza a helyére. Amikor ez megtörtént, gyors csapássorozatot mért ellenfelére, hogy lefoglalja minden figyelmét, majd a megfelelő pillanatban felugrott a levegőbe, és a lábait szélesen széttárta. Megvárta, amíg a kósza átsiklik alatta, majd megpördült a levegőben, hogy fogadja az ellenkező irányból érkező drow rohamát.

És ekkorra már, noha szívdobbanásnyi idő telt csak el, Drizzt mindkét pengéje áthatolt a meglepett drow védelmi vonalán, aki Entreritől számított csapásra, ezért követte is őt a szemével, amikor felugrott, és csak akkor vette észre a földön csúszó kószát, amikor már túl késő volt.

Drizzt visszahúzta véres pengéit, egyik lábával megtámaszkodott a talajon, a másikkal lendületet vett, megpördült a tengelye körül, és ezzel a lendülettel fellökte magát a levegőbe. Mire álló helyzetben befejezte a pörgést, Csillámmal kivégezte a már amúgy is súlyosan sebesült harcost.

Megfordult, hogy megnézze, Entreri hogyan boldogul, de annak az ellenfele iszkolt onnan, ahogy bírt, és az orgyilkos nem vesződött azzal, hogy a nyomába eredjen. Ide-oda cikázva vágott át a csatatéren, és a terem túlsó végén lévő ajtó felé igyekezett.

Már félúton járt, átugrálva és kerülgetve a társai, a goblin rabszolgák és a sötételf vámpírok megcsonkított tetemeit, amikor zömök és erős alak bukkant elő a semmiből, egyenesen nekirepült, és leterítette a földre.

Thibbledorf Pwent szorosan magához szorította a drow-t, majd egész testében rázkódni kezdett, és a tüskés páncél ízekre szedte a szerencsétlen harcost.

Drizzt megfordult, és a tűzfal, illetve a Csarnok Vándorai irányába nézett. Bruenort és Catti-brie-t nem látta, ahogy a három drider közül is eltűnt kettő. A tűzfal kitakarta a harcot. Regist azonban nagyon is jól látta, ahogy a fölé tornyosuló hatalmas termetű dridert is, aki felágaskodott, és gyilkos csapásra emelte a buzogányát – Ámbra buzogányát, ismerte fel a kósza!

– Regis! – kiáltotta kétségbeesetten.

A tűz ropogásán, a kardok csattogásán, a sebesültek jajgatásán, a Pwent szolgáinak hörgésén túl is hallható mennydörgő robaj rázta meg a termet, amikor Égisz-agyar felemelkedett a levegőbe, hogy útját állja Koponyazúzónak. A barbár és a drider is torkaszakadtából ordított, amikor a két fegyver összeért, a kiáltásuk és a fémek csattanása visszhangot vert a kovácsműhely falain.

Wulfgar mindenképpen meg akarta oltalmazni Regist, aki mozdulatlanul, sőt eszméletlenül feküdt a padlón, ezért oldalra araszolt, a drider azonban belépett elé, hogy az útját állja, a buzogánnyal pedig okosan a feje felé döfött. A barbár függőleges irányban csapott a harci pöröllyel, hogy félresöpörje a buzogányt, de benn akadt a lélegzete, amikor rádöbbsent, hogy a döfés cselvetés, csak arra használta fel, hogy a lehető legjobb szögben sújthasson le ismét a félszerzetre.

Wulfgar elhajította Égisz-agyart. Nem tudott kellő erőt beleadni a dobásba, ezért inkább csak figyelemelterelésnek szánta, hogy egy kis időhöz jusson. Elrugaszkodott, és megragadta Koponyazúzó nyelét Yerrininae marka felett.

A barbár izmai megfeszültek, ahogy próbálta visszafogni a drider karját. Egy közönséges férfi mit sem ért volna a szörnyeteg ereje ellen, egyszerűen csak a buzogány feje után szállt volna a levegőben.

Wulfgar azonban kitartott, és amikor a szörnyeteg hátrarántotta a buzogányt, már készen állt, megpördült, felugrott a levegőbe, és nekicsapódott a drider törzsének.

Szemtől szembe kerültek egymással, és a két félelmetes harcos vad birkózásba kezdett.

Yerrininae beleharapott a barbár bal vállába. A fogai mélyre hatoltak, és Wulfgar érezte, hogy méreg áramlik a testébe azokból a fogakból.

Nem aggódott, tudta, hogy Regis varázsitala megóvjá őt.

Összekapaszkodva, kifacsart testhelyzetben birkóztak egymással. A drider felemelte az egyik lábát, és a barbár azonnal tudta, hogy agyon akarja tiporni a félszerzetet. Egy utolsó, kétségbeesett mozdulattal oldalra rántotta a szörnyeteget, és kis híján mind a ketten nekizuhantak a tűzfalnak.

Yerrininae még erősebben harapott, és közben előrelódult, hátrafeszítve ellenfele hátát. A barbár harcos beékelte szabad jobb kezét a drider álla alá.

Wulfgar megfeszítette a mell- és vállizmait, mélyről jövő morgással üzte el a fájdalmát, és próbálta minél jobban megnehezíteni a drider dolgát.

Körbe-körbe tántorogtak a nyolc kopogó póklábon, olyan látványt nyújtva, mintha két kétlábú harcos küzdene egy óriáspók hátán. Előre-hátra imbolyogtak, hol majd' nekiütköztek a tűzfalnak, hol vészesen közel toporogtak a földön fekvő félszerzethez.

A barbár belenyomta a kisujját a drider szemébe, aki emiatt kénytelen volt engedni a szorításon.

– Tempus! – üvöltötte a barbár. Részben erőt akart meríteni a kiáltásból, részben meg akarta szólítani az istenét. Minden erejét beleadva balra feszítette a félig drow, félig pók testű szörny fejét, amely azonban megragadta és megrántotta a csuklóját szabad kezével.

Wulfgar váratlanul eleresztette Yerrinae állát, és hagyta, hogy elrántsa a karját a csuklójánál fogva, és a másik, szabad kezével kapaszkodott bele ismét az arcába. Kifordította a vállát, és föntről lefelé keményen belefejtelt ellenfele arcába.

A tűzfal ekkor elenyészett, és a túloldalon láthatóvá vált a két halott drider. Bruenor éppen az egyik testén állt, és kidülledt szemmel, hitetlenkedve nézte a két gigász egészen hihetetlen küzdelmét. Catti-brie is tátott szájjal bámult, akárcsak Drizzt és Entreri, annyira megdöbbenett őket a látvány, hogy képtelenek voltak cselekedni.

Wulfgar ismét fejtelt, majd tolni kezdte ellenfelét, az összes izma pattanásig feszült. De Yerrinae ellenállt, és visszalökte a barbárt, inas izmai csillogtak az izzadságtól.

A drider kis híján hanyatt vágódott, de hátranyújtotta a hátsó lábait, és erősen megtámaszkodott a talajon.

Yerrinae hibát vétett. Hanyatt kellett volna vágódnia.

Csapdába esett, többé nem tudott szabadon mozogni, egy helyben ragadt, ellen kellett volna állnia valahogy a barbár harcos nyomásának, amire nem volt képes. A háta meghajlott, Wulfgar pedig tovább nyomta őt hátrafelé, a bal könyökével pedig próbálta hátrafeszíteni a fejét.

Minden erejét beleadva ránehezedett ellenfelére, majd még egyszer, miután a drider visszalökte őt. Harmadik alkalommal sem érte el a célját, negyedszerre azonban már nem tudott ellenállni neki a szörnyeteg.

Wulfgar ismét az arcába fejtelt, és Yerrinae sorsa ekkor megpecsételődött. Nem azért, mert hátratántorodott vagy hanyatt vágódott, hanem mert az izmai és a csontjai egyszerűen nem bírták már tovább a nyomást.

Olyan hangos reccsenéssel tört ketté a gerince, mint amikor Égisz-agyar és Koponyazúzó összezsattant.

Wulfgar még egyszer ránehezedett a drider törzsére, de már nem volt rá szükség, a munka elvégeztetett. A barbár harcos dühe elpárologott, az erő kiszállt a tagjaiból. Megrogyantak a lábai, és hátrafelé lebucskázott a driderről, amely stabilan állt nyolc karcsú póklábán. A törzse természetellenes szögben, kifacsarodva állt, a gerince ripityára tört.

Csend ereszkedett a kovácsműhelyre, hátborzongató csend.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

EGY ÓSI ISTEN HÍVÁSA

Nem csak Entreri és a Csarnok Vándorai maradtak a teremben. Pwent is ott volt még a szolgáljaival, noha a harc végére alig maradt belőlük. Az egyikük szánalmasan kúszott-mászott a földön, mindkét lábát és az egyik karját is lemetszették.

Hárman maradtak a megidézett berzerkerek közül. A Wulfgar és az iszonyatos drider közt lezajlott gigászi küzdelem csatazaja és látványa még őket is megdöbbenetette, egy pillanatra megtorpantak, ugyanakkor ők egyetlen ok miatt jöttek: hogy annak az oldalán harcoljanak az ellensége ellen, aki belefűjt a kürtbe.

A földöntúli csend megtört, amikor a három berzerker újrakezdte a harcot, és nekirontottak az élőholt teremtményeknek. Thibbledorf Pwent, aki szívben és lélekben mindig is harci tomboló volt, örömmel csatlakozott a csihpuhihoz.

Félelem nélkül fogadta az egyik berzerker rohamát, és az utolsó pillanatban leszegte a fejét, hogy felnyársalja a vakmerő bolondot. Amikor a tüske áthatolt ellenfele testén, felegyenesedett, a magasba emelte áldozatát, és kéjesen, tébolyult kacajjal az ajkán tárta szét a karját, arra számítva, hogy vérfürdőt vehet.

De ez a jelenés nem vérzett, egyszerűen csak szétporladt a teste, amikor Pwent bevitte a gyilkos döfést. A vámpír zavartan, csalódottan és éhesen ácsorgott ott a terem közepén.

És dühösen.

Oldalra szökkent, és felnyársalt még egy berzerkert, miközben a szolgálai letépérték a harmadikat is, széttépték, majd hasztalan kapkodott a tovaszálló porfellegek után.

– Pwent, ne! – kiáltotta Drizzt a terem másik végéből. A vámpírok ugyanis a négy vándor felé iramodtak, és úgy tűnt, hogy maga a pajzstörpe vezeti a sort, és éppen a kimerült Wulfgart vette célba.

Úgy tűnt, hogy a barbár nem kevésbé dühös. Az elpusztított drider mellett állt, vér csurgott végig izmos mellkasán, alig tudott ránehezeden sérült lábfejeére, de minden egyes alkalommal, amikor csapás érte Tempus megidézett harcosait, felmordult, és tett egy tétova lépést előre.

– Kölyök, ne! – érkezett Bruenor dörgő hangú figyelmeztetése.

– Eredj! – Az orgyilkos megtagadta a kószát, majd maga is futásnak eredt, hogy keresztezzék a törpe vámpír útját.

Ekkor felhangzott a híres csatakiáltás, „Tempus”, és Égisz-agyar repülőútra indult, a sebesen közeledő Pwent irányába. A törpe nem változott anyagtalanná, hagyta, hogy a harci pöröly eltalálja. A lendülete megtört, sőt jó néhány lépést hátracsúszott, és úgy tűnt, hogy ez a csapás bizony fájdalmat okozott neki.

Catti-brie felzárkózott a barbár harcos mellé, kinyújtotta a karját, és közben megidézte Mielikki erejét az istennő dicsőségére, ami éles fény formájában öltött alakot, és beragyogta a papnőt. A vámpírok megtorpantak, elfordultak a fény elől, és reszketve húzták össze magukat.

A pajzstörpére azonban nem volt hatással.

Wulfgarra szegezte a tekintetét, ügyet sem vetett a hátulról közeledő két alakra. Drizzt és Entreri nem bizonyultak elég gyorsnak. A vámpír a maga jellegzetes szellemlépésével átszelte a kettejük közti teret, kacsaringózó ködpamacsokat húzva maga után. A férfi előtt ismét szilárd alakot öltött, megvetette a lábát, és már ugrott is. Az áldozata bátran állta a sarat, hátrarepült, amikor a törpe becsapódott, összekapaszkodtak, és elterültek a földön.

A vámpír rázkódni kezdett, hogy cafatokra szaggassa áldozatát páncélja tuskéivel, de a barbár ereje felért a törpéével, így vissza tudta fogni őt. Hemperegve birkóztak, Bruenor hasztalan próbált közbeavatkozni, Catti-brie újabb varázslatba kezdett.

Az egyik átpördülést követően a törpe maga alá húzta és keményen megvetette a lábát a talajon, felrántotta ellenfelét a földről, hogy azután rávethesse magát. A barbár a természetéhez képest ugyanolyan mozgékony maradt, mint előző életében, kifordította a törzsét, ő is maga alá húzta a lábát, és amikor a törpe felrántotta, kihasználta az így nyert lendületet, és talpra szökkent.

A törpe ököllel próbálta megütni, de a barbár elkapta a csuklóját. Összekapaszkodtak, és hosszasan dulakodtak, majd Pwent váratlanul leszegte a fejét, hogy sisakja tuskéjével nyársalja fel a harcost.

Wulfgar megragadta a tuskét, hogy félretolja a sisakos fejet, és még tovább taszította, hogy ellökhesse magától a vámpírt.

De nem bizonyult elég gyorsnak. A vámpír keményen a mellkasába öklözött szabad kezével, a hegyes túske pedig beszaladt a testébe, átszúrta a bőrét, behatolt a bordák közé, és kilyukasztotta a tüdejét.

– Pwent! – ordított Bruenor, aki időközben odaért, és gondolkodás nélkül nekirent a vámpírnak.

A pajzstörpe elterült a földön, odébb bukfacezett, megpördült a talajon, készen rá, hogy az ellenségre vesse magát. Ekkor azonban megtorpant, felegyenesedett, de nem indult rohamra. Zavarodottan, remegve nézett Bruenorra.

– Én királyom – recsegte gyászos, búskomor hangon, és lesütötte a szemét szégyenében.

– Félre, ostoba! Moradin nevére, félre! – ordította Bruenor.

Pwent felnézett rá, majd bólintott.

– Én királyom – recsegte tiszteletteljes hangon, ismét a maga ura volt, tele büntudattal és szégyennel.

Drizzt és Entreri karddal a kézben, futva érkeztek, de megtorpantak Bruenor mögött, aki felemelt kézzel jelezte, hogy álljanak meg.

– Azt teszed, amit mondék neked, és semmi egyebet – közölte Bruenor a vámpírral, aki engedelmesen bólogott.

Biccentés közben különös, kíváncsi arckifejezést öltött, fájdalom süttött a tekintetéből. A földön fekvő barbárt és a felette álló Catti-brie-t nézte, aki egészen különleges tárgyat tartott a kezében, és közben misztikus szavakat kántált.

– Lyányom? – szólt oda Bruenor, ugyanabban a pillanatban, amikor Pwent is felkiáltott, „Ne!” – majd a lányra vetette magát.

Ismét azzal a különleges, elnyújtott és szélvészgyors szellemlépéssel szelte át a kettejük közötti távolságot, kacskaringós ködpamacsokat húzva maga után.

Pwent azonban ezúttal nem öltött szilárd alakot, anyagtalan maradt, afféle köd vagy pára vagy por, és ebben a formában süvített be a Catti-brie kezében lévő tárgyba, Wulfgar kürtjébe.

Az ezüstkürt megremegett a kezében, amikor a vámpír behatolt a belsejébe. Különös, mély hang tört fel a belsejéből, a fogságba esett ősök pora kilöködött belőle, és tíz berzerker jelent meg a teremben Catti-brie előtt. Kíváncsian néztek körül, nem értették, hogy mi történik, majd kisvártatva szétporladtak, és semmivé foszlottak.

– Mit csinálsz, te lány? – kérdezte Bruenor, aki futva közeledett hozzá.

Catti-brie-t időközben kékes árnyalatú köd burkolta be, odahajította az ezüstkürtöt a törpének, majd a sebesült barbár fölé hajolt, és újabb varázslatba kezdett. Kék színű, indaszerű ködpamacsok kúsztak ki az ingujja alól, ráfonódtak az eszméletlen barbár testére, majd gyógyító melegség járta át a tagjait.

– Lyányom? – szólalt meg Bruenor erősen fújtatva. Drizzt ott állt közvetlenül mögötte, Entreri pedig előbb felsegítette a földről a félszerzetet, majd ők is a barbár irányába néztek.

Catti-brie felemelte a fejét, és elmosolyodott, a földön fekvő Wulfgar halkán felnyögött, majd óriási erőfeszítések árán nagy nehezen felkönyökölt.

A kósza elvette a kürtöt a törpétől, a szeme elé emelte, és alaposan megvizsgálta. Repedést fedezett fel az oldalán.

– Eltörted, te lyány – jegyezte meg Bruenor, miután a drow megmutatta neki.

– Ki fog tartani.

– Már eszéhez térítém – vitatkozott a törpe. – Még nem végeztünk!

– Mi nem, de Pwent igen – felelte Catti-brie, majd felegyenesedett, és magához vette a kürtöt. A vállára akasztotta, és már előre ingatta a fejét, hogy elejét vegye a makacs törpe további akadékoskodásának.

– Pwentért jöttünk, és most már a miénk – szállt be a beszélgetésbe a félszerzet is. A mellette álló emberre pillantott, és hozzátette: – Entreriért jöttünk, és itt van velünk.

Entreri összevont szemöldökkel nézett le a félszerzetre.

– Ki vagy te? – kérdezte, és Regis válaszképpen megmutatta csonka kezét, melyről hiányzott az egyik ujja, amelyet még a majdnem végzetes újjászületésekor metszettek le. A sérülés kísértetiesen hasonlított arra a sebesülésre, amit még az orgyilkos okozott neki előző életében.

Entreri értetlenül nézett a kószára, aki csak ennyit mondott.

– Ezek után meglepődsz még bármin is?

Az orgyilkos vállat vont, és a háta mögé pillantott, abba a sarokba, ahová a reszkető vámpír szolgák menekültek Catti-brie nagy erejű mágiája elől. Odabiccintett a kószának, és azzal a lendülettel elindult feléjük, de mégsem ő, hanem az elszánt félszerzet állt az élre.

– Bizonyos, hogy benn tartá őt? – kérdezte a törpe Catti-brie-től halk hangon, miután a három férfi eltávolodott tőlük.

A lány megvizsgálta a kürtöt, majd határozottan bólintott.

A törpe nagyot sóhajtott.

– Így a legjobb – szólalt meg Catti-brie. – Pwent nem tud uralkodni magán... legalábbis hosszú ideig biztosan nem. Ez egy különleges képességekkel, de ugyanakkor nagy hatalommal járó átok, korántsem áldás. Megleljük a módját, hogy békében nyugodhasson, hogy olyan véget érjen az élete, ami Thibbledorf Pwentnek kijár.

– Bah, szerettem a vén piást.

– Moradin nagy örömmel élvezi majd a társaságát a lakomákon – felelte Catti-brie, és közben próbált mosolyogni, a törpe pedig biccentett.

– Aúú! – nyögött fel a barbár harcos, és újabb komoly erőfeszítéseket követően sikerült felülnie.

Bruenor elővette a félszerzet egyik gyógyitalát, de a barbár egy legyintéssel elutasította.

– Később még szükségünk lehet rá – nyöszörögte Wulfgar, még mindig meglehetősen erőtlően.

Elküldték a félszerzetet, hogy végezzen a földön kúszó, megcsonkított vámpírral, ők ketten pedig vadul nekiestek a sarokban reszkető három másik élőholt teremtménynek. Azok még fel sem fogták, hogy rájuk támadtak, máris apró darabokra szabdalták őket.

– Valóban ők azok? – kérdezte Entreri, Drizzt pedig némán bólintott.

– Hol van Dahlia? – kérdezte a kósza, miközben a felfüggesztett ketrecek irányába lépdeltek.

Az orgyilkos megrázta a fejét.

– Már több mint egy napja nem láttam... talán még régebben. Itt könnyű elveszíteni az időérzékét.

– És Effron?

Az orgyilkos ismét megrázta a fejét, majd a ketrecek elé dobott, torz, vizenyős koponyára irányította a drow tekintetét.

A kósza felszisszent, és azonnal elfordította a fejét.

– Néped kiváló példányai ezzel kínozták őt – magyarázta Entreri. – A koponya... a fia látványa megtörte, és ettől sebezhetővé vált.

A kósza mélyet sóhajtott.

El tudta képzelni, hogy micsoda fájdalmat okozhatott ez a hatalmas veszteség a törékeny Dahliának, főleg azok után, hogy végre sikerült megbékélniük egymással, hogy a fia megbocsátott neki korábbi tettéért, és ő is megbocsátott saját magának. A tiefling lehetővé tette az elf nő számára, hogy megbékéljen sötét múltjával, és reményt adott neki a jövőt illetően.

És ez a tiefling most ott hevert a ketrec előtt, megnyomorítva.

– Mióta vagytok fogságban? – kérdezte a kósza, hogy más irányba terelje a beszélgetést.

– Néhány napja, kevesebb, mint egy tíznapja, azt hiszem. Port Llastban fogtak el minket, és lerombolták a város egyik felét.

Drizzt fürkésző tekintettel nézett körbe.

– Nincs itt túl sok sötételf – állapította meg.

– Mert Tiago magával vitte őket – magyarázta az orgyilkos. – Egész sereggel kelt útra, azt hiszem, hogy rád vadásznak. Úgy tűnik, ez az első számú cél az életében.

Entreri felmászott Afafrenfere ketrecére, ügyesen kinyitotta a zárat, majd leugrott, és a drow segítségével óvatosan lefektette a földre. Ezt a ketrecet szerencsére nem vértették fel védőrúnával, mint az orgyilkosét.

– Hajítsuk bele az ősfenevad vermébe – javasolta Entreri –, hogy ne tudják újjáéleszteni, és tovább kínozni...

– Ne – érkezett az elgyötört, gyenge, vékonyka hang... méghozzá a szerzetes torkából!

Az orgyilkos úgy pattant fel, hogy majd kirepült a csizmájából, és kidüledt szemmel meredt a földön fekvő férfira.

– Mind azt hittük, hogy meghaltál! – hüledezett a kósza is.

– Egész idő alatt itt voltunk! – tette hozzá Entreri.

A szerzetes szögletes, szaggatott mozdulatokkal könyökölt fel, és közben folyamatosan nyeldekelt.

– Szerencsére – suttogta cérnavékony hangon – a fogva tartóink is.

– Mi? Hogy? – értetlenkedett az orgyilkos.

– Csak megjátszotta a halálát – harsogta Regis, aki időközben végzett a vámpírral, és csatlakozott hozzájuk. – Méghozzá igen meggyőzően! Végteére is szerzetes.

– Tudathattad volna velem – méltatlankodott az orgyilkos. – Egész idő alatt melletted lógtam.

– Hogy aztán az agyszívó kiolvassa az igazságot a gondolataidból?

– Szerencsés vagy, hogy nem hagytunk itt csak úgy – morgott Entreri.

Afafrenfere próbált felállni, Drizzt és Entreri azonnal ugrottak, hogy segítsenek neki, és jól tették, mert a szerzetes nem tudott megállni a saját lábán, két oldalról kellett támogatni őt. Úgy döntöttek, hogy inkább leültetik, és szóltak Catti-brie-nek, hogy vizsgálja meg.

– És most? – kérdezte az orgyilkos a drow-tól. A csapat immáron hétfősre hízott.

– A lehető leggyorsabban el kellene jutnunk a kijáráshoz – javasolta Catti-brie, és beszéd közben a barbár és a félszerzet felé biccentett. Egymás mellett ültek, a falnak támaszkodva. Gyengék voltak és megviseltek, korántsem voltak olyan állapotban, hogy kibírjanak még egy heves harcot.

Drizzt válaszképpen megkereste buzogányt, amelyet a legnagyobb termetű drider forgatott a csata alatt.

– Ámbra idelent van – mondta –, és vélhetően Dahlia is.

– Valószínűleg mindketten halottak, vagy a menekülő drow-k magukkal vitték őket – vélte az orgyilkos.

– Mint Effron? Szóval mennünk kellene? – kérdezte a drow, de érződött a hangján, hogy nem őszinte a kérdés, inkább csak vádaskodik.

– Nem – rázta meg a fejét az orgyilkos. – Mi ketten megkeressük őket. Még hozzá gyorsan.

A kósza Catti-brie-re pillantott, aki bólintott.

– Né'külem nem mentek sehova – dörmögte a törpe.

– Nélkülem sem – csatlakozott hozzá a félszerzet is.

– Na, igen, remek ötlet itt hagyni a sebesülteket egyetlen magányos asszonykával, hátha visszatérnek a drow-k – jegyezte meg az orgyilkos gúnyosan.

Bruenor fura hangot adott, ami leginkább morgásra hasonlított, de Entreri ügyet sem vetett rá.

– Lopakodnunk kell – szólalt meg a kósza.

– Ugyanolyan csendes vagyok, mint bárki más – vitatkozott a félszerzet.

– Gyorsan kell haladnunk – egészítette ki a drow gondolatát az orgyilkos, majd a félszerzethez fordult, és átmenet nélkül folytatta: – Akkor örködj nesztelenül! – vakkantotta, és útnak indult. Illetve csak indult volna, de mostanra kiürült a szervezetéből az adrenalin, és megbicsaklott a térdé. Azonnal felegyenesedett és kihúzta magát, mintha ezzel akarná legyőzni a fájdalmat.

Megveregették a derekát, ami megtörte az összpontosítását. Odafordult, és a félszerzetet vette észre, aki apró üvegsét nyújtott át neki.

– Gyógyital – magyarázta Regis, és miután a másik férfi elfogadta, egy másik üvegsét is átadott neki. – A drow méreg ellen – mondta.

Entreri azonnal kényelmesebben érezte magát, amint átjárta a testét a gyógyító varázssital melege, köszönetképpen a félszerzet felé biccentett, majd kihúzta a másik üvegcsé dugóját is.

– Gyerünk! – adta ki a vezényszót a drow. – Amilyen gyorsan csak tudunk.

A kósza körülnézett. Nem akarta ezen a veszélyes helyen hagyni a barátait, de tisztában volt vele, hogy Entrerinek igaza van, és hogy Ámbrának, és vélhetően Dahliának is szüksége van rá. Catti-brie lába elé hajította Taulmarilt és a mágikus tegez.

– Vidd magaddal – mondta a lány, de a kósza megrázta a fejét, sarkon fordult, és a rohanó orgyilkos után iramodott.

Regis körbejárt a kovácsműhelyben, megvizsgálta a munkaasztalokat, és nem is egy érdekes tárgy végezte a mágikus feneketlen erszényben, amelyet a derekára fűzve hordott.

Bruenor a mithrillajtóhoz lépett, és elmélyülten bólogatott. Jól tudta, hogy mi található mögötte. Ugyanakkor nem tudta kinyitni, és nem látott rajta kilincset, amit lenyomhatott volna. Nekivetette a vállát, és erősen tolt, de ennyi erővel akár az egész hegyet is megpróbálhatta volna odébb tolni.

A kósza és az orgyilkos is ehhez az ajtóhoz rohant először, de mivel nem jártak sikerrel, továbbszaladtak a terem végébe, abba az irányba, amerre korábban a drow harcosok menekültek.

Wulfgar némiképp erőre kapott, hála Catti-brie gyógyító mágiájának, kényelmesen ücsörgött, a hátát a falnak támasztotta, Égisz-agyart a keze ügyében tartotta. Ha visszatérnének a drow-k, állja majd a sarat, döntötte el. Afafrenfere a hátán feküdt, szűken körözött a karjával, a kézfejével a karjától függetlenül körözött, a tenyerét hol ökölbe szorította, hol szétnyitotta, az ujjait rendszeres időközönként megtáncoltatta, próbált életet lehelni napokig szunnyadó

izmaiba. Még mindig hajszálvékony hangon beszélt, amikor próbálta elmagyarázni a barbárnak és Catti-brie-nek, hogyan kell tettetni a halált.

Wulfgar éberén, élénk érdeklődéssel hallgatta társa szavait. Ő még arra is képtelen volt, hogy visszavonulót fújjon harc közben, nemhogy halált tetsessen, hogy így tévessze meg az ellenséget.

Catti-brie azonban nem figyelt oda rá, tudomást sem vett a környezetéről.

A lány hívó szót hallott a fejében, halk, de szűnni nem akaró hangot, afféle könyörgést, amely nálánál nagyobb hatalmú lénytől származott, talán isteni teremtménytől... ugyanakkor idegennek érezte a behatoló mentális érintését, ez nem Mielikki éneke volt.

Nem értette. Önkéntelenül összeszorította az ajkát.

A lány nekitámaszkodott a falnak. A barbár harsány kacaja zökkentette ki a gondolataiból. Hátrafordult, hogy megnézze, mi történt. Követte a férfi és Afafrenfere tekintetét a központi nagy kohó irányába, ahol az apró termetű Regis próbált lerángatni a munkaasztalról egy hatalmas harci pörölyt, egy roppant fegyvert, amelyet vélhetően valamelyik óriás királynak készítettek.

– Mit csinálsz, Bendőkorgi? – kiáltott oda neki Bruenor a terem másik végéből.

A félszerzet magasra emelte feneketlen erszényét, amely oly kicsinek tűnt, hogy még Regis apró keze sem fért volna bele, majd vigyorogva ráhúzta a száját a fegyver hosszú nyelének végére, majd még szélesebben vigyorogva húzta egyre feljebb és feljebb, eltüntetve a nyelet, mintha a különleges tárgy mágiája egyszerűen elemésztette volna.

– És hogy tuszkolod bele a kalapács fejit abba a kis zsákba, mágikus vagy sem? – kérdezte a törpe, mert valóban meglehetősen lehetetlennek tűnt a küldetés.

– Akkor gyere, és segíts nekem – vakkantotta a félszerzet, és miután ráébredt a hibájára, elkezdte lehúzni a feneketlen erszényt a fegyver nyeléről.

A törpe csak mély torokhangon mordult egyet, Wulfgar azonban feltápászkodott a fal tövéből, és elindult a nagy kohó felé.

Catti-brie tréfásan utána akart szólani, hogy vigyázzon Égisz-agyarra, nehogy egyszer csak eltűnjön a félszerzet mágikus erszényében, de ekkor ismét behatoltak az elméjébe és megzavarták a gondolatait. Ismét hívó szót hallott, könyörgést intéztek hozzá, de olyan nyelven, amit nem értett, nem tudta megfejteni az üzenetet.

A mithrillajtóra pillantott, és csodálkozva hunyorgott, ugyanis gőzölgő, bugyborékoló folyadék bugyogott ki az ajtón keresztül a terembe.

– Víz? – suttogetta, és ekkor észrevette, hogy az ajtó résnyire kinyílt. Felvette az íjat és a tegez a földről, mindkettőt a vállára kanyarította, és az ajtóhoz ment. Felemelte a kezét, és a gyűrűjére olvasott varázslat elűzte a sötétséget. Több vízfoltot is észrevett a padlón, amelyek azonban gyorsan elpárologtak, de mivel védve volt a tüztől és a hőtől, nem érzékelte a meleget.

– Héj, te lány! – szólt rá Bruenor, amikor belépett az ajtó mögötti járatba.

– Héj, te lány! – kiáltotta a törpe még hangosabban, és ezúttal aggodalmasan, de a hangját elnyomta a becsapódó mithrillajtó robaja. Catti-brie odalépett az ajtóhoz, nekiveselkedett, de az meg se moccant. Különös módon egyáltalán nem félt, és a fejében duruzsoló hang folyamatosan csak hívta magához. Folytatta hát az utat a lefelé ereszkedő járatban, és egy ízben megállt egy tócsánál, ahol gyorsan hűlő, fekete kövekből álló halmot talált. Idővel több hasonló képződménnyel találkozott, nem tudta, hogy mit gondoljon róluk, leginkább lávafröccsenésekre hasonlítottak.

Átért a járat túloldalára, ahol gőzzel telített helyiség várt rá. Belépett a terembe, pont egy póni nagyságú zöld pók mellett, amely megmoccant, amikor észrevette a behatolót. Catti-brie hátraugrott, lekuporodott, és ösztönösen az íjért nyúlt. Nem vette le a válláról. Megrázta a fejét, úgy vélte, hogy csak a szeme üzött vele csalfa tréfát a gomolygó gőzben, és a pók valójában nem is mozdult meg, hisz az vélhetően csak egy közönséges szobor.

Egy jádeszobor, amely élénkzölden ragyog varázsgyűrűje fényében, és amelyet oly részletgazdagon faragtak meg a művészek, hogy egészen élethűnek tűnik. Mégis, amikor nem mozgott, akkor nem tudott tisztán rá összpontosítani. A terem egészen különös meglepetéseket tartogatott a számára, különböző formák és tárgyak egyvelegét. Tőle jobbra, a pók mögött és fölött faliszőnyegek lógtak a falon, elképesztően vastag pókhálók, amelyek csillogva, elevenen lüktettek a sűrűn hullámzó gőzben.

Balra vonta a tekintetét, végigpásztázta a padlót, és nem messze onnan, ahol lekuporodott, felfedezett egy fekete színű oltárt. Vörös erek hálózta be, mintha vér áramlott volna a rideg kő belsejében. Az oltár mögött felsejlett a kiugró, rajta erősen gőzölgő, repedezett lávatörmelékkel. Mögötte tátongott a verem, melybe víz áramlott fölülről, és sűrű gőz tört fel a mélyéből. Catti-brie ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy odamenjen és belenézzen, vonzotta valami, de nem tudta megmagyarázni, hogy mi.

Látta az örvénylő, eleven elemi vízlényeket, és látta a tüzesen izzó szemet odalent – abban a pillanatban tudta, hogy az a tüzesen izzó szem szól hozzá suttogva a fejében.

Becsukta a szemét, és erősen összpontosított, hátha ismét hallja a hívó szót, és a lelki szemei előtt felsejlett a helyiség, amelyben tartózkodott, majd a kép tovasiklott a kiugró mentén, el egészen egy hídig, be egy előcsarnokba, egy emelőkarhoz...

Kinyitotta a szemét és hevesen megrázta a fejét, semmit sem értett az egészből.

Ismét hallotta a tűzből született ősfenevad hívó hangját, és ismét látta a kisméretű helyiséget a boltív alatt, és benne az emelőkart.

A tűzlény azt akarta, hogy menjen oda, és húzza meg a kart. Tisztán hallotta a könyörgését, átérezte a szenvedését, a szívfájdalmát, amihez foghatót csak a túl kicsi ketrecbe zárt párdúc, vagy a lekötözött szárnyú sas érezhet.

Elindult a kiszögellés mentén, elhaladt az oltár mellett, és átgázolt a sűrű gőzfelhőn. Megpillantotta a szakadékon átívelő hidat. Kisvártatva azon kapta magát, hogy már a híd közepén jár, sőt el is hagyta azt. Ekkor eleven vízhullámot vett észre a helyiségben, amely fenyegető bukóhullámként indult meg az irányába vészes sebességgel. Egyetlen cél vezérelte, hogy letaszítsa őt a hídról a mélybe.

Catti-brie megfordult, és még éppen idejében sikerült befejeznie a varázslatot, és hatalmas szökkenéssel visszamenekült oda, ahonnan érkezett. A hullám nekicsapódott a hátának, erősen megtagadta őt, amitől kis híján beleszállt a sűrű pókhálóba. Mindent víz borított körülötte, de ezek a tócsák nem párologtak el, sőt épp ellenkezőleg, összefolytak és alakot öltöttek. Az elemi vízlény dühös medveként ágaskodott fel, karokat növesztett, készen rá, hogy megverekedjen a behatólával.

Catti-brie érezte a belőle áradó gyűlöletet, látta mérhetetlen dühét, és amikor megindult felé, felemelte mindkét karját, legyezőszerűen széttárta az ujjait, és összeérintette két hüvelykujját, majd tüzet lövellt rá. A gyengécske varázslat természetesen nem lassította le a hatalmas elemi vízlényt, de a testéből felszabaduló gőz takarásában sikerült elmenekülnie előle. Az oltárhoz rohant és mögé bújt, arra az esetre, ha a lény hullámként akarna ráborulni, hogy nemes egyszerűséggel elsodorja, mert akkor az oltár hullámtörőként szolgálhatna, magakadályozva a nagyobb bajt.

Lázasan dolgozott az agya. Leakasztotta Taulmarilt a válláról, de már ingatta is a fejét, és azonnal le is rakta a földre, mégsem találta túl jó ötletnek, hogy a villám energiáját használja egy elemi vízlény ellen. Egyetlen tiszta gondolat akadt csupán a fejében eluralkodott zűrzavarban. Az ellentétes elem használata, azaz tűzre volt szüksége.

Belekezdett hát a megfelelő varázslatba. Az elemi vízlény támadásba lendült. Tudta, hogy az ujján lévő gyűrű megóvjá őt, ezért Catti-brie tűzlabdát hajított a saját lába elé, pont abban a pillanatban, amikor a teremtmény átbukott az oltár felett, és rázúdult. Ökölbe szorította a kezét, és átrohant a vakító lángnyelvek sűrűjén. Tetőtől talpig beborította a víz, erős csapás érte, amitől elterült a földön, és átsúszott egészen a helyiség másik végéig, ahol előzőleg belépett

ide. Ösztönösen iramodott meg a járat felé, de a második lépés után már átkozta is magát az ostobaságáért, hisz az elemi vízlény nyilván oda is könnyedén követni tudja, és a túloldalon, a zárt ajtónál egyszerűen megfullaszthatja.

Az elemi vízlény felágaskodott az oltár előtt, de most már nem tűnt oly hatalmasnak, mint amikor először pillantotta meg. A tűzlabda ártalmatlan gőzzé változtatta a testét alkotó víz egy részét.

Catti-brie már a következő varázslat felénél járt, amikor felbukkant a haragos szörnyeteg, amely a partra kicsapó tengerárként közeledett felé. Szikrázó, sistergő tűz lobogott a kézfejei körül, és szabadjára is eresztette a lángokat, de ezúttal nem az elemi vízlényt vette célba.

Az utolsó tűz alapú varázslatát arra használta, hogy tűzfalat húzzon fel a kiugró teljes hosszában, kettéosztva a helyiséget, méghozzá úgy, hogy a fal lángoló oldala önmaga, az ajtó és a pókhálóval sűrűn borított fal felé nézzen.

Az elemi vízlény nem moccant, ezért Catti-brie átugrott a fal túloldalára, hogy kellőképpen felhergelje az újabb támadáshoz.

Tapintani lehetett izzó dühét, úgy meredt Catti-brie-re, mintha az ellentétes síkról érkezett volna, mintha elemi tűzlény lenne, nem pedig hús-vér ember.

Az elemi vízlény a magas, hevesen lángoló tűzfal ellenére is rávetette magát a gyűlölt ellenségre. Úgy morajlott, akár a vihar által felkorbácsolt tengeri hullám.

Catti-brie visszaugrott a tűzfal másik oldalára, a lángoló pokolba, és a megmagyarázhatatlan dühtől tomboló teremtmény követte őt. A lecsapódó bukóhullám ismét ledöntötte a lábáról, de ezúttal nem sodorta tova. Sikerült odébb kúsznia, a tűzfal belsejében maradva, és az elemi vízlény követte. Sisteregve áramlott körülötte a víz, bugyborékolts és fortyogott, és a pattogó, repkedő buborékok forró permetként szálltak rá a bőrére. De ő nem érezte a forróságot, sem a lángok iszonyatos hőjét.

Az örvénylő, sűrű gőz összekapaszkodott a haragos lángnyelvekkel, de ő csak kúszott tovább, és amikor már nem érzékelt vizet maga körül, kigördült a tűzfal belsejéből, az oltár közvetlen közelében.

Az elemi vízlény ott állt a helyiség túloldalán. Jóval kisebb volt már, mint a harc kezdetén, de ugyanolyan dühös.

Catti-brie ismét hergelni kezdte, és erősen megvetette a lábát. Az elemi vízlény támadásba lendült, méghozzá akkora elánnal, akár a hurrikán korbácsolta szökőár, melynek egyetlen célja, hogy apró gyújtóssá aprítsa az egész rakpartot.

Catti-brie az utolsó pillanatban keresztülugrott a tűzfalon, és még több kékes árnyalatú ködpamacs gomolygott ki ruhája ingujja alól, noha ez a tűzfalon keresztül nem látszódott. Ezúttal isteni eredetű mágiához nyúlt, a keze alatt lévő követ szólította meg, eggyé váltak, és éppen akkor süppedtette bele az egyik karját, amikor az elemi vízlény áthatolt a falon, és fölé magasodott.

Az arcába csapódó, spriccelő hullámokon keresztül érezte a teremtmény fékezhetetlen dühét. Utálattal és gyűlölettel telve ordította bele a fülébe a haragját, semmi másra nem vágyott, csak hogy elpusztítsa őt. Próbálta átrángatni a tűzfal hús oldalára, de nem tudta, mert a papnő szó szerint gyökeret vert a padlóba.

Hiába ráncigálta, nem tudta megmozdítani, ezért az elemi vízlény ráborult, teljesen beborítva őt, és várta, hogy mikor fullad meg a szorítás alatt!

Catti-brie nem tudott levegőt venni. Szabad kezével próbálta ugyan elssöpörni a vizet az orra és a szája elől, de hasztalan igyekezett. Ütlegetni kezdte a szörnyeteget, de semmit sem ért el vele az elemi vízlény ellen.

Elfogta a végső kétségbeesés – majd' szétrobbant a tüdeje.

Végre sikerült megmoccannia, előre-hátra imbolygott, a korábbi hegyi óriásra emlékeztető elemi vízlény már csupán egy ogre méretét érte el.

Az ellenség összezsugorodott.

Catti-brie azonnal ellazult és megnyugodott, megőrizte a tüdejében maradt csekélyke levegőt. A sötétség felütötte a fejét a látómezeje határában, mintha a talaj elkezdte volna szép lassan bekebelezni.

Ösztönösen cselekedett a nyugtalanító érzés hatására, és kihúzta a padlóból a karját, megtörve a varázslatot. Az elemi vízlény most már ki tudta rángatni őt a lángokból, amelyek azonban lecsaptak rá, és felfalták, ártalmatlan gőzfelhővé változtatva az egész testét.

Nem sikerült átrángatnia a behatolót a tűzfal túloldalára, a vízből gőzfelhő lett, a gőzfelhő pedig szertefoszlott a levegőben.

Catti-brie átgurult a tűzfalon, majd hanyatt fekve kiterült, és levegő után kapkodott. Félt, hogy az elemi vízlény is követi őt a fal hús oldalára, és fullasztó lepelként ismét ráborul, de ezúttal már nem eredt a nyomába.

Eltűnt, elpusztult, gőzzé vált és tovaszállt.

Ismét hallotta a fejében a hangot, amely ezúttal örvendezett, és tudta, hogy csak és kizárólag az ősfenevad lehet az.

A tűz síkjának nyelvén szólt hozzá, és ő megértette, hogy mit mond, pedig nem kellett volna értenie a szavait.

Képek villantak fel az elméjében – talán el akar magyarázni valamit? Magmatestű, emberszabású teremtményt képzelt maga elé, amely kiugrik a veremből, és végigdübörög az idevezető járaton. Az elemi magmalény nyitotta ki az ajtót, de az elemi vízlény üldözőbe vette, és legyőzte őt, darabokat hasogatott le belőle a folyosó mentén, és az oltárnál, ahol a gőzölgő maradványok látszódnak, végleg végzett vele.

Az ősfenevad nyitotta ki neki az ajtót, hogy lejöjjön ide, hogy meghúzza a kart, és ezáltal kiszabadítsa őt. Tisztán érezte a dühét, és amikor körülnézett, megértette, hogy ezt a mérhetetlen és fékezhetetlen dühöt a megszensteltelenítés táplálja. Nem a törpékre haragudott, akik megépítették ezt a helyet, sem a varázslókra, akik az elemi vízlények ellenőrzése alatt tartották a mélyben fortyogó vulkánt, nem. A dühét a sötételfekre irányította, akik vették hozzá a bátorságot, hogy kápolnává alakítsák ezt a helyet, méghozzá a Pókok Démonkirálynőjének tiszteletére.

Catti-brie felkászálódott a földről, és megrázta a fejét, figyelmen kívül hagyva az ősfenevad könyörgését. Hogy lehetséges ez? Mégis hogyan értheti meg e másvilági teremtmény beszédét?

A tekintete a mágikus fénytől övezett kezére, és az ujján lévő rubingyűrűre siklott. Eddig azt hitte, hogy ez is csak egy közönséges varázsgyűrű, amely megóvja őt a tűztől és a hőtől, de most már tudta, hogy nem így van. Ez a gyűrű jóval több annál, jóval ősibb és hatalmasabb erő lakozik benne, amit szabadjára kell engednie annak, aki bebizonyítja, hogy érdemes rá. Márpedig ő most bebizonyította, hiszen elpusztított egy elemi a lényt az ellentétes síkról, egy elemi vízlényt.

Most, hogy a gyűrűbe zárt mágikus erő teljes egészében hozzáférhetővé vált, összeköttetésbe került a tűz síkjával, és ezért érthette meg az ősfenevad szavait.

És a gyűrűn keresztül válaszolni is tudott neki.

A tűzfal kihunytt, a mágikus energia, amely fenntartotta, elenyészett, apró lángnyelvek maradtak csupán, amelyek szép módszeresen leégették a falra tapadt pókhálókát.

Mozgást vett észre a szeme sarkából. Jobbra nézett, a jádepókra, amely felé fordult.

A baloldalon is mozgást látott, az előzőhöz hasonló jádepók fordult felé.

– Ők az enyéme! – A hang előlről és fölülről érkezett. Catti-brie felemelte a fejét, és amikor a sűrű pókhálófonat utolsó rétege is leégett, egy elf nőt pillantott meg alatta, aki kifeszített karral lógott a levegőben. Egyetlen copfba font, hollófekete hajába az oltár vörös ereihez hasonlatos vörös tincsek vegyültek, az arcát számos kék színű pötty ékesítette. Mosolygott, és amikor elsuttogta Catti-brie nevét, a pöttyök összefolytak és alakot öltöttek.

Pókot formáltak.

Az elf nő előrelendítette mindkét karját, és a rúd, amellyel megfeszítették, közepén kettétört. Lezuhant a magasból, de egy macska kecsességével ért talajt. A kettétört vasrúd egy-egy darabját tartotta a markában. Mindkét csuklóját hevesen megrázta, és a rúddarabok kettébe hullottak szét, de zsineg kötötte össze az egyes tagokat. Cséphadaróvá változtak. Az elf nő pörgetni kezdte a fegyvert.

– Catti-brie – ismételte meg gonosz hangon, majd harsány kacajban tört ki.

Előbb balra, majd jobbra fordult, és így szólt a jádepókokhoz.

– Gyertek, gyermekeim.

A pókok engedelmeskedtek.

Catti-brie, aki kis híján teljesen kimerítette mágikus tartalékait, csak állt ott, háttal az ősfenevad vermének.

HUSZONHATODIK FEJEZET

KÖVETEK HARCA

Az orgyilkos és a kósza sebesen haladtak előre a járatban, hol az egyik, hol a másik szaladt előre a következő fordulóig vagy beugróig, feltérképezte a terepet, majd jelzett, hogy folytathatják az utat. Elhaladtak az ősfenevad verméhez vezető, láva vájta alagút hátsó nyílása mellett, amelyet a drow-k időközben mágikus vasfallal zártak le, és kőművesmunkával erősítettek meg. Drizzt hirtelen megtorpant az új fal előtt, felidézte magában a korábban látott, adamantinkerettel megerősített mithrillajtót, és gondolkodóba esett. A sötételfek nagyon gondosan őrzik az ősfenevad vermét. Ezek szerint az otthonuknak tekintik ezt a helyet.

A kósza meglehetősen jól ismerte az épületegyüttes ezen részét. Megfordult, és bekukucskált a folytatólagosan tovahaladó járatba, annak a folyosónak a túloldalán, amelyet éppen kereszteztek. Itt győzte le a drow varázslót annak idején, és a varázsló magmatestű teremtményét, amely az alagutat vájta a sziklafalba. Attól a varázslótól zsákmányolta a rubingyűrűt, amelyet nemrégiben ajándékozott oda Catti-brie-nek.

Jelzett Entrerinek, hogy ne foglalkozzon a láva vájta alagúttal, mert az zsákutca.

Sebesen haladtak tovább, hol az egyikük, hol a másik szaladt előre, felmérni a terepet, és kisvártatva széles, sima felületű, lejtős folyosó bejáratához értek. Nemrégiben alakíthatták ki, méghozzá a kerékvájakból ítélve az ércet szállító kocsik számára.

Elindultak lefelé, ezúttal egymás oldalán, részben, mert a széles járatban elfértek egymás mellett, részben, mert nem volt hová bújni. A kocsitú hármasság elágazásba torkollott. Egyrészt az út haladt tovább egyenesen, másrészt elkanyarodott balra és lefelé, harmadrészt leágazott merőlegesen jobbra. A másik kettővel ellentétben ez a jobb oldali járat nem lejtett.

A kósza jelzett a társának, hogy maradjon a kereszteződésben, ő pedig elrohant jobb oldali irányba. Jobbra és balra is beugrókat látott, bennük csákányokkal, ásókkal és lapátokkal, valamint sziklafalhoz rögzített, láncvégre erősített bilincsekkel. Bányaállomások.

– Magukkal vitték a foglyokat – jegyezte meg Entreri, aki felzárkózott a kósza mellé. A folyosó tágas terembe torkollott, ahol három rabláncot rögzítettek egymás mellé a sziklafalba. Különböző bányászfelszerelések heverték a bilincsek mellett a porban.

A drow visszarohant a kereszteződéshez, és egyenesen folytatta az utat. Jó mélyen előreszaladtak, több kisebb leágazást és további bányászállomásokat fedeztek fel, és a végén borzalmas látvány tárult a szemük elé: két ember hevert vérbe fagyva a földön, és látszott rajtuk, hogy nemrég kaszabolták le őket.

– Leereszkednek a mélybe – állapította meg az orgyilkos. – Egyetlen élő rabszolgát sem találunk.

A kósza szeretett volna vitatkozni vele, de sajnos igazán csengtek a szavai. Már jócskán a kovácműhely szintje alatt játak, és a folyosó még tovább lejtett, Mélysötét még mélyebb szintjei felé.

– Vissza kell mennünk – kezdte az orgyilkos, de a drow váratlanul felemelte a kezét, hogy csendre intse őt.

Entreri érdeklődve nézett rá.

A kósza a sziklafalhoz lépett, és rátapasztotta a fülét, majd az egyik járatra mutatott.

– A másik folyosó – suttogta a társának.

Amikor az ember harcos közelebb ment, ő is meghallotta a sziklafalnak csapódó csákány ütögetését.

Úgy tűnt, hogy a fejvesztett menekülés közepette néhány fogolyról megfeledkeztek.

Visszarohantak a négyes kereszteződéshez, és jobbra fordultak, a lefelé tartó leágazás felé. Nagy távolságot kellett megtenniük, mire eljutottak az első munkaállomáshoz, de itt már hallani lehetett a sziklafalnak ütődő csákány dobolását.

Egy nőre bukkantak, még hozzá egy ember nőre, aki elhúzódott előlük, amikor meglátta őket, és reszketve összehúzta magát.

– Port Llastból való – állapította meg Entreri, és már oda is szökkent az asszony mellé, hogy feltörje a bilincs kezdetleges zárját. A fogoly szemébe nézett. – Azért jöttünk, hogy kiszabadítsunk – mondta neki, hogy megnyugtassa, és beszéd közben lehúzta a béklyót a bokájáról. – Hol van Dahlia? – kérdezte tőle.

A fogoly értetlenül nézett vissza rá.

– Az elf nő – magyarázta az orgyilkos, a hangja kezdett követelőzővé, már-már tébolyulttá válni. – Fémbotot hordott magánál. Velem volt Port Llastban. Hol van most?

– Mások is vannak itt – felelte az asszony. Hosszasan nyeldekelt, szemmel láthatóan megrémült a két férfitől.

– Maradj itt! – mondta neki a drow, majd elrohantak. Nem sokkal később koszos, sáros férfi csatlakozott az asszonyhoz, majd egy harmadik bányász tántorgott oda hozzájuk.

Itt csak elvétve találtak munkaállomásokat, és végül újabb széles járáshoz értek. Itt már egyáltalán nem voltak beugrók, a járat egyenesen lejtett a mélyebben fekvő szintek felé.

A kósza jelzett a másik férfinak, hogy forduljanak vissza, az orgyilkos azonban előreszaladt, és suttogó hangon szólongatta Dahliát.

A drow felzárkózott mellé, és a vállára tette a kezét, hogy megnyugtassa.

– Mennünk kell – mondta neki. – Nem üldözhetünk egy egész drow sereget Mélysötét alsóbb szintjeire.

Entreri a drow szemébe nézett, aki egy pillanatra azt hitte, hogy a térdje nekiront.

– Sebesültjeink vannak odafent – emlékeztette rá az orgyilkost.

Entreri magába roskadt, a válla megereszkedett, és keservesen felsóhajtott. Megfordult, de ekkor mozgást vett észre a szeme sarkából.

Ezek szerint mégiscsak akad itt még egy fogoly. Ez a rabszolga nem dolgozott, mogorván ücsörgött egy sziklakövön, az arcát a tenyerébe temette.

Entreri azonnal lehajolt, hogy levegye a bokájáról a béklyót, és amikor az asszony felemelte a fejét, Drizzt a vállára tette a kezét.

A törpe szeme kikerekedett a meglepetéstől, és a határtalan örömtől! Belecsimpaszkodott a drow-ba, mintha meg akarná ölelni őt, majd kibökte a nevét – illetve csak szerette volna, mert amikor be akart mutatkozni, undorító, zöldes nyálka töltötte meg a száját. Kétrét görnyedt, és kiöklendezte a lába elé a földre.

– Vannak még itt foglyok? – kérdezte a kósza, és a mélybe tartó folyosó sötétjébe mutatott.

– Dahlia itt van? – kérdezte Entreri, elvékonyodó hangja már a kétségbeesés határát súrolta.

Ámbra együtt érzően megrázta a fejét, aztán előbb a saját munkaterületére, majd a tovavezető járatra mutatott, és ismét megrázta a fejét.

Így hát visszamentek a három emberért, és együtt indultak vissza a kovácsműhelybe, hogy csatlakozzanak türelmesen várakozó barátaikhoz.

Artemis Entreri minden egyes lépésnél hátrapillantott.

Dahlia tétozódott. Megrándult az arca, ami nyugtalanságról árulkodott. Rosszat sejtett, érezte, hogy valami nincs rendjén, mintha nem a valóságban lenne.

Catti-brie.

A név újra és újra felharsant a fejében. Ez az a szellem, aki álmaiban Drizztet kísértette. Ez az az asszony, aki tönkretette a kapcsolatát a kószával, aki megmetyelgette a szerelmüket, még mielőtt az szárba szökkenhetett volna. Ha ő nincs, akkor...

Dahlia az oltárnál találta magát, szemközt az ősfenevad vermével és Catti-brie-vel, aki a kőoltár túloldalán állt és várt.

– Dahlia? – kérdezte az ifjú ember asszony. Amikor Catti-brie szájából hallotta a saját nevét, az arcucsapásként érte őt.

– Te vagy Dahlia, igaz? – kérdezte ismét Catti-brie. – Hallottam rólad, Drizzttől.

Az elf nő fel sem fogta a szavait, csupán bosszantóan csikorgó, nyikorgó, rikácsoló hangot hallott agya hátsó zugában.

Egyetlen szót hallott csak tisztán: „Catti-brie”.

Azt is csak akkor vette észre, hogy hangosan mondta ki a vele szemben álló nő nevét, amikor az megszólította őt.

Dahlia gondolatai visszakalandoztak a távoli Jeges Szelek Völgyébe, egész pontosan Kelvin Halmára, ahol Drizzt elutasította és elárulta, ezt a... szellemet választotta helyette. Soha egyetlen csapás sem sebezte meg annyira, amint az, amivel ő taglózta le Drizztet, még hozzá abban a reményben, hogy sikerül megölnie.

Meg kellett ölnie őt.

A drow a felelős az összes fájdalomért, a nyomoráért. Ő az oka annak, hogy Port Llastba utazott, ahol azután fogságba ejtették a drow-k, és kíméletlenül megkínózták...

Érezte, ahogy az agyszívó undorító, tekergőző csápjai behatolnak a testébe.

De várjunk csak, hasított a fejébe a gondolat, és megrázta a fejét. Az agyszívó ugyanis a kínszörnyek közepette legalább elárulta neki az igazságot. Amit soha senki nem tett meg korábban, arra most az agyszívó tisztán rávilágított.

– Nem, nem Drizzt miatt – suttogta, Catti-brie pedig értetlenül ráncolta a homlokát.

– Drizzttől – ismételte meg Catti-brie, de Dahlia nem hallotta a szavait.

– Miattad – vádaskodott az elf nő. – Miattad, te szellem!

Látta, ahogy Catti-brie a fejét csóválva lehajol, és felveszi az íját a földről.

Az íj!

Nagyon is jól ismerte azt a fegyvert! Felsejlettek előtte a közös harcok emlékei, hogy mennyire jó egységet alkottak. Felidézte, ahogy útját állja a kósza villámló nyílveendőinek, kiszívja az energiájukat, hogy azután Kozah Tűjén keresztül még hatékonyabban sújthassanak le az ellenségre.

Jól ismerte azt az íjat, Drizzt íját, amelyet most ez az ember asszony – ez a szellem – tartott a kezében, mintha így akarna gúnyt űzni a drow iránt érzett szerelméből.

Mély, állatias morgás hagyta el a torkát.

– Dahlia! – szólalt meg Catti-brie halk, nyugodt hangon, szándékosan próbált lefegyverző lenni. – Csak nyugalom, nem vagyok az ellenséged.

Az oltár felbúgott, cselekvésre ösztönözve Dahliát, arra kérve, hogy támadja meg ezt a szellemet, aki oly sok fájdalmat és keserűséget okozott neki, és győzze le a gonosz Mielikki tanítványát.

Dahlia nem tudta sorba rendezni a gondolatait, de az oltár hívó szavát tisztán hallotta, és megértette a szavak mögött megbúvó ígéretet. Pörgetni kezdte a cséphadarókat a levegőben, többször is egymáshoz ütötte őket, hogy feltöltse energiával, majd néhányszor az oltár tetejére csapott velük, amely lüktető, fekete energiát kölcsönzött a fegyvereknek.

– Dahlia! – szólt rá Catti-brie, és Dahlia észrevette, hogy időközben eltávolodott az oltártól, és a kovácműhelybe vezető folyosó felé araszol.

Nem aggódott, tudta, hogy az ember asszony innen nem szökhethet meg.

– Pusztítsd el! – hallotta saját rikoltó hangját, amikor a folyosó mellett strázsáló jádepókra kiáltott. Az elf harcosnő alaposan meglepődött volna, ha egy pillanatra kilép a testéből, hogy megszabaduljon csillapíthatatlan dühétől, és végiggondolja, hogy a jádepókok miért is lennének az ő szövetségesei?

Wulfgar a válla fölé emelte Égisz-agyart, és teljes erőből lesújtott vele. A fülsiketítő csattanás hosszasan visszhangzott a teremben, erős remegés futott végig a fegyver nyelén, majd a barbár mindkét karján, összerántva az izmait. A mithrillajtó közepére célzott, Lolth drider-alakú, fekete adamantinból készült domborművének szívére.

A harci pöröly feje lepattant a drow mesteremberek remekéről, amelyen egyetlen karcolás sem látszódott, a hatalmas termetű barbár pedig hátratántorodott.

– Ó, én lányom! – sópáncodott Bruenor. Elrobogott a barbár mellett, aki még mindig a saját ütésétől tántorgott.

Regis is az ajtóhoz rohant.

– Törd fel, Bendőkorgi! – dörrent rá a törpe.

A félszerzet végigfuttatta a tekintetét az ajtó kerete mentén, megvizsgálta az új boltívet, majd végigsimított az ujjával a sima felületű, hús fémén.

– Mit törjek fel? – kérdezte. Végtelenül tanácstalannak tűnt, és tehetetlenül széttárta a karját. Nem látott sem kilincset, amelyet lenyomhatott, sem zárat, amelyet feltörhetett volna.

– Bah! – mordult fel Bruenor. Odaugrott a barbárhoz, kitépte a kezéből Égisz-agyart, és visszarobogott az ajtó elé. A félszerzet sietve tért ki az útjából.

A törpe a harci pöröly fejének vésetére pillantott, három istene egymást fedő szimbólumira, és erőt merített belőle.

Clangeddin ereje áradt szét a karjaiban, meglendítette a roppant fegyvert, és elképesztő erővel sújtott le a mithrillajtóra, megrezegetve a kovácműhely falait.

– Én lányom! – bömbölte, és ismét lesújtott az ajtóra, legalább akkora erővel, mint korábban a barbár harcos.

– Én lányom!

Érezte, ahogy Clangeddin ereje átjárja az egész testét, és felgyülemlik benne.

Fáradhatatlanul ütlegelte az ajtót.

Egyetlen karcolás sem esett rajta.

Catti-brie értetlenkedve, leesett állal nézte az elf nőt, akit váratlanul dühroham fogott el, alig akart hinni a szemének, amikor vadul ütlegelni kezdte az előtte álló kőoltárt a kezében lévő cséphadaróval. Az izzó harag torz maszkká rántotta össze a vonásait.

Dahlia rárivallt a Mielikki tanítványa mögötti jádepókra, majd a másokra a túloldalon, és Catti-brie ekkor vette csak észre a sűrű pókhálóval borított falakon gyülekező több ezer, ököl nagyságú pókot.

Megpördült, és futásnak eredt, és közben nyílvesszőt illesztett az íj húrjára. Megszólította az ősfenevadat, és segítséget kért tőle, majd hátrafordult, és útjára engedte a nyílvesszőt.

Az emelőkar! – hallotta az ősfenevad válaszát az elméjében.

A pók borzalmas hangon visított, amikor eltalálta a nyílvessző, és egy lépésnyit hátravetette.

– Nem tudok odamenni! Ellenség zárja el az utat! – kiáltotta Catti-brie gondolatban és fennhangon egyaránt, olyan nyelven, amit nem tudatosan használt, pattogó, ropogó, sistergős hangon beszélt, ami emberi érzékeinek idegenül hangzott – ahogy Dahlia elf érzékeinek is, mert a harcosnő abbahagyta a cséphadaró porgetését, és az oltár ütlegelését, értetlenül, döbbenten meredt rá.

Kilőtte a második nyílvesszőjét is a közelében lévő jádepókra, majd a harmadikat és a negyediket is. A teremtmény visítva menekült be a folyosóba.

Catti-brie megpördült a sarkán, és az elf nőt vette célba az íjjal, aki időközben felugrott az oltár tetejére, és könnyedén pörgette a cséphadaróit.

– Nem akarlak megölni – kezdte, de ekkor megremegett és megemelkedett a talpuk alatt a talaj. Az ősfenevad tombolt odalent a mélyben. Catti-brie fél térdre esett, Dahlia pedig leugrott az oltárról, el a verem közeléből.

Hangos sziszegés hallatszódott a verem felől, sűrű gőzoszlop csapott fel a magasba, majd tüzes magma lövellt ki a veremből, és loccsant szét Dahlia és az oltár mögött, az elf nő és a második jádepók között.

De ez nem közönséges, élettelen láva volt – hallani lehetett torokhangú hörgését. Catti-brie a rubingyűrűn keresztül szólt hozzá, a lávalény pedig meghallotta hívó szavát. Alakot öltött, és két lábra emelkedett. A jádepók felágaskodott, és fejhangon visított, a lávalény pedig félelmet nem ismerve indult el felé.

– Pompás – ismerte el Dahlia, de nem különösebben izgatta fel ez az új fejlemény. Ismét pörgetni kezdte a cséphadarót, és lassú léptekkel elindult a másik nő felé, aki célra tartotta az íjat.

– Drizzt velem van – mondta Catti-brie. – Ő is itt van Gauntlgrymben...

– Q’Xorlarrin – javította ki Dahlia, és tovább közeledett.

– Nem kell ezt tenned – próbálkozott tovább Catti-brie. A háttérben közben azt látta, hogy a jádepók a levegőbe emelkedik, mind a nyolc lábával vadul csépel az elemi lávalényt, és kisebb-nagyobb darabokat hasít ki a testéből a csáprágójával.

– Dahlia, én nem vagyok az ellenséged.

Az elf nő azonban gúnyosan kacagott, és már csak néhány lépésnyire járt tőle. Catti-brie kopogó lépteket hallott a háta mögül, az első pók tért vissza, aki korábban bemenekült a kissé jobbra eső, kovácsműhelybe vezető folyosóba.

Dahlia támadásba lendült, Catti-brie pedig útjára engedte a nyílveesszőt, ellenfele mellkasának közepét célozva meg. Még a szemét is becsukta egy pillanatra, biztosra vette ugyanis, hogy ezzel megölte az elf nőt, de a nyílveessző egyszerűen csak eltűnt.

Dahlia cséphadarója még több energiát szívott magába, és már szemmel láthatóan pattogtak belőle a szikrák.

Catti-brie maga elé tartotta Taulmarilt, vívóbotként használva a mágikus íjat, azzal hárítva az első csapást. A harcosnő azonban vad harci táncba kezdett, egyszer balra, egyszer jobbra penderült, az egyik pörgő fegyver balról, a másik jobbról fenyegetett. Catti-brie végső kétségbeesésében köröket írt le az íjjal, egyfajta falat képezve maga előtt, de nem lepődött meg, amikor a harcosnő rést talált eme gyenge védelmen. Az egyik cséphadaró keményen eltalálta a combját, amitől kis híján nyomban elterült a földön.

És ekkor érte az igaz meglepetés, az elf nő ugyanis kieresztette a fegyverbe gyűjtött energiát, amely villámcsapásként szabadult ki, és messzire repítette. Átszállt a termen, és nekicsapódott a falnak, és ha nincs a fal, hogy megtartsa, akkor kinyúlt volna, mint egy kilapított béka.

Zúgott a feje, forgott vele a világ, az elf nő pedig vészesen közeledett, hogy bevigye a gyilkos csapást. Számba vette a rendelkezésére álló varázslatokat, de vészesen leapadt a számuk, és egyet sem talált, aminek a szorult helyzetében hasznát vehette volna.

– Ismét csak egy szellem leszel! – Dahlia diadalittasan kiáltott fel, és rohamra indult. Catti-brie eldobta az íjat, majd előbb védekezőn felemelte mindkét karját, utána viszont legyezőszerűen szétterítette az ujjait, összeérintette két hüvelykujját, és az ismerős lángoló kezekkel fogadta az elf nő támadását.

Dahlia kinkeserves hangon sikoltott, hátratántorodott, és vadul csapkodott, hogy eloltsa a bőrét harapdáló lángokat. Catti-brie értetlenül meredt a saját kezére. Ennek a varázslatnak nem kellett volna sikerülnie, hisz csak korlátozott számban mondhatja el a szükséges varázsigéket egy adott napon, és aznap már elhasználta a lehetőségeit.

– A gyűrű – lehelte hűledezve, de nem sokat morfondírozhatott a törtéteken, mert mozgást vett észre oldalirányból. Ágaskodó pók rontott rá, a csáprágójáról halálos méreg csöpögött, és Catti-brie kétségbeesetten a földre vetette magát.

Amikor az ősfenevad kilökte magából az elemi lávalényt, egész Gauntlgrym és Mélysötét közeli járatai is beleremegtek.

Drizzt, Entreri, Ámbra és a három ember rabszolga mind érezték, hogy megmozdul alattuk a föld, érzékelték a folyosó oldalfalainak rengését.

A kósza és az orgyilkos aggodalmas pillantást váltottak, mindketten tudták, hogy ennek mik lehetnek a következményei, akár a kovácsműhelyben tartózkodó barátaik szempontjából, akár Entreri szempontjából, aki lehet, hogy nem jut ki élve erről a sötét helyről. Még sebesebben haladtak tovább, mint eddig, de a drow váratlanul megtorpant, és a törpe asszonyához fordult.

– Fordulj balra az út végén, majd haladj a következő járat jobb oldalfala mentén egészen a kovácsműhelyig – utasította, Ámbra pedig bólintott, hogy megértette.

Természetesen a vándorok is hallották és érzékelték a föld és a falak rengését, és mivel tudták, hogy Catti-brie az ajtó túloldalán tartózkodik – Bruenor ráadásul még azt is pontosan tudta, hogy mi lakozik odabent – kettőzött erővel igyekeztek betörni az ajtót. A törpe mindennel megpróbálkozott, ami csak az eszébe jutott, egy ízben még az ujjait is megkísérelte begyömöszölni az ajtó és a félfá közé, hátha akkor kifeshítheti a helyéről.

– Lyányom! – kiáltotta. – Ó, én lyányom! – eszt vesztve küzdött az áthatolhatatlan fémajtóval. Clangeddint szólította, hogy adjon neki erőt, és felidézte az emlékeket, melyeket a trónon ülve szerzett, és megkereste köztük az istent.

– Ne őt, törpe – erőtlen hang érkezett oldalirányból. Minden fej a szerzetes felé fordult, aki csak nagy nehézségek árán tudott felülni fekvő helyzetéből.

– Ne azt az istent hívd – tanácsolta Afafrenfere. – Erővel nem győzheted le azt az ajtót.

– He? – mordult fel az értetlenkedő törpe.

– A törpéknek három istenük van, igaz? – kérdezte a szerzetes.

Bruenor felelni készült, de visszanyelte a szavakat, és csípőre tett kézzel, összeszűkülő szemmel meredt a sebesült férfira.

– He? – ismételte meg, de ezúttal nem a szerzeteshez, hanem önmagához beszélt.

A csattogó csáprágók csupán egy arasznyira lehettek Catti-brie arcától, amikor felemelte Taulmarilt, és beleeresztett egy villámló lövedéket a jádepók pofájába. Fűlsiketítően visszhangzott a szörnyeteg metsző hangú visítása a teremben, és jó néhány lépést hátrébb csúszott a becsapódás erejétől.

Catti-brie újabb nyílveszőt lőtt ki.

Megpördült, és az elf nő irányába is kilőtt egy lövedéket, de nem őt vette célba, hanem a talajt közvetlenül előtte. A villámcsapásszerű becsapódás ereje hátravetette Dahliát, aki magatehetetlenül szállt a levegőben.

Visszafordult a jádeszörnyeteg felé, és ostrom alá vette, egyik nyílveszőt lőtte ki a másik után. A teremtmény próbált ugyan menekülni, de a villámló nyílveszők utolérték, és szép apránként cafatokra szaggatták a testét. Két lába is leszakadt gyors egymásutánban, mígnem végül felborult, rövid ideig rángott, majd a haláltusát követően kimúlt.

Ismét megpördült, és ismét belelőtt a talajba közvetlenül az elf nő lába előtt, aki nem adta fel, makacsul közeledett vélt ellensége felé. Ezúttal nem cséphadarót, hanem vívóbotot tartott a

kezében, és a becsapódás pillanatában a talajhoz érintette a bot végét, amely elnyelte a nyílveesszőből kiszabaduló energia java részét. A bot feltöltődött, szikrákat hányt a levegőbe, Dahlia keze remegett az erőlködéstől, hogy meg tudja tartani a varázstárgyat.

Mivel nem maradt más választása, Catti-brie villámló nyílzápor alá vette ellenfelét, hol a talajt célozva a lába előtt, hol őt magát. Egyik robbanás követte a másikat, és valóságos szikraeső hullott a terem közepén. Catti-brie elindult az elf nő felé a villámló nyílveesszők fedezékében, Dahlia pedig minden egyes újabb becsapódásnál hörgött és morgott.

Tovaröppenő szikrák szitáltak be az ősfenevad vermébe, és pattantak a falakon lógó pókhálókra, amelyek lángra kaptak, rémült menekülésre kényszerítve a pókokat.

Catti-brie a pattogó szikrák fényes esőfüggönyén keresztül is látta, ahogy az elemi lávalény felegyenesedik Dahlia háta mögött, a feje fölé emeli a rúgkapáló jádepókot, és a verem felé ballag vele. Eljátszott a gondolattal, hogy Dahliaira uszítja a lávalényt, hogy kapja el és fogja le, mert nem állt szándékában megölni őt.

A teremtmény belehajította a jádepókot a verembe, majd megfordult, és Catti-brie-re nézett, további parancsra várva. Őles lépést tett gazdája irányába, hogy közé és az ellenség közé álljon, de váratlanul megtorpant, mintha földbe gyökerezett volna a lába, és bármennyire erőlködött is, nem tudott továbbmenni.

Catti-brie rájött, hogy mi történhetett, és gondterhelten ráncolta a homlokát.

A jádepók a halálos zuhanás közben pókhálót lövellt ki az elemi lávalényre, és a finom szálak kellőképpen megtapadtak ahhoz, hogy váratlanul és nagy erővel hátrarántsák a teremtményt.

Az elemi lávalény átbucskázott a kiugró pereme felett, és eltűnt szem elől, kiszállt a harcból.

Újabb villámló nyílveessző találta el az elf nőt, aki hevesen megrázkódott, a botba áramló energia oldalra rántotta a karját, és megpörgette a tengelye körül.

Dahlia megvetette a lábát, és teli torokból sikítva támadott. Megtámasztotta a bot végét a talajon, és rúdugróként emelkedett a magasba, amikor ellenfele újabb nyílveesszőt lőtt ki a lába elé.

Catti-brie is mozgásba lendült, és nagyon is jól tette, futás közben levetette magát a földre, és átsiklott a felette elszálló elf nő alatt, majd felpattant, és futásnak eredt az ellenkező irányba, és közben a gyűrűn keresztül megszólította az ősfenevadat.

Felugrott az oltár tetejére, majd tovaszökkent.

Elég volt egyetlen röpke pillanatra hozzáérnie a kőhöz, azonnal hányinger fogta el, mintha fertőző betegség döntötte volna le a lábáról.

Amikor a túloldalon földet ért, megtántorodott, és felsikoltott az elméjében visszhangzó démoni kacajtól.

Megrémült, hogy Dahlia üldözőbe veszi, még hozzá villámló energiával telítődött, halálos fegyverrel a kezében.

Tudta, hogy meg kellene fordulni, hogy még több villámló nyílveesszőt lőjön ki rá, hogy az a különleges bot túltöltődjön, ha lehetséges ilyesmi egyáltalán, vagy legalább kénytelen legyen eldobni, mert már nem tudja megtartani és visszafogni az erejét.

De nem tudott megfordulni, és nem tudott nyilazni. Két kézzel kapaszkodott Taulmarilba. Megbicsaklott a lába, és elterült a földön.

A gondolatai közé férközött démon, a Pókok Démonkirálynője harsány hangon kacagott.

Túl sok energia gyűlt össze – képtelenség, hogy ennyit kordában tudjon tartani.

Most mégis sikerült, két kézzel markolta meg a botot, amelyen villámok cikáztak fel alá, sőt még az ő teste körül is. Egyetlen tömött copfja vad táncot lejtett a levegőben.

Nézte, ahogy ellenfele átrohan a termen, felugrik az oltárra, majd a túloldalon megtántorodik, és elterül a földön. Diadalittas üdvözlőgás hatotta át a gondolatait, miközben a másik nő a Pókkirálynő gúnyos kacaját hallotta.

Dahlia lelassította a lépteit, és összeráncolta a homlokát. Drizzt jutott az eszébe, és ezúttal nemcsak az utolsó találkozásukra gondolt ott a hegyoldalon, hanem a szeretkezéseikre is, a közös kalandokra, a barátságukra.

Effron jutott az eszébe, és az, ahogy az útítársai – sőt inkább a barátai – kiszabadították őt a tiefling fogságából és kimenekítették arról a hajóról, majd megadták neki a lehetőséget és a kellő időt ahhoz, hogy együtt lehessenek, és tisztázhassák a régi sérelmeket és begyógyíthassák a régi sebeket.

De a fia most már halott, méghozzá drow kezek által vesztette el az életét...

Az emlékkép azonban tovasuhant, mielőtt végigvihette volna a gondolatmenetet, mielőtt tudatosulhatott volna benne, hogy a sötételfek tették mindezt a rosszat a fiával és vele is.

A gondolatmenet új fordulatot vett, olyan új összefüggések láttak napvilágot, amelyek tökéletes egészzé álltak össze az elf harcosnő fejében.

Effron azért halt meg, mert Drizzt eltaszította őt magától, márpedig ő egy szellem miatt fordult el tőle, méghozzá e miatt a szellem miatt. Catti-brie miatt.

A gonosz Mielikki tanítványa miatt.

Ez utóbbi gondolat hidegen hagyta az elf nőt, hisz alig tudott valamit Mielikki istennőről, de nem érdekelte, nem számított. Hirtelen minden értelmet nyert. Effron Catti-brie miatt halt meg; minden, ami rosszul sikerült az életében, miatta történt.

És most megadatott számára a bosszú lehetősége. Támadásba lendült. Megtámasztotta a botját az oltár tövében, és átlendült felette, tébolyult, örömteli sikollyal a torkán, csillapíthatatlan dühvel a bensőjében.

Catti-brie felállt, és megfordult, hogy szemből fogadja a röptéből érkező támadást. Dahlia pontosan előtte ért földet, és egyetlen szempillantás alatt véget vethetett volna a harcnak, ha kiereszti a Kozah Tűjébe gyűlt mérhetetlen mennyiségű energiát. Ellenfele ott helyben azonnal hamuvá égett volna.

De nem, az túl könnyű, túl egyszerű, túl kegyes halál lett volna.

Catti-brie oldalra sodorta a felé lendülő botot, majd keresztbe fektette az íjat maga előtt, így háritotta a fej fölül érkező csapást.

Egészen tűrhetően harcolt, jól védekezett, mindig megfelelő szögben tartotta az íjat, hogy távol tarthassa magától a halálos vívóbotot, de természetesen nem érhetett fel az elf nő harci tudásához.

Catti-brie tisztában volt ezzel. Dahlia kiolvasta a szeméből, hogy tudja, ezúttal legyőzték.

Mégsem mutatta jelét félelemnek.

Ez egy pillanatra megzavarta Dahliát, de csak egy röpké pillanatra. Észrevette, hogy ellenfele csak időt akar nyerni. Talán ismét az ősfenevadat hívja segítségül?

Az elf nő még nagyobb elszántsággal folytatta a harcot, egyre keményebbeket ütött, mind hátrébb és hátrébb szorítva a másik nőt. Elfogyott a hely, közeledett a fal.

Dahlia fokozta az iramot, döfött és ütött, döfött és ütött, és egészen a falig kergette ellenfelét. Amikor Catti-brie háta nekinyomódott a falnak, Dahlia teljes erőből lesújtott rá. Amikor Kozah Tűje hozzáért a keresztbe fektetett Taulmarilhoz, az elf nő kettébe törte a fegyvert, amely két egyenlő hosszúságú tagra esett szét, melyeket középen zsineg kötött össze. A találat a bot középpontja felett következett be, ezért a felső tag visszapenderült Dahlia felé, amikor megrántotta a fegyvert.

Pontosan erre számított. Ügyesen elkapta a felső tagot, és könnyedén döfött vele a keresztbe fektetett íj alatt.

Catti-brie minden tőle telhetőt megtett, hogy védje magát, próbálta lefelé rántani az íjat, hogy eltérítse az immáron nem is egy, hanem két botot, de nem sikerült, és amikor a különös

fegyver hozzáért a mellkasához, Dahlia szabadjára engedte a benne tárolt energia egy részét. Catti-brie keményen nekicsapódott a falnak, és csúnyán beverte a fejét.

Az elf nő hátrébb lépett, eleresztette az egyik tagot, mert biztos volt benne, hogy az ellenfelében nem maradt elég erő a visszavágáshoz, majd leírt egy teljes kört a tengelye körül, hagyta, hogy az eleresztett tag szabadon szálljon, és mire befejezte a pörgést, ismét az eredeti, hosszú vívóbotot tartotta a markában. Nagy sebességgel rohant oda ernyedtt ellenfeléhez, és kiütötte a kezéből Taulmarilt. A mágikus íj egészen a terem sarkáig repült, és beleragadt a megmaradt pókhálóba, ama lezárt alagút mellett, amelyet Zeerith nagyasszony lakosztályának szántak.

Dahlia folytatta a mozdulatsort, kinyújtotta Kozah Tűjét, és az erősen rogyadozó Catti-brie állá alá ékelte, a falhoz nyomta és felemelte, hogy egyenesen álljon előtte, majd a torkának szegezte a fegyvert.

Ez már személyes ügy, gondolta Dahlia. Elégedett volt, ahogy a hang is a fejében.

Most érezheti a másik nő félelmét.

Most érezheti a másik nő fájdalmát.

Most láthatja, miként huny ki a fény Catti-brie kék szemében.

– Most – mondta az elf nő fennhangon, noha nem tudatosan – Mielikki vereséget szenved.

És Dahlia boldognak érezte magát.

Wulfgar hasztalan ugyan, de lankadatlanul püfölte az ajtót, Regis pedig felmászott az ajtó mentén futó adamantinkeret tetejére, és titkos zárszerkezet után kutatott, amelyen keresztül talán kinyithatják.

Bruenor ez idő alatt viszont a gondolataiba süppedt, és mélyen magába nézett. Észrevette, hogy a szerzetes bátorítóan biccent felé, majd becsukta a szemét, és gondolatban visszautazott addig a pillanatig, amikor ráült a Törpe Istenek Trónjára.

Hallotta Moradin énekét, Clangeddin harci üvöltését és Dumathoin suttogását.

Kinyitotta a szemét, odasétált az ajtóhoz, és nemes egyszerűséggel félrelökte a barbárt az útból. Arra kérte Clangeddint, hallgasson el, és arra kérte Moradint, hogy adjon neki bölcsességet.

Ezután a suttogó hangok felé fordította a figyelmét, a titkokra fülelt.

Ez még mindig Gauntlgrym, súgták neki, bárhog is próbálják átalakítani a sötételfek ezt az ősi törpe otthont. Ez még mindig a törpék birodalma, mindig is az volt. Az ajtóra karcolt jelkép nem jelent semmit.

Sem a gonosz Lolth istennőt ábrázoló dombormű, sem az adamantin ajtókeret.

Nem, ez itt továbbra is ugyanaz az ajtó, amelyet törpe kezek készítettek, és törpe kőművesmesterek illesztettek a helyére, az ő ősei.

Bruenor az ajtóra tette a kezét.

Az ősi törpe mesteremberek a mesterségük iránti elhivatott szeretet révén átítták az ajtót szellemiségük egy részével, ezért Bruenor szólni tudott az ajtóhoz, és elmondta, hogy ő jó barát, hogy királyi vér csörgedezik az ereiben és hogy nemes céllal érkezett.

Ő Gauntlgrym barátja, és ez a hely még mindig Gauntlgrym.

A mithrillajtó fellélegzett, a zár kioldott, és megnyílt a folyosóra vezető kapu.

Bruenor gondolkodás nélkül berontott, a barbárral és a félszerzettel a nyomában.

Catti-brie tehetetlenül állt ott az ellenfelével szemben. Levegőt sem tudott venni, a villámló nyílveaszők energiájával feltöltődött bot nekinyomódott a légcsővének és elzárta azt. Kiguvadt a szeme, két kézzel markolta meg a hosszú vívóbotot, és próbálta eltolni a torkától.

Meglehetősen kifacsart testhelyzetbe került, a fal a tarkójánál kidudorodott a síkjából, és ez oldalirányba feszítette a fejét, ráadásul elég erő sem maradt tagjaiban ahhoz, hogy hátrébb kényszerítthesse az elf nőt, és mozgástere sem maradt ahhoz, hogy enyhén oldalra forduljon, vagy legalább a nyakát kimozgassa, hogy enyhítse a nyomást a légcsővének.

Másfajta erő is lakozott azonban abban a botban, olyan tisztán érezte a sötét energia lüktetését, ahogy Kozah Tűjének rideg, fémes érintését. Az oltár jutott az eszébe, amikor hozzáért, érezte, hogy elevenen lüktet, a hirtelen támadt gyengeség és beteges rosszullét emléke járta át egyre kásásabbá váló gondolatait.

Már nem tudott tisztán gondolkodni, zuhanni kezdett, a látómezeje peremén megjelent a fenyegető sötétség.

Drizztre gondolt, arra, hogy bárcsak elbúcsúzott volna tőle, de béke és nyugalom ülte meg a lelkét, mert tudta, hogy eleget tett Mielikki kérésének, hogy a Csarnok Vándorai megmentették a kósza életét.

Bizonyos értelemben ezt a csatát Lolth most valóban megnyerte, de ő, Catti-brie teljesítette istennője kérését...

Mély megrökönyödés ülte meg a gondolatait, majd kiáltás harsant, „Nem!”, olyan elemi erejű sikoly, mintha magát a világot akarták volna szétrepeszteni vele.

Ez nem Drizztről szól. Most nem.

Ez Mielikki és Lolth játszmája.

Ez Dahlia és Catti-brie játszmája, a gigászi küzdelem követeinek játszmája. Catti-brie nem elégedhetett meg azzal, amit Kelvin Halmán tett. Ugyan mi lenne Drizzttel nélküle? Mégis hogy élné túl, ha másodjára is meghasadna a szíve?

És Bruenor, az apja? Vagy Wulfgar és Regis?

Nem adhatja fel, nem szabad feladni egészen addig, míg végérvényesen véget nem ér. Nem elégedhet meg a múltban aratott győzelmekkel, ha a jelenben még hevesen dúl a háború.

Az alatt a rövid idő alatt, amíg még eszméleténél volt, felidézte, hogy az elf nő miként zuhant le a magasból, miután kiszabadult a pókháló fogságából, és miként törte ketté a különös botot a vállain.

Catti-brie végigfuttatta az ujjait a vívóboton; ép gondolatainak maradványait a fegyverre irányította, hogy kifürkésze a titkait.

Összeszedte minden maradék erejét, nem eresztette el az életet, próbált belekapaszkodni az utolsó szalmaszálba. Felnyögött, előretolta a fejét, még tovább fokozva a nyomást a torkán, és az ujjai ekkor meglették Kozah Tűjének titkát, és sikerült kettébe törnie a botot.

Kiszabadult a szorításból, méghozzá olyan váratlanul, hogy a feje előrebillent, és a homlokával keményen belefejt a döbbszent elf nő orrába, aki hátratántorodott, és mivel a kezében lévő bot kettébe tört, nem tudta megtámasztani magát vele, ezért kibillent az egyensúlyából.

Catti-brie kirántotta Kozah Tűjét Dahlia kezéből, majd összeillesztette a két tag végét. A fogai összekoccantak a fegyverben lüktető iszonyatos mennyiségű energiától, és alig tudta a markában tartani.

A törött és vérző orrú elf nőre nézett, aki olyan arckifejezést öltött, amit egyelőre nem tudott megfejteni.

Miután önkéntelenül kikerült az oltár sötét energiájával átitatott mágikus fegyver a kezéből, Dahlia kapcsolata a sötét erőkkel valamelyest gyengült, ahogy a gyűlölete is

csillapodott, amit Effron halála miatt érzett Catti-brie iránt, és kellemes emlékek kerültek felszínre Drizztről, és a társairól, akiket egykoron jól ismert, és a tengeri utazásról, ahol ő és Effron végre békére leltek.

Drizztre gondolt, próbált belekapaszkodni az emlékébe, de a kép elhalványult, és más vette át a helyét, valaki, aki a szívének sokkal kedvesebb, és alaposan meglepődött, amikor kirajzolódott előtte a férfi alakja.

Artemis Entrerit látta maga előtt. Hallotta a hozzá intézett szavait, ahogy a maga sajátos módján próbál megnyugvást hozni a számára. Azok a szavak megértésről tanúskodtak.

Azok a szavak helyes útról és jobb életről suttoztak, és az a távoli suttozás a reményt hordozta magában.

Dahlia belső vívódása, a két ellentétes érzés, a szeretet és a gyűlölet összefonódása, amely végigkísérte egész életében, és ami miatt halálos csatákat vívott az összes szeretőjével, most megdöbbenetete és megrázta őt, és kétely ébredt benne, ami megrepszette a vak gyűlölet vörösen izzó falát.

Ismét átélte a pillanatot, amikor Alegni megerőszakolta, látta, miként öli meg az anyját, lepergett a szeme előtt, ahogy lehajítja a csecsemőt a szikláról. Szass Tam csak vigyorgott rajta, haldokló szeretői kegyelemért könyörögtek, amit nem adott meg nekik.

Lolth duruzsolása szemben találta magát a megtört Dahlia könnyeivel.

Nem tudta, hogy mitévő legyen. A fejében rikácsoló hang arra uszította, hogy essen az előtte álló nő torkának, sérült, törött szíve viszont azt sugallta, hogy boruljon le a földre, és sírja ki magát. Elhátrált a faltól és megfordult. Úgy érezte, hogy el kell rohannia onnan, el kell távolodnia ettől a nőtől, el kell menekülnie a borzalmas igazság elől, szálnalmas élete elől.

A kovácműhelybe vezető folyosó felé iramodott, de belefutott a rőt szakállú törpébe, a barbár harcosba, és az agyafűrt félszerzetbe – a többi szellembe, akik Drizzt Do'Urden álmaiban kísértettek, a többi vándorba, akik visszatértek a halálból, hogy a drow oldalán harcolva nézzenek szembe a sötét úrnővel.

Lolth istennővel.

Az eltorzult lelkű Dahliával.

Igen, az eltorzult lelkű Dahliával. Tisztában volt ezzel. Sírva kiáltott fel, részben a haragtól, részben az elemi erejű szomorúságtól hajtva. Jobbra fordult, és a verem irányába kezdett el rohanni, hogy belevesse magát, és örökre véget vessen a fájdalomnak.

Futólépés közben azonban megmerevedett, metsző hang harsant az elméjében, amely meggátolta a mozgásban.

Ne! – érkezett a parancs, melynek nem lehetett ellenállni. Lolth parancsa, amelyet Methilen keresztül közvetített neki, aki láthatatlanul bújt meg a járat túlsó végén.

Dahlia megtorpant, majd ismét más irányt vett, és az egyetlen lehetséges kijárat felé szaladt tovább. A lezárt alagúthoz rohant, amelyet Zeerith nagyasszony lakosztályának szántak.

A megmaradt pókhálók szétnyíltak előtte, és biztosan tudta, hogy mire odaér, megszüntetik a mágikus vasfalat, hogy leereszkedhessen az alsóbb szintekre, hogy egy másik napon esélye legyen megvívni és megnyerni a harcát.

Catti-brie a nő után nézett, látta, hogy a társai belépnek a terembe, de nem foglalkozott velük, minden figyelmét lekötötte Kozah Tűje, és a benne lüktető hihetetlen mértékű energia. A bot ugyanúgy viaskodott vele, mint korábban Dahlia. A Taulmarilból származó villámok cikáztak a fegyver teljes hosszán, és összefonódtak az oltárból származó sötét erővel. Ezekben a fekete energianyálábokban ott pislákkolt a Pókkirálynő szikrája, amik kapcsolatot jelentettek a Pókok Démonkirálynőjének elméjéhez.

A fegyveren keresztül Catti-brie hallotta Dahlia gondolatait, hallotta, hogy milyen telepatikus beszélgetés folyt közte és az istennő között. Láta az elf nő lelkében dúló érzelmi vihart, a fény és a sötétség végtelen harcát, és már azelőtt tudta, hogy Dahlia a mélybe akarja vetni magát, hogy véget vessen a szenvedéseinek, mielőtt látta volna, hogy elindul a verem felé.

Ő is hallotta a tiltó kiáltást, a sötét erő hangját, amely megváltoztatta Dahlia elhatározását, amely elhatalmasodott felette, és amikor megfordult, és a lezárt alagút felé rohant tovább, érezte a szabadság iránti vágyát és reményét, hogy Lolth követeként még egyszer szembenézhesen Drizzttel és a társaival.

Catti-brie alig tudta megtartani a kezében lévő botot, ő is az ősfenevad vermére pillantott, és azon morfondírozott, hogy oda kellene vetnie elé ezt a sötét erővel bemocskolt fegyvert.

A szánalom azonban jobb belátásra bírta, a szánalom, amit Dahlia iránt érzett, és a döbbenetes felfedezés, hogy Dahlia veszített, hogy ő maga is elveszett, és ez a felfedezés más irányba terelte Catti-brie-t.

A két különböző eredetű energiától lüktető Kozah Tűje lándzsaként suhant a levegőben, és berepült abba az alagútba, amelyen keresztül Dahlia elmenekült. Odabent eltalálta a falat, a felgyülemlett energia elszabadult, és a robbanás egy földrengés erejével rázta meg a hegyet. Catti-brie szíve kihagyott egy ütemet, megrémült, mert alapjaiban rázkódott meg az egész épületegyüttes, és félt, hogy az ősfenevad talán kiszabadult.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

SOSEM FELEDEM

Drizzt és Entreri a hátsó folyosón rohantak tovább, elhaladtak a láva vájta alagút mellett, elhagytak egy bal oldali oldalfolyosót, és egy mágikus vasfal mellett, amely lezárta a jobbra nyíló átjárót.

Nem tulajdonítottak neki különösebb figyelmet, csak tájékozódási pontnak használták, hogy könnyebben visszataláljanak a kovácműhelybe a többiekhez.

Ekkor azonban megrázkódott a talpuk alatt a talaj, felrepültek a levegőbe, majd pattogva értek földet. A falak is rázkódtak körülöttük, por és kőtörmelék zúdult rájuk balfelől, és a lökés ereje áttaszította őket a másik oldalra, Entreri néhány lépésnyire begurult a nyitott láva vájta alagútba.

– A szörnyeteg – suttogta Drizzt, miközben felkászálódott a földről. Futásnak eredt, és Entreri, aki szemmel láthatóan jobban sántikált, mint korábban, próbált lépést tartani vele.

Beléptek a megvilágított kovácműhelybe. A kósza a szerzetest vette észre először, aki ingatag lábakon állt, és a nyitott mithrillajtóba kapaszkodott. Odakiáltott neki, de Afafrenfere nem mondott semmit, csak az ajtón túli folyosó felé biccentett.

A drow nem lassított, teljes erőből futott tovább, a bicegő orgyilkossal a nyomában.

Berontottak az ösfenevad termébe, ahol menten megtorpantak, amikor kibontakozott előttük a hihetetlen látvány: a falakat borító sűrű pókháló, az elpusztított zöld jádepók, a kőoltár, a kiugró közelében hűlő magmakupac, a Csarnok Vándorai, akik halomnyi kőtörmelék mellett ácsorogtak, a láva vájta alagút előtt, amelyet Drizzt nagyon is jól ismert.

Catti-brie Bruenorra támaszkodott, zavartnak és gyengének tűnt, tetőtől talpig por borította. A kósza azonnal odarohant hozzá.

– Meglelénk Dahliát – mondta neki Bruenor, és a törmelékre mutatott.

Drizzt felszisszent. Az orgyilkos is hallotta a törpe szavait. Odabicegett a törmelékhalomhoz, és körbe-körbe ugrálva próbálta odébb lökdösni a lehasadt szikladarabokat.

– Dahlia! – kiáltotta, majd dühösen odavágott egy szikladarabot a törmelékhalomhoz, és a többiek felé fordult. – Mit tettetek?!

A kósza közelebb húzta magához Catti-brie-t, mert tartott tőle, hogy az orgyilkos nekitámad, de ő kihúzta magát, ellépett tőle, és határozottan felszegte az állát.

– Ő már nem az az elf nő, akit valaha ismertél – magyarázta az orgyilkosnak magabiztos hangon. – Egy démon befolyása és uralma alá került, nem hallgat a józan észre.

Entreri felvett még egy követ, megpördült a tengelye körül, lendített, és teljes erőből a törmelékhalomhoz vágta. Ezt követően lehuppant a földre, mintha cserbenhagyta volna a lába, és meredten bámulta a követ, amit az imént elhajított.

– Mennünk kellene – szólalt meg a félszerzet. – Megtaláltátok a törpét?

Drizzt egész idő alatt Catti-brie-t nézte, a torkán lévő zúzódásokat és égésnyomot.

– Már közel járnak, és másokat is kiszabadítottunk – felelte nagy sokára. – És igen, ideje mennünk, még hozzá gyorsan.

Átkarolta Catti-brie-t a vállánál fogva, majd odaterelte őt a barbárhoz, hogy ő támogassa út közben. Bólintott, jelt adva ezzel a társainak, akik visszaindultak a kovácműhelybe.

– Indulnunk kell – mondta az orgyilkosnak. Beszéd közben odament és lehajolt hozzá.

– Akkor menj! – vakkantotta Entreri.

– Nem maradt itt számodra semmi.

Entreri felnézett rá, és csüggedt tekintete beszédesebb volt minden szónál, a kósza már azelőtt tudta, hogy mit fog mondani, mielőtt megszólalt volna.

– Semmim sem maradt.

– Mindig akad valami.

– Menj, drow – küldte el őt maga mellől az orgyilkos. – A te helyed a barátaid mellett van.

– Idővel találsz majd... – kezdte a kósza, de Entreri a szavába vágott.

– Menj! – mondta határozott hangon, és visszafordult a törmelékhalom felé.

Drizzt elidőzött ott még egy kis ideig, de be kellett látnia, hogy már nincs mit mondani. Felegyenesedett, megpaskolta az orgyilkos vállát, és visszaindult a kovácsműhelybe.

– Sosem feledem, hogy eljöttél értem, Drizzt Do'Urden – szólt a drow után, és valami különös oknál fogva, amit akkor még nem is igen értett, a szavak megmelengették Drizzt szívét.

Mire visszaért a kovácsműhelybe, Ámbra és a három másik kiszabadított fogoly már csatlakozott a többiekhez. Catti-brie-nek nem maradt gyógyító varázslata, amit ráolvashatott volna a megátkozott papnőre, de Regis előhalászott egy üvegcsét mágikus erszényéből, amiről úgy vélte, hogy segíthet a törpén. És valóban, még útnak sem indult a tízfős csapat, de Ámbra már vissza is nyerte a hangját, és onnantól kezdve be nem állt a szája. Szüntelenül mesélte a különböző kalandokat, bárki mellé odaszegődött, aki hajlandó volt meghallgatni.

– Zsigerontó – súgta oda Regis Drizztnek és Bruenorak, majd a törpe asszonyság irányába lökte ki az állát. – Pedig már azt hittem, hogy bármilyen gyilkos méregnek képes vagyok ellenállni.

– Bruhaha! – kacagott a törpe, a drow pedig kifejezetten örült önnön mosolyának. Fájó szívvel gondolt vissza Dahliára, és mély együttérzéssel Entrerire.

Ámbra odatípett kedves barátjához, Afafrenferéhez, a homlokára tette a kezét, kántálni kezdett, megidézve istene erejét, és melengető, gyógyító energiát közvetített a testébe, amitől új erőre kapott.

A szerzetes görnyedt testtartása elmúlt, kihúzta magát, és hálásan biccentett a törpe felé.

– Maradt még a varázserőmből – ajánlotta fel a többieknek a törpe papnő.

– Akkor használd saját magadon, nem tudom, hogy a varázssital mennyi ideig hatásos a drow átok ellen – mondta a félszerzet, és ott hagyta Drizztet és Bruenort.

– Átokverte drow átok! – morgott a törpe, a mellette ácsorgó kósza pedig csak bólogatott.

– Nem szívesen látám itt őket – folytatta Bruenor. – Tégedet kivéve, persze.

– Hát persze – vigyorgott a drow.

A törpe mondani akart valamit, de visszanyelte a szavakat, és különös ráncok futottak át az arcán. Felemelte a kezét, hogy megelőzze a kósza várható kérdését, majd a központi nagy kohó felé fordult.

– Bruenor? – kérdezte nagy sokára, de a törpe nem felelt, csak állt ott, és meredten előreszegezte a tekintetét.

Váratlanul gondolt egyet, és öles léptekkel a kohóhoz robogott. Amikor odaért, a kohó csukott ajtajához vezető tálcára tette a csatabárdját, a harci sisakját és a pajzsát. Körülnézett, figyelmen kívül hagyva Drizzt összes kérdését, és keresett egy hosszú, kampós végű rudat, valamint egy hosszú szárú fogót.

A többiek is csatlakoztak hozzájuk, Wulfgar és Catti-brie is folyamatosan faggatózott, de a törpe egyetlen kérdésre sem felelt. A kampós rúddal felnyúlt a tálcá mentén, a zárófalak között, és a szerszám segítségével kinyitotta a kohó nehéz ajtaját.

Odabent haragosan lobogott az ősfenevad tüze. Bruenor elmosolyodott, és elégedetten bólintott.

Sebesen körbejárt a teremben, és összegyűjtött mindent, amire szüksége lehet.

– Nincs időnk erre – szólt utána a kósza, miután kitalálta, hogy mire készül a barátja.

– Tartsátok a termet! – dörmögte a törpe ellentmondást nem tűrő hangon.

– Bruenor!

– Csak tartsátok a termet, elf! – A többiekre nézett a drow mellett. – Mindenki!

– Sebesültjeink is vannak, és ártatlan foglyok – emlékeztette rá Catti-brie. – Minden további késlekedés...

A törpe átszellemült, komoly arccal nézett rá.

– Mennünk kelle... – Catti-brie folytatni akarta a vitát, de félbehagyta a mondatot, mert váratlanul meghallotta az ősfenevad hangját a kohón keresztül.

– A csatabárd – mondta a törpének. – És a harci sisak...

Catti-brie Bruenorra nézett, és az arckifejezése hirtelen támadt izgatottságról árulkodott. A többiek legnagyobb megrökönyödésére felugrott a tálcára, és belépett a zárófalak közé, ahol olyan forróság uralkodott, amit élő ember képtelen lenne elviselni, majd lenyúlt, hogy elvegye a törpétől a felszerelését.

– Héj, te lány! – szólt rá Bruenor aggodalmas hangon.

Catti-brie mosolyogva nézett le rá, a csatabárddal a kezében. Lendületes mozdulattal vetette bele a kohóba.

– Héj te lány! – kiáltotta ismét a törpe, a többiek pedig némán tátogtak a döbbenettől.

A pajzs követte a csatabárdot, amely javarészt fából készült, akárcsak a bárd nyele – az ősfenevad tüze pillanatok alatt hamuvá égeti mindkettőt.

Catti-brie kézbe vette a harci sisakot, és alaposan megvizsgálta. Teljes egészében fémből készült, a szarvakat fém tartógyűrűbe ékeltek. Az egyik hosszan oldalra meredt, a másiktól viszont már csak egy csonk maradt. Két rubinkövet helyeztek el a sisak elején egymás fölé. Catti-brie minden figyelmével a drágakövekre összpontosított, és közben halkán kántált.

– Készülj fel, méghozzá gyorsan! – mondta a lány a törpének. – A mithrillezésre... kalapács is kell.

– Lyányom?

– Hallgass rájuk – folytatta Catti-brie. – Dumathoinra. Ő tudja – Bruenor becsukta a szemét, alámerült gondolatai tengerének mélyére, maga elé képzelte az istenek trónját, és felidézte az emlékeket, az érzéseket, az istenek hangját.

Ő is kántálni kezdett, fogadott lányához hasonlóan, de amíg Catti-brie énekében Mielikki kellemes dallama keveredett a tűz síkjának idegen hangjaival, addig ő jellegzetes törpe kiejtéssel énekelte a munkások és bányászok ősi dalát, amely egykor ezek közt a falak közt vert visszhangot, egy rég letűnt korban.

Catti-brie csókot lehelt a két rubinkőre, majd a tűzbe hajította a harci sisakot. Bruenorra nézett, és elkérte tőle a hosszú nyelű fogót. Benyúlt vele a kohó tűzterébe, és kivette belőle a rovátkolt csatabárdot.

A nyele füstölt ugyan, de csodával határos módon sértetlennek tűnt.

Catti-brie kézbe vette az izzó fémfejet, és alaposan megvizsgálta, majd letette Bruenor elé, aki ezüstös színű fémforgácsot szórt rá, és kovácskalapáccsal simította rá, miközben végig énekelt.

Ezt követte a pajzs, melynek farésze sötétebbé vált ugyan, de szintén sértetlen maradt, a fémpántok szintén vörösen izzottak, a habzó söröskorsót ábrázoló díszítés hangsúlyosabbá vált, mint korábban. Catti-brie hosszasan nézegette, majd csilingelő hangon kacagott, búbájt olvasott rá, és letette a törpe munkaasztala mellé.

Bruenor épphogy csak nekilátott a fémpántok megerősítésének, amikor fogadott lánya kiemelte a harci sisakot a tűzből. Az elején lévő rubinkövek meglepően fényesen csillogtak, és közelebről megnézve kiderült, hogy apró lángnyelvek fickándoznak bennük. A szarvak sértetlenek maradtak, akárcsak a bőrberakás.

Catti-brie ezt nem tette le Bruenor munkaasztala mellé. Nem volt rá szükség. Belemártotta a kohó hűtőkádjába, amelyből forró gőz csapott fel hangos, haragos sistergés kíséretében.

Miközben Bruenor tovább énekelt és dolgozott, fogadott lánya a fejére helyezte a kihűlt harci sisakot.

A törpe arca felragyogott, határtalan boldogság járta át a testét, és a magasba emelte a csatabárdját.

Folytatta az éneket, és mithrillforgácsot szórt szerteszét maga körül.

A rubinkövek fényesen ragyogtak, és őt szólongatták. Kiejtett egy szót, amit nem értett, Catti-brie viszont annál inkább, és bólintott, amikor a rubinkövek belsejében fellobbant a tűz.

A csatabárd feje lángba borult.

De ezek a lángok nem gyengítették, hanem erősítették a fegyvert, a sok száz csatát megért fegyver új képességgel gyarapodott, megértette a tűz nyelvét.

Bruenor rászíjazta a pajzsot a másik karjára, és egyetlen gondolattal kioltotta a csatabárd fején táncoló lángnyelveket.

– Na, most már indulhatunk, elf – mondta olyan hangon, mintha mély révületből tért volna vissza. – Egen, most már indulhatunk.

A drow Ámbrára nézett, aki megállás nélkül ingatta a fejét, és lenyűgözve nézte az előtte lejátszódó jelenetet. Megpaskolta a törpe asszonyság vállát, majd a törött gerincű, halott driderre mutatott, és az előtte heverő fegyverre.

– Nem, kislány – mondta neki Bruenor –, nem most. Nem tudám, hogy mi történt, de ez nem közönséges kovácsmunka volt ám.

– Ajándék volt – magyarázta Catti-brie –, személyesen neked. A törpe istenektől, magától Gauntlgrymtől – elhallgatott, és hosszan, mélyen nézett apja szemébe. – És ez egy kérés is egyben.

Bruenor bólintott.

– Egen, és én örömmel teljesítem.

– Kérés? – kérdezte a barbár és a félszerzet egyszerre.

– Hosszú út áll előttünk – felelte Bruenor –, amely most még hosszabbá vált.

Mindenki szó nélkül követte a törpét, és Drizzt zárta a sort.

Többször is hátranézett, az ősfenevad terme irányába, Dahlia és Entreri körül jártak a gondolatai. Az elf nő nyilvánvaló halála szíven ütötte őt – jobban, mint azt valaha gondolta. Tán soha nem szerette őt – legalábbis nem úgy, ahogy Catti-brie-t –, de törődött vele, méghozzá őszintén, lelkiismeretesen.

Bízott benne, hogy nyugalomra lelt. Oly sok év elteltével talán végre békére lelt.

Entreri utolsó szavai ott csengtek a fülében és a szívében. Azt kívánta, hogy az orgyilkos bárcsak velük tartana, és elhagyná ezt a sötét helyet, hogy a saját világában éljen tovább.

De Drizztet nem hagyta el a hite, bízott ennek az embernek a képességeiben és a találékonyságában, teljesen biztos volt benne, hogy viszontlátja még Artemis Entrerit.

ZÁRSZÓ

Csodás dolgokat láttam – mondta a hang Gromph Baenre fejében, és izgatottság hatotta át azt a hangot, ami óvatosságra intette az ősmágust, sőt talán meg is rémítette kissé, hisz mi olyasmi történhetne, ami miatt egy agyszívó izgalomba jön? Ennek valóban nagy horderejű eseménynek kell lennie.

Újabb üzenetet kapott, melyben Methil arra kérte, hogy azonnal menjen el hozzá, méghozzá a nagyasszonyanya társaságában. Alapesetben figyelmen kívül hagyta volna az agyszívó kérését, de szokatlan izgatottsága nem hagyta nyugodni.

Nem sokkal később csatlakoztak az agyszívóhoz az ősfenevad termében.

– Hol van az elemi vízlényem? – kérdezte az ősmágus meglepetten és feszülten, ugrásra készen. – Hol van az őr?

– Elpusztították – felelte Methil vizenyős hangon. A csápjai a boltív és a mögötte lévő híd irányába tekergőztek, arrafelé terelve őket.

A nagyasszonyanya is feszültté vált, és miután átkeltek a sűrű gőz- és párafelhőn, vakrémület ült ki az arcára, amikor megpillantotta a megszenteltelenített kápolnát. Az egyik jádepók eltűnt, a másik a kovácműhelybe vezető folyosó bejáratánál feküdt a hátára fordulva, a hasznavehetetlenségig tönkretéve. A falakat borító sűrű pókhálótakaró szinte teljes egészében leégett, tucatjával hevertek az összetöporodott pókok a falak tövében a padlón.

– Mégis mi ez a szentségtörés? – fakadt ki Quenthel nagyasszonyanya, Gromph pedig az agyszívóhoz fordult magyarázatért.

– Az istenek harca – felelte az ősmágus a következő pillanatban, a hangja hitetlenségről árulkodott. Az oltárra nézett, és a szent kápolna hiányzó oltárdíszét kereste.

– A darthiir áldozat – mormogta.

Mindketten a beomlott alagút előtti törmelékhalomra néztek, miután az agyszívó telepátikus úton megmutatta nekik a két nő közötti csata utolsó jeleneteit. Methil elindult a kupac felé, és a két drow követte őt. Felemelte a karját, az ősmágus pedig megfogta a kezét, hogy összekapcsolódjanak.

Gromph bólogatott, miközben az agyszívó némán beszámolt neki az eseményekről.

– Mi az? – kérdezte Quenthel nagyasszonyanya követelőző hangon.

Az ősmágus kinyújtotta a másik kezét.

– Gyere! – hívta magához a papnőt.

Quenthel azonban tétovázott, gyanakvón nézett rá, de elsősorban a fura agyszívó iránt volt bizalmatlan. A fivére azonban nem húzta vissza a kezét, így hát végül megfogta, és azon nyomban különös érzés kerítette hatalmába, mintha könnyebbé, légiessé vált volna.

– Bármilyen történjék is, ne eressz el! – figyelmeztette őt az ősmágus komoly hangon, majd követte az agyszívót a törmelékhalomhoz – majd a halom belsejébe.

Quenthel alig tudta megállni, hogy ne kiáltson fel félelmében, minden porcikája tiltakozott ellene, hogy anyagtalanná váló testével keresztülhaladjon a köveken. Természetesen lidércalakot ölthettek volna a fivérével, és akkor elhaladhattak volna a kövek között, de nem rajtuk keresztül – mintha az ő teste, illetve a körülötte lévő kövek két különböző dimenzióba léptek volna át.

Érzékelte, ahogy a kövek keresztülhatolnak a testén, és ezt felettébb kellemetlen érzésnek találta.

Miután előbukkantak a törmelékhalom túloldalán, nyitott térre jutottak, de olyan sűrű sötétség honolt odabent, hogy még az ő éles drow szemükkel sem láttak semmit. Az ősmágus elmormolt néhány varázsszót, majd legyintett a karjával, halovány vörös fényt teremtve. Felmérte a távolságot az általa létrehozott vasfalig, és úgy becsülte, hogy nagyjából az alagút felénél lehetnek.

– Mi az? – hallotta a nagyasszonya kérdő hangját, és amikor megfordult, azt látta, hogy Methil talált valami érdekeset.

– A darthiir botja – felelte Gromph, majd elvette a fegyvert az agyszívótól, és odaadta a testvérének.

Az agyszívó a törmelékhalomra mutatott, majd csápjai mozgásával odébb gördített néhány kisebb követ. Világos bőrű, karcsú női láb bukkant ki alóluk. A darthiir nő lába.

– Szóval halott – állapította meg a nagyasszonya lemondóan, hisz többtonnányi kő és szikla zuhant rá.

A következő pillanatban az ősmágus halk kacajban tört ki. Érdeklődve nézték, ahogy az agyszívó ismét majdnem teljesen áttetszővé válik, megfogja az elf nő bokáját, aki ettől szintén ugyanabba a pszionikus állapotba került, mint Methil.

Az agyszívók fizikailag gyengék, Dahlia mégis játszi könnyedséggel húzta ki a súlyos kövek alól. Az alatt az idő alatt az elf nő nem ugyanabban a dimenzióban létezett, mint a kövek.

Az agyszívó otthagya az elf nőt a földön fekve, miután újra felöltötték valódi, hús-vér alakjukat. Dahlia nem moccant, és nagyon is halottnak tűnt.

Methil azonban tudott valamit, amit gyorsan meg is osztott a két drow-val.

– Különös képességekkel bírnak ezek az elmélnyek – jegyezte meg az ősmágus. – Sokszor mondom hátát Yvonnal nagyasszonyának, amiért elpusztította az Oblodra-házat – tette hozzá.

– Kinetikus gát? – motyogta maga elé Quenthel a fejét csóválva, noha mit sem értett a pszionikus képességekhez.

– Gyere, és siess! – szólt rá az ősmágus váratlanul. Megfogta Dahlia kezét, a másikat pedig odanyújtotta Quenthelnek, aki ezúttal habozás nélkül megfogta, viszont viszolyogva összeresztte, amikor a másik kezével össze kellett kapaszkodnia az agyszívóval.

Nem sokkal később már az oltár előtt álltak, Dahliaival a tetején. A kőben futó vörös erek elevenen lüktettek.

– Lépj hátrébb! – figyelmeztette Gromph a testvérét. – Amikor felébred, szabadjára kell eresztenie az omláskor felszabadult energiát, amit most még Methil pszionikus védőfala tart kordában.

– Felébred? – értetlenkedett a nagyasszonya. – Szabadon eresztetni?

Még beszélt, amikor Dahlia szeme kinyílt. A teste hevesen megrándult, a háta ívesen meghajlott, oly durván, hogy felemelkedett a levegőbe. Amikor a teste elvált az oltártól, láthatták, hogy valamiféle fekete energiafalon keresztül összeköttetésben maradt vele. Energiával telített vörös erek lüktettek abban a falban, és futottak bele az oltárba. Az ősfenevad terme ismét megrázkódott, az oltár magába szívtá az erőt, és úgy tűnt, hogy erősebbé válik tőle.

Dahlia nagyot nyekkenve zuhant vissza az oltár tetejére. Oldalra fordította a fejét, és a három másik alakra nézett, de túlságosan kába volt ahhoz, hogy felfogja, amit lát. Az agyszívó azonnal ott termett mellett, és becsúsztatta a csápjait az orrlyukaiba, majd átfonta az egész fejét, és ismét összekapcsolódott az elméjével.

Methil telepaticusan továbbította Dahlia gondolatait és a saját meglátásait a két drow-nak.

– Vissza az előcsarnokba! – adta utasításba Quenthel nagyasszonya, miután sorba rendezte a hallottakat. – Szépen megvárjuk Zeerith nagyasszonyt.

Mosolygott, miután megtette a kijelentést, az ősmágus pedig csak a fejét csóválta, el sem tudta képzelni, miként folytatódik majd az istennők küzdelme. Miután visszatértek az előcsarnokba – Dahlia, aki még mindig összeköttetésben állt az agyszívóval, üres tekintetű zombiként lépdelt mellettük –, az ősmágus dimenziókon kívüli kúriát hozott létre, ahol a Baenre nemesek és meghívott vendégeik nyugalomban és biztonságban pihenhettek. Tökéletes hely arra, hogy kívárlják a Xorlarrin-ház érkezését.

Mindannyian, még a két törpe is, megkönnyebbülten lélegeztek fel, amikor végre kiértek a földalatti járatból a Szirtek friss levegőjére.

– Nincs messze az út – szólalt meg Bruenor, és keleti irányba mutatott. – Port Llastba megyünk, onnan tovább Hosszúnyeregbe.

– Pwentért – tette hozzá a félszerzet, a törpe pedig hevesen bólogatott.

A három kiszabadított ember ujjongott örömeiben a hír hallatán. Drizzt és Ámbra ekkor a szerzetes felé fordult, aki korábban utalást tett rá, hogy talán nem követi őket tovább a megkezdett úton.

– Nu, szólj hát nyíltan – noszogatta őt a törpe asszonyság.

– Ideje hazatérnem – ismerte el. – A testvéreim elé kell állnom, hátha megbocsátanak nekem.

– Sok éve már, hogy Parbiddal az Árnyzuhatagba mentél – érvelt Ámbra. – Gondolád, hogy emlékeznek még rád?

– Nem volt az oly rég – mosolygott a szerzetes, a törpe asszonyság pedig harsányan kacagott.

A drow-ra nézett, és biccentett. Drizzt ismerte Ámbra történetét, híreket szerezni küldték az Árnyzuhatagba az Adbar Citadellából, büntetésképpen, mert... nem illendően viselkedett. Tudván, hogy Buzogányos Ámbra mindig is az erkölcsös viselkedés szürke határmezsgyéjén egyensúlyozott, nem lepődött meg, amikor felnyúlt és megveregette barátja vállát, majd kijelentette:

– Véled tartok.

Afafrenfere arca azon nyomban felragyogott, ugyanakkor a fejét rázva tiltakozott, mindenáron le akarta beszélni róla a törpe asszonyságot, mondván, hogy ezt nem várhatja el tőle, hosszú az út, és telis-tele van veszedelemmel.

– Bah, és ugyan ki szólana melletted, ha nem én, ki jobban ismer mindenkinél? – vágott vissza a törpe.

A szerzetes hosszan méricskélte őt, majd megadóan felnevetett.

– Nem hiszem, hogy a jelenléted előbbre viszi az ügyem – harsogta tréfásan –, de örömmel veszem a jelenléted!

– Szóval akkor a Sárga Rózsa kolostor? – kérdezte a kósza.

– Igen – felelte a szerzetes. – A távoli Damarában, a Vértőföldeken.

E szavak megütötték a félszerzet fülét.

– Akkor gyertek velünk egy darabig, és forduljatok délnek – javasolta a szerzetesnek. – Haladjatok át Neverwinter városán, és kövessétek a Kalmárok útját egészen a Boareskyr hídig, és út közben folyamatosan érdeklődjetek Doregardo és a Vigyorgó Pónik felől. Ha rájuk akadtok, mondjátok el nekik, hogy a barátai vagytok egy bizonyos félszerzetnek, akit Póknak neveznek. Ők majd biztonságban elkísérnek titeket Suzailig, ahonnan már könnyedén eljuthattok Impilturba – határozott bólintással zárta le a mondandóját. Beszéd közben a gondolatai visszakalandoztak a Hullócsillag-tenger távoli partjaihoz, Aglarondba, Donnola Topolinóhoz, a régi életéhez, ahhoz az élethez, melynek emlékei még mindig élénken lüktettek a bensőjében, sajnó szívének ritmusára.

Amikor elértek a széles főúthoz, és a szerzetes és a törpe asszonyság délnek fordult, Regis alig tudta megállni, hogy ne iramodjon utánuk.

Folyamatosan azt hajtogatta magának, hogy neki itt küldetése van, amit teljesítenie kell. Pwentért, akit Wulfgar törött kürtjébe zártak, és Bruenorért, aki vissza akart térni Mithrill Csarnokba.

Miközben a déli irányba tartó szerzetest és törpét nézte, néma fogadalmat tett, hogy egyszer még visszatér Delthuntle városába, a szeretett Donnalához. Megfordult, és a társaival tartott északi irányba, Port Llastba, hogy onnan továbbvándoroljanak Hosszúnyeregbe.

Visszaoldalogtak az otthonuknak kikiáltott épületegyüttesbe, és elhűlve nézték a pusztítást és a kápolna megszenteltelenítését. Berellip Xorlarrin alig tudta feldogozni az iszonyatos látványt. A falakat korábban sűrűn borító pókháló leégett vagy lefeszett, a fogoly, Dahlia eltűnt, és az anyjának, Zeerith nagyasszonynak fenntartott lakosztály beomlott, többtonnányi kőtörmelék torlaszolta el. Nem merete arra utasítani az életben maradt goblin rabszolgákat, hogy tisztítsák meg a terepet, mert attól félt, hogy az újabb omláshoz vezetne.

A kovácműhelyben is hasonlóan gyászos látvány fogadta őt, kezdve a terem közepén, kettétört gerinccel a földön heverő, hatalmas termetű driderrel. Az ember foglyot kiszabadították, és még a halott szerzetest is magukkal vitték. Rádásul azokat a foglyokat is kiszabadították, akiket menekülés közben nem tudtak magukkal rángatni. Átkozta magát az ostobaságáért, amiért nem küldött le egy orgyilkost azokba a bányaszakaszokba is, főleg annak tudatában, hogy egy törpe papnő is volt közöttük.

A halottak, az a rengeteg halott, akik szerteszét heverték a kovácműhelyben – goblinok, négy drider és több mint egy tucat drow harcos –, mint a Xorlarrin-ház kötelékei alá tartoztak.

Egyetlen ellenséges holttestet sem látott közöttük.

Mindent egybevetve az ellenség elment, a hitehagyott Do'Urden elment, az épületegyüttes visszakerült a kezébe, de Zeerith nagyasszony ettől még nem lesz elégedett.

A felderítők jelentései alapján a nagyasszony már csak egy-, legfeljebb kétnapnyi útra járt a Xorlarrin-ház még hátramaradt tagjaival, és meglehetősen nagy katonai egységet hozott magával Menzoberranzanból, amely majd továbbáll Tsabrák keleti állomáshelyére.

Az egyetlen jó hír észak felől érkezett – Ravel, Saribel és Tiago Baenre ugyanis elindultak visszafelé, a felderítők legalábbis ezt állították. De ettől sem lehetett felhőtlenül boldog, mert a halkán elsuttogott szöbeszéd szerint rengeteg a halott, sok Xorlarrin drow esett el, és már azt a pletykát is hallotta, mely szerint Jearth fegyvermester nincs a hazatérők között.

Ez már túl sok volt Berellipnek, visszavonult a lakosztályába, levetette magát hatalmas, puha párnáira, és próbált pihenni. A hátán feküdt és ágya baldachinjának bonyolult és kifinomult, pókhálószerű mintázatát nézte, amiről ismét a kápolna jutott az eszébe, és a gondolatai oda kalandoztak. Mit kellene tennie, hogy elfogadható látványt nyújtson Zeerith nagyasszony számára? Mit kellene tennie, hogy csillapítsa valamelyest a tomboló dühöt, ami minden bizonnyal őrá irányul majd?

Nem, nem őrá, mert Ravelt fogja hibáztatni ezért az egészért. Tudta, hogy veszélyes játszmába kezd, mert egy efféle vádaskodás során Tiago Baenre felelőssége is felmerülhet, márpedig sosem okos dolog rosszat szólni egy Baenre nemesről.

Leleplezi és bemártja Ravelt, amiért kémkedett az ősmágus után – igen! Ennek a katasztrófának a terhét neki kell viselnie. Ravel talált rá a hitehagyott csavargóra, ő legalábbis ezt hitte, és ő vezényelte ki a katonákat Q'Xorlarrinból, védtelenül hagyva a várost, kiszolgáltatva az ellenségnek, figyelmen kívül hagyva az ő tiltakozását.

Elégedetten bólogatott a párnák közt, midőn a terve alakot öltött az elméjében. Ügyelnie kell majd rá, hogy Tiagót felmentse a vádak alól – ha ügyesen és körültekintően jár el, akkor a maga oldalára állíthatja az ifjú Baenre nemest, aki szintén előszeretettel hárítja el magáról a felelősséget.

Mindenki mást hibáztat majd maga helyett, hogy mentse az irháját. A drow-k már csak ilyenek.

Azzal is tisztában volt, hogy nem csupán az anyja előtt kell eljátszania a színjátékot, hanem az ősmágus előtt is. A vén drow igen élénken érdeklődött Dahlia iránt, aki most eltűnt.

Maga elé képzelte a pókhálóba bugyolált darthiirt, elképzelte, hogy ott van kifeszítve ágya baldachinjának pókfonalai alatt. Talán helyettesíthetné őt valamelyik fogollyal, azok

közül, akiket visszahoztak magukkal. Az ősmágus végzett már vajon Dahliával? És a többiek? Mert ha igen, akkor más fogoly is megteszi, mert hiszen ki tudná az igazságot az új áldozati alannal kapcsolatban?

A kép, amely kirajzolódott előtte élesebbé vált, és mintha közelebb is került volna hozzá. Sűrűn pislogott, és végre felfogta, hogy amit lát, az nem csupán kép, amit az elméje vetített ki elé, hanem valóságos személy. Először azt hitte, hogy Dahlia az, hogy Lolth egyik szolgálja valahogy mégis megmentette őt, és ide helyezte, hogy azonnal rátaláljon, ha visszatér a lakosztályába.

De nem Dahlia volt az. Az a különös alak átszakította a baldachint, és rázuhant a mellkasára. Felismerte a férfit, az embert, akit nagyon is jól ismert.

Igen, Artemis Entreri gondoskodott róla, hogy tisztán kivehetők legyenek a vonásai. Mélyen a papnő szemébe nézett, és közben ügyesen odébb pöckölte a korbácsot a lábával, mielőtt még Berellip felébreszthette volna a kígyókat. Gondoskodott róla, hogy ez a drow boszorkány ezt a rideg szempárt lássa utoljára az életben, mielőtt elmetszette a torkát a remek drow pengével, fültől fülig.

Az orgyilkos legördült a puha párnákról, és talpra szökkent.

– Ezt Dahliáért! – suttozta.

Beletörölte a véres pengét a párnákba, majd letépte a halott papnő köpenyét. Örömmel tapasztalta, hogy a testére aggatott ékszerek kész vagyont érnek.

Most már odébbállhatott.

Tsabrak Xorlarrin végre eljutott a földalatti barlang szájához, és a magasan fekvő üreg előtti kiszögellésről jól rálátása nyílt az Ezüstgyepűkre, Sokvesszős Obould király birodalmára. Erősen hunyorgott, az égbolton látható tüzes gömb, a pokoli nap, bántotta a szemét.

– Miért bajlódunk azzal, hogy háborút indítsunk ez ellen a sivár vidék ellen? – kérdezte Andzrel Baenre, aki csatlakozott a varázslóhoz.

– Ha csak erről lenne szó, egyetérténék veled – felelte a másik férfi, és halkán, sokat sejtetően kuncogott.

– Állítsd fel az őrseget! – utasította a Baenre-ház fegyvermesterét. – Meg kell védeni ezt a helyet, engem mindenáron meg kell védenetek!

Andzrel morcosan vonta össze a szemöldökét, nem volt ínyére, hogy egy közönséges Xorlarrin férfi ilyen hangot üssön meg vele szemben. Egy röpke pillanat erejéig eljátszott a gondolattal, hogy kardot ránt.

Ekkor azonban felettébb ismerős, parancsoló hang érkezett a háta mögül.

– Eredj! – szólt rá Gromph, Andzrel pedig azonnal megpördült. Az ősmágus Tos'un és a férfi féldarthei lánya társaságában érkezett.

A fegyvermester fejet hajtott, és a dolgára sietett.

– Azt hittem megfogadtad, hogy nem veszel részt ebben – jegyezte meg vakmerően Tsabrak.

Az ősmágus unottan vállat vont, mintha ennek az egész küldetésnek nem lenne különösebben nagy jelentősége, és ha belegondolt, hogy micsoda kincsre leltek Q'Xorlarrinban, az ősfenevad verménél, nem is volt.

Visszahúzódott az árnyékok sűrűjébe, az apával és félvér lányával együtt, és onnan nézték a szertartást. Tsabrak belekezdett a végtelenül hosszú kántálásba. A pillanatok órákká, az órák egy teljes nappá nyúltak, és a varázsló még mindig kántált.

Tsabrak meg sem moccant, mintha a lába gyökeret eresztett volna a kemény sziklába, csak a szája mozgott. Mindkét karját felemelte és előrenyújtotta, felfelé mutatott velük az égboltra.

A nap felkelt keleten, és még mindig kántált, szép lassan elérte a zenitét, és Tsabrak csak ekkor kapta meg a választ a hívó szóra.

Fekete kacsok nyúltak ki a talajból, körbefonták az alakját, sőt behatoltak a testébe, és felkúsztak egészen az ujjai hegyéig, ahonnan kilöködtek az égbolt felé.

Ez így folytatódott órákon keresztül, a nappali fényt szürke gomolyag homályosította el, kitakarva a napot, mire elérte a horizontot.

Tsabrak egész éjjel kántált, Mélysötét csápjai felszínre törtek, és amikor reggel felkelt a nap, százalmas kis pöttynek látszódott az égen, és alig világította meg a vidéket. A felszíni népek, orkok és elfek, törpék és emberek mind behúzódtak az otthonaikba, bedeszkázták az ajtókat és ablakokat, mert iszonyatos viharra számítottak.

De nem csapott le rájuk vihar, mert ezek nem viharfelhők voltak.

Tsabrak napközben is kántált, Gromph pedig üzenetet kapott Methiltől, hogy Zeerith nagyasszony megérkezett Q'Xorlarrinba.

Az ősmágus úgy döntött, hogy eleget látott, és ami azt illeti, csekélynek és jelentéktelennek érezte magát attól, amit itt tapasztalt. Természetesen nem Tsabrak ereje és hatalma miatt, hisz ő csak egy közvetítő, aki tán túl sem éli a varázslást. A Pókkirálynő előtt kellett fejet hajtania, aki behatolt a misztika birodalmába, hogy megpróbálja megszerezni a legfőbb hatalmat.

Azzal, hogy megfosztotta az Ezüstgyepűk néven ismert vidéket a napfénytől, előkészítette a tökéletes csatateret drow alattvalói számára.

Ebben rejlik a Sötétedés igazi ereje, értette meg végre Gromph, ahogy idővel az egész világ is megérti majd, és az egész világ rettegni fog.

Zeerith nagyasszony pocsék hangulatban volt. A fegyvermesterét megölték a fagyos északon. Legidősebb lányát, háza és virágzó új városának első papnőjét a saját ágyában gyilkolták meg.

Az idevezényelt driderek több mint felét megölték, és háza negyven tagja veszett oda a harcokban, köztük varázslók és papnők egyaránt.

No persze sok törpe foglyot ejtettek, de azok aligha kárpótolják őt a veszteségeikért.

Na és a kápolna!

Indulás előtt azt mondták neki, hogy a kápolna lesz az új város fényesen csillogó ékköve, a nyugalom és az isteni hatalom zuga, amely kiszolgálja majd a mesterembereket és Lolth úrnő is örömét leli benne.

Most azonban csak cafatokban lógó pókhálókat, kötörmeléket, és egy beomlott járatot látott. Ráadásul hívatlan vendégek vártak rá odabent.

Quenthel nagyasszonya és Gromph az oltár mellett ácsorogtak, és a látványuk nem sokat javított az amúgy is gyászos hangulatán. Nyilvánvalóan azért jöttek ide, hogy ítélkezzenek felette, és a szemére hányják, hogy a gyermekei csalódást okoztak a Pókkirálynőnek.

Lehetséges, hogy azért jöttek, hogy Q'Xorlarrint is beleszőjék a Baenre-ház egyre terebélyesedő pókhálójába, morfondírozott.

Egy harmadik személy is volt velük, egy kecses, törékeny nő, aki egészen káprázatos, pókszerű ruhát viselt, és az oltár tetején állt. Háttal állt neki, és akkor sem fordult meg, amikor elindult felé. Fekete haja a vállára omlott, melybe a trón erezetéhez hasonló vörös tincsek keveredtek.

Amikor már egészen közel ért az oltárhoz, a nő, az elf nő megfordult, és letekintett rá a magasból.

– Darthiir! – kiáltott fel Zeerith nagyasszony hitetlenkedve.

– Felismered őt, Zeerith nagyasszony? – kérdezte a nagyasszonyanya. – Feltételezem, hogy sokszor hallottad már a Dahlia nevet.

– De fenn a szent oltáron, nagyasszonyanya? – kérdezte Zeerith. – Feláldozzuk tán a nyomorúságos teremtményt? Hadd fogjam én a tört!

– Beszélj tisztelettel nagyasszonytársaddal, Zeerith Q’Xorlarrin nagyasszony – fedte meg őt a nagyasszonyanya, és amikor végre leülepedtek a szavai, egy értetlenül, már-már bambán maga elé meredő nagyasszonyt látott maga előtt.

Az ősmágus kacagott, ami még tovább növelte a feszültséget az amúgy is zavart nagyasszonyban, aki komoly lelki tusát vívott.

Quenthel nagyasszonyanya az ősmágus felé fordult, és intett neki, hogy magyarázza el a helyzetet, és mutassa be a szent oltárkövön álló nőt.

Gromph előrébb lépett, tiszteletteljesen meghajolt Zeerith nagyasszony előtt, majd kinyújtotta a karját, és Dahliára mutatott.

– Hadd mutassam be Do’Urden nagyasszonyt – zengte az ősmágus –, a Daermon N’a’shezbaermon, Menzoberranzan nyolcadik házából.